

ВИНС ФЛИН

ДЕНЯТ НА АПОКАЛИПСИСА

Част 7 от „Мич Рап“

Превод от английски: Петър Нинов, 2004

chitanka.info

ПРЕДГОВОР

Мич Рап гледаше през стъклото-огледало на влажното бетонно помещение, което се намиреше под земята. Полуголият мъж седеше, окован с белезници, на малък и неудобен стол. Гола електрическа крушка висеше само на трийсетина сантиметра от лицето му. Ярката светлина, съчетана със състоянието на почти пълно изтощение, караше мъжа да клюма с глава. Подпрял брадичка на гърдите си, той всеки миг щеше да загуби равновесие и да се преобърне. Точно това искаха те.

Рап погледна часовника си. Вече започваше да губи търпение, а и нямаше повече време. В друг случай би застрелял този човешки отпадък, без да се церемони много, но сегашната ситуация беше по-сложна. Налагаше се да го накарат да говори. Всички те проговаряха рано или късно — не в това се състоеше проблемът. Номерът беше да ги накараш да кажат истината. Този не беше изключение. До момента се придържаше към историята си, която беше чиста лъжа и Рап го знаеше.

Експертът на ЦРУ по борбата с тероризма мразеше да идва тук. От това място му настръхваше кожата. Приличаше на лечебница за душевно болни. Само дето нямаше прозорци с решетки и яки санитарии в бели униформи. Нарочно всичко беше така безлично и сиво. Толкова тайно беше, че дори си нямаше име. Шепата хора, които знаеха за съществуването му, го наричаха само Обектът.

За него не пишеше в нито един документ, не беше споменат дори в тайния бюджет на разузнаването, който се предоставяше всяка година в конгреса. Обектът беше остатък от Студената война. Намиреше се в Лийсбърг, щата Вирджиния, и външно с нищо не се отличаваше от другите ферми за коне, осеяли околността. Разположено върху площ от 250 декара красива местност, мястото беше купено от Управлението в началото на петдесетте години. По онова време на ЦРУ се предоставяше много по-голяма свобода и секретност на действие, отколкото днес.

Обектът беше едно от няколкото места, където ЦРУ разпитваше навремето предателите от Източния блок, звено в мрежата на Джеймс Енгълтън — печално известният с параноята си гений от ЦРУ, който се занимаваше с разкриването на шпиони в разгара на Студената война. В тези подземия с хората вършеха много неприятни неща. Най-вероятно тук ЦРУ щеше да доведе Олдрич Еймс, ако се беше докопало до него преди ФБР. Мъжете и жените, отговорни за пазенето на тайните на Ленгли, биха дали всичко за удоволствието да набият чивиите на копелето-предател. За тяхно нещастие тази възможност им беше отнета.

Обектът не беше никак приятно място, но бе необходимо зло в свят, изпълнен със садистична жестокост и брутални индивиди. Рап много добре го съзнаваше, което обаче не означаваше, че го харесва. Мич не беше нито много чувствителен, нито гнуслив. Отнел бе живота на много хора, дори не знаеше бройката им. Убивал беше при най-различни обстоятелства и по най-различен начин, което само потвърждаваше майсторството му в неговата професия.

Превърнал се бе в съвременен и опитен ликвидатор, гражданин на цивилизована страна, в която дори думата „ликвидатор“ никъде не се използваше открито. Неговият народ обичаше да се откроява от другите, по-западналите. Демокрация, в която правата и свободите на човека бяха издигнати в култ. Държава, която би осъдила откритото вербуване, обучение и използване на нейни граждани за тайното ликвидиране на граждани на други държави. Но точно това беше Рап. Съвременен ликвидатор-убиец, когото за по-голямо удобство наричаха „оператор“ — не биваше да засягат чувствата на по-фините господа сред властващите във Вашингтон.

Ако тези хора знаеха за съществуването на Обекта, щяха да избухнат в небивала ярост, която в крайна сметка щеше да доведе до частичното или пълното унищожаване на ЦРУ. Тези противници на империалистическия навик на Америка да показва и използва мускули се питаха какво ли е сторила страната им, за да предизвика гнева и омразата на терористите. Винаги им убягваше, че през последните години Вашингтон действа на международната сцена като адвокат на изнасилвач в съда: жената е носела къса пола, сексапилно горнище и обувки с високи токчета — направо си го е търсела. Америка беше груба и арогантна страна, управлявана от егоистични мъже с

колониално мислене, които с удоволствие експлоатираха ресурсите на по-малките страни. Америка направо си го търсеше.

Ръководен от собствените си тесногръди разбирания, елитът от Вашингтон би нарекъл това място „камера за изтезания“. Рап обаче много добре знаеше какво означава думичката „изтезания“, тя нямаше нищо общо с процедурите в Обекта. Тук се практикуваше принуда, лишаване на сетивата от дейност, разпити, но не и истински изтезания.

Истинско изтезание беше да причиниш на човек толкова много болка, че да те моли да го убиеш. Да прикрепиш щипки-клеми на тестисите на измъчвания и да пуснеш електричество през тялото му. Да изнасилваш брутално жена всеки ден, докато накрая не изпадне в кома. Да принудиш мъж да гледа как шайка престъпници изнасилват и се гаврят с жена му и децата му. Да накараш човек да яде собствените си изпражнения. Това беше чудовищно, варварско, но също така — и крайно неефективно. Отново и отново подобни методи доказваха, че повечето пленници признават каквото и да е само за да спрат болката. Разкриват всякакви терористични заговори, макар и такива да не съществуват, готови са дори майките си да продадат.

Рап беше практичен човек обаче, а и мъжът с белезниците, прикован към стола, знаеше какво означава истинско изтезание от личен опит. Организацията, за която работеше, беше прочута именно с жестоките мъчения на политически затворници. Ако някой заслужаваше един хубав бой, то това беше именно голото безскрупулното копеле зад стъклото, но все пак трябваше да се вземат под внимание и други неща.

Рап не обичаше изтезанията. Не само заради минималния ефект върху измъчвания, но и заради психологическите последици за извършителя. Нямаше никакво желание да се впуска в тези дълбини на човешката жестокост, освен в краен случай. За съжаление в момента бързо се приближаваха към подобна развръзка. На карта беше поставен животът на много хора. Двама агенти на ЦРУ вече бяха мъртви по вина на боклука отсреща. Нещо се мътеше тук и ако Рап не откриеше какво е то, щяха да загинат стотици, дори хиляди невинни граждани.

Вратата на стаята за наблюдение се отвори и вътре влезе мъж на възрастта на Рап. Той се приближи до прозореца-огледало и погледна към окования. В поведението му имаше някакво лабораторно

спокойствие. Косата му беше елегантно подстригана, както и добре поддържаната му брада. Носеше черен, скроен по поръчка костюм, бяла риза с френски ръкавели и скъпа копринена вратовръзка. Имаше още два такива костюма и за да обърка тотално пленника, той се появяваше пред него само в това си облекло. Така беше от докарването му преди три дни. Костюмът беше подбран специално, за да внушава превъзходство и авторитет.

Боби Акрам беше един от най-добрите специалисти по разпит на ЦРУ. Бе имигрант от Пакистан, мюсюлманин, който перфектно владееше урду, пущу, арабски, персийски и, разбира се, английски. Акрам контролираше всяка една подробност, всяка секунда от пленничеството на мъжа с белезниците. Всеки шум, промяна в стайната температура, в храната и пиенето — всичко беше внимателно режисирано.

Целта беше мъжът да проговори. Първата стъпка бе да го изолират и лишат от всякакво чувство за време и пространство до момента, в който пленникът не издържи. Тогава Акрам щеше да му предложи спасение — да започнат диалог. Щеше да го накара да говори, не непременно да разкрие тайните си, поне не веднага. Тайните щяха да дойдат по-късно. За да се свърши добре работата, се изискваше много търпение и време, с каквито обаче Мич не разполагаше. Получената разузнавателна информация диктуваше да ускорят процеса.

Акрам се обърна към Рап:

— Всеки момент трябва да се пречупи.

— Надявам се наистина да е така. — Търпението не беше една от силните страни на Рап.

Акрам се усмихна. Той хранеше дълбоко уважение към легендарния офицер от ЦРУ. Двамата бяха на фронтовата линия на войната с тероризма, съюзници с общ враг. За Рап нещата се свеждаха до защитата на невинни хора срещу задаващата се заплаха. За Акрам пък въпросът беше да се спаси религията, която обичаше и изповядваше, от група фанатици, изопачили думите на Великия пророк, за да подклаждат омраза и страх.

Акрам погледна часовника си.

— Готов ли си? — попита.

Рап кимна и отново погледна към завързания изтощен мъж. Измърмори няколко ругатни по негов адрес. Ако този случай се разчуеше, нямаше да го спасят нито подвизите му, нито връзките му във висшите етажи на властта. Устремен в лова си, той отдавна беше минал всякакви граници, но се нуждаеше от отговори. А ако се опиташе да ги получи по каналния ред, със сигурност щеше да затъне в блатото на политиката и дипломацията.

Тук бяха заложени твърде много интереси и дума не можеше да става за изтичане на информация. Мъжът, който беше окован и на когото бяха инжектирали специален серум, беше полковник Масуд Хак от страховитата пакистанска разузнавателна служба — Междуведомственото разузнаване ИСИ. Без да уведоми никого от Ленгли, Рап беше прибегнал до услугите на екип от наемници, за да го заловят и доведат тук. Жестоките убийства на двама служители на ЦРУ и нарастващият страх, че „Ал Кайда“ се е възстановила след удара, накараха Мич да действа без официално одобрение.

Хан посочи към пленника, след като онзи за пореден път клюмна на стола.

— Всеки момент ще падне. Сигурен ли си, че искаш да продължиш с плана? — Хан скръсти ръце. — Ако изчакаме още ден-два, съм убеден, че ще го накарам да проговори.

Рап поклати глава.

— Търпението ми се изчерпа. Ако ти не го накараш да говори, аз ще го сторя.

Акрам замислено кимна. Той нямаше нищо против използването на метода „доброто ченге/лошото ченге“ при разпита. При подходящ човек резултатите можеха да са доста успешни. Самият Акрам обаче никога не прибегваше до насилие и обикновено предоставяше ролята на „лошото ченге“ на другите.

— Добре тогава. Щом стана и изляза, ти си наред.

Мич беше съгласен с плана. Той не отклони поглед от пленника и когато Акрам излезе. Заловеният не знаеше колко време е прекарал в ръцете на „домакините“ си, нито кои са те. Нямаше представа къде се намира, в коя страна, на кой континент. Разговаряше само с един човек, но той беше Акрам — роден пакистанец като самия него.

Би могъл, разбира се, да предположи, че е в собствената си страна, заловен от съперническата на ИСИ служба — Разузнавателното

бюро. И поради това навярно полагаше усилия да издържи колкото се може по-дълго с надеждата, че от ИСИ ще дойдат и ще го спасят. Бяха го наблъскали с опиати и лишили от усещане за време и ритъм. Бе един изтощен човек, завладян от несигурност и неведение. Готов беше да се пречупи. Когато Рап влезеше, щяха да се изпарят всичките му надежди.

Както беше прогнозировал Акрам, мъжът накрая до такава степен се унесе, че се наклони напред и падна. Удари се силно в пода, но не направи усилие да се изправи. Прекарал в тази безнадеждна ситуация бог знае колко време, той бе наясно, че няма сили да стане.

Акрам влезе при него с няколко помощници. Докато двамата мъже изправяха пленника, Акрам придърпа стол и им нареди да му свалят белезниците. След като пакистанецът беше развързан и свободен да движи ръцете и краката си, Акрам му подаде чаша вода. Двамата помощници се отдалечиха и застанаха до вратата в случай, че отново потрѣбват.

— А сега, Масуд — Акрам заговори мъжа на родния му език, — искаш ли да ми кажеш истината?

Онзи гневно изглежда разпитващия с кървясалите си очи.

— Аз ви казах истината. Не подкрепям нито талибаните, нито „Ал Кайда“. Занимавам се с тях само защото такава е работата ми.

— Нали знаеш, че генерал Мушараф строго забрани да подкрепяме талибаните и „Ал Кайда“. — Акрам беше създал у Хак впечатлението, че е приятелски настроен към него сънародник, още от момента, в който се бяха срещнали за пръв път.

— Вече ви казах — сопна се пленникът. — Единствената причина все още да се срещам с агентите си е, че трябва да ги държа под око.

— Но продължаваш да симпатизираш на каузата им, нали?

— Да, аз... Не! Не симпатизирам на каузата им! — Той наклони глава настрани.

— Ти не си ли праведен мюсюлманин?

Въпросът прозвуча като шамар в лицето на офицера от разузнаването.

— Разбира се, че съм праведен мюсюлманин — изрече той, — но аз... аз съм офицер от ИСИ. Такава е моята принадлежност.

— Сигурен съм, че е така — отвърна скептично Акрам. — Проблемът е, че не съм сигурен в твоята принадлежност и лоялност и че вече ми свършва търпението. — В гласа му нямаше никаква злоба, само лека нотка на съжаление за пленника.

Онзи закри лицето си с длани и поклати глава.

— Не знам какво да кажа. Не съм такъв, за какъвто ме смятате. — Той вдигна глава и впери умоляващ поглед в Акрам. — Питайте началниците ми. Питайте генерал Шариф. Той ще ви каже, че само изпълнявах заповеди.

Акрам поклати глава.

— Твоите началници се отрекоха от теб. За тях ти си само бремене. Казват, че не знаят каква игра играеш.

— Лъжец! — с пяна на устата отвърна Хак.

Точно към подобен развой се стремеше Акрам. Неконтролируемо поведение и рязка промяна в настроението. В първия момент — отчаян и умоляващ, а в следващия — ядосан и гневен. Акрам вдигна примирено ръце и с тъга и съжаление в гласа си продължи да играе ролята:

— Бях доста търпелив с теб, а за отплата какво ми даваш? Лъжи и обиди.

— Казах ти истината!

Акрам го удостои с почти бащински поглед.

— Не бях ли достатъчно добър с теб?

От будуването и серумите на Хак му се спеше. Той разпери ръце и се огледа из помещението.

— Има какво да се желае още от твоето гостоприемство. — После с предизвикателен тон добави: — Искам да говоря с генерал Шариф веднага!

— Нека те питам нещо, Масуд. Как се отнасяте вие към пленниците си?

Офицерът от пакистанското разузнаване наведе глава и реши, че е по-добре да премълчи.

— Докоснах ли те, пипнах ли те с пръст, докато беше тук?

Хак колебливо поклати глава.

— Е... Всичко това обаче ще се промени. — За пръв път Акрам го заплаши с насилие, пък било то и само с намек. Разговорите им досега се въртяха около това как Хак се среща с информаторите си.

Той не преставаше да повтаря отново и отново добре репетираната легенда. От време на време се изпускаше за някоя дребна подробност, но като цяло се придържаше към историята си.

Акрам се вгледа в задържания.

— Един човек иска да те види.

Хак вдигна очи, изпълнени с надежда.

— Не. — Акрам поклати глава и зловещо се изсмя. — Не мисля, че би искал да се срещнеш с него. Всъщност... — Акрам стана. — Той е последният човек на света, когото би желал да видиш. Него аз не мога да го контролирам, нито да му нареждам. И на всичкото отгоре знае, че си лъжец.

— Истината казвам — изхленчи пленникът и посегна към ръката на разпитващия.

Акрам навреме хвана китката му и я извъртя достатъчно, за да покаже на Хак, че не бива да го докосва. Погледна в широко отворените умоляващи очи и отговори:

— Имаше достатъчно възможности да ни кажеш истината, но не го стори. Сега вече нищо не мога да направя за теб. — След тези думи Акрам пусна китката на пленника и излезе.

Рап не влезе веднага. Акрам предложи да оставят напрежението у Хак да се натрупа. Дватама наблюдаваха през стъклото-огледало как пленникът закрачи нервно напред-назад. С всяка следваща минута той ставаше по-развълнуван. Изведнъж ярките лампи на тавана се включиха и при него влезе Рап.

На лицето на Хак първо се изписа неверие, после — панически ужас. Появата на знаменития офицер от американското разузнаване промени всичко. Нещата започнаха да си идват на мястото, Хак разбра, че е затънал в много по-големи неприятности, отколкото предполагаше.

Рап посочи неудобния стол и извика:

— Сядай!

Пленникът се подчини без никакво колебание. Рап грабна малката четвъртита масичка и я придърпа пред пакистанеца. После се обърна към двамата пазачи на английски:

— Мога и сам да се оправя.

След като пазачите излязоха, Рап сложи на масата плик, подобен на пощенските, и бавно свали сакото си, за да покаже деветмилиметровата берета в раменния кобур. Окачи сакото на облегалката на стола и се зае да развързва вратовръзката си.

— Знаеш ли кой съм аз? — Сложи вратовръзката върху сакото.

Хак кимна и преглътна тежко.

Рап извади две фотографии от плика и ги постави пред пленника.

— А тези хора не ти ли се струват познати? — Започна да навива ръкавите си.

Офицерът от пакистанското разузнаване с нежелание погледна фотографиите. Много добре познаваше двамата мъже, но също така съзнаваше колко е рисковано да признае подобно нещо. Самият Хак беше участвал в достатъчно разпити, даваше си сметка, че е най-добре да продължи да се придържа към легендата. Бавно поклати глава.

— Не.

Макар че Рап очакваше такъв отговор, това не му спести гневната реакция. Направо побесня. Подпря дясната си ръка на масата, а с лявата удари Хак толкова неочаквано и силно, че той излетя от стола и се просна на пода.

— Грешен отговор! — извика Мич и се закани отново да стовари юмрука си върху Хак, подобно на чук.

Хак остана да лежи зашеметен на пода. За пръв път някой от похитителите му го удряше. Обзе го паника и той вдигна ръце, за да блокира удара.

— Добре, добре! Знам кои са, но нямам нищо общо със смъртта им!

Рап го сграбчи за гърлото и макар Хак да беше с десетина килограма по-тежък, го повдигна от пода и го блъсна в стената като парцалена кукла.

— Кое избираш — да живееш или да умреш?

Пакистанецът го погледна, искрено объркан. Рап повтори въпроса, но този път изкреця в ухото му:

— Кое искаш — да живееш или да умреш?

Хак запелтечи:

— Да ж-живея.

— Тогава почвай да поумняваш, и то бързо. — Рап го хвърли обратно към бюрото и извика: — Седни на стола и погледни снимките!

— Мич застана зад него, със стиснати юмруци и почервенияло от гняв лице. — Сега, Масуд — извика той, — ще те питам само още веднъж! Знам за теб повече, отколкото предполагаш. — Рап посочи към двете черно-бели фотографии. — Имаш ли пръст в убийството на тези двама служители на ЦРУ?

— Не. — Този път Хак вдигна ръце, преди да отговори. Очите му бяха изпълнени със страх. Беше готов на всичко само за да укроти това животно срещу себе си. — Не мисля така.

„Не мисля така“ беше по-приемлив отговор, отколкото пълното отричане.

— Не мислиш така — подигравателно повтори Рап. — Масуд, сигурен съм, че ме разиграваш.

— Не знам... — изнервено отвърна той. — Тази част от света е опасна. Там непрекъснато изчезват хора.

— Да... както ще се случи с теб, глупак такъв. — Рап погледна към тавана и извика: — Пуснете първия запис!

Секунда по-късно от говорителите се разнесе гласът на Хак. Макар че Рап владееше перфектно и арабски, и персийски, той не говореше урду толкова добре, за да разбере казаното. Беше чел обаче превода достатъчно пъти, че да го запомни наизуст. Записът беше на телефонен разговор, в който Хак настояваше да се срещне с неизвестен човек. Когато записът свърши, Рап нареди да пуснат втория. Именно вторият запис и думите за някакво голямо събитие в близкото бъдеще бяха ужасили Мич.

Рап взе друга фотография от плика и я пусна в скута на Хак.

— Този позна ли го?

На фотографията Хак пиеше кафе с Ахтар Джилани, високопоставен член на талибаните. Пакистанецът си спомняше много добре срещата. Когато прослуша записа, в един момент му се догади.

Докато от високоговорителите се чуваха гласове, Рап продължи:

— Доста калпава работа за човек, който се занимава с шпиониране. — После подреди на масата три малки фотографии. На едната имаше дете, а другите две бяха на пеленачета. — Имаш ли представа кои са те?

Хак нервно поклати глава.

— Това са децата на двамата мъже, които уби. — Думите му увиснаха във въздуха, за да може пакистанецът да осъзнае напълно

извършеното от него. После по същия начин постави още пет фотографии. Черно-бели кадри от тайно наблюдение — симпатичните личица на петте деца на Хак. Рап погледна мъжа застрашително и онзи тихо захлипа.

— Моля ви... умолявам ви, оставете децата ми на мира — през подсмърчане и сълзи пророни Хак. — Аз съм виновен... не те.

Рап демонстрира отвращение.

— Не убивам деца, скапаняк такъв. — Потупа по трите фотографии на американските деца и продължи: — Те никога вече няма да видят бащите си. — Рап започна да обикаля в кръг масата. — Погледни лицата им! Кажете ми защо вашите деца трябва да те видят отново?!

Хак взе фотографиите на децата си и се разплака. През това време Рап извади беретата и завинти дебел черен заглушител на цевта на пистолета. После протегна ръка и издърпа назад добре смазания затвор на оръжието. Патронът с кух връх на куршума влезе в цевта с отчетливо металическо изцракване.

Рап насочи цевта към главата на пакистанеца и каза:

— Аз си държа на думата, Масуд. Ако искаш отново да видиш децата си, докажи ми го. Искам да знам всичко, което и ти знаеш за талибаните и „Ал Кайда“. Искам да знам в какво се състои дръзкият план, за който говорехте с Джилани. Ако отново те хвана да лъжеш, сделката пропада и мозъкът ти ще залее целия под.

Рап свали предпазителя на пистолета, пръстът му легна на спусъка.

— Та какво избираш, Масуд? Съгласен ли си да работиш за мен и да видиш как порастват децата ти? Или предпочиташ да умреш?

1

КРАЙ БРЕГА НА ФЛОРИДА, МЕЖДУНАРОДНИ ВОДИ

Тринайсетметровата моторна яхта „Рива Риварама“, произведена в Италия, пореше спокойните утринни вълни със скорост двайсет и пет възела. Яхтата беше излязла от пристанището на Хавана при изгрев-слънце и плаваше към Гранд Бахама. Североизточният курс минаваше предимно покрай американски води. Капитан на съда беше Томас Скот. Още от времето си в кралските ВМС на Великобритания той ходеше облечен в бели шорти и бяла униформена риза. Скот се отнасяше към задълженията си много сериозно, особено когато ставаше дума за управление на скъпа яхта като тази. Стоеше зад руля и гледаше през стъклото към разкрилата се пред него синя морска шир.

Предният ден беше излязъл от пристанището в Джорджтаун на остров Гранд Кайман. Едва за втори път управляваше този съд, отзовал се бе с готовност, когато го потърсиха. Произведената в Италия яхта беше истински шедьовър на корабостроенето. Очертанията и материалите връщаха назад във времето, когато корабите се правеха на ръка, а не от машини. Формата на корпуса и двата дизелови двигателя с мощност седемстотин конски сили всеки караха съда да изглежда повече като голям бързоходен скутер, отколкото като луксозна яхта. „Рива Риварама“ дори се движеше като скутер. Развиваше максимална скорост от четирийсет възела, което бе впечатляващо за съд с такива размери и газене.

По време на пътуването от Гранд Кайман до Куба водата беше малко бурна и не позволи на Скот да използва докрай мощта на двата дизелови двигателя. А тази сутрин, макар морето да бе спокойно, той не искаше да насилва двигателите без знанието на пътника. Дори в спокойни води четирийсет възела си беше голяма скорост и човек, несвикнал с нея, щеше да хване морска болест. Достатъчно беше да налети на една малка вълна и новакът щеше да изхвъркне зад борда.

Скот хранеше дълбоко уважение към водата. По своята природа всички катастрофи бяха неочаквани. В колата си закопчаваш колан и имаш въздушна възглавница, шансовете ти за оцеляване са големи. На борда на кораб обаче, ако стане катастрофа и не си със спасителна жилетка, шансовете ти да оживееш са изключително ниски. Няма значение колко добър плувец си, ако се удариш и изпаднеш в безсъзнание, отиваш право на дъното.

Затова Скот носеше малка жилетка, завързана около врата и гърдите му. Личното надуваемо спасително средство не бе по-дебело от вътрешната гума на велосипед. Толкова беше малко, че Скот често забравяше за него. Но ако се окажеше зад борда, за по-малко от секунда то автоматично щеше да се напълни с въздух и да се превърне в истинска спасителна жилетка. Освен това устройството съдържаше и малък аварийен радиомаяк, който в известно отношение беше също толкова важен, колкото и самата жилетка. На непосветените приспособлението изобщо не напомняше за спасителна жилетка.

Скот никога не пропускаше да покаже на пътниците си къде се намират техните спасителни жилетки, но те рядко си ги слагаха. Тъмнокосият мъж, когото взе със себе си, беше толкова груб, че изобщо не пожела да чуе кратката лекция за безопасността. Появи се при изгрев-слънце само с една чанта и на лаконичен английски му каза да потегля. Нямахше нито поздрав, нито запознанство. Дори отказа Скот да му помогне с чантата.

Мъжът веднага се беше затворил в каютата си. Сега, час и половина след като бяха излезли от пристанището, Скот започна да се пита дали непознатият ще остане в каютата през цялото пътуване. Пътникът или беше невероятен сноб, нещо обичайно в света на луксозните яхти, или бе препил до такава степен, че не можеше да се държи учтиво.

Скот огледа светлия хоризонт. Денят беше доста приятен, а и управлението на яхтата му вървеше твърде добре, за да остави грубостта на пътника да му развали настроението. Британецът хвана двойния хромиран дросел и с отмерено движение го бутна докрай напред. Дизелите зареваха с пълна мощ и вятърът забрули избелялата му от слънцето коса. Усмихна се на себе си, стиснал руля, и си каза, че ако пътникът остане долу в каютата, пътуването ще мине още по-добре.

Мустафа ал Ямани беше навел глава, протегнал пред себе си ръце в поза за молитва. Намираше се в подобно на транс състояние, молеше се на Създателя за напътствие и смелост. От последната му молитва беше минала повече от седмица, а за ал Ямани, който общуваше с Бога поне пет пъти на ден, това самоналожено отчуждение от Аллах беше най-трудната част от пътуването. И тъй като в момента двигателите на яхтата бръмчаха и вратата на неговата каюта беше заключена, подобен шанс като днешния едва ли щеше да му се удаде, преди да стане „шахид“ — смъртник-мъченик в името на народа си.

Ал Ямани беше положил доста усилия, за да не попадне в антитерористичната мрежа на американското разузнаване и неговите съюзници. Първо беше пристигнал със самолет в Йоханесбург, Южна Африка, а оттам — в Буенос Айрес, Аржентина. След едnodневен престой в Буенос Айрес промени самоличността си и провери дали някой не го следи. После се премести в Каракас, а накрая — в близката на една ръка разстояние Хавана. Именно там го чакаше яхтата заедно с провизии и капитан, който беше инструктиран да закара пътника в Гранд Бахама. Що се отнася до самата яхта, един състоятелен спонсор я беше уредил за делото. Собственикът не знаеше истинското намерение на групата, на която я даде назаем, но със сигурност се беше досетил, че не е само за приятна разходка в океана. Благодарение на този човек планът засега вървеше добре.

Физическото пътуване до тази част на света беше отнело само пет дни, но в метафизичен смисъл — цял живот. Четирийсет и една годишният гражданин на Саудитска Арабия се беше готвил за тази мисия още от деветгодишен, когато го бяха пратили да учи Корана в медресе в Мека. Петнайсетгодишен той вече се сражаваше в Афганистан срещу безбожните руснаци и усъвършенстваше уменията си като муджахидин — воин на исляма. Всяка кауза се нуждаеше от бойци, муджахидини, а за ал Ямани нямаше по-благородна кауза от тази на исляма.

Приключи молитвата си и зае седнала поза, с ръце на бедрата си. С глас, близък до шепот, той изрече „Аллах Акбар“. Бог е велик. Повтори го още два пъти и стана на крака. Време беше. Отиде до леглото и извади от страничния джоб на чантата си някакъв предмет.

Повдигна долния край на широката си копринена риза и прикрепил предмета на кръста си. Приличаше на типичен богат летовник — с шарената риза, бежови панталони и сандали. Дори си беше набавил за пътуването брачна халка и фалшив часовник Ролекс. Но най-трудното за него беше... да обръсне брадата си за пръв път от пубертета.

Ал Ямани за последно се огледа в огледалото, за да се увери, че с нищо няма да се издаде пред капитана. Вдиша и издиша дълбоко, след което изправи рамене и се насочи към вратата. Бързо щеше да стане. Без никакви игри. Капитанът е неверник, следователно животът му не означаваше нищо. Ал Ямани отключи малката врата и излезе на открито. В същия миг беше посрещнат от ослепителното слънце на Карибско море.

Спря се за секунда, закри очите си с длан. Поколеба се дали да не си даде малко време, за да свикне с ярката дневна светлина. Накрая обаче реши да не се бави и бързо изкачи трите стъпала. Силуетът на капитана се виждаше зад щурвала.

Ал Ямани чу, че британецът си говори нещо сам, но не можа да разбере какво точно. Движеха се много по-бързо от обикновеното и вятърът виеше при носа на яхтата. Арабинът не си направи труда да разбере капитана. Елементът на изненадата беше на негова страна и всичко щеше да свърши само след няколко секунди. Ал Ямани се приближи до щурвала, бръкна с дясната ръка под ризата, а лявата сложи на рамото на капитана. Наведе се, сякаш искаше да го пита нещо. В мига, в който отвори уста, стисна мъжа силно за рамото. Дясната му ръка се изстреля напред и заби петнайсетсантиметровото острие в гърба на жертвата.

Томас Скот се преви от болка, инстинктивно се вкопчи с ръце в щурвала. Умът му трескаво запрепуска, за да осъзнае какво се беше случило току-що. Изведнъж рязко отлетя назад и се просна на пода. Със сетни сили опита да хване нещото, което му причиняваше адската болка. Преди да реагира, той се блъсна в борда на яхтата и загуби равновесие. Полезрението му се изпълни със синьото небе, в следващия миг тялото му се удари силно във водата.

Ал Ямани наблюдава как британецът изчезна под пенливата диря на яхтата и отиде на руля. Погледна към бордовото табло и думите и цифрите по приборите. Наведе се и разчете скоростта, курса и местоположението според координатите на системата за спътникова

навигация. Цяла седмица беше чел упътването на собственика на яхтата и разбираше достатъчно добре управлението, за да стори това, което се искаше от него. След като огледа хоризонта набързо, той завъртя бавно щурвала и насочи яхтата по нов курс — на север.

След като носът се обърна в желаната посока, ал Ямани леко се отпусна. Обърна се назад и погледна към кърмата. Вдигна длан, за да предпази очите си от яркото слънце и впери поглед в морето. Искеше да провери дали не се вижда човекът, чийто живот беше отнел. Стори му се, че видя нещо, но след секунда то изчезна. Не се притесняваше. Оттук до най-близкия къс земя имаше петдесет километра. Освен това беше намушкал жертвата си в сърцето. Ако по някакво чудо капитанът не беше вече мъртъв, в най-скоро време щеше да е.

Ал Ямани се обърна напред, към онова, което предстоеше. Погледът му беше уверен — мъж, който знае какво му предстои. Цял живот беше чакал тази възможност. Съдбата му бе да дойде в Америка, а провидението му повеляваше чрез него Аллах да нанесе удара си. Ал Ямани не беше сам. Имаше и други, които в този момент се събираха в Америка от всички посоки на света. Преди края на седмицата арогантните и покварени американци щяха да понесат съкрушителен удар.

2

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Новият Обединен център за борбата с тероризма се намираше близо до Тайсънс Корнър, западно от центъра на Вашингтон. В комплекса се помещаваха Центърът за борба с тероризма на ЦРУ, Отделът за борба с тероризма на ФБР и новосъздаденият Интегриран център за терористични заплахи. Причината всичките три организации да се подслонят под един покрив беше да се постигне по-добър анализ на събираната за терористите информация. На хартия мнозина във Вашингтон го смятаха за страхотна идея, но на практика това се оказа доста трудно. Поне от гледната точка на Рап.

Той влезе в оборудваната с модерна техника конферентна зала и се опита да остане незабелязан, което не беше лесно, предвид репутацията му. Нямаше намерение да остава. На дългата маса бяха насядали директори, заместник-директори и помощник-директори от най-различни ключови федерални агенции, управления и министерства. Всеки един от тях знаеше в една или друга степен за подвизите на Рап и мнозина ставаха нервни и притеснителни при появата му.

Конферентната зала беше отворена едва предната седмица и Рап за пръв път влизаше в нея. Първото, което забеляза, бяха фотографиите на стената пред него. Оттам го гледаха двайсет и две лица. Той знаеше имената им наизуст, както и къде са родени и обучени. Това бяха двайсет и двамата терористи, за чието залавяне ФБР и Министерството на правосъдието биха дали мило и драго. Но докато те искаха да ги затворят на тъмно, а после да ги изправят пред съда, Мич желаше само едно — да се добере до тях и да им тегли куршума.

Така накратко можеше да се опише проблемът между Рап и Обединения център за борба с тероризма. Те имаха прекалено много правила, а се бореха срещу враг, който не се подчиняваше на никакви правила. Мич разбираше добре, че трябва да действат в рамките на

законността. Законът за правата на човека не можеше да се пренебрегне с лека ръка. От друга страна обаче, бързината и безцеремонността понякога спасяваха живота на мнозина.

Рап не се учуди, че в момента в залата се обсъжда именно тази тема. Някаква жена от Министерството на правосъдието отправяше нападки срещу Закона за защита на нацията и предупреждаваше, че само щял да причини неприятности. Той се показа на шефката си и ѝ направи знак да излезе с него в коридора.

— Какво има? — попита го директор Кенеди в коридора.

Рап се огледа подозрително.

— Не искам да говорим тук.

— Ясно.

Влязоха в асансьора и се качиха няколко етажа по-нагоре, в онази част на сградата, която принадлежеше на ЦРУ. След като минаха през няколко врати, отварящи се с кодове, влязоха в празна конферентна зала и затвориха след себе си.

Рап подаде на Кенеди една папка.

— Мисля, че ще ти се стори доста интересно.

Кенеди взе папката, без да каже нищо, и седна. Небрежно свали червената лента от строго секретното досие, тъй като досега беше правила това хиляди пъти.

Подмина първата страница и като видя, че досието е доста обемисто, предложи на Рап да седне.

— Не ми се седи. — Мич сплете ръце зад гърба си и пристъпи на място. В момента наистина не беше в настроение да сядат. — Самолетът за Кандахар ме чака.

— Не действаш ли твърде припряно? — попита го директорът на ЦРУ, без да отлепя очи от текста.

— Нали затова ми се плаща.

Тя го погледна над стъклата на очилата си и поклати глава. Рап ѝ беше като брат, който обаче понякога ѝ създаваше проблеми.

Нетърпеливо Мич я изчака да дочете досието. В мислите си вече се беше устремил напред и съставяше план за успешното изпълнение на операция от подобен мащаб.

Полковник Хак беше дал на Рап повече от необходимата информация. Оказа се, че пакистанецът е истинска златна мина за разузнавателни данни и само поради тази причина беше още жив. Ако

продължеше да сътрудничи, Рап възнамеряваше да удържи на обещанието си Хак да види отново своите деца. Пленникът бе назовал поименно всичките си колеги от ИСИ, които симпатизираха на талибаните, и беше дал ключова информация за „Ал Кайда“ и новото й ръководство. Но най-важното бе, че Хак издаде местонахождението на основната база на терористичната организация.

В известен смисъл за Рап планирането и изпълнението на следващия етап бяха лесни. Но получаването на зелена светлина от Вашингтон с всичките съперничещи си в столицата интереси, изискваше изобретателност и хитрост. Самият той предпочиташе да ограничи участниците в операцията — достатъчни му бяха служителите от Управлението и няколко високо обучени бойци от специалните части. Операцията обаче изискваше разрешение от самия връх. Мисията беше сложна. Един от най-важните съюзници на Америка трябваше да бъде поставен на мястото му. Освен това акцията нямаше да е тайна — международната общност и медиите щяха да разберат за нея пет минути след края й.

Независимо дали мисията щеше да е успешна или не, Рап и ЦРУ се нуждаеха от подкрепата на Овалния кабинет, което означаваше, че президентът също ще бъде уведомен. Рап беше ужасно неумел в разгадаването на непрекъснато променящия се политически пейзаж във Вашингтон, но за разлика от него Кенеди се справяше добре с тази част.

Тя продължи да чете. Прелистваше бързо страниците и запомняше информацията. На Рап му беше отнело два пъти повече време да прочете досието. Почти фотографската памет беше едно от уникалните достойнства на директора на ЦРУ. Накрая прочете последната страница и затвори папката.

Със замислено изражение тя се облегна на стола и свали очилата си. Вдигна поглед към безценния си помощник. Намръщи се и понечи да каже нещо, но размисли.

— Няма да е трудно — наруши мълчанието Рап, който не можеше да се похвали с търпението на шефката си.

Тя не отговори веднага. Както вече беше отбелязала, Рап действаше припряно. Кенеди имаше привилегията да борави с най-важната разузнавателна информация и въпреки това докладът на Рап беше пълен с факти, за които тя не беше чувала преди. И към никой от

тях нямаше посочен източник. А в шпионския занаят имаше една поговорка — информацията е добра, ако и източникът ѝ е добър.

— Откъде взе това?

— Не ти трябва да знаеш — отвърна Рап невъзмутимо.

Кенеди повдигна въпросително едната си вежда.

— Така ли?

Мич продължи да настоява на своето. Знаеше, че тя ще го притисне, но за нейно собствено добро беше за предпочитане да я държи в неведение.

— Имай ми доверие, Айрини. По-добре е да не знаеш как съм се докопал до информацията.

Кенеди впери поглед в него и опита да отгатне откъде се е добрал до такива ценни данни. Имаше няколко възможности, до една предвещаващи големи неприятности.

— Сигурен ли си, че всичко е точно и вярно? — попита го тя.

— Да. Може да се каже, че е от извора.

Тя му вярваше, но искаше да се увери, че е обмислил добре всичко.

— Ако нещо се обърка, някои хора ще поискат обяснение... не само от медиите. Говорим за изявления пред конгреса, камери, високопоставени политици, съсипани кариери... виждал си го преди и знаеш.

— Да и не ме е страх. Затова няма да ти кажа откъде и как се сдобих с информацията. Ако ме призват да свидетелствам, ще жертвам главата си като доблестен войник.

Кенеди знаеше, че Рап никога няма да натопи нея или президента, но знаеше също и че около него рано или късно винаги се вдига шум. Мич щеше да е яростен противник за всеки един конгресмен или сенатор, който се осмелеше да кръстоса сабя с него.

— Е... интересно как всичко съвпада във времето.

— Как така?

— В момента стават и някои други неща... — Тя направи кратка пауза. — Някои събития, за които съм загрижена.

— Има ли нещо общо с това?

Кенеди сви рамене.

— Не съм сигурна.

— Е, определено няма да разберем, ако си седим тук — прояви сарказма си Рап и посочи към папката. — Това е само началото. Дай ми зелена светлина и до седемдесет и два часа ще ти кажа какво замислят лошите.

Позната фраза от репертоара на главния съветник на директора по борбата с тероризма. Действие, екшън! Рап беше изкарал дванайсет изпълнени с драматизъм и опасности години като нелегален офицер без никакво прикритие. Беше действал в някои от най-негостоприемните места в Близкия Изток и Югозападна Азия. Въпреки че беше сравнително млад — на трийсет и четири, той се отличаваше с консервативно мислене и беше привърженик на решителните действия и поемането на рискове. В края на краищата до това се свеждаше и професията му — претеглянето на рискове и шансове за успех.

— Айрини, възможности като тази не се появяват всеки ден — настоя Рап.

— Знам.

— Тогава да го направим.

— А твоята роля каква ще е?

Разбираше накъде бие и отстъпи половин крачка назад.

— Всичко е написано в доклада.

— И преди съм чувала тези думи — изсумтя тя.

— Ще наблюдавам и контролирам акцията от високо. Единствено момчетата от оперативния отряд ще се забавляват. Аз ще бъда там само за да сме сигурни, че нещо няма да се обърка. И за да задам няколко конкретни въпроса, когато всичко свърши.

Кенеди кимна. Фактът, че Рап ще участва, до голяма степен успокояваше президента.

— А жена ти?

Мич за малко не си изпусна нервите. На езика му бе да отговори, че не е нейна работа, но се възпря навреме.

— Вчера отпътува за Уисконсин, отива на гости при родителите си.

— Знам, както знам и за обещанията, които й даде... и за тези, които даде на мен. — Тя прикова очи в него, за да няма недоразумения. — Значи се разбрахме, никакви каубойски изпълнения повече. Нали?

— Тъй вярно, госпожо — отвърна Рап с известно недоволство в гласа си.

Кенеди пренебрегна тона му. На възраст четирийсет и две години, тя беше само с осем години по-голяма от него. В думата „госпожо“ обаче бе вложен друг смисъл — звучеше като обръщение на подчинен към своя командир.

Е, време беше да се поеме риска. Директорът на ЦРУ стана и взе папката.

— Имаш одобрението ми. Тръгвай и, моля те, върни се невредим.

— А президента?

— Ще се погрижа за президента. Само гледай да не се отклоняваш много от плана и като свършиш, веднага си изнасяй задника оттам.

3

Ъгловият кабинет, към който се беше запътила, вероятно бе най-впечатляващият в цял Вашингтон. Дори по-впечатляващ от онзи, Овалния, намиращ се малко по-надолу по улицата. Високата и стройна блондинка мина покрай двама административни служители и охраната и влезе, без да иска разрешение. После затвори след себе си тежката дървена врата и приближи към огромното бюро на шефа си. Жената се държеше самоуверено и излъчваше целеустременост с цялото си поведение. Много добре знаеше какво иска и се ориентираше перфектно в обстановката.

За Пеги Стийли нямаше средно положение. Преди тринайсет години бе завършила право във Вашингтонския университет и оттогава животът ѝ беше непрестанна борба. Дело след дело, кауза след кауза. Към някои от тези съдебни дела се отнасяше с по-големи пристрастия, отколкото към други, но едно беше сигурно — във всичките Пеги влагаше цялата си енергия. Повече мразеше да губи, отколкото обичаше да печели — ключът към разбирането на нейния характер.

И докато някои мъже я намираха за неустоима, други, които в никакъв случай не бяха по-малко, смятаха, че е груба като валяк, дори плашеща. Тя имаше изваяно като статуя тяло, висока бе метър и осемдесет, краката ѝ бяха дълги и стройни, а скулите — като на скандинавска богиня. Обличаше се консервативно, с костюми, полите ѝ стигаха до над коляното. Русата ѝ коса бе неизменно вързана на опашка. Но когато искаше, ако сметнеше, че това ще ѝ даде предимство, не се стесняваше да добави и сексапил към външния си вид. Но никога не отиваше по-далеч от разпускането на косата си и безобидното флиртуване.

След дипломирането си като юрист тя беше спала само с един свой колега и това се беше случило преди дванайсет години в Сиатъл. Не искаше да си го признае, но тогава беше наивна. Само няколко месеца след завършването си тя се чувстваше изтощена, самотна и недоспала. Беше свалила гарда си и бе преспала с новоизгряващата

звезда в правната кантора — адвокат, с шестнайсет години по-голям от нея. Аферата беше доста страстна, най-страхотният секс, който някога беше правила.

Всичко беше приключило внезапно и неочаквано, когато водещите бизнесмени и един от водачите на партията от Сиатъл го избраха за следващия американски сенатор, представител на щата Вашингтон. Цялата ѝ представа за него се промени за нула време. Нещастникът дори нямаше достатъчно смелост да си признае, че е обвързан.

Беше организиран обяд за двама у тях. Тогава се появи майка му. Разбира се, оказа се женен, с две деца. Някои важни хора вече бяха дали големи суми за кампанията, кандидатурата му беше обявена официално, състезанието беше стартирало и партията искаше да победи. Старата вещица ѝ разясни, че няма да е нито първата, нито последната жена, в леглото на сина ѝ. Въпросният господинчо — също като дядо си, комуто дължеше богатото си наследство — имал мъничък проблем: не можел да си държи оная работа в гащите. Докато ровеше из салатата, майка му намекна, че е възможно да ѝ даде известна финансова компенсация. Пеги веднага отхвърли предложението. При все че тогава бе наивна, не ѝ липсваха достойнство и гордост.

Когато пристигна основното им ястие, Пеги беше чула достатъчно, за да реши, че не иска да се замесва в скандал, който ще съсипе кариерата ѝ. Никой освен политическия опонент на въпросния син нямаше да извлече изгода, ако информацията за любовната афера излезеше наяве. Затова склучиха друга сделка. Сделка, която да гарантира, че звездата на Пеги Стийли ще продължи да се изкачва на небосклона.

Ето защо, още ненавършила четирийсет, Стийли бе заместник на помощник-главния прокурор, посветила се на борбата срещу тероризма. В момента стоеше пред човека, чийто пост възнамеряваше някой ден да заеме. Тя чу достатъчно от телефонния разговор на главния прокурор, за да заключи, че не говори нито с президента, нито със съпругата си. Затова му направи знак да свършва по-бързо.

Главният прокурор Мартин Стоукс се намръщи, но послуша подчинената си и затвори, без да изчака директорът на ЦРУ да се доизкаже. Стоукс познаваше Стийли достатъчно добре. За нея не беше

необичайно дори сама да се пресегне към телефона и да прекъсне разговора. Понякога се питаше защо трябва да я търпи, но отговорът му беше добре известен — Стийли бе умна, мотивирана и умееше да върши много работа. През годините не един и два пъти му беше давала ценни съвети, независимо дали беше склонен да я послуша или не. Именно поради това тя беше незаменима.

Подмазвачите се срещаха често както сред политиците, така и сред юристите. В този смисъл прямият подход на Пеги Стийли беше освежаващ. Тя беше като силна пролетна буря: виждаш я как се задава, вълнението и страхът ти нарастват с очакването за невероятния спектакъл, който ще започне. Ако бурята отминеше бързо, преживяването беше по-скоро приятно. Краткият дъжд пречистваше въздуха, а светкавиците правеха тревата още по-зелена и красива. Но ако вихърът се разразеше в пълната си сила, дърветата биваха изтръгвани с корените, пороят отнасяше цели къщи, рушаха се покриви и се преобръщаха коли.

Такава беше Пеги Стийли. Ако съумееше да изложи мнението си кратко и ясно, отношенията с нея бяха приятни. Но ако решише да бълва огън и жупел, ситуацията наподобяваше селце в окото на ураган. За предпочитане бе да не ѝ се пречкаш, а бързо да си потърсиш убежище.

Стоукс затвори слушалката и се помоли наум да е кратко и ясно. Преди още да я попита каква е работата, тя започна:

— Този Закон за защита на нацията е цяло бедствие! И ако още храните илюзии, че някой ден ще влезете в Белия дом като стопанин, най-добре си налягайте парцалите и си набийте в главата, че законът ви превръща в скапан фашист! Обърнете внимание, че американците не избират за президенти фашисти... поне не демократите.

Значи това било. Изрече всичко на един дъх. Като цяло беше съгласен с нея, с изключение на последната част. В Демократическата партия също имаше фашистки тенденции, но не това беше важно сега. Тропическата буря Пеги се намираше в офиса му и по всичко личеше, че скоро ще прерасне в истински ураган, ако не предприеме нещо.

Той кимна и отговори:

— Идваш в много подходящ момент. Тъкмо си блъсках главата какво ще стане, ако някой от тези случаи стигне до Върховния съд.

— Какво ще стане ли? Ще ни свалят гащите и така ще ни загреят задниците, че ще почервенеят. После цялата правна общност ще им ръкопляска и в крайна сметка ще се сбогуват с мечтата за Белия дом.

Тя обичаше да го дразни с Белия дом. Знаеше, че така със сигурност привлича вниманието му. Стоукс не я покани да седне.

— Какво според теб трябва да сторим? — попита той невъзмутимо.

И тя отново избухна. Метър и осемдесет висока руса мълния, синеока тевтонска богиня. Размахваше ръце и цепеше с длани въздуха, изразяваше се с добре премерени, лаконични и красноречиви жестове. Именно в такива мигове най-много го възбуждаше — мислено се връщаше в спомените си, когато се беше любил с нея. Уви! Веднъж, след като го избраха за сенатор, се опита да възпламени отново старата любов. Отговорът ѝ беше ефикасен и категоричен. Така го удари в слънчевия сплит, че той се сви на пода като пеленаче.

4

Доктор Айрини Кенеди стоеше отстрани и гледаше как фотографите щракат с фотоапаратите си. В столицата цареше красив пролетен ден. Обикновено се наслаждаваше на пътуването до града, но не и този път. Срещата с Рап, която ѝ дойде ни в клин, ни в ръкав, и някои други събития, не спираха да я тревожат. Изчакването президента да свърши с фотосесията, надали щеше да я успокои, но нямаше как. Журналистите, акредитирани към Белия дом, не биваше да я виждат такава — изнервена, стресирана, нетърпелива.

Официално лятната ваканция започваше след една седмица и президентът беше в изключително добро настроение. В момента позираше за фотография с ветерани от Втората световна война, членове на ръководството на конгреса и двама от най-известните холивудски актьори. Бяха се събрали в Розовата градина, за да дадат старта на едноседмични тържества и мероприятия, посветени на откриването на новия паметник в чест на загиналите във Втората световна война.

Организациите на ветераните от десетилетия се бореха този паметник да бъде построен. Усилията им бяха безуспешни до момента, в който се включиха холивудските звезди. С тяхна помощ каузата им достигна до вашингтонските политици и сега последните се надпреварваха кой по-напред да марширува редом с ветераните.

Приятното време и празничното настроение само усилваха предчувствието на Кенеди за приближаваща беда. Като директор на Централното разузнавателно управление тя винаги си имаше работа с информация, след прочитането на която беше трудно да гледаш ведро и весело на живота. Сега също се задаваше нещо, а тя и хората ѝ нямаха никаква идея какво е то. Всичко започна в петъка на предната седмица. Първо, няколко подслушани телефонни разговора и прехванати електронни писма навеждаха на мисълта, че се готви нещо голямо. После се очертаха странни тенденции на финансовите и валутните пазари. Накрая се появи и Рап, който потвърди най-лошите ѝ страхове

— че „Ал Кайда“ готви нещо. Нещо, свързано с бомба. Колко голяма е бомбата, те не знаеха, но бързо трябваше да разберат.

Кенеди преследваше терористи вече над двайсет години. За този период си беше изработила интуиция да познава кога заплахата и опасността са реални. Сега имаше точно такава предчувствие. През последните шест месеца беше подозрително тихо и спокойно. Явно остатъците от „Ал Кайда“ се бяха прегрупирали и отново се готвеха за атака. Какво точно замисляха Кенеди не знаеше, но се боеше от най-лошото. Екипът ѝ се нуждаеше от повече информация, за да започне да действа. И тази информация трябваше да се набави възможно най-скоро. Иначе тя и цялата страна щяха да изпитат на свой гръб пъкления план и тогава вече щеше да е твърде късно.

Директорът на ЦРУ погледна часовника си и външно запази спокойствие. Фотосесията надвишаваше определеното време вече с петнайсет минути и макар Кенеди да не го показваше, нервите ѝ бяха опънати като струни. Ако най-лошите ѝ страхове се сбъднеша, трябваше да действат незабавно. Но повече от всичко им трябваше допълнителна информация и щастлива случайност. Нямахше да получат нито едното от двете, ако само си седяха във Вашингтон, подслушваха разговори и прехващаха съобщения. Трябваше да хване президента насаме, за да го накара да подпише плана на Рап и да задейства Пентагона.

Кенеди леко си отдъхна, когато пресекретарят на президента се намеси и каза на фотографите да приключват. Тя търпеливо изчака, докато президентът се ръкуваше и благодареше на участниците, че са дошли. Също както повечето политици с неговия ранг и Хейс внушаваше на хората усещането, че са ценени. Без да сваля усмивката от лицето си, потупа неколцина по раменете, помахаша за довиждане и се отправи през градината към Овалния кабинет.

Когато доближи Кенеди, стана малко по-сериозен. Тъй като не искаше да обсъжда подобни теми навън, на открито, той просто я попита:

— Не си ли подранила тази сутрин, Айрини?

— Да, сър.

Хейс сбърчи вежди. Жената едва ли му носеше добри новини. Той ѝ махна да го последва и продължи нагоре по лекия склон.

За момент Кенеди се поколеба, потърси с поглед началничката на кабинета на президента. Остана доволна, когато видя, че тя се забави в градината, за да остане по-дълго в компанията на двете холивудски знаменитости. Валъри Джоунс и Рап не можеха да се понасят един друг. Кенеди не се съмняваше, че ако Джоунс имаше възможност, щеше да употреби цялото си влияние, за да убеди президента да не подписва агресивния план на грубоватия офицер от разузнаването.

Влезе с президента в кабинета, на вратата на който пазеше агент от Сикрет Сървис. Хейс веднага отиде до бюрото и погледна графика си за днес.

— Колко време ще ти е достатъчно? — попита той.

— Петнайсет минути... без да ме прекъсват.

Хейс замислено кимна. Айрини не беше от хората, които му губеха времето. Той натисна бутона на интеркома и се обърна към секретарката си:

— Бети, в следващите петнайсет минути не искам никой да ме безпокои.

— Да, господин президент.

Хейс заобиколи бюрото и закрачи из кабинета. Разкопча сакото си и седна на едното от канапетата до камината.

— Да чуем лошата новина — подкани той директора на Централното разузнавателно управление.

Кенеди седна до него и отметна зад ухото си кичур кестенява коса.

— Както знаете, след 11 септември 2001 г. разработихме някои доста сложни статистически модели за проследяване и идентифициране на подозрителни икономически показатели. Разкрихме ключови банки, брокерски къщи и финансови институции, за които имаме подозрения, че оперират с пари на терористи. Освен това нашата система „Ешелон“ всеки ден проследява милиони електронни писма и телефонни разговори. Поради огромния обем от информация и факта, че голяма част от нея е закодирана, нямаме възможност да контролираме комуникацията в реално време.

— Какъв е проблемът?

— Финансовите тенденции се контролират от нас доста добре, а и операциите на борсите приключват в края на деня. Прехванатите от „Ешелон“ съобщения обаче понякога изискват седмици за

дешифрирането им, а после и до месец за превода им. Ако обаче стесним кръга и се ограничим до конкретни електронни адреси и телефонни номера, дешифрирането и обработката може да стане почти веднага, в реално време.

— Добре, какво толкова си забелязала, че си се разтревожила така?

— Започна в петък, в края на работния ден на борсите. Първата тенденция, която забелязахме, беше, че цената на златото достигна четири долара и двайсет и шест цента. Сам по себе си този факт не е повод за притеснение, но в същото време доларът се обезцени с осем цента. Индексът Дау Джоунс падна с петдесет и шест пункта, а Насдак — с шестнайсет. Никое от тези явления не е необичайно за финансовите пазари, но когато се вгледахме във фирмите, заподозрени във връзки с терористите... се откриха някои обезпокоителни тенденции.

Кенеди извади лист от папката и го подаде на президента.

— Скокът на златото започна от една банка в Кувейт, която продаде американски акции и ценни книжа на стойност двеста и осемдесет милиона долара и ги замени за швейцарско злато. През уикенда открихме други четири банкови сметки в различни финансови институции, които се отърваха от инвестициите си в САЩ и купиха злато. Общата сума в тези сметки е близо двеста милиона долара.

Президентът се намръщи.

— Каква е вероятността с всички тези сметки да оперират едни и същи хора?

— Малка, но можем да предположим, че там някъде има авторитетен финансов съветник, който предлага цялостна промяна на инвестиционните портфейли в момент, в който няма категорични показатели за приближаваща икономическа криза в Щатите. Нищо, което да оправдава подобни драстични действия. Моите хора ми казват, че е малко вероятно.

— Значи стигаме до извода, че четирима подозрителни инвеститори очакват американската икономика да понесе удар.

— Точно така. В допълнение открихме и група по-малки сметки, пак подозрителни, които постъпиха по подобен начин, но не толкова рязко.

Хейс се зачете в различните имена и страни на листа.

— Нещо друго?

— Да. Мич е попаднал на много ценна разузнавателна информация. — Кенеди извади от чантата си доклада, който Рап ѝ беше дал само преди няколко часа. Тя го остави на стъклената масичка и го отвори, за да покаже листа с фотографиите на петима брадати мъже. — Знам, че сте виждал тези снимки и преди, но ще ви припомня, че те са в списъка на най-издирваните лица от ФБР. Според нас петимата представляват новото ръководство на „Ал Кайда“.

Айрини прелисти страницата и показа карта на границата между Афганистан и Пакистан.

— През последните шест месеца проследихме как някои от тези хора пътуват из планинския район на Пакистан. Преди две седмици двама от тях се срещнаха в Гулистан. — Кенеди посочи един от градовете на картата. — Оттам се придвижиха до малко селце на трийсетина километра на запад.

Тя обърна страницата и посочи сателитна фотография на село, състоящо се от стотина къщи. То беше разпростряно в подножието на планината. Към него се стигаше по един главен път, а от центъра тръгнаха няколко, които обаче прекъсваха в околностите му. — Наблюдаваме селото денонощно от пет дни. Вчера тук пристигна ето този конвой.

Появи се ново изображение — осем пикапа и няколко джипа. Четири от пикапите бяха с монтирани отзад зенитни оръдия, а останалите — натоварени до един с тежко въоръжени мъже.

— Преди четири часа наш безпилотен разузнавателен самолет имаше късмет и направи добри снимки от височина дванайсет хиляди метра. Тези тримата, които слизат от камионите, според нас са Хасан Из-ал-Дин, Абдула Ахмед Абдула и Али Саед ал Хури.

Президентът взе черно-бялата фотография и се вгледа в трите лица, очертани с червени кръгове. Тези разузнавателни снимки винаги му се струваха неясни, но благодарение на цяла армия от аналитици и суперкомпютри картината ставаше по-отчетлива.

— Всички те са замесени в атентатите срещу Ню Йорк и Вашингтон — добави Кенеди.

— Сигурни ли сте, че са те?

— Мич имаше агент в района, който му каза за срещата.

Хейс остави фотографията и свали очилата си.

— Значи, предполагам, искаш от мен да се обадя на генерал Мушараф и да го накарам да прочисти това гнездо на пепелянки.

Кенеди поклати глава.

— Не, сър. Генерал Мушараф е добър човек, но в правителството му има прекалено много радикални фундаменталисти... особено горе, в районите, населявани от местните племена. Не можем да им доверим нещо толкова важно. Мич смята, че в мига, в който съобщим на пакистанците, терористите ще бъдат предупредени и ще се изпарят в планините.

Сега президентът разбра какво намеква тя и веднага стана по-предпазлив:

— Да не би да ми предлагаш да разрешим ситуацията, без да се обръщаме към пакистанците?

— Точно така, сър.

— И как ще се оправдавам пред Мушараф, ако той ми се обади да ме пита какво правят американски войници в неговата страна без разрешение?

— Надявам се да не се стигне до там, сър. Според Мич можем да проведем почти цялата операция незабелязано, но на крайния етап пакистанците със сигурност ще разберат. И когато генералът се обади, убедена съм, че ако му разясните обстоятелствата и евентуално му предложите допълнителна икономическа помощ, той ще разбере.

Хейс се ухили и поклати глава.

— Може и да си права, но в Държавния департамент има поне няколко хиляди души, които ще се опълчат яростно на подобно нещо.

— Държавният департамент си има други приоритети, различни от моите.

Президентът отново прикова вниманието си към фотографията и трите червени кръга. Ако нещата загрубееха, можеше да се оправи с Мушараф. Всъщност, генералът дори щеше да му благодари, че не го е уведомил.

— Айрини, има ли някаква пряка връзка между тези мъже и финансовите тенденции, за които ми говори?

— Не... не пряка връзка, сър, но ние мислим, че тези сметки се контролират от симпатизанти или поддръжници на „Ал Кайда“.

— Саудитци?

— Повечето от тях.

Хейс свъси вежди. Саудитците далеч не бяха добри съюзници на Америка, но публично не можеше да ги обвини. А дискретно не можеше да стори достатъчно, за да накара правителството им да накаже членовете на кралската фамилия, които финансираха тероризма.

— Значи искате да отидете на място и да ги спипате?

— Тъй вярно.

— За колко време ще се оправите?

— Мич вече отлетя за там и поддържа връзка с командира на оперативния отряд, който е на терена. Планът е да ударят селото до трийсет и шест часа.

Президентът остана замислен, сякаш мозъкът му подробно смилаше казаното.

— Не знам, Айрини. Много е рисковано. Мнозина в този град ще побеснеят, ако разберат, че са били изключени от процеса за вземане на решението.

Кенеди нарочно беше пазила коза си до последния момент.

— Има и нещо друго, сър. Мич има доказателства, че тези мъже се срещат, за да обсъдят действията си след като взривят бомбата.

Хейс остана неподвижен. Думата „бомба“ можеше да има много значения.

— Каква бомба?

Тя поклати глава.

— Не знаем. Затова Мич иска да отиде с оперативния отряд и да разбере.

Хейс си пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Значи искаш одобрението ми веднага?

— Най-добре ще е така, сър.

— Не за пръв път ми казваш, че нападението е неизбежно.

— Знам, но този път имам чувството, че може да се случи нещо много сериозно. И каквото и да е то, ще е достатъчно разрушително, за да предизвика голяма рецесия в икономиката ни. — Тя нарочно избра да наблегне върху икономическия аспект. — Мисля, че трябва да предприемем нещо решително. И то бързо.

Кампанията по преизбирането на Хейс започваше след няколко месеца. Затова подобни събития бяха меко казано нежелани. Ако малко се спречкаше с пакистанците заради рейда през границата, щеше да

оцелее. Ако обаче мащабна терористична атака пратеше американската икономика в девета глуха, нямаше да му простят. И въпреки това от трите години, през които Хейс познаваше Кенеди, той никога не я беше виждал толкова разтревожена.

Пое си дълбоко въздух и каза:

— Имате одобрението ми. Кажи на Мич да отиде и да се върне колкото е възможно по-бързо. Предпочитам да се оправдавам за граничен сблъсък, а не за пълномащабна военна операция.

5

ЛОС АНДЖЕЛИС

Боинг 747–400 на австралийската авиокомпания „Куантас“ кръжеше над града със спуснати задкрилки и ревящи двигатели. Пистата на летището на Лос Анджелис блестеше от майската горещина. Самолетите маневрираха, едни се долепяха, а други отлепяха от коридорите-ръкави, за да свалят или качат потоците от пътници. От въздуха всичко изглеждаше като пълен хаос. Имтаз Зубаир пътуваше на втория етаж, в бизнес класата, в отделна каюта. Той непрекъснато си повтаряше полушепнешком „Алхумдулилах“. Думата означаваше „Горд съм да отида при Бог“ и беше част от тасбихите — мюсюлманските молитви. Бяха му взели броеницата и затова потъркваше палеца в показалеца, сякаш държеше добре познатия си наниз с дървени мъниста. Бяха му наредили да не показва наяве никакви признаци на религиозната си принадлежност, докато не изпълни мисията. Но той не можеше да се сдържи.

Зубаир се беше превърнал в развалина, кълбо от опънати нерви. Имаше киселини в стомаха, от които получаваше колики. Макар и да беше учен, той мразеше да лети. Неговото образование се коренеше в утешителната и желязна логика на математиката и физиката, но тук тя не му помагаше. Площта на крилете създаваше подемна сила, двигателите осигуряваха тяга и самолетите летяха. Теорията отдавна беше доказана на практика и всеки ден се прилагаше хиляди пъти по целия свят. Ученият обаче си оставаше неспокоен. Не можеше да го приеме, а дълбоко в душата си освен тази хранеше и други фобии.

Веднъж шефовете му намекнаха, че се нуждае от психотерапия. Зубаир се обиди и избухна. Той беше гений, знаеше много работи, усещаше неща, които другите хора не можеха дори да схванат. Коего обясняваше, че фобиите му са просто резултат от повишеното чувство на бдителност, от дълбокото разбиране на вселената и връзката с Аллах. Зубаир предусещаше събитието, говореше с Аллах и гледаше в

бъдещето. Ролята му в битката за неговата вяра беше от огромно значение. Никога не го беше споделял с колегите си учени, защото те бяха прекалено тесногръди. За тях религията беше отживелица, фарс, начин простите хорица да се оправят със скучния си, банален живот. Но не и за Зубаир. За него науката беше доказателство, че Бог съществува. Подобен великолепен феномен можеше да бъде създаден само от Бог.

Кацането мина толкова леко, че Зубаир дори не разбра кога са докоснали земята, докато самолетът не забави скоростта си. Отвори очи и погледна през прозореца. Отдъхна си, небето вече се намираше горе, а те — на земята. С усмивка на лицето той бързо прошепна една благодарствена молитва. Веднага след това обаче усмивката му се изпари и мислите му се върнаха към следващото препятствие.

Родината на Имтаз Зубаир се беше отрекла от него. Гениален математик от малък, Зубаир беше получил образование в най-добрите училища на Пакистан, след което специализира в Канада и Китай. Поел бе по пътя към славата и величието. А доктор А. К. Хан, човекът създал и изпитал първата пакистанска ядрена бомба, веднъж го бе нарекъл „най-ярката звезда от новото поколение пакистански учени“. Зубаир си мислеше, че само с помощта на уменията си ще си извоюва място в научната област, която го интересуваше, но уви...

С времето той разбра, че политиката и връзките със семейството са по-важни. И че дълбоката му отдаденост на вярата караше връстниците му да завиждат. Той не отричаше факта, че му липсват най-елементарни умения за общуване, но повече ценеше своя гениален ум, а не някакви си там любезности и превземки. В крайна сметка всички се обърнаха срещу него и организираха заговор, за да не се сбъдне мечтата му — съвместната работа с доктор Хан.

Продължи да храни надежда, че личните му взаимоотношения с д-р Хан ще надделеят, но тази надежда умря, когато генерал Мушараф и неговата шайка военни взеха властта чрез безкръвен преврат. Мушараф беше свиня, привърженик на светската държава и подмазвач на американците. Кланяше се до земята на покровителите си и се зае да прочисти общността на пакистанските ядрени учени от истински вярващите мюсюлмани.

Зубаир беше един от първите изгонени — заточиха го в ужасния ядрен завод Часнуп в Централен Пакистан. Там работеше като куче по

седемдесет-осемдесет часа на седмица. Беше на крачка от пълния срыв, когато провидението се намеси в съдбата му. Посланик на Аллах пропътува дългото разстояние до отдалечения район с единствената цел да установи връзка с него. В един петъчен ден той тъкмо излизаше от разнебитената джамия, когато загърнатият с халат пратеник му се яви като самия ангел Гавраил. От него научи, че Аллах има задача от изключителна важност за Зубаир, затова ученият веднага последва непознатия.

Така започна неговото поклонническо пътешествие към Иран, Каспийско море, Казахстан и отровната пустиня, Югоизточна Азия, Австралия и сега Америка. Той не беше космополит, но всичките трудности в живота и стресът от пътуването го бяха приближили още повече до Аллах. Беше станал непосредствен очевидец на упадъка на светската цивилизация. Мисълта, че неговата кауза е справедлива, му даваше необходимата утеха и спокойствие.

Самолетът спря напълно, в същия миг Зубаир усети гадене. По челото и горната му устна изби пот. Ученият попи потта с кърпичка. Без мустаците се чувстваше като гол, но така му бяха наредили — да се обръсне. Искаха от него да се адаптира и слее със средата. За пръв път в живота му подстригаха косата късо. Вместо очилата си сложи контактни лещи. В Австралия му бяха купили скъпи дрехи и пътна чанта.

Пътниците започнаха да стават, да отварят багажните отделения над седалките и да си взимат нещата. Зубаир се притесняваше да не се издаде чрез прекалената си изнервеност и затова реши да изчака. Нямаше за къде да бърза. Когато мнозинството от пътниците слязоха, той извади чантата с лаптопа и се насочи към тесните стълби, а оттам — към първия етаж на самолета и изхода. Беше подготвен за всичко, огледа се за мъже в черни костюми. За щастие такива нямаше. Бяха го предупредили, че американците са майстори в залавянето на хора, които се опитват да влязат нелегално в страната.

Две стюардеси с грим, подходящ повече за проститутки, и прекалено къси поли, стояха на вратата на изхода. Те му благодариха, че е пътувал с „Куантас“. Въпреки заръките на неговите инструктори, Зубаир изобщо не ги удостои с внимание и дори отказа да ги погледне. За щастие това му поведение се възприе по-скоро като срамежливо, отколкото като враждебно. Зубаир беше висок само метър и шейсет и

тежеше шейсет и четири килограма. Тъй като си беше обръснал мустаците, спокойно можеха да го вземат за пет-десет години по-млад. В действителност бе на двайсет и девет.

Присъедини се към тълпата върху транспортната платформа в очакване на багажа и митническия контрол. Пътниците от различните класи го притискаха от всички страни, а стресът и жегата на задушното помещение отново предизвикаха обилно потене у него. Само след броени секунди солената течност покри всеки сантиметър от кожата му.

Зубаир се почувства като притиснато в капан животно. Сякаш платформата го караше към собственото му заколение. Връщане назад нямаше. Самолетът продължи да бълва пътници, които се редяха на опашка и минаваха през тесните тунели към митническите служители. Зубаир съжали, че не е взел успокоителното, което му бяха дали, за да отпусне нервите си. Беше изхвърлил хапчетата на летището в Сидни. Аллах никога не би одобрил използването на психотропни вещества. Сега отчаяно му се искаше да е запазил хапчетата само за да мине през този етап.

Излязоха от ръкава и за миг му се стори, че неприятното е свършило. По-обширното пространство и прохладният въздух на терминала не му действаха така потискащо на психиката. Тълпата продължи надолу по едни стълби към подобна на гигантска кутия зала, където отново се наредиха на опашки, за да преминат паспортния контрол. Зубаир застана на една от опашките. Митническият служител беше мъж. Не искаше да си има работа с жена.

Когато дойде редът му, той застана пред гишето с черната си чанта на колелца и подаде на служителя паспорта и формулярите за влизане в страната. Мъжът прегледа паспорта, прелисти няколко страници, за да види къде е бил пътникът през последните години.

— За пръв път ли сте в Америка?

— Да — отвърна Зубаир на английски с лек акцент.

— От колко време сте австралийски гражданин?

— От три години.

— А каква е професията ви? — митничарят прелисти формулярите, за да сравни информацията.

— Компютърен програмист съм.

— Цел на посещенията ви?

Зубаир не можеше да повярва на късмета си. Дотук мъжът дори не си беше направил труда да го погледне.

— Тук съм по бизнес.

— Сам ли пътувате?

— Да.

Служителят подпечата паспорта и му го върна, като за пръв път го удостои с поглед и забеляза едрите капки пот по лицето му.

— Добре ли сте?

— Ъ-ъ, да — отвърна Зубаир и попи с кърпичка потта от челото си. — Просто не обичам да пътувам.

Митническият служител го изгледа продължително. После му подаде паспорта и формулярите с дясната ръка, а с лявата натисна определен бутон от вътрешната страна на гишето. Така даде сигнал на колегите си в наблюдателната стая, че трябва да проверят това лице чрез системата за физиономично разпознаване. Нищо тревожно, просто стандартна превантивна процедура.

Зубаир взе документите си и продължи към въртящата се гумена лента за багажа. Там го чакаше другата му чанта, с ярко оранжев етикет от бизнес класата. Взе я и отиде на следващия контролен пункт. Там го посрещна жена с десетина сантиметра по-висока от него.

Тя му направи жест да мине и каза:

— Моля, поставете багажа си на масата и го отключете.

Зубаир се подчини. Обзе го неприятното чувство, че всеки момент ще го разкрият. Бяха му казали, че е много вероятно да го накарат да отвори чантите, но пък другите пътници минаха през контролния пункт необезпокоявани, без изобщо да ги проверяват. Защо и него не го пуснаха?

Чакаше изнервен, докато служителката се зае да проверява всяко едно кътче на двете чанти. За да се успокои, си каза, че така или иначе няма какво да намери там. Единствените неща, които биха могли да го издадат, бяха няколко закодирани компютърни файла на лаптопа му. За да ги дешифрират обаче, щеше да им е необходима компетентността на прословутата Агенция за национална сигурност. След няколко минути жената затвори чантите и разреши на Зубаир да продължи.

Изненадан, Зубаир взе багажа си и подаде формулярите на следващия служител. Мъжът му направи жест, че може да излезе навън. Ученият прибра паспорта в джоба си и погледна към дългия

коридор пред него. Някъде там се виждаше дневната светлина. Теглеше чантите на колелца и все още не можеше да повярва, че е минал през митническия контрол. Развълнуван, той ускори крачка. Беше се изплъзнал от желязната хватка на американската машина за сигурност и вече не можеха да сторят нищо, за да го спрат. Беше свободен да броди из Америка и да изпълни задачата си. „Ямуд Дийн“, денят на страшния съд, приближаваше и Зубаир щеше да помогне за идването му. Ислямът щеше да нанесе своя унищожителен удар.

6

ПАКИСТАН

Четири свръхтихи хеликоптера МН-6 „Литъл бърд“ летяха към назъбения планински каньон със скорост сто и петнайсет километра в час. Летяха в пълен мрак. Шестнайсет от най-опитните и обучени бойци, които светът познаваше, бяха седнали от двете страни на малките, но пъргави, винтокрили машини. Техните износени кубинки висяха във въздуха, в студеното планинско небе. На очите си имаха защитни очила. Униформите им леко се различаваха: някои носеха зелени пилотски комбинезони, докато други бяха предпочели стандартните пустинни камуфлажни екипи на американската армия. Всички без изключение бяха с бронезилетки, наколенки и налакътници, както и специални шлемове с прикрепени очила за нощно виждане.

Арсеналът им се състоеше от пистолети, пушки-помпи, снайперски пушки до леки, тежки картечници и автомати. Нито едно от оръжията нямаше заглушител. Присъствието им щеше да стане известно само секунди след пристигането им. Кацнеха ли на вражеска територия, всеки патрон и ръчна граната, които носеха със себе си, щеше да им е от полза. Защото щеше да стане доста напечено.

Леките хеликоптери се гмурнаха надолу и започнаха да лавират между върховете. Пътуването приличаше на някакъв садистичен развлекателен атракцион, но мъжете, прикрепени на специалните платформи, бяха свикнали с подобни неща. Намираха се на десетки километри от цивилизацията, на чужда територия, която беше едно от най-враждебните и пустинни места на Земята. Всеки мислено се подготвяше за битката, която предстоеше.

В слушалките им един глас съобщи, че са на минута път от целта. Веднага на борда на хеликоптерите се разви трескава дейност — проверяваха се оптичните и лазерните мерници, очилата за нощно виждане бяха включени. Всички елементи на екипировката бяха

закрепени по униформите, а тези, които още не бяха заредили оръжията си, го сториха.

На последния инструктаж пилотите ги бяха предупредили какво ще последва сега. Хеликоптерите направиха рязък завой в планинския проход и започнаха стремглаво да се спускат надолу, следвайки плътно релефа. Планината се смени с долина, разпростряла се на около хиляда метра под тях.

Изолираното село бързо се приближаваше към тях, за да ги посрещне. В този ранен час никъде не се виждаха признаци на живот. Пилотът на водещата машина маркира целта и намали скоростта, докато останалите три се разпръснаха, за да стоварят смъртоносните си воини, преди врагът да реагира и да открие огън по тях.

Генерал Кевин Харли се вгледа съсредоточено в екрана пред себе си. Можеше да избира между три, но засега вниманието му беше приковано към средния екран. На другите два в близките минути нямаше да има нищо важно. Четирите хеликоптера се появиха в полезрението му точно в уречения миг. Наблюдаваше как „малките птички“ намалиха скоростта и се разпръснаха. Три от тях продължиха напред, докато четвъртият набра височина. На екрана трудно се виждаше, тъй като картината се предаваше от безпилотен разузнавателен самолет, кръжащ на височина три хиляди метра над селото, но засега всичко вървеше по плана, разработен от Харли и той знаеше наизуст всяка една подробност от него.

Генерал Харли носеше на главата си обемист шлем със слушалки, за да поддържа връзка с хората си въпреки оглушителното бръмчене на двигателите „Дженерал Илектрик“, които се намираха само на метри над него. В разределения планински въздух двигателите трябваше да работят по-усилено, в противен случай тежацият шест тона хеликоптер за управление и контрол щеше да падне като камък. Във вътрешността на УН-60 „Блекхоук“ модерната електроника и плоските екрани на мониторите излъчваха мека светлина. Подът на хеликоптера беше покрит с непробиваеми от куршуми панели от кевлар. Освен това всеки на борда носеше бронезилетка, макар че възнамеряваха да стоят настрана от истинското действие, за да дирижират съвременния военен балет отгоре. Усъвършенстваната

въздушна машина за управление и контрол в момента се беше превърнала във втори дом за петима от шестимата мъже, привързани с ремъци в пътническия отсек.

Част от тях бяха в Афганистан вече близо две години. В своите въздушни електронни пунктове те прекарваха безкрайни часове и дебнеха членовете на „Ал Кайда“, талибаните, наркотърговците и бандитите. С една дума, всички, които се опитваха да подкопаят властта на новото, подкрепяно от САЩ, правителство. Действията им обаче бяха съсредоточени основно срещу „Ал Кайда“.

Членовете на терористичната организация бяха на първо място в списъка на тези воители. Бойците бяха ръководени от желание за разплата и омраза. Мотивите им бяха както лични, така и патриотични. Докато техните сънародници продължаваха да водят нормален скучен живот, членовете на Специалните сили се намираха в другата част на света и стоически понасяха негодите, за да изпълнят задачите си. Да ги назовеш просто войници или отряд отмъстителите беше обида за тяхното съвършено обучение и подготовка. Но дори самите те биха признали, че са дошли да търсят реванш. Бяха тук, за да изпратят ясно послание, че Америка няма да се примири с убийството на три хиляди нейни граждани.

Шестият мъж в пътническия отсек на хеликоптера беше страничен човек, но командирите го приемаха радушно и го уважаваха като професионалист. Мич Рап беше чувал и преди за това подразделение. Когато хората от Дирекцията по операциите на ЦРУ се връщаха от Афганистан, те разказваха какви ли не истории за Оперативен отряд 11 — смесена група командоси от специалните части на всичките родове войски от американските въоръжени сили. Те бяха добре финансирани и екипирани, перфектно тренирани, високо мотивирани. Врагът се страхуваше от тях, защото знаеше, че срещу него стоят членовете на възможно най-опитната и високо мобилна бойна сила в наши дни.

Офицерите от Дирекцията по операциите, които също не бяха безобидни новобранци, се прекланяха пред куража и уменията на тази група. Техният боен дух се подкрепяше от увереността, че по способности те нямат равни на себе си. Не се бояха от никого и нямаха задръжки. Защото противникът разбираше само един език — този на бруталната сила. Списъкът на ликвидирани от тях беше огромен. От

назначението си в този район те бяха изгубили само неколцина души, а в същото време бяха нанесли сериозни щети на врага. Жертвите сред талибаните възлизаха на хиляди.

Оперативният отряд беше функционираше в почти пълна анонимност, докато някой във Вашингтон не реши, че имиджът на подразделението трябва да се повиши. Подвизите им бяха официално огласени, след което работата на командосите стана по-трудна. Наоколо започнаха да се въртят журналисти, които искаха да знаят как точно действа секретната група. Политиците и военните от Пентагона искаха да организират брифинги за медиите. Някои дори се осмелиха да заминат в Афганистан.

Всичко това отклоняваше вниманието на Оперативен отряд 11 от основната им мисия. За щастие на отряда скоро всички обърнаха погледи към Ирак. Малко след като там започна войната, Пентагонът направи странно изявление, че Оперативен отряд 11 е разформиран. Част от неговите членове всъщност бяха прехвърлени на новия театър на военните действия, колкото да се придаде известна правдивост на историята, но да не се засегне боеготовността на подразделението. И тъй като вниманието на света беше приковано към друга точка на земното кълбо, Афганистан се превърна в перфектен полигон за специалните части да шлифоват уменията си. А генерал Харли и хората му правеха именно това.

Рап никога не беше срещал генерала, но двамата си паснаха веднага. Веднага щом Кенеди му даде разрешение да започне операцията, Рап се обади по телефона на Обединеното командване за специални операции и изреди какво му е необходимо. Когато кацна в Афганистан, Харли и момчетата му вече бяха готови за акция. Първоначално генералът се отнесе скептично към плановете на Рап. Той беше прекарал почти две години в Югозападна Азия. За този период му беше отказвано многократно да пресече границата и да навлезе в Пакистан. Шефовете във военновъздушната база Макдил го заплашваха, че ако не спре и не се върне, ще бъде свален от командването на отряда.

Рап подозираше, че Харли в крайна сметка е осъзнал едно — това ще е единственият му шанс да стъпи на пакистанска земя. Оперативният план, който генералът състави, беше прост. Щурм от типа „нахлуй с гръм и трясък и грабни обекта“. Рап беше участвал в

достатъчно подобни операции, за да е наясно, че никой не може да състави плана по-добре от военния командир. Само че Мич очакваше нещо по-умерено — светкавична операция, която няма да се набива на очи.

А планът на Харли не беше такъв. Той включваше пет пъти по-многочислени сили от необходимите и се отличаваше с безразсъдна дързост.

Членовете на Специалните сили повече от всеки друг в американската армия бяха принудени непрекъснато да усъвършенстват способностите и тактиката си. Те гледаха да не повтарят стари грешки и да намалят до минимум загубите при ситуация, излязла от контрол. Усърдието на участвалите в предишни битки да не повтарят грешките си се състоеше в непрекъснато анализиране. Никое съвременно сражение не беше разнищено така подробно, както инцидентът в Сомалия през 1993 г. Тогава деветнайсет рейнджъри от сухопътните сили и членове на отряда „Делта“ загинаха посред бял ден, по време на щурмова операция, която се превърна в ужасна трагедия. Нямахше командир от специалните части, който да не беше научил наизуст всеки един детайл от операцията в Могадишу. Изводът беше един и същ: никога не действай през деня, ако не си принуден. А ако не знаеш точно срещу кого се изправяш, не отивай без въздушна подкрепа, броня или и двете едновременно.

Поради причини от политическо естество въздушната подкрепа, за която настояваше Харли, не можеше да се осъществи. Трябваше да проникнат и да се измъкнат, без да бъдат забелязани от пакистанците. А ако Харли повикаше въоръжен с оръдия самолет АС-130U „Спууки“, той веднага щеше да бъде засечен от радарите. Планинският терен и краткостта на мисията почти изключваха подкрепа от танкове. Това поставяше генерала в трудна позиция. Трябваше да се опита да осъществи хеликоптерна атака във враждебно село, наброяващо около 1000 души, без броня и без въздушна поддръжка. Това не беше просто някакво си селце. Според разузнавателните доклади на ЦРУ и Разузнавателното управление на Министерството на отбраната тук ставаше дума за истинска крепост на „Ал Кайда“. Така че жителите едва ли щяха просто да се изпокроят в колибите си и да изчакаат американците да си отидат. Най-вероятно те щяха да открият огън по тях и да влязат в ожесточено сражение.

Решението на генерала беше малко пресилено според Рап, но след като Харли го посвети подробно във всеки детайл на плана, Рап разпозна тактически гениалния замисъл. Кенеди беше получила от президента разрешението да се проведе таен удар през границата. Генерал Харли тълкуваше думата „удар“ в най-широкото ѝ значение, тъй като хранеше надежди този път наистина да прочисти гнездото на пепелянките. Рап пък не възнамеряваше да застава на пътя му.

Али Саи ал Хури си спеше мирно и спокойно. Беше едва в средата на петдесетте години, но животът му беше минал в големи трудности и изпитания. Заради прегърбената си стойка и прошарена брада хората често го мислеха за по-възрастен. По рождение беше египтянин, но отдавна беше надмогнал народността си. Ал Хури бе мюсюлманин, а Аллах нямаше граници. Народността беше за езичниците, а ал Хури беше правоверен.

Един от първите членове на египетските Мюсюлмански братя, ал Хури беше пращан в затвора два пъти и жестоко измъчван от Мухабарат, египетската тайна полиция. Оттам идваха куцането и кошмарите му. Ал Хури беше участвал в убийството на египетския президент Ануар Садат. В последвалия реванш на правителството беше арестуван заедно със стотици други членове на Мюсюлмански братя, след което — безмилостно изтезаван.

Всички те в крайна сметка се пречупиха. Някои от тях казаха истината, други излъгаха само за да спрат болката. Неколцина щастливци умряха от ръцете на престаралите се мъчителни. Част от заловените му приятели полудяха, а един-двама се оказаха слаби духом и предадоха каузата. Но повечето както и ал Хури тогава се приближиха до Аллах.

Седнал сам в мръсната си килия, без легло, чаршафи и възглавница, той мъчително преживя онези дни, прекалено уморен да прогони мухите, които бяха накацали отеклото му от бой тяло. Нощите бяха студени и той се тресеше от студ. Благодарение на преживяната физическа и духовна болка ал Хури беше дораснал до степен да разбере Бог и неговите мистични аспекти. Аллах му беше проговорил и заръчал какво трябва да стори.

Ислямът отново беше нападнат. Този път не от конвенционални армии. Западът като истински страхливец беше започнал война с помощта на технологиите и търговията, за да прояде до кокал тъканта на ислямската вяра. Те тровеха умовете на мюсюлманските деца и ги

повеждаха по пътя на покварата. Арабските народи водеха нова свещена война, без дори да го знаят. Мисията на ал Хури беше да разпространи словото, идеите, да вдигне меч в защита на своя народ, на религията и начина си на живот. Да опази всичките мюсюлмани от неверника.

Мъченията, трудностите и изгнанието от родината му, последните две години бягство — всичко това си струваше заради крайната цел. Ал Хури и хората му бяха на път да нанесат мощен удар в името на Исляма. Тази мисъл го утешаваше, докато спеше. Аллах му беше дал велик дар. Много скоро Америка щеше да плати за своя колониализъм и за покваряването на децата на Аллаха.

Ал Хури обикновено заспиваше трудно, но сега отдалечеността и чистият въздух в това планинско селце му действаха освежаващо. Често беше пътувал до тук през последната половина година. Тихото селце се беше превърнало в негова основна оперативна база за това, което може би щеше да се превърне в най-мащабната атака срещу Америка. Ал Хури редуваше посещенията си в селцето с пребиваването в мръсния и пренаселен град Кета — столицата на югозападната пакистанска провинция Балуджистан. Винаги когато идваше в селото, той сънуваше градския шум. В далечината се чу глухо тракане. В съня си ал Хури не можеше да определи откъде идва то. Дали не беше влак? Шумът продължи да се усилва, придружи го ясно доловим пукот.

Ал Хури веднага отвори очи и се разсъни. Изправи се и седна. Тялото му още беше вкочанено от съня. Навън вятърът виеше, блъскаше се в стените на колибата, вдигаше прах във въздуха и дрънкаше по малкото прозорче на спалнята. Дали не приближаваше буря? Чу се друг шум, странно познат, но не достатъчно силен, за да оправдае най-лошите му страхове.

Последва звук, който познаваше много добре — отчетливото се тракане на автомат „Калашников“ АК-47. След откоса се чуха няколко по-тихи изстрела. Докато минаваха ценни секунди, ал Хури се разсъни напълно и осъзна какво става. Погледна към вратата на спалнята и повика по име телохранителя си Ахмед. Афганистанецът му беше верен в продължение на няколко години. Бяха му дадени конкретни заповеди. Ал Хури знаеше прекалено много. Не биваше да го пленяват.

Отвън прогърмя приглушена експлозия, последвана от силен гърмеж от съседната стая. Под процепа на вратата просветна и в престрелката се включиха още оръжия. Ал Хури се наруга, задето се е оставил да го овладее измамното чувство за сигурност в изолираното село. Как можа да се случи това? В пакистанското правителство и сред военните имаше много истински вярващи в Аллах. Те биха рискували живота си, за да го предупредят за подобно коварство. Продължи да гледа към вратата, молейки се бодигардът му да влети при него всеки миг. Но къде е Ахмед?

Накрая вратата се отвори с трясък. Сякаш Аллах се беше отзовал на всичките му молитви — влезе Ахмед, а не някой от американските наемници. Ахмед държеше в ръцете си своя стар верен „Калашников“, цевта сочеше към ал Хури. На лицето му беше изписана болка, очите му бяха изпълнени със страх и нежелание да изпълни заръката.

Ал Хури се усмихна с облекчение на мъжа, който му беше станал като роден син. Затвори очи и приветства смъртта и съдбата си с мисълта, че американците ще понесат унищожителен удар.

8

Четири хеликоптера бяха останали да кръжат над заспалото село като хищни ястреби. Шумът от двигателите им беше толкова слаб, че почти не се чуваше на фона на свирещия вятър. Шестнайсет чифта кубинки висяха във въздуха, нетърпеливи да докоснат земята. Докато минаваха над плоските покриви на къщите, всеки от мъжете се зае да търси потенциални мишени през очилата си за нощно виждане. Липсата на активност долу означаваше, че са изненадали противника.

Приблизително на стотина метра от целта те попаднаха под обстрел. Командос от „Делта“, увиснал на първата „птичка“, свали часовия с два бързи изстрела на късия си автомат M4A1. Секунди покъсно други два хеликоптера се приземиха пред основната цел. Гъвките им опори направиха бразди върху калния път. Третата машина се приземи зад целта, а четвъртата увисна над покрива, за да стовари бойците си на него.

Старши сержант Тод Кориган командваше взвод от шестнайсет души. Едрият трийсет и четири годишен Кориган беше в „Делта Форс“ от осем години. Преди да влезе в отряда, той беше служил две години в 101-ва въздушно-щурмова дивизия. Беше един от най-уважаваните и награждавани в цялата армия. Тази нощ генерал Харли разчиташе много на Кориган и хората му. Шестнайсетте командоси се разпръснаха във враждебна среда, в която се очакваше да ги посрещнат със силен огън.

Веднага щом неговата „птичка“ докосна покрива, Кориган светкавично се освободи от ремъците, вдигна оръжието си и взе на прицел своята огнева зона. Хората му бързо и тихо заеха уречените позиции, без да проронят и дума. Всичките шестнайсет можеха да комуникират чрез защитени срещу подслушване портативни радиостанции, състоящи се от слушалка и микрофон. Препоръката обаче беше всякакви радиопреговори да бъдат сведени до минимум.

Хеликоптерите бяха твърде уязвими на земята и щом стрелците стъпиха долу, те увеличиха мощността на двигателите си и се изкачиха

отново в нощния въздух. Въртенето на перките вдигна вихрушка от прах и камъни.

Пиротехникът на екипа изтича до вратата на къщата и залепи две тънки експлозивни ленти върху нея. После внимателно ги свърза с детонатор, отстъпи назад и плътно се долепи до стената.

— Експлозивът готов!

Кориган чу в слушалката как се приготвиха и останалите две групи от екипа му, след което даде сигнал на пиротехника с вдигнат нагоре палец.

— Огън!

Осемте командоса пред къщата се приведоха, в същия миг експлозивът с тътен отскубна вратата от пантите. Първият стрелец в колоната вече беше свалил халката на шоквата граната. Той я метна във вътрешността на къщата и извика:

— Граната, пази се!

Всички бойци затвориха очи в очакване на ослепителната бяла светлина. Когато се чу оглушителния гръм, екипът нахлу вътре. Щурмът протичаше по добре репетиран и абсолютно синхронизиран сценарий. Челният командос влезе първи и веднага се отмести вдясно. Вторият застана вляво. И двамата откриха терористи и с единични изстрели улучиха целите си в главите. Третият боец влезе вътре, плътно следван от Кориган. Веднага се насочиха към задната част на къщата, без да знаят точното разположение на помещенията, но с приблизителни предположения къде се намират спалните.

От стаята отляво излезе мъж с автомат и хаотично изстреля откос по тях. Щурмовакът пред Кориган удари терориста с два куршума в лицето и движението на двойката продължи. Докато командосът предпазливо „бройкаше“ с автомата си отвореното пространство на вратата, от която се бе появил терористът, Кориган бързо се придвижи до задната част на къщата. Той знаеше, че зад него вървят още четирима командоси и че други две групи пазят сградата отзад и откъм улицата. Единственият начин да вземат живи пленници беше да овладеят цялата сграда, и то бързо.

В края на коридора друг мъж влезе от една стая в друга. Кориган изстреля няколко куршума и продължи напред. Не знаеше дали е уцелил или не. Сигурен, че е прикриван откъм тила, той се затича по коридора и насочи цевта към вратата на стаята, в която беше влязъл

непознатият. Когато погледна през окуляра на очилата за нощно виждане, Кorigан с изненада установи, че мъжът стои само на метър и половина и с гръб към него. Беше вдигнал оръжието си за стрелба. Без да се колебае, старши сержантът изпрати куршум в тила на мъжа и го уби моментално.

Кorigан провери стаята с насочен автомат и се прицели в стареца в ъгъла. Изображението в окуляра на очилата беше зърнесто и неясно, но той веднага разбра, че са пипнали един от хората, с които искаха да си поговорят.

Старецът внезапно скочи от леглото и нададе неистов вик.

Кorigан за малко не стреля по него, но в последната секунда отстъпи настрана и удари с приклада нападателя по челото. След малко в стаята влезе още един командос.

Кorigан се обърна към подчинения си:

— Сложи му белезници.

— Ами другият? — попита боецът и посочи мъжа, проснат по лице на пода.

— Мъртъв е. Вземи му оръжието и заеми позиция до прозореца.

Докато Кorigан се насочваше към вратата, той натисна бутона на радиостанцията и поиска бърз доклад за текущата ситуация. Двата екипа отвън докладваха, че периметърът е обезопасен, а екипът в сградата съобщи, че е взел двама пленници освен този, който Кorigан бе изпратил в несвят.

Старши сержантът вече бе забелязал, че липсва продължителна стрелба, но това положение нямаше да продължи дълго. Така или иначе, хората му знаеха какво да правят. Лесната част беше свършила. Сега беше време да се окопаят и да чакат пристигането на кавалерията.

— Помнете какво каза генералът — изрече Кorigан в микрофона си. — Всеки, който се мотае по улиците в три часа през нощта, най-вероятно търси нас. Употребете сила по ваше усмотрение и не се стеснявайте.

9

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Черната лимузина спря на завоя и един мъж с кестенява коса, подстригана на канадска ливада, излезе от нея. Без значение дали беше понеделник вечер или петък вечер, ресторантът „Смит и Воленски“ на 19-та улица беше винаги претъпкан, но не само с клиенти. Тук големите клечки от столицата идваха да хапнат пържоли и да пийнат твърд алкохол или вино. В град, пълен с влиятелни хора, много от които милионери, настоящи и бъдещи, Пат Холмс оглавяваше лигата. Беше направил състоянието си като брокер в отдела за ценни книжа на „Мерил Линч“ през деветдесетте. Стойността на неговите активи се оценяваше грубо на един милиард долара.

Холмс плащаше на малка армия счетоводители и адвокати, за да държи в тайна финансовата картина на имането си от властите и медиите. Всъщност, реалната стойност на неговите активи надвишаваше два милиарда долара, голяма част от които бяха вложени в имоти на четири от седемте континента. Държеше парите си и в крупни дялове в банки и застрахователни компании. Жизненото кредо на Холмс беше, че информацията е власт. Затова правеше възможното и невъзможното, за да прикрива истинското величие на своето богатство.

Когато влезе, в ресторанта бе доста оживено. Холмс беше висок почти метър и деветдесет и пет и в сравнително добра кондиция, предвид колко много обичаше да си хапва и пийва. Беше прехвърлил петдесетте, отличаваше се с двойна брадичка и шкембе, прикривано от ушитите по поръчка ризи и костюми.

Подмазването започна почти веднага. Появиха се главният мениджър, главният готвач, метр д'отелът и пицната руса уредничка на ресторанта, която беше любимка на Холмс. За Холмс не беше необичайно да хвърли пет или десет хиляди долара за една вечер. Той обичаше вино и държеше да е от най-скъпото.

— Патрик — обърна се към него главният мениджър на ресторанта, — благодаря, че ни удостои с присъствието си.

— Удоволствието е мое, Дейвид. — Холмс имаше таланта да помни имената на хората. Той поздрави останалите двама мъже, сърдечно прегърна уредничката и я целуна по бузата.

— Само двама ли ще сте тази вечер? — попита мениджърът.

— Да, всъщност в момента идва дамата, с която ще вечерям.

Пеги Стийли се приближи до бара, обула черен панталон и обувки на висок ток. Беше облечена в сапфирена блуза, в едната си ръка държеше чаша с шардоне, а в другата — дамската си чанта. Русата ѝ коса беше завързана на опашка и така подчертаваше високите ѝ скули и морско сини очи. Всеки мъж в заведението буквално се закова на място и я зяпна.

Холмс протегна ръце и я погали по бузите. Пеги предложи устните си на председателя на Демократическата национална партия. Той бързо я целуна и се зае да я запознае с останалите. Тя беше виждала персонала поне три пъти досега и се засегна от факта, че Холмс е забравил. В природата му беше да запознава и събира хората заедно, да ги приобщава към тържеството на живота, наречено Пат Холмс. Той умееше да се сприятелява с всеки, като се започне от шофьорите на автобуси и се свърши с президента. Холмс обичаше хората и те му отвърщаха със същото.

Уредничката ги поведе към масата на Холмс. Тя предлагаше достатъчно уединение, в същото време даваше на председателя на партията цялостен обзор на ресторанта. По пътя им към масата Холмс непрекъснато се здрависваше, поздравяваше посетителите и сервитьорите, дори запозна Стийли с няколко лобисти.

Този човек не умееше да прекарва времето си неприятно. Привличаше хората като магнит. Имаше и такива, които не бяха съгласни с позицията на неговата кампания и го смятаха за разхайтен бохем, но лагерът на симпатизантите далеч надминаваше по численост лагерът на критиците му. Холмс беше глътка свеж въздух за партията, която отчаяно се нуждаеше от нови идеи и ново ръководство. Но не за това го бяха помолили да ръководи приближаващата изборна кампания. Първо, кампанията спешно се нуждаеше от средства, а Холмс се ползваше с авторитет и в Ню Йорк, и в Лос Анджелис. Второ, трябваше да се сдобряват стари противници и да се четка

самолюбие то на егостични личности. А по-самовлюбени егости от тези в Капитолия нямаше. Холмс обаче знаеше как да накара хората да се почувстват ценени. И накрая, този пост изискваше от титуляра да нарита няколко задника. Макар че Холмс беше спокоен и уравновесен човек, той преследваше преди всичко резултати, затова, ако някой не изпълнеше заръчаното, той бързо му показваше вратата.

Холмс седна и погледна към почти празната чаша на Стийли.

— Закъснях ли?

— Не. Денят беше дълъг и имах нужда да пийна нещо. Затова дойдох по-рано.

— Чудесно! — Холмс обожаваше да си попейва.

Появи се сервитьор с обичайната поръчка на Холмс — чаша с лед, водка „Белведере“ и три маслини. Холмс му благодари и вдигна чашата си. Стийли също.

— За теб и за продължителния ти успех.

— И за успешна национална кампания следващата година — добави Пеги.

Холмс отпи голяма глътка от водката. Президентската кампания беше догодина. Освен нея една трета от сената трябваше също да се преизбере, както и цялата Камара на представителите плюс неколцина ключови губернатори демократи. За щастие вече беше покрил прогнозираните финансови разходи. Републиканците обаче бяха събрали повече пари от тях, което означаваше, че Холмс пак ще се моли на профсъюзите и по-заможните да направят допълнителни дарения за кампанията.

— Нещата не вървят ли добре? — попита Стийли.

Холмс отпи отново и се замисли как да й го представи в най-добра светлина.

— Нашите опоненти продължават да държат първенството по набирането на средства, но... не е там проблемът.

— А къде?

Холмс се огледа наоколо, за да се увери, че никой не ги подслушва.

— Партийните вождове ме изкарват от кожата. Вместо да вземат да свършат малко работа, само мрънкат и недоволстват.

Стийли кимна разбиращо.

— Те никога не са работили в частния сектор.

— Именно. Те са свикнали с тактиката на окопната война и адски много се боят от промяната и новите идеи. Единственото, което искат, е да целунат задниците на профсъюзите и да ме врънкат за повече пари.

— Е, ако това ще те успокои, другите не се по-различни. И демократите, и републиканците действат по едни и същи учебници от сто години.

— *Само че ние се забавляваме повече!* — изрецитира Холмс партийния лозунг и вдигна чашата си.

Стийли се засмя.

— Вярно.

Метр д'отелът се приближи с внушително меню с вина, но преди да го отвори, Холмс го спря.

— С бяло ли ще продължиш или предпочиташ червено? — попита той Пеги.

— Ще пия червено.

— Добре. Джордж, знаеш какво обичам. Избери ми нещо по-леко.

Метр д'отелът се поклони и се отдалечи. Когато двамата отново останаха сами, Холмс се наведе и попита:

— Да оставим работата настрана. Защо поиска да вечеряме днес?

Стийли се усмихна лукаво.

— Трябва ли да има причина, за да приема покана за вечеря от красив, приказно богат и властен мъж?

Холмс реагира със сумтене и смях.

— О, Пеги, знаеш, че щях да те подлудя от секс тогава в Ню Йорк, но и двамата сме наясно, че обичаш да провокираш и дразниш. Затова, освен ако не си решила да консумираме отново връзката си, дай да се държим по-сериозно.

— Така няма да е забавно. — Тя го погледна прелъстително.

— Сериозно, не мога да си позволя отново да ми се претърка оная работа, утре имам много работа да върша.

Тя хвана ръката му.

— С теб бях много искрена. Да спиш с мъже в този град може да бъде много опасно. Има тенденция кариерата на жената да залязва след, така да се каже, последния оргазъм на мъжа.

Холмс стисна нежно дланта ѝ, след което бързо я пусна.

— Добре. Аз не съм толкова припрян. Ако трябва, ще те моля на колене. Или ще спим заедно, или не, но недей да дразниш повече кучето с кокал.

Следващите думи Стийли изрече така, сякаш идваха от сърцето ѝ. Но в действителност не беше така. Беше прибягвала до тази лъжа стотици пъти, за да държи мъжете на разстояние, но и да поддържа пламъка на интереса към нея.

— Ти ми харесваш страшно много и ме привличаш, но в момента има и друг мъж и ситуацията се усложнява.

— Познавам ли го?

— Не. Той не се движи в твоите кръгове.

Холмс се ухили.

— Някой от ония наперени националисти, с които работиш ли?

— Бих предпочела да не говорим за това.

— Добре. — В действителност Холмс смяташе Стийли за малко откачена, но вече беше навлязъл твърде навътре в тази игра, за да не се интересува от нея. Външно обаче демонстрираше безразличие и липса на интерес. Беше сключил доста бизнес сделки само с помощта на една проста тактика — като симулира липса на интерес и си тръгне от масата. Рано или късно Стийли щеше да му падне, важното засега бе, че му дава достатъчно информация за събитията във Вашингтон и Министерството на правосъдието.

— Да се върнем на въпроса ми. Какво си намислила?

Стийли се намръщи и поклати глава.

— Проклетият Закон за защита на нацията.

— Какво за него?

— Ти обичаш да се шегуваш, че единствената причина да станеш демократ е, че те се забавляват повече. Съветвам те обаче да обърнеш повече внимание на проблемите, които са актуални в момента.

— И мислиш, че Законът за защита на нацията е един от тях?

— Да.

Холмс направи гримаса и показа, че не е много убеден в тези думи.

— Пат, сериозно говоря. Цялата тази война срещу тероризма излезе от рамките на нормалното. Шайка дрипави разбойници извади късмет и сега ние водим война с половината свят, за да покажем, че няма да ги търпим. В същото време с действията си напълно

загърбихме Закона за правата. Няма значение, че републиканците са изработили проекта, нали ние сме тези, които го защитават?

Той отпи от водката.

— Бих казал, че малко опростяваш нещата.

— Мислиш ли? — попита саркастично тя. — Ти си доста далеч от кухнята, Пат. Аз съм близо, всеки ден чувам какво си говорят в Министерството на правосъдието. Виждам докладите за деня, които са пълни със случаи на погазване на конституционността. Виждам страха в очите на хората, които се явяват пред Върховния съд, за да защитават държавните интереси.

— И как това ще се отрази на изборите?

— Четири месеца преди изборите никой не иска да съсипе имиджа си. А именно имиджът ще пострада, ако се стигне до съд.

— Пеги, знам, че го приемаш твърде присърце, но на повечето хора не им пука дали на някой заподозрян терорист не са му прочели правата и са отказали да му осигурят адвокат.

— На основното ядро на партията обаче му пука.

Холмс от горчив опит знаеше, че ядрото на партията се състои от онези десет процента, които са настроени толкова левичарски, че идейно се намираха много далеч от ценностите на средностатистическия американец. Ако, не дай си боже, тяхното крило надделееше, щяха да пратят партията в пропастта на фанатичния либерализъм.

— Какво могат да направят... да гласуват за кандидатите на републиканците ли?

— Не, те просто няма да гласуват. А нали знаеш какво се случва, когато ядрото се отвърне.

Колкото и да не му се искаше, трябваше да признае, че тя е права. Такава беше изнервящата реалност в партийната му работа. Холмс беше ориентиран към бизнеса демократ и ако зависеше от него, без да му мигне окото щеше да натири откачените левичари да вървят да красят Зелената партия.

Той поклати глава.

— Вечерта започва много добре, няма що. А са минали едва пет минути.

Стийли остана напрегната.

— Казвам ти, активистите, които призовават за конституционни промени, ще се възползват от конюнктурата, за да извлекат максимална полза. Ще забият барабаните и ще агитират чак до изборите. А ти и аз добре знаем кой ще го отнесе.

— Хейс ли?

— Не. — Стийли се намръщи. — Накрая може и той да пострада, но пръв ще опере пешкира моят шеф, главният прокурор Стоукс... Аз обаче няма да стоя със скръстени ръце и да позволя това да се случи. Нито той ще позволи.

Холмс започваше бавно да си дава сметка, че може да се сблъска с голям проблем. Главният прокурор Мартин Стоукс беше изгряваща звезда в Демократичната партия. Дори се говореше, че президентът се кани да разкара безполезния си вицепрезидент и да го замени със Стоукс. Този човек идваше от средата на големите пари и също като Холмс беше ориентиран към бизнеса и отбраната. Беше в състояние да неутрализира републиканците.

— Пеги, не бих казал, че съм съгласен с всичко, изложено от теб, но поне успя да провокираш интереса ми. — Той погледна към своята чаша и си взе маслина. — Тъй като те познавам добре, предполагам, че имаш план.

— Имам — потвърди Стийли. — Но няма да постигнем нищо, ако не накараш президента да поеме топката.

Холмс имаше значително влияние върху президента, но трябваше да признае, че в последно време везната се накланяше прекалено силно на страната на службите на реда, отбраната и разузнаването.

— Да чуем идеята ти и ще видим какво мога да направя.

ПАКИСТАН

Двата хеликоптера АН-64 „Апачи“ пристигнаха над селото една минута след началото на щурма. Единият започна да кръжи отгоре, докато другият отиде да вземе под охрана пистата. Двата щурмови хеликоптера носеха общо сто и двацет ракети, шестнайсет снаряда „Хелфайър“ за борба с бронирани цели и трийсетмилиметрови оръдия в носовата част. В допълнение към огневата им мощ те бяха оборудвани с най-съвършените уреди за навигация, управление на огъня и средства за противодействие на радарите. Те бяха алтернативата на генерал Харли, тъй като не можеше да разчита на въздушни подкрепления от самолети.

Хеликоптер „Пейвхоук“ — модернизирана версия на „Блекхоук“, се появи от планинския проход и прелетя над селото на достатъчно разстояние от земята, за да е извън обсега на гранатометите РПГ. Въпреки това можеше да бъде поразен със зенитни оръдия или преносими ракети земя-въздух. По време на инструктажа им показаха разузнавателни фотографии на монтираните върху пикапите зенитни оръдия и ги нарекоха кодово „техника“. Също така ги предупредиха, че е много вероятно противникът да разполага с ракети земя-въздух.

Тъй като нямаха желание да си имат работа нито с оръдията, нито с ракетите, двамата пилоти продължиха да летят високо над селото и направиха остър завой, за да се върнат и свалят товара си. Докато се спускаха към открития терен, пилотът не изпускаше от очи едно парче земя, чиито координати бяха вкарани в бордовия компютър, и в инструментите, отчитащи скоростта и височината на машината. Помощник-пилотът оглеждаше хоризонта и нервно хвърляше по едно око към системата за предупреждение за ракетен обстрел. Макар че видимостта беше добра, бордовите стрелци оповестиха с викове кацането и обходиха с поглед терена за враждебни елементи.

Хеликоптерът се приземи на откритото поле и избълва десетчленния Специален тактически ескадрон на ВВС. Командосите, понесли на гърба си петдесеткилограмови раници, веднага се затичаха и след като се разпръснаха на известно разстояние, залегнаха плътно на земята и заеха отбранителни позиции. „Пейвхоук“ се издигна отново и бавно набра височина в разрежения планински въздух.

Щом хеликоптерът достигна безопасен таван, ескадронът се зае за работа. Четирима души тръгнаха към главния път, за да го вземат под контрол и да прережат телефонните линии. Останалите се консултираха с портативните си компютри за спътникова навигация и прецизно започнаха да поставят инфрачервени навигационни светлини по полето. В другия край, на малко повече от километър, се водеше сражение и те го чуваха. Пукотевицата и автоматичният огън допълнително ги мотивираха да привършат със задачата си колкото е възможно по-скоро.

Бяха към края на работата си, когато чува някакъв тропот в далечината. Шумът се усилваше и наподобяваше препускащо стадо. После земята под тях се разтрепери. Шестимата бързо поставиха оставащите светлини и се затичаха към сборния пункт, където бяха оборудвали помощната станция и откъдето щяха да ръководят кацането.

Хеликоптерът на генерал Харли се озова над селото и закръжи на височина деветстотин метра. Рап беше затворил очи, притиснал слушалките към ушите си, за да чува старши сержант Кориган и неговите хора. Вече имаше противоречиви доклади за броя на пленените — двама или трима от големите клечки. Той щеше да е крайно доволен, ако заловят всичките трима, но дори да се окажеше, че единият от тях е убит по време на операцията, а другите двама са живи, Рап в никакъв случай нямаше да лее сълзи.

Бяха минали едва пет минути от операцията, а от движението долу беше очевидно, че селото се е разбудило. Както бяха предположили, това далеч не беше спокойно мирно селце, Рап отвори очи и погледна екрана пред себе си. Тънкият рог на луната сияеше в безоблачното небе. Системите за нощно виждане показваха сравнително ясни картини. Позицията на старши сержант Кориган

беше отбелязана в центъра на екрана. Рап разпозна противниците, тичащи към него от всичките четири посоки. Броят им още не пораждаше тревога, но само засега. Ако врагът не хвърлеше никакви тежки сили срещу тях, Кориган и екипът му не би трябвало да изпитват трудности при задържането на терена до пристигането на подкрепленията.

Движение в левия край на екрана привлече вниманието на Рап. Още не беше разпознал какво е това, когато въздушният командир на мисията, седнал срещу него, заговори с леко разтревожен глас:

— Хищник едно, една „техника“ се приближава до позицията на Екип едно... неутрализирайте я веднага.

Един „Блекхоук“ и шест масивни, издължени хеликоптера МН-47Е за специални операции се насочваха към долината по различен от този на първата партида път. Натоварени догоре, големите хеликоптери бяха твърде уязвими, за да рискуват да летят директно над селото, без да знаят с какви сили и средства разполага врагът. Пилотите трябваше да изминат близо двайсет километра повече по кръгова траектория, за да достигнат целта, но никой от тях не се оплакваше.

Грохотът на витлата и мощните им турбинни двигатели разтнесе цялата долина и изпрати ясен сигнал на обитателите на селото, че се задава страшна сила. Благодарение на Специалния тактически ескадрон от ВВС пистата за кацане беше осветена като коледна елха с инфрачервените стробоскопски светлини, които ярко блестяха на екраните за инфрачервено виждане на хеликоптерите.

Първи тръгнаха да се приземяват два от големите хеликоптери, чиито задни рампи вече бяха свалени. Само за секунди две Пустинни патрулни коли (ППК), подобни на бързите, слязоха от рампите и се устремиха по неравното поле в търсене на пътя, който води към селото. Ниските бързите развиваха скорост до сто и трийсет километра в час и можеха да бъдат оборудвани с разнообразно по вид мощно въоръжение. Всяка от колите имаше екипаж от трима военноморски „тюлени“ — шофьор, командир и стрелец, който седеше на извисена платформа зад тях.

За сегашната мисия ППК бяха въоръжени с големи 50-калиброви картечници, 40-милиметрови гранатохвъргачки, 7,62-милиметрови

картечници и с по две противотанкови ракети АТ4. Товарните платформи отстрани на колите бяха натъпкани с допълнителни боеприпаси и можеха да се приспособят за носенето на носилки с ранени. Колите бяха мощно оръжие на открит терен, но в населени райони бяха уязвими. Липсваше им бронирана защита и затова тази нощ щяха да се придържат към тактиката „удряй и бягай“, за да не дават на врага да се опомни, докато пристигнат основните сили.

След като двете ППК изчезнаха в нощта, два джипа АТV с прикачени ремаркета слязоха по рамките на хеликоптерите „Чинук“. Ремаркетата бяха натоварени със сандъци с най-различна екипировка. Джиповете се отдалечиха от пистата и се насочиха в зададения им район, за да оборудват команден пост и няколко минохвъргачни позиции. Дванайсет рейнджъри, тежко въоръжени и натоварени, се стремяха да не изостават от колите, тичайки по полето.

Двете машини „Чинук“, разтоварили хората и техниката, се вдигнаха във въздуха, за да направят място за техните събратя, които вече захождаха за кацане. Четири от големите зелени транспортни хеликоптери нарушиха формацията в колона и един по един заеха отредените им на земята зони. При първия досег със земята от задните рампи на машините се изсипваха рейнджъри, които групово се насочваха към различните сборни пунктове. Картината изглеждаше хаотично за непосветения, но всъщност представляваше дирижирано и високо организирано бойно разгръщане на тренирана рота рейнджъри.

Те бяха истинският чук, с който генерал Харли възнамеряваше да удари по укрепения пункт, за да извади оттам талибаните и терористите от „Ал Кайда“. Рейнджърите принадлежаха към 2-ри батальон на 75-ти полк „Рейнджър“. Ротата беше пристигнала в Афганистан на ротационен принцип преди четири месеца и вече беше участвала в достатъчно реални бойни акции.

Те бяха обучени да се бият във всякаква среда, климат и релеф. Перфектни бяха в провеждането на така наречените мисии за пряко действие — завземане на летища, ключови обекти или градове. С помощта на мобилна огнева мощ, гъвкавост и скорост рейнджърите се специализираха да побеждават многократно превъзходящ ги по численост противник. Именно за подобно нещо мислеше да ги използва и генерал Харли.

Кориган се приближи до външната врата на къщата и предпазливо надникна навън. Почти в същия миг изсвири куршум и се заби в стената от тухли и кал. Братият старши сержант дори не трепна. Обърна се по посока на изстрела, прицели се с автомата от рамо, но момчетата му от покрива го изпревариха.

Силата на вражеския огън постепенно нарастваше. До момента никой от командосите не беше улучен, но беше въпрос само на време това да се случи, ако нещо не се направеше. Беше поставил още четирима стрелци на покрива в подкрепа на двамата снайперисти и двамата картечари. По всичко личеше, че и четиримата имат доста работа. В района бързо се стичаха десетки противникови бойци и откриваха огън по американците. За сметка на това командосите от „Делта“ рядко пропускаха цели на разстояние до сто метра, дори и последните да се движеха непрекъснато.

Не толкова престрелката притесняваше Кориган. Да изпращаш фанатизирани бойци с автомати срещу окопал се екип от отлични стрелци на „Делта“ си беше равносилно на самоубийство. Само че тези воители на Исляма бяха калени в битките и водеха непрестанно войни вече двайсет години. Не след дълго щяха да се опомнят и да измислят по-добра стратегия. Стратегия, която вероятно щеше да включва по-големи оръжия и гранатомети.

— Кор, тук е Лу — дойде гласът по линията за вътрешна радиовръзка. — Мисля, че е добре да дойдеш да видиш нещо.

Кориган отново погледна към улицата през своя уред за нощно виждане AN-PVS17. На две пресечки от къщата един терорист се показва иззад ъгъла и заема позиция за стрелба с РПГ.

— Почакай секунда, Лу.

Движенията на Кориган бяха инстинктивни и отработвани хиляди пъти. Лазерният мерник REQ-2, монтиран в предната част на оръжието, изписа яркочервена точка върху гърдите на мъжа. Кориган натисна спусъка. Човекът отсреща се свлече на земята. Почти веднага

друг терорист изскочи, за да вземе оръжието му. Старши сержантът се прицели в главата му и го свали с единичен изстрел, след което отново се прибра във вътрешността на къщата.

— Какво има, Лу?

— Май че открих нещо.

Кориган се проправи път до един от счупените прозорци и бързо погледна навън. Двама мъже тичаха по улицата на около осем метра от него. Единият успя да пресече за разлика от другия.

— Не може ли да почака?

Преди да чуе отговорът, във въздуха отекна тътенът на тежкокалибрена картечница. На около метър от Кориган в стената се образува дупка с размерите на юмрук. Старши сержантът веднага залегна на пода, а върху него се посипа суха кал от стената. Допълзя до външната врата, през цялото време тихо ругаше.

Превключи радиостанцията на режим „предаване“ и сърдито изрече:

— Кондор пет, тук е Гърмяща змия, къде ми е въздушното прикритие?

— Въздушното прикритие идва, Гърмяща змия. Стой мирно.

Гласът беше спокоен и авторитетен, което доста раздразни Кориган. Лесно бе да си хладнокръвен, когато се намиращ на височина хиляда и петстотин метра. Долу обаче, под обстрела на картечницата, нещата стояха другояче.

— Тежкокалибрена картечница обстрелва позицията ми от изток!

— Виждам я, Гърмяща змия. Хищник едно вече е близо.

Преди Кориган да попита кога точно ще пристигне подкрепата, той чу характерното изсъскване на ракети въздух-земя. Част от секундата по-късно на мястото на вражеската картечница се разнесе серия силни експлозии.

Капитан Милт Гереро стоеше до своя набързо съоръжен преден команден пост и с бинокъл за нощно виждане наблюдаваше другата страна на полето. Той и екипът му за управление бяха дошли с „Блекхоук“. Самият пост беше монтиран от специалния ескадрон от ВВС. Гереро наблюдаваше трите си взвода. Сто четирийсет и четири души, които тичаха по откритото поле. Дори с тежката си екипировка

на гръб те можеха да стигнат до покрайнините на селото за пет минути. Ако се натъкнеха на съпротива, необходимото време щеше да се удвои и дори утрои, но командирът на ротата имаше готови планове за подобни случаи.

Първоначалният план на генерал Харли предвиждаше рейнджърите направо да се придвижат до позицията на Гърмяща змия едно и да обезопасят периметър за успешното изтегляне на „Делта“ и пленниците. Но след като проучи по-подробно целта и околния терен, Харли разработи още по-дързък план — акция, която напомняше повече на отчаяните битки на рейнджърите през Втората световна война. И без това бяха твърде далеч от целта, за да влязат в бой веднага, а и Харли не искаше да губи хора заради ограничените правила за употреба на сила.

За всеки американски офицер беше задължително охраната на силите да се проведе с едновременното запазване на живота на невинните цивилни. А тази задача беше доста трудна и коварна в почти всякакви бойни условия. Тук, в Югозападна Азия, разграничителната линия между невинния цивилен и въоръжения партизанин беше тънка и едва доловима. Буквално всички носеха някакво оръжие, дори малките момчета. Селянинът рядко беше просто селянин — безобиден и дружелюбно настроен. А това село беше крепост на „Ал Кайда“ и талибаните, транзитен пункт за контрабанда на хора и оръжия през границата. С прекараните в Афганистан оръжия убиваха американски войници. В селото нямаше и един възрастен човек, който да не е наясно с реалната ситуация.

Част от жестоката действителност на войната в този изпълнен с насилие и фанатизъм район бяха и децата, които след десетгодишна възраст също представляваха потенциална заплаха за командосите. Същото се отнасяше и за майките им. Ако не свършеха бързо, ако не удареха врага, преди да се опомни, скоро щяха да се окажат принудени да се сражават от къща в къща и от улица на улица. Срещу тях щеше да воюва опитен и превъзхождащ ги по численост противник, които не взимаше пленници. Ако се стигнеше до там, трябваше да повикат щурмови самолети А-10 „Уорхог“ и вероятно „Спууки“, които без съмнение щяха да причинят много повече жертви сред цивилните. Гереро беше възприел принципа на генерал Патън: сраженията и войните, които се водят бързо, решително и с брутална сила, в крайна

сметка спасяват живота на мнозина. От опита си от Втората световна война Патън е знаел много добре какво сполетява войниците, принудени да водят улични боеве.

Загубата на невинни хора трябваше да се избегне по възможност, но не и с цената на живота на рейнджърите. Бързата и решителна употреба на сила в крайна сметка пак щеше да спаси живот. Именно капитан Гереро беше настоял за по-традиционни правила за влизане в бой. Всеки, който тичаше с оръжие в ръка, мъж, жена или дете, се смяташе за враждебен елемент и по него се откриваше огън. Всяка къща или постройка, използвана за водене на огън по американските сили, трябваше да бъде унищожена.

Такъв беше най-лошият сценарий и те се надяваха да го избегнат като отсеят плевата от просото. Гереро хранеше дълбоко уважение към генерал Харли, което граничеше с боготворене. Харли беше проучил врага, прочел бе историята на страната. Също така беше разговарял със съветски офицери, сражавали се в Афганистан. Генералът познаваше добре противника и имаше доста ясна представа как ще реагира, ако бъде нападнат изненадващо през нощта.

— Сър! — Един млад лейтенант се приближи до командира на ротата. — Минохвъргачният разчет е готов.

Част от гениалния план на Харли за нощната операция предвиждаше към двете 60-милиметрови минохвъргачки на капитана да бъдат добавени още няколко.

— Първа, втора и трета секции да открият баражен огън по южния край на селото. Четвърта и пета секции да координират огъня си с Гърмяща змия едно и да го питат къде да ударят. Шеста секция да стреля по останалите цели, като стрелбата им се коригира от челните наблюдатели.

Лейтенантът козирува, доволен, че планът не се е променил. Той и неговите минохвъргачни разчети хвърлиха доста труд, за да подготвят точните координати на буквално всяко кръстовище и потенциална цел в селото. Вече бяха установили контакт с един от челните наблюдатели от ВВС, който беше стигнал покрайнините на селото, и с един от стрелците от „Делта“ на покрива на сградата. Минохвъргачите горяха от нетърпение да демонстрират възможностите си. В съвместната работа с челните наблюдатели и балистичните компютри, те бяха в състояние да поразят прецизно цел

с размерите на покрив на кола. Дванайсет от техните смъртоносни 60-милиметрови тръби бяха готови за бой. Към тях имаше достатъчно мини да се изравни цялото село със земята, ако е необходимо.

Кориган погледна към изкривената и горяща купчина метал, която преди малко едва не му пръсна главата. За да не повлияе огънят на зрението му през уреда за нощно виждане, той извърна поглед от останките и се зарече да почерпи пилотите на хеликоптера „Апачи“ по една студена бира.

— Гърмяща змия едно, тук Мустанг едно. Ще бъдем при теб след около трийсет минути, ще дойдем от запад. Имаш ли цели за нас?

Бяха „тюлените“, които приближаваха с бързоходните си бързита. Страхотна новина за Кориган. Старши сержантът не беше привърженик на честния бой — с равни сили и равни правила. Той огледа улицата от двете страни. След като беше преминала ракетната атака на „Апачите“, противникът отново се мобилизираше за атака. Няколко куршума се забиха в земята пред Кориган и образуваха фонтанчета от кал и пръст. Той спокойно влезе в къщата.

— Нищо особено, но дръжте под око покривите.

Старши сержантът поиска от хората си бърз доклад за ситуацията. Един по един членовете на екипа се отзоваха и докладваха. Имаше няколко дребни драскотини, нищо сериозно. Картечарите поискаха още боеприпаси за техните картечници M240B. Кориган знаеше, че имат достатъчно боеприпаси, но планът беше бързитата да докарат допълнително амуниции и още две леки картечници, в случай че рейнджърите се натъкнат на трудности и се забавят.

Кориган отново погледна към улицата и забеляза двете ниски пустинни бързита да завиват зад ъгъла. От оръдията им искряха пламъци, а картечниците им смिलाха покривите от двете страни на улицата.

Първата кола спря пред вратата, дебелият ѝ релефни гуми се забиха в калта като нокти. Втората кола отиде на кръстовището и се спря по диагонал, сякаш за да направи десен завой. Екипажите на двете бързита се заеха да стрелят по всичко, което мърда. Кориган взе

няколко резервни пълнителя от колата, хвърли ги в къщата, грабна лека картечница M249 SAW и допълнителни боеприпаси за нея и автомата.

Командирът на машината се извъди голям умник и се провикна към него:

— За пореден път флотът ви спасява задника!

Кориган стисна автомата си и отвърна:

— Спасил ми бил задника! Искаш ли да си сменим местата?

„Тюленът“ енергично поклати глава.

— А, не, благодаря! Не обичам да стоя дълго време на едно място.

После направи знак на шофьора да тръгва. Обърна се към Кориган, усмихна се и добави:

— Ще се разходим из квартала. Ако ти потрябваме, само свирни!

Двата екипажа поддържаха връзка по радиостанцията и щом едната кола потегли, тази на кръстовището я последва. По план трябваше да отидат при задната част на къщата, за да стоварят още боеприпаси и втората картечница. По пътя си щяха да отблъснат врага на известно разстояние, след това — да продължат към западните покрайнини, за да търсят случайни цели и да държат фланга. Щяха също така да служат като резерв и ако се наложеше, можеха да евакуират тежко ранените. Шестимата „тюлени“ знаеха, че ключът към ефективния бой беше след като ударят, веднага да сменят позицията си. Ако останеха на едно място твърде дълго, като нищо можеха самите те да се окажат тежко ранените.

На височина три хиляди метра над селото, Рап наблюдаваше боя върху екраните в кръжация хеликоптер. Страшно много искаше да повика Гърмяща змия едно и да го попита кои са пленниците, но засега гледаше да сдържа желанието си. Момчетата от „Делта“ в момента бяха доста заети. Планът на генерал Харли вървеше по мед и масло, но ситуацията при военните сблъсъци имаше неприятната склонност рязко да се променя. Ако противникът съумееше да се организира, съществуваше реална опасност да унищожи Гърмяща змия и хората му. Генерал Харли обаче беше готов да се обзаложи, че врагът ще предпочете друга тактика, особено сега, когато в сражението се включваха тежките сили на американците.

Хилядолетия наред хората от селото и техните предци бяха използвали планините като оръжие срещу нашествениците. Те бяха майстори в партизанската война. Удари врага и се скрий в планините, където негостоприемният терен и климат са в състояние да възпрат и най-елитните сили на агресора. Последен Съветският съюз научи тази съвременна военна аксиома: не използвай конвенционални части за воденето на партизанска война. Обаче между войната на руснаците и тази, която се водеше сега, имаше една съществена разлика. Още през осемдесетте години ЦРУ и американските специални части бяха осигурили обучение и оръжие на муджахидините, за да победят комунистическите агресори. И най-важното — на бунтовниците бяха предоставени преносими ракети земя-въздух „Стингър“.

По ирония на съдбата и за нещастие на талибаните и „Ал Кайда“, сега те се биеха със същата страна, която им беше помогнала срещу съветската агресия. Онези модерни за времето си ракети „Стингър“ сега вече бяха остаряла технология. Всеки хеликоптер и самолет под командването на Харли беше снабден с противоракетна система последна дума на техниката. Тази система беше в състояние да неутрализира почти всички ракети земя-въздух, изключение бяха единствено последните модели. Малкото „Стингъри“, които бяха

останали в арсенала на талибаните, се бяха амортизирали с времето и използването им беше крайно несигурно.

Това означаваше, че врагът ще прибегва до по-старовремски методи, за да сваля американските хеликоптери — зенитни оръдия или РПГ. И едните, и другите, бяха почти безполезни срещу здравите американски хеликоптери. Шанс за успех имаше само ако машината бъдеше поразена на ниска височина, но дори тогава огневата мощ на хеликоптера беше опустошителна и човекът, осмелил се да се изправи срещу него, все едно извършваше самоубийство. Харли не искаше да губи никоя от винтокрилите машини, затова постоянно променяше тактиката и ги държеше на височина над шестстотин метра.

Генералът и неговият отряд биеха талибаните на тяхната игра. Използваха партизанската тактика, съчетана с въздушна мобилност и огнева мощ. Така те можеха да избират сами мястото и времето на сражението. Непрекъснато дразнеха противника, след което се връщаха в базата си на стотици километри от полесраженията. Така объркваха врага, обезкуражаваха го и му причиняваха значителни щети. Харли и неговите воители водеха срещу лошите войни на изтощение.

Рап се заслуша в разговора между офицерите в хеликоптера, които направляваха и ръководеха бойните действия на земята. Хеликоптерът „Апачи“ беше унищожил още едно зенитно оръдие и няколко сгради в другия край на селото. Минохвъргачният бараж на рейнджърите тъкмо беше започнал и в момента в южния край на селото се виждаха ярките отблясъци на взривовете. След още минута рейнджърите щяха да приблизят огъня към центъра на селото, методично засипвайки с мини улица след улица. Целта беше на врага да се остави само една посока за оттегляне — към планините. Имаше заповед домовете на хората да не се пипат, ако не е наложително. След това рейнджърите щяха да се разпръснат и да превземат цялото село сграда по сграда. Генерал Харли искаше по възможност да отдели терористите и талибаните от мирното население.

Харли си знаеше работата. На Рап беше казал, че врагът ще постъпи така, както беше постъпвал от векове — ще избяга в планините. А там генералът им беше приготвил доста изненади.

Рап беше обзет от чувство за удовлетворение, че участва в акцията. Тези хора прекарваха през границата оръжие, експлозиви и

свежо попълнение. Те устройваха засади на американските войници, които строяха пътища и болници и возеха питейна вода за нуждаещите се. Това бяха фанатиците, които мразеха Америка. Мразеха и свободата, независимо от нейната форма — религиозна, политическа или каквато и да е друга.

Много се лъжеха, като си мислеха, че пакистанската територия ще бъде сигурно убежище за тях. За пореден път бяха подценили противника. Мислеха, че Америка няма достатъчно смелост и решителност, за да се заеме с тях. Те бяха безмилостни бандити, заслепени от фалшивото убеждение в своята правота. Войната беше единственото, което можеше да ги възпре.

Първата 60-милиметрова мина излетя към целта с характерен зловещ писък, който даде секунда-две на по-опитните да се прикрият. Един от тези хора беше Кориган, който светкавично залегна на земята и се сви на кълбо. Минохвъргачните разчети на рейнджърите бяха добри, но докато не се насочеха към конкретната цел, можеше да стане всичко. Огневата и въздушната поддръжка бяха причина номер едно за жертвите от приятелски огън сред американските войници.

За щастие мината експлодира на три пресечки оттук. Последва кратка пауза, а след нея — свистенето на втора мина. Този път експлозията беше по-близо. Няколко секунди по-късно бе изстреляна нова мина. Кориган се надигна на коляно и погледна през прозореца. Светлинната феерия беше в разгара си. Разчетите бяха фиксирани огъня срещу целта и сега стоварваха върху вражеската позиция смъртоносния си товар.

За миг старши сержантът съжали онези, които бяха обект на артилерийския бараж. Войната беше неприятно нещо, с всичките несгоди, жертви и жестокости, но за пехотинеца нямаше по-ужасно нещо от минохвъргачния обстрел. Самият метод на стрелба имаше голямо психологическо въздействие. Някой, който се намира твърде далеч от теб, за да отвърнеш на атаката му, те обстрелва с мощни бомби. И без да можеш по никакъв начин да отблъснеш нападението, ти се оставяш да те води инстинктът за самосъхранение и хукваш да бягаш.

Само че имаше един проблем. Ако тръгнеш да бягаш, почти сигурно е, че ще бъдеш разкъсан от шрапнел, ако не и разнесен на ситни парченца при пряко попадение. Оставен си да се бориш с един от най-силните ти инстинкти — този за оцеляване. Трябва да се научиш да не му обръщаш внимание и да превъзмogneш хилядите години човешка еволюция. Да останеш на мястото си. Ако теренът позволява, е добре да притиснеш тялото си в някоя дупка или зад тежък и здрав предмет. Пълзи ако трябва, но никога не се изправяй в цял ръст и не бягай.

Кориган забеляза пламък от цев от другата страна на улицата и погледна натам през мерника за нощно виждане. Изстреля откос от три изстрела. Онзи беше или мъртъв или сериозно ранен. И за да не му се случи същото на него, Кориган се премести от другата страна на прозореца.

Небето над покрива от другата страна на улицата беше ярко от проблясъците от взривяващите се мини в южния край на селото. Между експлозиите можеше да различи тракането на автоматично оръжие, което означаваше, че рейнджърите също са влезли в бой.

Кориган леко се отпусна, спокоен, че нещата вървят по план. Това състояние мигновено се изпари, когато чу поредица от ругатни. Погледна нагоре, към тавана. Ругатните със сигурност не идваха от вътрешността на сградата, а и му се стори, че позна гласа.

— Брайън — повика той подчинения си по радиостанцията, — какво става горе при вас?

Последваха отново ругатни и накрая:

— Удариха ме.

Преди Кориган да реагира, Дани Гоблиш, един от двамата медици в екипа, се отзова:

— Аз съм при него, Кор.

— Сериозно ли е?

— Пряко попадение в рамото. Ще знам повече след една минута.

— Прието. Дръж ме в течение.

Кориган отпи вода от мундщука на специалния резервоар на гърба си и се върна при външната врата.

— Шефе, Лу е.

— Какво има? — попита го старши сержантът.

— Мисля, че един от враговете се канеше да влезе в скривалище, преди да го очистят.

Кориган се намръщи. Ако къщата се окажеше свързана с други чрез подземен тунел, това можеше да представлява сериозен проблем.

— Веднага идвам.

Старши сержантът погледна към командосите в предната стая. И тримата го посрещнаха с вдигнат нагоре палец.

— След минута се връщам — каза им той и се насочи към тъмния коридор.

Рап наблюдаваше как групите на рейнджърите влизат в селото, преминавайки покрай сградите една след друга. Четирийсет и двамата командоси от първия взвод се намираха по средата, леко отдалечени напред от другите два взвода. Задачата им беше да се придвижат направо до позицията на Гърмяща змия едно и да обезопасят периметъра. В същото време трябваше да вземат под контрол и отсечката от улицата от сградата-обект до южния край на селото. Другите два взвода щяха да действат по фланговете — да се придвижат само с една пресечка напред във вътрешността на населения пункт и да се окопаят. Всеки от взводовете имаше резервно отделение войници, което служеше за бързо реагиране, ако в някой от районите на бойни действия стане много напечено. Така или иначе минохвъргачните разчети щяха да обезвредят по-сериозната съпротива.

Пилотът на щурмовия хеликоптер „Апачи“, който прелетя набързо над северната част на селото, първи съобщи за масово изтегляне на врага. Неизвестно количество мъже се движеха пеша към планинския проход. Рап погледна един от мониторите. На него се виждаха дребни фигурки, вървящи в колона по един. По улиците на селото той наброи още петнайсетина, които също се насочваха към планината. Прогнозите на генерала се сбъдваха.

Челната група на рейнджърите навлезе в селото без значителни трудности. Те стигнаха позицията на Гърмяща змия едно за не повече от две минути. Веднъж дошли на мястото, рейнджърите бързо обезопасиха периметъра. Рап доволно се усмихна. Ако нещата продължаха да вървят така, скоро щяха да пристъпят към евакуация на пленниците.

Отделни подразделения докладваха, че секторите им са обезопасени. След като съпротивата започна да отслабва, вражеското оттегляне към планината набра сила.

— Орел шест... тук Гърмяща змия едно — старши сержант Кориган повика генерал Харли по радиостанцията. — Открихме нещо, което може би нашият гост ще иска да види.

Генерал Харли погледна към Рап и попита:

— Какво имате, Гърмяща змия?

— Открихме скривалище под къщата. Няколко компютъра, много видеокасети, няколко файла и географски карти.

Генерал Харли не беше изненадан от чутото. При подобни рейдове винаги откриваха по нещо. А защо старши сержантът смяташе, че Рап трябва също да погледне, можеше само да гадае.

— Какво ще му е толкова интересно на госта?

Отговорът на Кориган накара Харли и Рап да си разменят нервни погледи.

— Повтори отново, Гърмяща змия.

Командосът от „Делта“ повтори, този път по-силно.

Рап се разкрещя на генерала:

— Веднага приземете хеликоптера!

Харли нямаше желание да спори с него и след броени секунди „Блекхоук“ се насочи към пистата за кацане.

Когато машината докосна земята, ги посрещнаха два джипа. Рап и генералът изскочиха от машината, побързаха да се отдалечат от въртящите се перки и дотичаха до колите. Рап се намести във втората. „Тюленът“ до него му предложи шлема си. Рап не взе шлема, но се съгласи за защитните очила. Докато си ги нагласяше, Харли се приближи до джипа.

— Не се мотай много, Мич — надвика той силния шум от хеликоптера. — Отиваш там, поглеждаш и веднага се прибираш. Имам си план, към който се придържам. След няколко часа ще изгрее слънцето и дотогава искам всичките ми хора да са пресекли границата обратно.

Рап кимна.

— Не се тревожете, генерале. Нямам намерение да се застоявам.

Харли отстъпи от джипа и добави:

— И гледай пак да не те прострелят! А сега се махай и побързай!

— След тези думи джиповете потеглиха с мръсна газ и се насочиха

към главния път.

Минохвъргачните разчети бяха отнели инициативата от противника — терористи и талибани бягаха с пълна сила към планината. Там обаче ги чакаше много неприятна изненада. Взвод от военноморски „тюлени“ ги дебнеше в засада. Отделните екипи докладваха за спорадична стрелба, но вече не можеше да се говори за никаква контраатака от другата страна. Рейнджърите бяха образували безопасен коридор около позицията на Гърмяща змия едно. Така всеки опит за пробив в селото на практика бе малко вероятен. Джиповете се движеха свободно, без да откриват огън, защото никой не ги обстрелваше.

Спряха пред надупчените от куршуми стени на къщата, Кориган излезе, за да посрещне Рап. Старши сержантът го въведе вътре. Мич не обърна внимание на завързаните пленници с качулки на главите, седнали на пода, и последва Кориган по коридора към спалнята. Щурмовакът от „Делта“ включи фенерче и го насочи към входа на подземното помещение.

— Проверихме набързо за мини-капани. Не открихме, но все пак бъдете внимателен.

Рап кимна и взе фенерчето от старши сержанта. Наведе се и промуши краката си в дупката. После стисна фенерчето със зъби и се спусна надолу, докато краката му не стъпиха върху влажната пръст. Рап хвана фенерчето и бавно се обърна. В подземиято имаше няколко компютъра и кутии с папки, струпани хаотично из цялото помещение. Накрая откри това, което търсеше на една от стените и се вцепени. Обхвана го смесица от страх и неверие.

Пристъпи напред и се вгледа в картата, която познаваше много добре. Реките, пътищата, парковете — всичко му беше познато. Самото откриване на подобна карта в такъв отдалечен район на света би накарала всеки на негово място да замисли. Находката будеше огромна тревога. И най-вече начертаните и нарисуваните на ръка знаци върху картата. Тя беше изпълнена с концентрични кръгове с отбелязан център, а до всеки от кръговете бяха изписани две числа. Едното беше за температурата, а другото — за броя на жертвите.

Полетата между кръговете бяха изписани на арабски, отбелязвайки метеорологичното време за конкретния район.

Рап отстъпи назад. Колко ли време оставаше? Из главата му запрепусаха най-различни апокалиптични варианти. Беше виждал подобни карти и преди. Използваха се за оценка на унищожителната мощ на ядрените оръжия. Този път обаче мишената бе Вашингтон.

КРАЙБРЕЖИЕТО НА ФЛОРИДА

На около тринайсет хиляди километра от пакистанското село, над източното крайбрежие на Флорида се спускаше мрак. Тринайсетметровата моторна яхта си проправи път между шамандурите и се насочи към пристана на националния природен резерват на Мерит Айлънд. Денят беше дълъг и напрегнат за ал Ямани. След като уби капитана, той плава петстотин и осемдесет километра, без да спира никъде, с изключение на Форт Пиърс, където зареди резервоарите с гориво. За щастие времето беше благоприятно и той измина почти една трета от пътуването на автопилот. Въпреки това яркото слънце и вятърът му действаха изтощително и повлияха на чувството му за ориентация. Поради тази причина в момента се чувстваше малко замаян.

Докато яхтата плаваше в спокойния тесен пристан със скорост само пет възела, арабинът беше посрещнат от зловеща тишина, която от време на време се нарушаваше от нощните крясъци на животни, които ал Ямани дори не можеше да познае. Беше израснал в провинция Ал Бахах в Саудитска Арабия и до скоро не умееше дори да плува. Познанията му за лодките и корабите дойдоха едва през последната година, когато помогна на другарите си смъртници да се прехвърлят по Каспийско море, от Северен Иран в Казахстан. Беше наблюдавал внимателно действията на техния ирански капитан, който направляваше овехтялата им баржа. След доста увъртане капитанът накрая се съгласи да посвети война на Исляма в морското дело. Ал Ямани знаеше, че за да влезе в Съединените щати, се нуждае от някакъв нестандартен план.

Дизеловите двигатели мъркаха тихо, а водата зад кърмата бълбукаше, докато яхтата се придвижваше навътре. Ал Ямани се молеше да не се натъкне на алигатори. При мисълта за подобна среща по гърба му полазваха ледени тръпки. Той беше смелчак, но израснал в

пустинната местност на Саудитска Арабия. Подобни гигантски земноводни го изкарваха от равновесие. Вече беше чул няколко характерни шума, плясъци във водата, и си представяше как огромните зверове го следват по тесния канал.

Сигналните светлини на яхтата бяха включени. Прииска му се да запали и яркия прожектор, но устоя на изкушението. Би предпочел напълно да изгаси светлините, но така рискуваше да попадне на местен полицай или, по-лошо, на агент от Агенцията за борба с наркотиците ДЕА. В никакъв случай не желаше да го вземат за доставчик на дрога. Целта му беше много по-благородна и възвишена, отколкото незаконната контрабанда на тази отрова. Мисията му бе част от продължаващата битка на неговия народ с неверниците. Битка, която се водеше вече хиляда години.

Ал Ямани държеше една ръка на дросела, а с другата следеше данните от сателитната система за навигация върху бордовото табло. Беше запомнил наизуст всички координати. Спътниковите карти бяха купени на черния пазар от бивш офицер от руското разузнаване в севернопакистанския град Пешавар. Руснакът дори му помогна да изчисли точката, в която да акостира. Резерватът с площ петстотин и шейсет хиляди декара беше собственост на НАСА. Години наред КГБ пращаше свои агенти там, за да наблюдават и черпят сведения за американската космическа програма.

Мустафа ал Ямани беше предпазлив по природа, но когато се изправеше срещу враг с безгранични ресурси като Америка, предпазливостта му преминаваше в параноя. Преди да пристъпи към мисията, той изпрати закодирани електронни писма до поклонници на правата вяра, които живееха от години тук. Никой от тях не познаваше по лице и по име мъжа, с който трябваше да се срещнат. Известно им бе само мястото и времето на срещата и че мисията е от стратегическа важност. Ако нещо се объркаше, имаше още две резервни места.

ФБР беше засилило значително наблюдението над американските мюсюлмани, което налагаше много да се внимава. Затова в мисията бяха включени хора, които не се придържат ревностно и стриктно към ислямското учение на ухабизма. Досега ал Ямани беше работил с истински правоверните — мъже, готови да жертват живота си безпрекословно. Познаваше много такива бойци и през последните месеци беше виждал как десетки от тях се обричат на

бавна смърт заради безшумния убиец, който нито можеха да видят, нито да разберат. Там, на забравената от Бога земя на северния бряг на Каспийско море, където земята беше толкова отровна, че вирееха само няколко мутирвали биологични видове.

Дните на ал Ямани бяха преброени. Той също се беше изложил на смъртоносно ниво на радиация, но не до степента, на която се бяха изложили храбрите муджахидини. Той си взе от хапчетата против гадене и треска, но лек срещу болестта му нямаше. Мустафа ал Ямани беше обречен, но му оставаше достатъчно живот, за да се превърне в меча, с който Ислямът ще нанесе величествения си удар.

Америка беше голяма страна с брегова ивица, по-дълга, отколкото позволяваха възможностите ѝ да охранява. Това беше Ахилесовата пета на Големия Сатана и ал Ямани възнамеряваше да използва тази слабост във всеки един от етапите на операцията. Западните разузнавания знаеха за важната му роля. За главата му бяха обявили награда от десет милиона долара. Неколцина от хората му се изкушиха от наградата и ако не бяха верните на Исляма агенти в пакистанската и саудитската разузнавателна служба, сега щеше да гние в някоя килия, далеч от слънчевата светлина. Вместо това сега се готвеше да пусне в ход оръжието на най-силния ужас срещу арогантните американци.

Ал Ямани отново провери координатите и дръпна назад дроселите, за да изключи двигателите. Малкият мост, на който трябваше да се срещне с агента си, се намирал недалеч оттук. На фона на бледата лунна светлина той едва позна мястото. Бившият офицер от КГБ му беше казал, че каналите в резервата понякога са проходими от кораб само при висок прилив. Имайки предвид формата и размерите на „Риварама“, той изчисли, че има само един час за срещата. Ако закъснееше, рискуваше да заседне в плиткото.

Запали двигателите и умело задвижи яхтата напред. Малко по-късно забеляза малкия мост. На разстояние петнайсет метра той угаси двигателите. Яхтата бавно продължи да плава по инерция, а ал Ямани напрегна слуха си, за да чуе шума на приближаваща кола или друг подозрителен шум. Освен нощните животни обаче не се чуваше нищо друго.

Носът се плъзна под металния еркер на моста, ал Ямани се вкопчи разтреперан в дроселите. Предното стъкло на мостика се

размина от ръждясалата конструкция само на трийсетина сантиметра. Арабинът спря движението на яхтата и се зае да я обърне, в случай че му се наложи да бяга обратно в морето.

Когато свърши с обръщането, привърза морския съд към брега и потърси място, където да слезе. Беше тъмно и не успя да разгледа подробно повърхността. На всичкото отгоре не можеше да се отърси от мисълта, че някъде в храстите го дебне алигатор. Застана на кърмата, обзет от нерешителност. Можеше или да скочи на сляпо в тъмното върху тревата, или да вземе фенерче със себе си. Докато стоеше така, обхванат от страха пред неизвестното, нещо във високата трева се размърда. Това набързо сложи край на колебанията му.

Слезе в каютата и взе фенерче и кутия сода от хладилника. Насочи лъча на фенерчето към брега и хвърли кутията в тревата. Нещо бързо помръдна и ал Ямани зърна за малко животното, което се стрелна във водата. Беше космато и определено не беше алигатор. Ядоса се на себе си и грабна чантата. Каквото и да беше животното, то беше по-уплашено от него. Застанал над машинното отделение, той за последно огледа наоколо и скочи на брега.

Приземи се на един крак, леко се олюля, но бързо запази равновесие. Една от главните причини ал Ямани да не може да се маскира и да влезе в САЩ със самолет беше, че на десния си крак от коляното надолу имаше изкуствена протеза. На шестнайсет години младият саудитец беше заминал в Афганистан, за да се бие със съветската армия. Стъпи на мина и се върна у дома без долната част на десния крак. Можеше да върши почти всичко с помощта на протезата, освен да мине незабелязано през металния детектор на летището. Една от техните къртици в саудитското разузнаване им съобщи, че американците знаят всичко за него. Ал Ямани беше в списъка им за следене и не беше трудно да съберат две и две, за да се досетят кой е този арабин с ампутирания крак.

След като се посъвзе, тръгна нагоре по брега, леко приведен. Щом стигна върха, залегна и надникна към пътя в ниското. Както се очакваше, нямаше никой. Пътят се наричаше Блек Пойнт Драйв — десеткилометрова издигната като трамплин отсечка, откъдето туристите се любуваха на живописния резерват.

Забеляза светлините на приближаваща кола, но още не я чуваше. Сърцето му заби учестено, дланите му се изпотиха. Колата зави и се

насочи право към него. Ал Ямани остана да лежи, плътно прилепнал към земята, с наведена глава. Шумът от колата се усили, след малко спря. Арабинът чу заглъхващия двигател, после, както се бяха уговорили, фаровете угаснаха и колата спря напълно. Запаленият двигател щеше да е сигнал, че ги следят.

Приповдигна се, колкото да хвърли поглед от високата трева. На другата страна на пътя беше паркирал сребрист форд „Таурус“, както и очакваше. Вратата на шофьора се отвори и от колата слезе мъж, който запали цигара. Дотук добре. Ал Ямани продължи да го наблюдава известно време, после взе чантата и се изправи.

Мъжът не го видя. Арабинът стъпи върху настилката и изрече:

— Аллах Акбар.

Мъжът нервно се извърна и едва не изпусна цигарата си. С широко отворени очи той задъхано повтори фразата.

Ал Ямани се зарадва. Щом младият мъж беше толкова изнервен, значи възприемаше всичко насериозно. Попита го на арабски:

— Сигурен ли си, че не ни е проследил никой?

— Да. Не съм ходил на джамия от два месеца, както ми наредихте.

Ал Ямани кимна удовлетворен и прегърна другаря си. Поне засега щеше да го остави жив.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

През последните два часа Айрини Кенеди беше помагала на сина си да напише поредната домашна работа. Беше късно, тя бе уморена и двамата се канеха да си лягат. Томи щеше да бъде първокласник още три дни, после излизаше във ваканция. Момчето изключително много се гордееше, че ще мине в по-горен клас. Кенеди пък бе щастлива, че повече няма да му преподава госпожа Джонсън. До лятото оставаше една седмица, а тя продължаваше да дава на децата домашна работа, като че бяха студенти по време на сесия.

Кенеди изпрати сина си в банята да си измие зъбите, след което отиде в другата баня да си вземе душ. Когато свърши, той вече се бе завил в леглото, готов за сън. Със сигурност беше попретупал миенето на зъбите, но Кенеди беше твърде уморена, за да му направи забележка. Той бе добро дете, възпитано и послушно, получаваше отлични оценки в училище и не се замесваше в неприятности. Някой и друг кариес нямаше да го убие.

Започни деня с позитивна нагласа и го приключи с позитивна нагласа. Това беше девизът ѝ, поне вкъщи. Имаше и неща, които не можеше да контролира: политиците на Капитолия, президента и неговите съветници, журналистите и дори някои от служителите си в Ленгли. Кенеди изслуша как Томи си каза молитвата и го целуна по челото.

— Обичам те.

Той се обърна на другата страна и смотолев:

— И аз.

Вече го губеше. Сякаш беше вчера, когато го носеше на ръце до леглото, а той я поглеждаше в очите и ѝ казваше, че я обича. Сега навлизаше във възраст, в която момчетата се отнасяха отчуждено към момичетата и жените, включително и майките. Кенеди го погали по гърба, стана и излезе от стаята.

Сега, след като се беше погрижила за детето си, можеше да посвети малко време и на себе си. Една приятна дълга и гореща вана щеше да ѝ се отрази добре. Щеше да зареже всички тревожни мисли за работата в продължение на половин час. Влезе в малкия дрешник и свали дрехите си. Сложи копринената блуза в чувала за химическо чистене и се запъти към банята. Направената в старовремски маниер вана беше наполовина пълна с вода, от която се вдигаше пара. Кенеди добави във водата лосион и спря чешмата. Трябваше да издържи някак си още три дни, после щяха да прекарат заедно страхотен и спокоен уикенд. Тя, Томи и майка ѝ планираха да отидат на гости на братовчедите на морето. Щяха да се препичат на слънце, да сърфират и да се забавляват. Идеалният начин да се започне лятото. Поне така се надяваше да стане, макар че не бе изключено за пореден път да я извикат по спешност в службата и Томи и майка ѝ да прекарат уикенда край морето без нея.

Тъкмо се канеше да потопи единия си крак във водата, когато цялото спокойствие и идилия бяха нарушени от познат звън. Кенеди, която по характер беше хладнокръвна, отправи към телефона с мигащата червена лампичка гневен поглед. Апаратът за специална връзка нямаше телефонен секретар. Ако не го вдигнеше, просто щяха да се обадят на служителя от охраната ѝ и той любезно щеше да качи и да почука на вратата на банята.

Нервно грабна халата си от закачалката и отиде до нощната масичка в спалнята. Опита се да разчете номера върху дисплея без очила. Изглежда бяха от Центъра за глобални операции на ЦРУ. Кенеди сграбчи слушалката.

— Директорът на Централното разузнаване Кенеди слуша. — Умората не ѝ пречеше да се държи професионално.

Гласът от другата страна на линията звучеше дрезгаво и някак доста отдалечено:

— Айрини, Мич е.

Кенеди погледна часовника на масичката. Наближаваше десет вечерта, което означаваше, че там, където се намира Рап, още няма шест сутринта.

— Наред ли е всичко?

— Да...

— Къде си?

— Прелитаме над границата. Виж, не искам да те тревожа, но в селото открихме доста сериозна информация. Необходимо е да повикаш хората, отговарящи за Югозападна Азия в Центъра за борба с тероризма, да се обадиш на шефа на резидентурата в Кандахар и да му наредиш да бъде на разположение. Особено ако ми потрябват преводачи.

Кенеди се намръщи.

— Колко сериозна е тази информация?

— Още не знам.

— Тогава защо е това бързане? — Кенеди не харесваше идеята да задейства цялата машина без основателни причини.

— Имай ми доверие. Трябва да действаме бързо.

Кенеди долови нещо странно в гласа му.

— Мич, звучиш ми малко омърлушен. Какво става там?

Рап замълча за известно време.

— Чуй ме, не искам да бия алармата и да вдигам всички под тревога, преди да проверим нещата. Открихме подземно скривалище под къщата.

— Какво скривалище? — Кенеди вече беше нащрек.

— Беше пълно с папки и досиета. Повечето от тях са написани на пуцу, но някои са на арабски. Имаше също няколко компютъра и карти.

— И? — Кенеди знаеше, че има и още нещо, иначе Рап не би се обадил.

Последва дълга пауза.

— Една от картите е на Вашингтон и на нея са показани последиците от ядрен взрив.

— Боже господи! — Кенеди седна на кревата и си представи как се сбъдва най-лошият ѝ кошмар.

— Айрини, само се погрижи да прикриеш задниците ни. Дай ми няколко часа да проверя цялата документация, преди всички да се разтичат.

Кенеди трескаво обмисляше различни възможности и никоя от тях не беше добра. Финансовите движения от последния петък, прехванатите разговори за предстоящо голямо събитие от неизвестен вид, а сега и това.

— Как да остана спокойна, Мич!

— Дай ми само няколко часа. — Рап добре си представяше какво става в момента в главата ѝ. Тя също беше виждала плановете за онова, което наричаха Продължаване на държавното управление. Плановете предвиждаха само през първия час да бъдат вдигнати под тревога хиляди хора. — Веднъж щом джинът излезе от бутилката, няма да сме в състояние да го натикаме обратно. Само изчакай да проуча находката, за да видя дали наистина са се снабдили с необходимите материали, или всичко е фалшива тревога.

Кенеди не го слушаше. Мозъкът ѝ беше блокирал от факта, че президентът, вицепрезидентът, председателят на конгреса и на сената, държавният секретар и министърът на финансите — всички в момента се намират в столицата. Поне част от тях трябваше да бъдат преместени.

— Айрини, сега е вторник вечерта. Знаеш как работят терористите. Искат максимум публичност. Ако ще правят нещо, то ще е посред бял ден, когато Вашингтон е пълен с народ.

Кенеди потърка носа си.

— Може би си прав, но не мога да оставя всичко на случайността. — Трябваше да се придържат към плановете и процедурите.

— Ако имат бомба, нашият приоритет номер едно е да се погрижим да не я взривят. За тази цел имам нужда от време. Само задръж за малко и недей да предприемаш нищо прибързано в следващите няколко часа. Само за това те моля.

Гласът му отново беше ясен, но умоляващият тон се усещаше.

— Разполагаш с всичко необходимо, Мич — отвърна тя накрая. — Само работи бързо и ми се обади, веднага щом научиш нещо повече. Сега трябва да затварям.

Кенеди прекъсна връзката, но слушалката ѝ остана в ръката. Умът ѝ препускаше, опитваше се да съпостави току-що чулото с информацията, с която вече разполагаше. Сети се за подобна ситуация, при която много влиятелни хора във Вашингтон пренебрегнаха всички сигнали за приближаваща атака. За съжаление бездействието им доведе до смъртта на хиляди. Директорът на ЦРУ взе решение. Щеше да върви по тънък лед, но при така създадите се обстоятелства нямаше друг изход.

Личният кабинет на президента се намираше на втория етаж на Белия дом. Хейс си беше свалил обувките и бе вдигнал крака на бюрото. В едната ръка държеше чаша, а в другата книга. По природа бе ранобуден, затова се канеше да си ляга, след като изпие питието си.

На вратата се почука, но преди Хейс да се обади, вътре влезе агентът от Сикрет Сървис Бет Йоргенсън, която тази вечер отговаряше за охраната му.

— Извинете, че ви прекъзвам, сър, но изникна нещо важно. — Йоргенсън прекоси кабинета, отиде до бюрото му и вдигна слушалката на защитения срещу подслушване телефон. Подаде я на Хейс и добави: — Директорът Кенеди иска да говори с вас.

Хейс още държеше книгата и чашата, изненадан от събитията. Нещо изключително необичайно се случваше и той имаше неприятното усещане, че никак не е на добро. Остави чашата и взе слушалката.

— Здравей, Айрини.

— Господин президент, смятам за необходимо да ви съобщя, че ситуацията рязко се промени. — Кенеди предаде информацията, научена от Рап, и повтори накратко доклада, който беше изнесла пред президента предната сутрин.

Когато свърши, Хейс остана замълчан. След известно колебание заразсъждава на глас:

— Това не ми звучи никак добре.

— Не, не е добре, сър. — Кенеди направи пауза. Знаеше, че президентът няма да хареса предложението й, но трябваше да го убеди. — Като превантивна мярка бих ви посъветвала заедно с първата дама да пренощувате в бункера.

Президентът си представи бетонното убежище под сградата. Веднъж беше изкарал в бункера няколко дни и нямаше желание кракът му отново да стъпва там.

— Почакай малко, Айрини. Една карта все още не означава нищо.

— Не, сър, но тази карта не е обикновена.

Още трима агенти на Сикрет Сървис влязоха в кабинета и Хейс разбра, че вече всички се раздвижват.

— Айрини, само не ми казвай, че си наредила евакуация.

— Не, сър, не съм, макар че разполагам с правомощията да го сторя, без да искам вашето одобрение. — Кенеди внимателно бе подбрала думите си. Тя имаше право да пристъпи към Продължаване на управлението, което предвиждаше евакуация на ключовите политици и държавници от града. Прилагането на подобен план не беше толкова лесно, тъй като се знаеше, че скоро след като започне, медиите ще се усетят и ще предизвикат общонационална паника.

— Какво искаш да кажеш, Айрини?

— Сър, аз не съм готова да приложя операция Ноев ковчег, но мисля, че за вас и първата дама ще е най-разумно да слезете долу и да прекарате нощта там.

— Айрини, според мен много прибързваш.

Кенеди не смяташе да се предава лесно.

— Сър, изправени сме пред реален проблем. И вие, и вицепрезидентът се намирате в града, председателите на конгреса и на сената — също, както и целият ви кабинет с изключение на вътрешния министър.

— А... разбирам. — Ако в този момент избухнеше бомба, вътрешният министър щеше да стане президент. И макар да бе достатъчно порядъчен, той едва ли щеше да вдъхне у народа увереност във време на национална трагедия.

— Сър, съгласна съм, че е малко преждевременно да прибираме хората от леглата и ресторантите. Мич ще знае повече до няколко часа. До тогава ще се чувствам много по-спокойно, ако вие не сте толкова лесна мишена. — Тя нарочно избра думата „мишена“.

След неловко мълчание, президентът даде да се разбере, че той командва парада:

— Ще се разходя до Ситуационната зала и ще следя развитието на ситуацията.

Когато оценяваха степента на евентуалната заплаха, те разгледаха и подобен вариант. Ситуационната зала не беше

противоатомно убежище, но подсиленият бетон, от който беше построена, можеше да издържи на взрив от бомба, избухнала пред самите му врати. Тя си даваше сметка, че няма как да го притисне повече, нито да го спре да си изпълнява задълженията.

— Ами първата дама?

— Айрини... Познаваш я много добре. Никой, дори ти, не е в състояние да я накара да ноцува в бункера.

— Поне я помолете.

— Ще опитам и ще ти се обадя след петнайсет минути. — Хейс затвори и погледна към още неизпитата си чаша. Мразеше хубавият бърбън да отива на вятъра, но тази нощ може би щеше да е доста дълга. Чашата остана върху малката масичка, а той отиде да съобщи на жена си, че ще е в Ситуационната зала. Въпреки обещанието, което даде на Кенеди, не си направи труда да я кара да спи в бункера. Изобщо не хранеше илюзии, че ще успее.

АФГАНИСТАН

Рап беше помолил за малко време, за да пресее и обработи информацията от златната мина, която бяха открили под къщата. Генерал Харли обаче беше отхвърлил молбата му. Да се оттеглиш от вражеска територия не беше лесно нещо, а генералът искаше всичко да мине добре, по план. Харли изпрати един от джиповете в селото и с помощта на момчетата от „Делта“ Рап натовари обемистото ремарке с карти, папки и компютри от подземното скривалище.

Разговорът му с Кенеди изясни няколко неща. Рап трябваше да действа бързо, което означаваше, че ще се наложи да наруши някои правила. Беше направил приготовленията още преди да кацнат във военновъздушната база в Кандахар. Друг начин нямаше. Военните имаха прекалено много правила и достатъчно праведници, които смятаха за цел на живота си да вършат всичко и винаги по правилата. Ходовете, към които Рап щеше да прибегне, бяха в разрез с правилата. Но действията му нямаше да бъдат документирани никъде.

Мич беше обяснил ситуацията на генерал Харли. Старият воин беше препредал думите му на другите офицери в хеликоптера за управление и контрол.

— Знаете си работата — изрече той. Те само кимнаха. Всички записи от мисията трябваше да бъдат изтрети или най-малкото да бъдат „почистени“. Момчетата от „Делта“ щяха да си държат устата затворена и без да им нареждат, а рейнджърите нямаше да задават излишни въпроси. Оставаха обаче хиляди други от базата, към която летяха. Щом кацнеха, веднага щяха да плъзнат най-различни слухове и клюки. Самото присъствие на личност като Рап беше достатъчно да разбуди вълните. Затова трябваше много да внимава.

Петимата мъже, които лежах на пода на единия от хеликоптерите „Чинук“ със завързани ръце и крака, запушени уста и качулки на главите, официално вече не съществуваха, поне що се

отнасяше до военните. В действителност те си бяха съвсем живи и здрави, но в следващите часове от Рап зависеше дали ще останат в такова състояние. Предвид подготовения от него план беше сигурно, че най-малко един от тях ще загине.

Слънцето едва беше изгряло, когато черният „Блекхоук“ се завърна в базата в Кандахар. Мич забеляза човека, който му трябваше. Беше застанал пред пикап тойота 4 „Рънър“. Веднага щом вратата на хеликоптера се отвори, Рап изскочи и се затича по пистата.

Джамал Урда беше бивш морски пехотинец и осемгодишен ветеран от ЦРУ. Син на ирански имигранти и мюсюлманин по рождение, той притежаваше изключителни езикови умения и блестяща интуиция, с която разбираше арабската и персийската култура. Урда беше един от първите американци, пристигнали в контролираната от талибаните страна, след атентатите от 11 септември 2001 г. Беше проникнал от север с група тежко въоръжени бивши бойци от специалните части и пачки с американска валута. През следващите месеци Урда и неколцина негови колеги сключваха сделки с влиятелните афганистански племенни вождове. Вождовете имаха две възможности — или да сътрудничат и да помогнат за унищожаването на талибаните (в този случай чичо Сам щеше да им подари куфарчета с чисто нови стодоларови банкноти), или върху къщите им да се стоварят хилядакилограмови бомби с лазерно насочване.

Урда имаше голям успех при преговорите и директорът по операции на ЦРУ го направи шеф на резидентурата в Кандахар. Рап се беше срещал няколко пъти с него, но за кратко. Урда имаше репутацията на човек, с когото не винаги е лесно да се справиш. Говореше се, че той не обича хората от щабквартирата да го поучават и да му се бъркат в работата. Рап се надяваше Кенеди да е подготвила максимално почвата, защото той нямаше никакво време да се церемони с когото и да било.

Рап приближи до пикапа, но Урда изобщо не помръдна. Остана разкрачен, с ръце на кръста. Беше поне с десетина сантиметра по-нисък от Рап, но пък широкоплещест и набит. По брадатото му лице се виждаше, че днес не е в настроение.

Рап не си направи труда да му предложи ръката си.

— Благодаря, че се отзова толкова бързо, Джамал.

— Зарежи глупостите, Рап. Чух, че си дошъл още вчера. Благодаря за обаждането от шефовете. — Урда скръсти ръце, под бицепсите му се показаха ръкохватките на два 45-калиброви пистолета. — Знаеш, професионални любезности на хората от шпионажа.

Рап потисна желанието си да постави Урда на мястото му и се постара да разбере гледната точка на събеседника си. Урда и хората му бяха необходими. По-добре беше да спечели симпатиите им, отколкото да ги принуждава насила да му помагат. Рап до такава степен беше свикнал с тайните операции, че изобщо не му хрумна да уведоми човека на ЦРУ в Кандахар за пристигането си. Нито пък да спомене, че се кани да проведе операция в задния му двор.

С крайно нехарактерен за него тон, Рап отвърна:

— Извинявай, че не те предупредих, но нещата се развиха много бързо.

— Толкова бързо, че дори не можа да се обадиш по телефона? — Джамал почеса гъстата си черна брада и зачака отговор.

Тактиката на примирение и любезност не даде резултати. Рап беше гладен, уморен и не бе в настроение да оспорват заповедите му. Погледна назад. Медицинският персонал от базата тичаше към хеликоптерите, за да се погрижи за ранените. Единственият тежко ранен командос беше евакуиран преди повече от час и вече се намирал в операционната. Хирургът каза, че боецът ще оживее, но кариерата на му в „Делта Форс“ навярно ще приключи. Други деветима също се нуждаеха от лечение, но за щастие никоя от раните им не беше сериозна. Рап обаче възнамеряваше да използва първоначалното объркване и суматохата на пистата, за да прехвърли незабелязано пленниците в двата камиона на Урда. Което означаваше, че няма никакво време за губене, нито за препиране с този човек, който сигурно страдаше от мания за величие.

— Джамал, имам петима пленници в онзи „Чинук“ там. — Рап посочи големия дълъг хеликоптер с перки в предната и задната част на корпуса. Шестима уморени и мръсни бойци от „Делта“ стояха на пост пред задната рампа на машината. — Един от тях е Али Саед ал Хури.

Поведението на събеседника му рязко се промени при споменаването на името на един от главните водачи на „Ал Кайда“.

— За един ден само прелетях тринайсет хиляди километра. А за двайсет и четири часа постигнах повече, отколкото ти — за две години.

Затова не ми говори глупости за професионалните любезности. Не те познавам и не ми пука за теб. За мен е важно само дали си добър в работата и дали си способен да ми дадеш резултатите, които ми трябва. Ако имаш проблем с изпълнението на мои заповеди, кажи си го направо и ще натоваря задника ти на следващия самолет за Щатите. Ще ти намерят прекрасна чиновническа работа някъде другаде.

Рап замълча, за да даде време на Урда да си представи как ще изглежда зад бюрото и колко уничително за него ще е да го отзоват обратно в Ленгли. После му предложи изход от положението:

— Възхищавам се на саможертвата ти и с готовност бих те взел да участваш в операцията... особено предвид, че нямаме никакво време. Затова ми направи услуга. Вземи двата камиона и ги паркирай до задната част на оня „Чинук“. Да натоварим пленниците и да се махаме оттук.

Урда погледна към хеликоптера, после отново към Рап.

— Чух, че си бил голям инат.

— И аз чух същото за теб. — Мич се усмихна резервирано. — Хайде да вървим.

Да откриеш резидентурата на ЦРУ в града беше като да търсиш католическа катедрала. Само огледай внимателно хоризонта и потърси най-високата точка. Почти сигурно беше, че е разположена там. И в Кандахар не беше по-различно, само дето тука нямаше катедрали, нито дори църкви, а само джамии. Управлението се беше разположило в една вила с изглед към целия град. Къщата беше построена от заможното афганистанско семейство, напуснало страната като много други, когато съветската армия нахлу. През осемдесетте години къщата се обитаваше от руснаци, а през деветдесетте — от талибаните. Сега тук се разполагаха американците.

Наскоро асфалтираният път до резидентурата се извиваше нагоре в планината, където свършваше с КПП, пазен от американски морски пехотинци. Джиповете обаче не тръгнаха по пътя. Рап беше посветил Урда в плановете си и колегата му го беше посъветвал да се държат по-далеч от всякакви официални и неофициални обекти на САЩ. Малко по-надолу по пътя имаше едно друго местенце. Рап не попита Урда откъде го знае, нито дали го е използвал. В този бизнес не беше хубаво да се задават неудобни въпроси. Отговорите бяха такива, че беше по-добре човек да не ги знае. В ЦРУ нагласата към изтезанията беше малко като политиката на военните по отношение на хомосексуалистите в армията — хем не съществуват, хем никой няма право да се разпитва за тях.

На Рап това положение му допадаше особено много. Неговото вербуване беше част от план на тогавашния директор по операциите — Томас Стансфийлд. Стансфийлд беше започнал кариерата си още в организацията предшественик на ЦРУ — Управлението на стратегическите служби. Той се беше отличил през Втората световна война и имаше много награди като офицер от разузнаването. Беше действал в тила на противника в Норвегия и Франция. След войната, когато се създаде ЦРУ, Стансфийлд беше един от първите служители на новата служба.

По време на Студената война Стансфийлд продължи да действа като оперативен офицер в Европа. Стоеше зад едни от най-големите операции на американското разузнаване. През седемдесетте години, когато се проведеха слушанията на конгресната комисия Чърч, някои от некадърните служители на ЦРУ бяха освободени. Тогава той беше благодарен, че се намира зад Желязната завеса. Надяваше се след слушанията Управлението да получи по-ясни цели и задачи. Тогава обаче последва скандалът „Уотъргейт“ и всичко се промени. Стансфийлд безпомощно наблюдаваше как някога великата разузнавателна организация бавно се плъзга към пропастта. Тенденцията се запази и по време на скандала „Иран-Контри“. Последният случай беше нагледен пример как политическата коректност може да се отрази върху ефективността на ЦРУ.

В края на осемдесетте години той създаде секретно подразделение, наречено Екип „Орион“. Неговата мисия беше да премести войната на територията на терористите. Стансфийлд повече от всеки друг във Вашингтон по онова време разбираше, че борбата с религиозни фанатици само с помощта на цивилизовани и законни средства е обречена на неуспех. Но пък и правилата не можеха да се пренебрегнат напълно.

Двайсет и две годишният Рап беше находката на Стансфийлд и Кенеди. Мич имаше диплома по международни икономически отношения, владееше перфектно френски език и се ползваше със славата на многообещаващ състезател по американски футбол. През първата година на следването му трийсет и пет негови състуденти загинаха, когато се връщаха от специализация в чужбина. Терористичният атентат над самолета на „Панам“ над Локърби промени безвъзвратно живота на Рап. Неговата студентска любов, жената, за която мечтаеше да се ожени някой ден, също загина в самолета.

Болката от трагедията разпали желанието му за мъст и през следващите десет години той бе обучен до съвършенство като един от най-ефективните антитерористи в арсенала на Америка. Всичко това беше извършено без официалното знание нито на изпълнителната, нито на законодателната власт. Във Вашингтон някои хора на ключови постове знаеха за съществуването на екипа „Орион“ — неколцина уважавани сенатори и конгресмени. Но цялата истина около

операциите на подразделението се знаеха само от Стансфийлд. Старите държавници отдавна си даваха сметка, че се води война срещу тероризма. Те разбираха, че нито колегите им от Капитолия, нито американското общество са достатъчно безскрупулни, за да се борят с надигащия се фанатизъм.

Името „антитерорист“, прикачено на Рап, беше само по-мек начин да се прикрие истината. В действителност, ако се махнеше патосът, той беше хладнокръвен и професионален убиец. Беше убивал, и то често, все в името на родината си. За него атентатите от единайсети септември бяха доказателство, че не е убивал достатъчно и когото трябва. Слепите фанатици нямаше да се спрат пред нищо, за да наложат своята тясна интерпретация на Корана. Те бяха готови дори да взривят ядрена бомба в район, гъмжащ от цивилно население. Рап не искаше да мисли какво в крайна сметка му предстоеше да стори с тях, но от друга страна и не се гнусеше от методите си. Съществуваше реална възможност пленниците да крият информация, която би спасила живота на хиляди, дори на стотици хиляди, и Рап щеше да направи всичко, за да изкопчи истината от тях.

Колите се отклониха по неравен и пращен черен път. След няколко минути стигнаха до няколко порутени постройките. Рап се учуди — очакваше мястото да е обезлюдено — но повече се изненада при вида на съветския танк Т-72, паркиран до най-голямата от сградите.

Урда долови притеснението на американеца и поясни:

— От Северния алианс са. Мои съюзници във войната срещу талибаните.

Рап кимна.

— Те какво ще кажат?

— Те мразят откачените фундаменталисти повече, отколкото можеш да си представиш. Мои хора са. — Урда посочи към другия пикап, в който се возеха двамата му афганистански телохранители. — Те са ми предани до смърт. Добри хлапета са, загубили са родителите си във войната. Талибаните вършеха доста гадни неща с хората. Не е чудно, че имат много врагове.

Рап забеляза, че двамата местни помощници на Урда са на тийнейджърска възраст, което още повече го изнерви.

Урда стисна волана и паркира джипа до едната от сградите.

— Винаги когато има някой, който не иска да се подчини с добро, го докарвам тук и оставям тези момчета да си пообщуват с него.

Рап премълча. Тази част от професията не му беше от най-приятните.

Двата джипа спряха до нещо като оградена кошара. Рап слезе от колата и веднага го удари силната миризма на животинска тор. Надникна над оградата и видя вътре няколко десетки прасета, въргалящи се в собствените си екскременти.

Урда отвори багажника на джипа и отвътре се показаха тримата пленници със завързани ръце и крака. Обърна се към двамата афганистански телохранители:

— Свалете им качулките и ги хвърлете вътре.

Двамата войници от Северния алианс се ухилиха един на друг и поставиха автоматите си на рамо.

Рап погледна изненадан.

— Свине! — каза Урда. — Направо ги побъркват. Мислят си, че ако се докоснат до свиня, преди да умрат, няма да отидат в Рая. Нали знаеш за деветдесет и деветте девственици и останалите им религиозни щуротии.

Рап се ухили.

— Имаш предвид седемдесет и седемте хури. — Хури бяха красивите млади девственици, които според легендата чакаха ислямските смъртници в Рая.

— Да бе... все тая.

Рап прихна да се смее за пръв път от няколко дни. Афганистанците свалиха качулката на първия мъж и го хвърлиха през оградата, без изобщо да ги е грижа как и къде ще падне. Мич се обърна към Урда:

— Кажим им да ги хвърлят така, че да не си ударят главите. Особено стареца. Трябват ми живи... поне за известно време.

Той надникна в кошарата и видя как мъжът бясно се дърпа и върти, докато прасетата го душат и ближат. Очите му бяха изпълнени по-скоро със страх, отколкото с гняв, а виковете му бяха приглушени от парцала в устата му. Рап си мислеше, че е виждал всичко, но тази гледка обра всички точки. Поклати глава и се отдалечи от кошарата. Извади спътниковия си телефон. След като разпъна голямата антена и я нагласи в подходяща позиция, набра номера, който му беше дал генерал Харли.

Вдигна дежурният офицер и Рап помоли да повика генерала. Пет секунди по-късно се обади и Харли:

— Кажим, Мич.

— Генерале, идентифицирахте ли другите двама пленници? — С доста голяма доза увереност Рап вече беше опознал Хасан Из-ал-Дин, Абдула Ахмед Абдула и Али Саед ал Хури.

— Не още, но работим по въпроса.

— Какво казаха от Ленгли?

— Що се отнася до твоята молба, сега преглеждаме документите възможно най-бързо и ги пращаме в Центъра за борба с тероризма.

— Открихте ли нещо, което да ми е от полза?

— Ами тук има доста неща. Само дето трябва всичко да се подреди. Имаме финансови отчети, имена, документи за оръжия за масово поразяване, планове за терористични атаки... Моят началник-щаб ми казва, че направо сме ударили джакпота.

— Добре. — Времето им беше много малко обаче. Скоро щеше да тръгне мълвата, че са ударили командна структура на „Ал Кайда“. Банковите сметки щяха да бъдат бързо изпразнени, доста хора щяха да потънат вдън земя, а плановете просто щяха да се променят.

— Вижте, генерале, нямате представа колко сме притиснати от времето. Имат ли напредък хората ви с компютрите?

— Още не.

— Мамка му. ЦБТ включи ли в работата Маркърс Дюмонд?

— Чакай да проверя.

Рап погледна отново към кошарата, за да види как хвърлят вътре второто тяло. Маркърс Дюмонд му беше като по-малък брат. Роден компютърен гений и невероятен хакер. Необщителният Маркърс беше вербуван лично от Рап, за да работи в Центъра за борба с тероризма в Ленгли.

Генералът се върна на телефона:

— Не са могли да го открият.

Лицето на Рап се изкриви от притеснение и досада. В Съединените щати приближаваше полунощ и Маркърс сигурно киснеше с приятели в някое интернет кафе.

— Аз започвам с разпитите и искам от хората ви да работят наистина много бързо. Веднага щом научите нещо, ми се обадете.

— Дадено.

Рап затвори телефона и се върна при кошарата. Петимата му пленници се бяха проснали по гръб и се гърчеха като в агония, докато калните свине оскверняваха пречистените им мъченически тела. Обърна се към Урда:

— Накарай момчетата ти да ги вкарат вътре. — После му направи жест да го последва. Двамата мъже се усамотиха, далеч от хорските уши. Рап огледа прашния терен.

— Само между нас да си остане, но колко жесток ти се е налагало да бъдеш?

Урда сви рамене.

— Афганистан е жестока страна... Та той дори би трябвало да е няколко страни — четири или пет. Имаме комунисти, племенни вождове, наркодилъри... талибани, хора, които желаят демокрация, и много обикновени мъже и жени, които просто искат да си живеят живота, както и други задници, които не им дават да го правят. С една дума имаме една голяма бъркотия.

— Не отговори на въпроса ми — Рап не го изпускате от очи. — До каква степен ти се е налагало да бъдеш жесток?

— Питаш ме дали съм измъчвал хора ли?

— Да.

Урда обърна глава към кочината. Очевидно не искаше да отговаря.

— Понякога съм оставял местните да попрекалят, но винаги когато съм могъл, съм избягвал грубостите.

Рап внимателно наблюдаваше как събеседникът му трепна няколко пъти и реши, че или го лъже, или не му казва цялата истина. И тъй като не се славеше с голямо търпение, постави въпроса ребром:

— Не ме баламосвай повече. Според мен ти си пряк човек, но те е страх да говориш, защото по ранг стоя много над теб.

Урда премести тежестта на тялото си от единия крак върху другия. Явно не му беше приятно. Накрая отвърна:

— Онези глупаци във Вашингтон нямат никаква представа колко грозна е реалността тук. Искат от нас да действаме като полицаи... всичко да е по правилата. — Той се изплю на земята, след което вдигна ръце и символично обхвана пейзажа наоколо. — Тук няма никакви правила.

Рап кимна. Разбираше. Беше работил нелегално толкова много години, че също не хранеше афинитет към хората от Вашингтон, които непрекъснато се опитваха да му казват как да си върши работата. Преди обаче да предприеме следващата стъпка, Рап трябваше да се увери напълно, че с Урда са на едно мнение.

— Виж, аз сега ще вляза вътре и ще се наложи да върша неща, които ще са толкова груби, че никой не трябва да разбере... Разбра ли? Никой.

Урда отново отвърна поглед, защото се почувства неловко и дори се притесни.

Рап го хвана за ръката.

— Още не съм ти казал цялата история. Това няма да е обикновен разпит. Не разполагаме с достатъчно време за такъв.

— Защо?

— Защото имаме причина да вярваме, че тези хора планират да взривят атомна бомба във Вашингтон, а в същото време нямаме никаква представа докъде са стигнали с този план и дали нашият малък рейд от снощи няма да ги накара да побързат с графика.

Лицето на Урда промени изражението си.

— Точно така... ядрена бомба — повтори Мич. — Става дума за много жертви. Часовникът вече тиктака.

Долната челюст на Урда увисна за момент.

— Бившата ми жена и децата живеят близо до града — накрая отвърна той.

Не за пръв път Рап си каза какъв голям късмет е извадил, че жена му е на гости при родителите си в Уисконсин.

Урда поклати глава, сякаш се мъчеше да приеме цялата сериозност на ситуацията.

— За колко голяма бомба говорим?

— Не знам. Това е едно от нещата, които трябва да открием. Но нямаме много време. Нуждая се от помощта ти. Аз говоря арабски и персийски добре, което обаче не може да се каже за пуцу и урду.

Рап посочи към кочината, където окаляните пленници бяха издърпани от квичащите свине.

— Знам, че двама от тях говорят перфектно арабски, английски и пуцу, а един от тях говори само пуцу и малко арабски. Не знам какви езици говорят другите двама. Ще ми трябва помощта ти при преводите, но по-важното е, че ще се нуждая от теб, за да наблюдаваш, защото ще ги разпитваме и петимата едновременно.

Урда погледна към страховития офицер от ЦРУ. Доколкото знаеше, имаше само една причина разпитът да се води от петимата едновременно.

— Има хора, които биха се съгласили да сторят това вместо нас — предложи той.

Рап поклати глава още преди Урда да е довършил изречението си.

— Не, прекалено важно е, за да се доверим на биячите на някой от местните вождове. — Той посочи вързаните пленници, които бяха

избутани в колона по един към сградата. — Четвъртият в колоната не е кой да е, а Али Саед ал Хури. Той е помогнал за провеждането на агентатите от единайсети септември и ако не започне да пее като славей, ще го очистят веднага, без да ми мигне окото.

Урда въздъхна тежко и наведе глава, сякаш бремето на предстоящото беше прекалено много за него.

Рап стисна челюсти.

— Ще сторя каквото се налага, за да накарам тези нещастници да говорят. Бъди сигурен. — Той се увери, че Урда го гледа право в очите. — Сериозно говоря, каквото се налага. Преди да вляза вътре, искам да знам дали имаш достатъчно здрави нерви и кураж. И че няма да кажеш на никого нито дума след това.

Урда потъна в мисли за бившата си жена и трите деца. Представи си ги в леглата им, в къщата, в която живееше той, преди тази работа да съсипе брака му. Запита се защо е предпочел кариерата пред семейството. Виновно беше чувството му за дълг, убеждението, че може да допринесе за победата в тази откачена война срещу терора и че все някой трябва да защитава мирните хора. Сякаш всичките му предишни решения бяха довели до този момент. Моментът, който щеше да осмисли всичките му досегашни действия. В редки случаи се налагаше правилата да се заобиколят, а сегашният беше точно такъв.

Лицето на Урда се изпълни с решителност.

— Ще участвам — отсече.

Бетонният под се виждаше само там, където беше напукан. Останалата част беше покрита с дебел слой лепкава кафява кал. Сградата беше широка около десет метра и дълга двацет и четири. В двата края имаше големи врати, през които да минават колите, докарващи и откарващи продукта. В случая продуктът беше опиум — проклятието и благословията на афганистанския народ. От опиумния мак се печелеха много пари, а с парите идваха и междуплеменните вражди, в сравнение с които Чикаго от времето на Сухия режим изглеждаше като детска игра. Тези хора прибягваха не само до автоматично оръжие за разрешаването на спорове. В арсеналите им влизаше също и бронирана техника, за което свидетелстваше паркираният отвън съветски танк.

Вождовете, които контролираха отглеждането, производството и разпространението на опиум, бяха приказно богати и безмилостно жестоки мъже, които непрекъснато демонстрираха, че са готови да използват всякакви сили, за да разчистят сметките си. А силите им наистина бяха значителни. Всеки от тях притежаваше собствена армия, съставена от опитни бойци, и почти безгранични финансови средства за снабдяване на частите с най-доброто, което бившият Съветски съюз и неговите сателити можеха да предложат — огнестрелно оръжие, артилерия, танкове и дори хеликоптери.

Засега беше сключено временно партньорство с американците. Вождовете се бяха съгласили заедно с американските сили да прогонят талибаните и „Ал Кайда“ от страната. В замяна Вашингтон щеше да си затвори очите за процъфтяващата търговия с опиум. Както винаги се бяха обърнали към ЦРУ за главен участник в съюза с дявола. Кенеди предусещаше, че накрая тази сделка ще излезе през носа на поверената ѝ организация, но засега това беше най-разумният вариант.

Въпреки неизбежните критики и евентуалните разследвания на конгреса, които щяха да се разразят някой ден, политическият съюз с афганистанската опозиция за момента функционираше успешно.

Талибаните бяха пометени само за няколко месеца и то с минимум загуби в жива сила на американците. Страната, макар все още не достатъчно безопасна по западните стандарти, се намираше в най-спокойното си мирно състояние от двайсет години насам.

Рап, който стоеше в ъгъла на слабо осветения склад, отдавна беше приел всичко това. Огледа чувалите с опиум, подредени на рафтовете и се запита на колко ли се оценяват те. По-добре да не знаеше. Податливостта към корупция сред офицерите от ЦРУ беше невероятно силна. На тях им се налагаше по служба да пребивават в привлекателния свят на опиума, парите, шпионите, наркобароните, контрабандата на оръжие и изнудването. Дори само фактът, че в момента се намираше в тази сграда, можеше да му докара нежелани проблеми.

Не беше сигурен дали това място е подходящо за провеждането на разпита, но знаеше, че не разполага нито с време, нито с ресурси за друго. Работата трябваше да бъде свършена, и то бързо. От жизнено важно значение беше да получат незабавни резултати. Само един пропуск, и последиците щяха да са пагубни.

В тази война Америка имаше един голям недостатък. Международните хуманитарни организации и журналистите се нахвърляха като лешояди върху всяка история за злодеянията на американските войници. В същото време оставаха равнодушни към всекидневните ужаси, извършвани от свещените воители от другата страна на барикадата. В безопасните и чисти новинарски стаи и в мраморните зали на конгреса беше лесно да се критикува, да се намират кусури. Тук, на бойното поле, нещата не винаги изглеждаха толкова ясни и категорични. Моралното двуличие се беше превърнало в норма. Нещата, които Рап щеше да извърши, щяха да се сторят варварски на много негови сънародници, чийто живот се стремеше да спаси. Тъжната ирония на живота му беше, че често се налагаше да убие едни, за да спаси други.

По негово нареждане петимата пленници бяха наредени в редица, на колене, в средата на склада. Още бяха вързани и със запушени уста. Рап помоли Урда да каже на двамата пазачи да чакат отвън. После извади от черната си бронирана жилетка чифт тапи за уши и си сложи едната в лявото ухо. Накрая излезе от сянката.

Докато пристъпваше към петимата коленичили мъже, се запита дали някой от тях не го е познал. По времето на слушанията за утвърждаването на Кенеди за директор прикритието на Рап беше свалено от един сенатор, който се стремеше да провали назначаването ѝ. За целта той огласи, че убиец като Рап се води на служба в ЦРУ. Намеси се президентът и огласи ревниво съхраняваната в тайна информация. За пръв път беше призната и потвърдена ролята на Мич в няколко важни антитерористични операции и най-вече в една, благодарение на която той беше спасил живота на стотици, включително и на самия президент. Хейс беше нарекъл Рап „първата отбранителна линия на Америка във войната с тероризма“. Медиите подеха вълната и започнаха да печатат и излъчват безброй материали и истории, богато илюстрирани с фотографии и друг документален материал. На свой ред фанатизираните мюсюлмански свещеници го обявиха за враг номер едно и му обявиха смъртна присъда.

По физиономията на единия от пленниците се виждаше, че го е познал. Рап махна парцала от устата му и на арабски му нареди да каже на другите кой е.

Пленникът наведе глава, боеше се да погледне в очите човека срещу себе си. Рап повтори заповедта си, този път с по-твърд тон.

Мъжът се поколеба, след което се изкашля и след като събра кураж, изрече:

— Маликул Маут.

Рап се усмихна. Току-що го бяха нарекли Ангелът на смъртта.

— Точно така. Името ми е Азраил и днес за вас ще настъпи Ямуд Дийн — Денят на страшния съд.

Урда също застана пред петимата пленници. Рап му посочи един от тях.

— Отпуши му устата.

Урда се подчини и остана да стои до мъжа с бялата брада.

Рап отдавна си мечтаеше за този ден. Той се вгледа в посивялото лице.

— Али Саед ал Хури, видях сиджина, името ти беше в него. — „Сиджин“ се наричаше списъка на онези, които щяха да отидат в Ада.

Загрубялата от времето физиономия се изкриви от омраза и гняв. Той се изплю. Мич очакваше подобна реакция и с лекота избегна плюнката.

— Лъжеш! — изкрещя на арабски ал Хури. — Ти дори не си правоверен. Не си нищо повече от обикновен убиец!

Рап натъжено поклати глава. Действията му бяха част от плана, приготвен за останалите четирима. ЦРУ разполагаше с обширно досие за ал Хури, голяма част от което беше събрано от египетската тайна полиция още в дните му, когато беше член на Мюсюлмански братя. Дори тогава вярата му беше непоклатима, а през годините със сигурност бе укрепнала още повече. Което означаваше, че ще е изключително трудно да го пречупи, дори да имаше цялото време на света.

— Не лъжа — отвърна Рап без злоба. — Аллах не помага на хората, които убиват невинни жени и деца. Името ти е в списъка и аз съм тук, за да те пратя в Ада.

Ал Хури се изсмя в лицето му.

— Вълната обръща посоката си. Скоро ще нанесем велик удар в името на Аллах и вие ще платите скъпо.

Рап приклекна, за да погледне ал Хури право в очите.

— Открих малкото ти скривалище под къщата. — Направи пауза, за да може изречението добре да проникне в мозъка на арабина. — Интересен план... жалко, че няма да проработи.

Старецът се усмихна.

— Не можете да ни спрете. Нямате време.

Усмивката не беше жест на привидна смелост. Рап за малко да се изпусне от страх и да зададе въпрос, но се спря. Нямаше как старецът да му отговори. Каквото и да му кажеше, вярата и убежденията на ал Хури щяха да останат непоклатими. Това го правеше опасен. Волята му можеше да даде и на другите морална сила. Трябваше да го премести отделно, за да проговорят другите.

Рап стана и бавно обиколи пленниците. Отиде при Урда и му прошепна нещо. Урда кимна и му подаде единия си 45-калибров пистолет „Кимбър“. Мич взе тежкото, изключително гръмко оръжие и застана зад ал Хури, който се опитваше да установи зрителен контакт с другарите си. Хвана пистолета с лявата ръка и взведе спусъка, след което запуши с другата длан дясното си ухо.

Рап постави стоманената цев само на половин метър от главата на жертвата и произнесе присъдата:

— Али Саед ал Хури, за делата си ти заслужаваш да отидеш в Ада и сега ще те изпратят там.

Нямаше да има последна изповед, само призив към останалите да останат верни на каузата. Затова преди ал Хури да успее да изрече и дума, Рап натисна спусъка.

21

Мич Рап не вярваше много в Ада, но ако такова място наистина съществуваше, Али Саед ал Хури наистина щеше да попадне там. Рап преобърна трупа му, за да видят добре другите какво ги чака. Мощният кух 45-калибров куршум беше пробил дупка с големината на юмрук в главата на терориста на мястото на носа и горната му устна.

Рап не чувстваше ни най-малка вина за стореното. Ал Хури беше един от организаторите на най-кървавия терористичен акт в американската история. Той беше ликувал и приветствал смъртта на 3000 невинни мъже и жени и кроеше планове за убийството на още хиляди други. Той беше умопобъркан фанатик и си заслужаваше куршума, който му беше пръснал мозъка.

Мич закрочи напред-назад пред останалите четирима. Никой от тях не дръзна да вдигне очи и да го погледне. Знаеше, че ушите им още пицят от мощния гръм на 45-калибровия пистолет и затова извика на арабски:

— Кой иска да бъде следващият?

После нареди на Урда да повтори думите му на пуцу. Започна да говори за Сират — мостът над Ада, по който минаваха всички мюсюлмани, за да видят дали ще отидат в Джанах или Рая. Дори им цитира редове от Корана, в които се заклеяваше убийството на невинни цивилни. Разкрещя се, напомни им, че трябва да бъдат пречистени, за да ги приемат в Рая. Изстрелваше цитат след цитат, за да разклати фанатичната им вяра, че наистина са мъченици-смъртници, и заслужено ще отидат на небето.

Викаше право в ушите им, заплашваше ги, че ще прекарат остатъка от дните си в безкрайни мъчения. После им предложи начин да изкупят вината си. Шанс да се пречистят и да преживеят катарзис. Когато свърши, беше време пленниците да се разделят и да започне да ги разпитва един по един.

Телохранителите на Урда се върнаха в склада и замъкнаха трима от мъжете навън. Вътре остана само посоченият от Рап. Той беше най-

младият от групата и единственият, разпознал ликвидатора от ЦРУ. Рап дори не знаеше името му. А нямаше да е лошо да има представа кой е и какъв ранг заема, с какво се е отличил, за да знае къде да приложи повече натиск.

Рап взе две празни кофи и ги обърна с дъната нагоре. Когато застана зад пленника, онзи потрепери. Това беше добър знак. Американецът го сграбчи и рязко го сложи върху едната кофа, а сам седна на другата, на половин метър от него. Погледна го в очите. Безжизненото тяло на ал Хури лежеше до тях, кръвта се лееше от главата му и образуваше локва в краката на пленника. Нагледен пример как можеше да завърши разпитът.

За пръв път Рап подробно огледа лицето на непознатия. Разбира се, и той имаше брада, но на вид не приличаше нито на арабин, нито на персиец. Младежът приличаше на афганистанец или пакистанец. Най-вероятно беше на около двайсет и пет години.

— Говориш ли английски? — попита го той.

Пленникът остана с наведена глава.

— Да — отвърна тихо.

Отговорът казваше повече, отколкото човек би си помислил. В Афганистан и в Пакистан беше нещо обичайно английският да се учи като втори език, но не и в планинския район. Това означаваше, че младежът очевидно е дошъл от голям град.

— Как се казваш?

— Ахмед.

— Фамилията ти как е?

Пленникът премълча.

— Това е само име — притисна го деликатно Рап. — Ти нали знаеш моето.

— Халили — отговори непознатият колебливо.

— На колко си години?

— На деветнайсет.

Рап се изненада. Този беше доста млад. Тежкият живот караше хората тук да изглеждат поне с десет години по-стари. Погледна към Урда и му направи жест, все едно че се обажда по телефон. Урда кимна и излезе. Мич се съмняваше, че ще открият нещо за деветнайсетгодишен тийнейджър в тяхната база данни, но си струваше да се опита.

— Женен ли си?

— Още не.

Момчето още се страхуваше да го погледне в очите.

— Откъде си? — Рап си извъртя главата, за да може да го зърне в лицето.

Пленникът не отговори и продължи да гледа към пода.

Мич се изправи и застана зад него.

— Попитах те откъде си?

— От Карачи. — Момчето се тресеше от страх.

Голям град в Южен Пакистан. Младежът по всяка вероятност беше възпитаник на едно от многото спонсорирани от саудитците религиозни училища, в които децата се посвещаваха в ухабитската секта на исляма.

Рап продължи да обикаля пленника, докато отново не застана пред него.

— Сирак ли си?

Младежът кимна.

В този географски район, а и извън него, това беше често срещано явление. Ухабитите взимаха сираците и децата от улицата в тези големи и бедни градове и им пълнеха главите с тяхната пламенна риторика.

Рап почувства симпатия към този човек. Пред него вече не седеше млад мъж, а дете, на което бяха промили мозъка. Той приближи кофата още повече.

Протегна ръка и леко му вдигна главата.

— Аз не съм ангелът на смъртта, Ахмед, и няма да те убия. — Забеляза интелigentния проблясък в погледа на момчето.

Кафявите очи на Ахмед се насълзиха и той отвърна глава от Рап.

— Ти си лъжец. — Погледът му се задържа върху мъртвото тяло на калния под. Той затвори очи и поклати глава.

— Казах ти, няма да умреш от мен, не и от ръцете ми. — Рап кимна към вратата. — Онези двама афганистанци, които те хвърлиха при свинете... целите им семейства са били избити от талибаните. Те искаха да сторят ужасни неща с теб, дори преди да разберат, че си пакистанец. Тръпки ме побиват като се сетя какво искаха.

После посочи към окървавения труп на пода.

— Така е най-лесно да се отървеш. Той ще се мъчи в Ада цяла вечност, бъди сигурен. Но поне не беше измъчван, не го унижиха да си изяде собствените гениталии.

Младежът захлипа.

— Ако не ми проговориш, нямам друг избор, освен да те предам на тях. Тогава вече няма да можеш да промениш нищо и ще си отидеш безславно.

— Не съм направил нищо лошо.

— Сигурен ли си? Или само претендираш, че знаеш каква е волята на Аллаха? Можеш ли да бъдеш абсолютно сигурен, че хората, които са ти дали религиозно обучение, знаят истинското значение на думата „пророк“? — Рап отново повдигна брадата му. — Ахмед, виждаш ми се умно момче... по-умен си от останалите. Не си ли чел какво пише в Корана? Не си ли се питал как имамите извличат толкова омраза от книга, изпълнена с толкова много мир и красота?

Момчето не се отдръпна този път. Рап пусна брадичката му и сложи ръка на рамото му.

— Мога да ти помогна, ако ми позволиш, Ахмед. Ще те отведе от това място и ще се погрижа никой да не те нарани. Ще се запознаеш с истински просветени мюсюлмани. Мюсюлмани, които ще ти кажат, че досегашните ти учители са фалшиви пророци, болни хора, заслепени от фанатизъм и омраза към ближния. На няколко километра оттук чака самолет. Един горещ душ, нови дрехи и молитвено килимче, за да започнеш живота си наново. Това е единият път. Другият ще продължи няколко дни, може би седмици и дори месеци, изпълнени с болка и унижение, които дори не можеш да си представиш.

Рап свали ръката си.

— Изборът е твой, но трябва да ми покажеш, че си съгласен да сътрудничиш. В противен случай ще те предам на афганистанците. — Той наблюдаваше внимателно лицето на момчето. Дишането му стана отново равномерно. Не биваше да му дава твърде много време за размисъл. Сигурен беше, че гласовете на неговите религиозни учители сега отекват в главата му и повтарят, че единствено тяхното схващане за исляма е вярно.

Рап се изправи и тръгна към вратата.

— Приемам мълчанието ти за нежелание да сътрудничиш.

Едва направи три крачки, когато измъчените думи на пленника го накараха да се закове на място. Обърна се, но го направи бавно, за да не се издаде.

— Какво каза?

— Те планират да убият вашия президент.

— Как?

Ахмед поклати глава.

— Не знам.

— Ахмед, трябва да ми кажеш всичко.

— Не знам как.

— С бомба.

— Споменаха бомба.

Пулсът на Рап се ускори.

— Ядрена бомба?

— Не съм ги чувал да говорят за атомна бомба.

— Ахмед, не ме лъжи повече.

— Пристигнах едва онзи ден. Не съм участвал в тази част от операцията.

Рап се върна при кофата и седна.

— Какво друго казаха за бомбата? Повтори ми всичко.

— Чух ги да казват, че е много голяма. — Ахмед отново забоденос, сякаш се беше засрамил. — Казаха, че бомбата ще убие хиляди. Всичките ви политици и генерали.

Рап отвори уста от изненада. Имаше само една бомба, която можеше да убие хиляди.

— Ахмед, знаеш ли колко мюсюлмани живеят във Вашингтон?

— Не.

— Хиляди. Тези бомби не подбират само политици и генерали. Мислиш ли, че Аллах с лека ръка ще прости на някой, който убие толкова много хора от неговата вяра?

— Не знам.

— Напротив, знаеш — отреза го Рап. Цялата абсурдност на ситуацията завари Мич неподготвен. Тези копелета наистина се канеха да го направят.

— За кога е насрочено нападението?

— Не знам.

— Хайде... трябва поне да имаш предположение.

— Знам само, че ще е скоро.

— Колко скоро?

— Не знам.

Рап изгледа пленника застрашително.

— Кълна се, не знам! Аз само изпълнявам заповеди. Миналия петък Уахид Абдула ни нареди да напуснем Карачи и да дойдем в планината.

— Защо?

— Заради претърсванията и арестите, които ще последват, след като бъде взривена бомбата.

Рап закри лицето си с длани. Тези идиоти нямаха никаква представа, че ще отворят кутията на Пандора.

След миг той възвърна спокойствието си. Дотук нямаше причини да не вярва на Ахмед, но трябваше да говори и с другите, за да провери историята му. Нещо по-важно, трябваше да разбере дали останалите знаят повече. Можеше да се обзаложи, че поне двама от тях със сигурност са наясно.

Рап хвана Ахмед и го изправи на крака.

— Хайде, тръгвай. Недей да говориш с другите. Дори не ги поглеждай!

Двамата излязоха навън, яркото сутрешно слънце ги заслепи. Рап побутна Ахмед към Урда.

— Запуши му устата и го сложи да седне там, до джиповете.

Урда говореше по мобилния си телефон. Направи на Рап знак да почака. Отдалечи се на няколко крачки и продължи да говори.

— Добре. Благодаря, че ми каза. Обади ми се веднага, щом научиш нещо ново.

Урда затвори телефона и застана до Рап. Другите трима пленници бяха коленичили на земята, вързани и със запушени уста, на около петнайсет метра от тях. Урда хвана Ахмед под ръка и се обърна към Рап:

— Ела с мен.

Тримата отидоха при пикапите, където Урда запуши устата на Ахмед и понечи да му сложи на главата миризлива торба от зебло.

Рап го спря.

— Не му трябва качулка.

Урда хвърли торбата на земята и махна на Рап да дойде с него. Заведе го зад сградата и тихо му каза:

— Един от моите хора ми се обади от базата. Открили са няколко интересни досиета за издирвани от нас лица. Познай кои са те?

На Рап в момента не му се играеше на гатанки. Мислите му го бяха върнали за кратко в града на неговата младост. Неговата родина, неговия дом. Лицата на невинни жители, които бяха в смъртна опасност.

— Нямам представа.

— Сецаш ли се за изчезналите пакистански ядрени учени, които се опитвахме да открием?

Рап поклати глава.

— Става още по-лошо.

— Досиетата са много подробни. В тях е проследена дейността им от последните пет години. Били са вербувани от агенти в местните джамии. Учените са ходели да се молят и... Точно както си мислехме.

— Други добри новини имаш ли?

— Не.

Рап надникна иззад ъгъла и провери какво прави Ахмед.

— Халили каза, че миналия петък е дошъл от Карачи. Абдула им е наредил да си съберат багажа и да тръгнат за планините.

— Планините?

— За да се спасят от арести. Мислят си, че проклетите планини ще ги опазят.

Урда отпрати взор на юг. Отдалеч планините приличаха на стена от облаци.

— Тези планини са ги защитавали векове наред.

— Не и този път, Джамал. Ако разполагат с атомна бомба и я взривят във Вашингтон, планините ще се превърнат в техен гроб.

Рап отиде да погледне тримата пленници, които му предстоеше да разпита. Усецаше как у него напират ярост. Това не беше добре, но като се имаше предвид колко ограничени бяха във времето, не можеше да си позволят да подхождат деликатно.

— Хайде да вървим — подкани го Урда.

Рап хвана Хасан Из-ал-Дин за дългата му черна коса и го замъкна в склада. От личната хигиена на мъжа имаше какво да се желае, и то още преди да го хвърлят при прасетата. Устата му също беше запушена и ругатните, които отправяше към Рап, изобщо не се чуваха. Мич хвърли родения в Йемен екстремист върху мъртвия му другар, сякаш бе чувал с картофи. Ал Дин започна да се дърпа бясно от изстиналия труп.

Успя да се отмести от мъртвото тяло тъкмо навреме, когато на негово място Урда хвърли Уахид Ахмед Абдула. Реакцията на Абдула беше горе-долу същата като на ал Дин.

Рап вдигна ал Дин на колене. Когато Абдула се търколи настрани, той хвана и него за косата. Двамата бяха накарани да коленичат един до друг, пред тялото на ал Хури. Мич им отпуши устата. Последваха бесни ругатни на арабски език. Първо беше осквернена и обидена майката на Рап, после и съпругата му.

Мич запази спокойствие, скръстил ръце, загледан в брадатите нечестивци, които бълваха огън и жупел. Накрая ги попита на арабски:

— Свършихте ли?

Мъжете се изплюха срещу него и продължиха с тирадата си. Обидите се повтаряха, но биваха изричани с двойно по-силна омраза и ненавист. Скоро гневът им поутихна и се смени с изненада, че Рап не реагира по никакъв начин.

Мич знаеше доста за всеки от тях. Знаеше къде са родени и къде са получили религиозното си образование. Макар и да не можеше да си спомни всичко, той също така знаеше, че ЦРУ има списък с имената на роднините им.

— Свършихте ли? — повтори.

Този път ругатните бяха само няколко и накрая съвсем спряха.

— Добре — каза Рап доволно. После извади 9-милиметровата берета от кобура на бедрото си, взведе спусъка и се прицели в ал Дин. Без никакво колебаене или предупреждение той натисна спусъка. Чу се

гърмеж. Преди Абдула да реагира, Рап насочи оръжието към него и стреля отново.

Всичко стана за по-малко от секунда. Двамата мъже се превиваха и завикаха от болка, но дори не можеха да хванат с ръце пръснатите си коленни капачки.

Рап застана над мъртвото тяло на ал Хури и погледна към агонизиращите лица на двамата.

— Нали не си мислите, че ще се отървете толкова лесно?

Със стиснати от болка зъби ал Дин продължи със словесните нападки, макар че жлъчта вече не беше толкова силна. Абдула реагира точно както предполагаше Рап. Легна на калния под и тихо зареда.

Мич реши да предприеме пресметнат риск въз основа на предположенията му.

— А сега ще ми кажете ли за бомбата?

Абдула започна да говори, но ал Дин го спря:

— Млък! Не му казвай нито дума!

Рап се надвеси над двамата и реагира светкавично и хладнокръвно. Сграбчи Абдула за косата и извъртя главата му към тази на ал Дин — човекът, който по предварителни оценки щеше да бъде по-труден за пречупване. Вдигна пистолета и го насочи към главата на последния. Пленниците бяха с притиснати едно към друго лица. Рап натисна спусъка и изстреля кухия куршум в йеменеца. Тялото на ал Дин потрепери в конвулсии и застина, само пръстите на ръцете му продължиха да помръдват. Абдула дишаше тежко, в очите му лютеше от изстрела и барутните газове, а лицето му беше оплискано с кръв и плът.

Ал Дин беше роден в бедно йеменско семейство и още на петнайсет години бе отишъл да се бие с руснаците в Афганистан. Той беше кален в боя и вероятността да се пречупи беше малка. Освен това бе оглавявал тренировъчния лагер на терористите, в който бяха обучени похитителите-камикадзе, изпълнили атентатите от единайсети септември. И поради тази причина Рап не се чувстваше виновен, че му пръсна главата.

Абдула, от друга страна, идваше от богата саудитска фамилия. Тъй като не беше демонстрирал нито интерес, нито умения за бизнеса, на дванайсет години родителите му го изпратиха да получи религиозно

образование в едно от най-големите ухабитски медресета в Мека. Беше възпитан като горд и пламенен, но доста глезен мюсюлманин.

— Е... — Рап насочи пистолета към главата на саудитеца — С теб ще си поговорим. Разкажи ми за бомбата.

Лицето на Абдула беше изкривено от болката в коляното. Той погледна с ужас към още потръпващата ръка на мъртвия му другар. Секунда по-късно затвори очи и отвърна:

— Не знам за никаква бомба.

— Грешен отговор. — Рап вдигна пистолета. Нямах да убива Абдула, поне не още, но онзи не биваше да го разбира.

— Не... не... Истината казвам! — Абдула стисна силно очи в очакване на изстрел. — Аз не бях посветен в тази част от операцията.

— Абдула, чуй ме много внимателно. Ако не ми разкажеш всичко, ще те убия, след което ще издиря цялото ти семейство и ще ги очисти един по един. Питам те за последно... — Рап се наведе, допря твърдата стоманена цев на беретата до слепоочието на саудитеца и натисна главата му към пода. — Бомбата атомна ли е?

Лицето на Абдула се изкриви от страх.

— Да.

— Колко е голяма?

— Не знам. Честна дума.

— Глупости!

— Кълна се, не знам! Казаха ми само, че ще разруши целия град.

— Кой град?

— Вашингтон.

Рап стисна по-силно дръжката на Беретата.

— Кога планирате да я задействате?

— Тази седмица по някое време... така мисля.

— Какво значи „по някое време“!? — изкрещя Мич.

— Не знам. Казаха ми само, че ще е тази седмица.

— Къде се намира бомбата в момента?

— Не знам.

Рап премести пистолета от слепоочието на Абдула към слабините му.

— Сега ще ти пръсна топките! Къде, по дяволите, е бомбата?

— Не стреляй! — примоли се мъжът. — Трябваше да пристигне вчера.

— Къде?

— Наистина не знам! — Абдула беше обезумял от ужас. — Знам само, че ще пристигне със самолет.

— Какъв самолет?

Абдула затвори очи.

— Товарен самолет.

— На коя авиокомпания и откъде идва?

— Не знам.

Пистолетът остана допрян до чатала на пленника. Дотук не можеше да се прецени каква част от казаното е истина и каква не, но така или иначе трябваше да се обади на Кенеди незабавно. Тогава му хрумна идея. Стана, сграбчи саудитеца за косата и го повлече по пода.

Обърна се към Урда:

— Натовари останалите двама. Връщаме се в базата. Докато мъкнеше терориста през изхода, в момент на вдъхновение той реши да блъсне вратата в раненото му коляно.

Абдула изпищя от болка. Рап изчака няколко секунди и повтори процедурата. Абдула обели очи и задиша учестено.

Рап се наведе и изръмжа в ухото му:

— Познай къде отиваме?

Абдула или не го чу, или болката беше прекалено силна, за да му отговори. Рап рязко го дръпна за косата и повтори въпроса.

— Не знам — отвърна през сълзи саудитецът.

— В епицентъра на взрива, скапаняко. Ще те завържа за паметника на Вашингтон, за да гледаш спектакъла от първия ред.

Мич замъкна Абдула към чакащите коли. Не помнеше досега да е бил толкова бесен. Най-големият му страх се превърна в реалност. Тези ненормалници щяха да потопят света в пълен хаос.

— Хей, Абдула, защо пък по пътя да не взема майка ти и баща ти заедно с всичките ти братя, сестри и племенници. Целият клан Абдула. Точно това ще направя. Ще се обадя на моя приятел шейха и ще го накарам да ми ги прати — саркастично говореше Рап.

— Шейхът — изсъска Абдула — не ти е никакъв приятел.

— О, напротив — развеселено отвърна Рап. — Той ми е голям длъжник. — Стигна до пикапите и пусна пленника.

Главата на Абдула се удари тежко в земята.

— Това доказва, че си лъжец — изкрещя. — Аз познавам шейха. Той е истински вярващ и никога не би говорил с човек като теб.

Рап се изсмя.

— Шейхът вярва в Аллах, но не и във вашите уахабитски бръщолевници.

— Лъжец!

— Помниш ли дебелия Омар... неговият полубрат? Сигурно го помниш. Омар ви пращаше пари, за да водите вашия налудничав джихад. — Мич клекна и посочи с пръст себе си. — Аз го убих в Монако миналата година и шейхът лично ми благодари, че съм го отървал от неприятности.

Пленникът гледаше като обезумял.

Рап отвори задната врата.

— Да, ще взема да се обадя. Така всички твои роднини лично ще ти благодарят, че си ги избил до един.

Айрини Кенеди се намираше в задната част на Центъра за глобални операции на седмия етаж в сградата на старата щабквартира в Ленгли. Тя бавно затвори слушалката на обезопасения срещу подслушване телефон. Близко минута не каза нищо, стоеше като замръзнала. Около нея беше наредена всякаква модерна комуникационна техника. Гласове, пиукания, бръмчене и тропане се сливаха в монотонна какофония, която тя едва изолираше от съзнанието си.

Националната сигурност на Америка беше сериозна работа. Така смяташе и тя. Опасността от ядрено нападение обаче вършеше с хората странни неща. Доктор Айрини Кенеди не беше обезсилена от страха. Напротив, просто се опитваше да схване думите, които Рап ѝ беше казал току-що. Знаеше, че няма да има връщане назад, веднъж щом предприемат следващата стъпка. Това щеше да е последната ѝ възможност спокойно да прецени обстановката, преди да се намесят тълпите секретари и заместник-секретари, директори и заместник-директори, генерали, адмирали и, разбира се, самият президент в комплект с политическите си съветници. Някои от тези хора можеха да пазят тайна, но повечето — не.

Кенеди вдигна поглед към трите големи телевизионни екрана, които заемаха предната стена на залата. Всичките бяха настроени на новинарски канали. В момента нямаше горещи новини и тя се надяваше това да не се променя през следващите двайсет и четири часа, докато се справят със ситуацията.

С известна неохота Кенеди вдигна слушалката и набра номер. Няколко секунди по-късно дежурният офицер в Командването за обединени операции на Сикрет Сървис вдигна телефона.

— Тук е директор Кенеди. Свържете ме веднага с агент Уорч.

След няколко секунди и прещраквания се чу уморен глас:

— Уорч на телефона.

Кенеди познаваше много добре специалния агент, който отговаряше за охраната на президента.

— Джак, Айрини е. Извинявай, че те притеснявам по това време, но имаме проблем.

Уорч набързо се ободри:

— Какво има?

— Възнамерявам да задействам операция Ноев ковчег, но тревогата не е учебна.

Кенеди си представи как специалният агент подскача в леглото си. Операция Ноев ковчег, кодовото име за евакуирането на ключовите членове на правителството от града, досега беше задействана само веднъж.

— Добре. Каква е заплахата?

— Предполагаме, че в града има оръжие за масово унищожение.

— От какъв тип? — В тона на Уорч внезапно се появи напрежение.

— Трябва да си остане между нас, Джак. Не съм казала дори на Пентагона.

— Разбирам, но искам да знам с какво си имаме работа.

— Разузнаването сочи, че става дума за ядрено оръжие.

— Исусе Христе!

— Джак, трябва да се действа много тихо и внимателно, но в същото време и бързо. Най-добре не използвайте президентския хеликоптер „Марийн 1“. Сложете Хейс в лимузината и го закарайте незабелязано веднага в Кемп Дейвид. Вземете и първата дама. Не ги слушайте изобщо, действайте, дори и да откажат.

— Слушам.

— Обади ми се, щом се качат в лимузината и отпътуват. Ще ме намериш в Центъра за глобални операции. До петнайсет минути ще седя тук.

— Разбрано.

Кенеди приключи разговора и се обърна към Карл Бенсън, директора на оперативния център. Той знаеше всичко за събитията от вечерта и очакваше следващи заповеди.

— Пригответе моя хеликоптер и заключете залата. Не искам никой да влиза или излиза оттук.

Бенсън кимна и се зае с изпълнението на заповедите.

Директорът на ЦРУ изчака със следващото обаждане. То щеше да предизвика тревожен вой, да разбуди стотици хора от сън и да доведе до засилване на охраната на стратегическите обекти около Вашингтон. Мнозина от тези хора щяха да оставят обърканите си съпрузи и деца да гадаят какво толкова спешно се е случило. До сутринта хиляди щяха да знаят за тревогата, а медиите щяха да пощурят. Трудно щяха да скрият от обществото фактите, които Мич Рап беше изкопал. А щом всички разберяха за бомбата, щеше да настъпи истинска паника.

Ето тази главоблъсканица им предстоеше да разрешат. Ако искаха да спрат терористите, трябваше да прибегнат до всички ресурси на националната сигурност на Америка. Но в същото време терористите не биваше да разберат. Подобна тайна беше почти невъзможно да се запази. Обаче нямаха друг избор.

Сикрет Сървис, службата, която охранява американския президент, върши изключително добре работата си поради ред причини. Подборът на агентите е един от най-стриктните сред всичките служби за сигурност. Но това, което ги отличава от другите, е степента и честотата на тренировките. Непрекъснато се правят учения по сложно заплетени сценарии.

В своя учебен и тренировъчен център в Белтсвил, Мериленд, последна дума на техниката, агентите се обучават да стрелят с абсолютна прецизност. Те репетират отново и отново процедурите с президентския кортеж, както и как да се справят с тълпата, когато охраняваната персона реши да излезе от колата и да прескочи заградителните въжета. Служителите на Сикрет Сървис са провеждали многобройни учения в Белия дом, Кемп Дейвид и военновъздушната база Андрюс. Цялото им обучение, всичките им тренировки имат за цел да ги подготвят за онзи кризисен момент, когато всичко се решава за секунди и едно-единствено колебание на някой от агентите може да коства живота на президента.

За капак на всичко, мъжете и жените, които им е наредено да пазят, не са никак послушни. Те винаги са по-умните, неизменно правите, вечно глухи за това, което им се говори. Много често отказват да изпълняват съветите на Сикрет Сървис, касаещи тяхната лична сигурност.

Тези факти със сигурност щяха да повлияят на начина, по който службата си вършеше работата. Директор Кенеди предпочиташе евакуацията на президентската двойка да се проведе тихомълком, с минимум посветени в операцията хора. За съжаление това беше невъзможно. Дори и да беше плъзнала само мътва за наличие на ядрено оръжие в столицата, Уорч незабавно би отвел президента далеч от града, на сигурно място зад здравите стени на бомбоубежището.

Тук всичко се решаваше за секунди, а тъй като Уорч не можеше да пристигне в Белия дом по-бързо от дващест минути, с евакуацията

трябваше да се заеме началникът на охраната. Уорч беше изправен пред две възможности. Първата беше да се обади на Бет Йоргенсън и да ѝ каже само една фраза, с което да се задейства добре отработен план за евакуация. Изпълнението на този план нямаше да отнеме повече от шейсет секунди. Втората беше пак да се обади на Йоргенсън и да ѝ каже тихо и спокойно да опакова багажа на президента и първата дама и да ги закара в Кемп Дейвид.

Проблемът с втория вариант беше, че шансът президента да не се подчини е петдесет на петдесет. А шансът първата дама да откаже категорично беше деветдесет и девет процента. Президентът щеше да поиска обяснение, да настоява да говори със съветниците си, за да постигне консенсус... Уорч реши, че няма нерви за подобна развръзка. Ако се получеше някакво изтичане, щеше да му мисли по-късно.

Когато обаждането се получи по засекретената радиовръзка, агентите и офицерите веднага се разтичаха. В подземния етаж на Западното крило осем мъже, част от Екипа срещу нападения на Сикрет Сървис, скочиха на крака. Облечени в черни тактически комбинезони и бронежилетки, те бързо грабнаха шлемовете си, автоматите и картечниците. Изсипаха се от Западното крило и организираха на Южната поляна периметър около „дилижанса“ — президентската лимузина.

На втория етаж двама агенти, мъж и жена, нахлуха в спалнята на семейството, без да почукат. Агентите се извиниха, но не си направиха труда да обяснят защо са разбудили президентската съпруга посред нощ. Направо издърпаха завивките, подбраха госпожа Хейс и я наметнаха с пеньоара ѝ. Още преди да го завърже, агентите я хванаха под ръка и я изнесоха в коридора. Асансьорът ги чакаше с отворени врати. След като първата дама влезе, асансьорът тръгна надолу към приземния етаж.

Президентът се намираше в Ситуационната зала, качил краката си върху дългата и лъскава конферентна маса. Гледаше спортен канал и се канеше да ходи да си ляга, когато тежката шумоустойчива врата се отвори с трясък. Влезе Бет Йоргенсън с още трима агенти.

— Господин президент, моля ви, елате с нас.

Съвсем разбираемо, президентът беше леко шокиран.

— Какво става тук?

— Имаме заповед да ви отведем в Кемп Дейвид, сър.

Двамата агенти с размери на двукрилни гардероби грабнаха президента под ръце и го вдигнаха на крака. Йоргенсън ги изведе от Ситуационната зала, по коридора, после нагоре по стълбите. Агентите не обръщаха внимание на въпросите на президента и останаха съсредоточени върху първостепенната си задача. Излязоха забързано на колоната на Западното крило и се затичаха по пътеката към автомобилната алея, която минаваше през Южната поляна.

Подобната на танк президентска лимузина ги чакаше със запален двигател и отворени врати. Зловещ черен миниван „Събърбън“ чакаше зад лимузината. До всеки от четирите ъгъла на вана стоеше по един агент. Двама от тях държаха в готовност пистолети „Зиг Зауер“, а другите двама — картечни пистолети „Хеклер и Кох“ МР-5.

Първата дама най-безцеремонно беше изкарана от вратата на подземие, полите на пенъора ѝ се вееха на вятъра, разголвайки краката ѝ. За щастие наоколо нямаше кой да я види. Тя се озова до лимузината няколко секунди преди президента. Единият от агентите, който я беше носил на ръце през по-голямата част от маршрута, постави ръка върху тила ѝ, натисна я, сякаш жената бе опасен престъпник рецидивист, и я бутна на пътническата седалка отзад. Трябваше да освободят път на бързо приближаващия се президент и придружаващите го агенти. С Хейс се отнесоха по абсолютно същия начин.

Обикновено имаха лимузина за поддръжка и половин дузина други коли като част от кортежа. Това обаче не се отнасяше за бързата евакуация. Тези коли в момента потегляха от гаража на Сикрет Сървис само на няколко пресечки оттук. Макар да не беше необходимо, четирима агенти се натъпкаха отзад при президента и съпругата му. Йоргенсън се качи отпред при шофьора, а още двама агенти седнаха на съгъваеми седалки зад нея.

Веднага щом се затвориха вратите на лимузината, Екипът против нападения се набути отзад в събърбъна. Двете бронирани возила се понесоха към портата и излязоха на Уест Екзекютив Драйв, където ги посрещнаха други два автомобила от униформения отдел на Сикрет Сървис. Единият застана отпред, а другият — отзад на кортежа. Шест пресечки по-късно във формацията се включиха лимузината за

поддръжка, както и комуникационният миниван със стърчащи антени. Цялата евакуация беше извършена за по-малко от петдесет и две секунди.

Складът се намираше в отдалечената част на града, но подобно нещо можеше да се очаква. Имотите в Атланта бяха скъпи, а хората, които бяха купили тази малка транспортна фирма, не планираха дългосрочни инвестиции. Просто искаха да разнообразят източниците си на печалба. Предишният собственик, седемдесет и две годишен мъж, който вече не можеше да кара камион, с нетърпение очакваше да се пенсионира.

Те се съгласиха изцяло с неговите условия. Платиха му авансово осемдесет хиляди долара в брой и щяха да му плащат още по пет хиляди долара месечно в продължение на три години. Когато новите собственици поеха нещата в свои ръце, шест от камионите бяха в прилично състояние, а два се нуждаеха от ремонт. Това беше преди тринайсет месеца. Сега се движеха само три камиона, а собствениците нямаха никакво намерение да поправят останалите. Ако нещата се развиеха по план, никоя от колите нямаше да е в движение след Деня на загиналите във войните.

Ахмед ал Адел попи с кърпичка челото си и наруга безмилостния влажен въздух в Атланта. Складът не се проветряваше. Само още няколко дни и най-накрая щеше да се върне у дома. Ал Адел беше емигрирал в Америка през 1999 г. и оттогава не минаваше и ден, в който да не съжالياва, че е пристигнал в тази безбожна страна. Бяха му казали, че в Атланта има многочислено мюсюлманско население, че ще му е лесно да спечели приятели и дори да си намери съпруга. Той имаше двама вуйчовци и много братовчеди, които живееха тук. Ал Адел беше талантлив човек, умен и образован, макар и да му липсваше физическа внушителност. Но според самия него по-важно бе да ти сече пипето, отколкото да си напомпан с мускули.

Ал Адел беше шокиран, че роднините му изобщо смеят да се наричат мюсюлмани. Те бяха до такава степен покварени от Америка и

нейните пороци, че със сигурност всички без изключение щяха да попаднат след смъртта си направо в Ада. Ал Адел беше готов да се върне в родната си Саудитска Арабия, когато неговите славни братя по вяра, разбиха самолетите в кулите-близнаци в Ню Йорк и в сградата на Пентагона във Вашингтон. Беше гледал как се развиват драматичните събития от спалнята си. В онзи ден той ликуваше за успеха на храбрите мюсюлмански воители.

Техният героизъм му даде куража да остане и да се бие. Малко след атаката той започна да издирва и други, които като него мислеха, че Америка е отвратителна държава, упадъчно място. Младите мюсюлманки тук вече не почитаха родителите си, както би трябвало според Корана. Излизаха на публични места, без да ги придружават техни роднини мъже. Даже не закриваха лицата си. Още по-лошо — много от тях се бяха научили да шофират.

Ал Адел беше изразил неодобрението си пред един от своите вуйчовци, но той просто си замълча. Братовчедките му се присмиваха зад гърба му. Подиграваха се с кльоцавото му тяло и с традиционните му виждания. Може и да не знаеха, но той ги беше чувал да си шушукат и да се кискат. Бяха като кудкудякащи кокошки, които нямаха никаква представа за мястото си в света. Всичко това обаче щеше да се промени. Ал Адел и другарите му воители щяха да запалят искрата, която щеше да се разрасне в пожара на глобален джихад.

Ал Адел излезе в двора и тръгна към камиона със запален двигател. Двама мъже стояха и си говореха до камиона. Единият от тях тръгна към ал Адел и горещо го прегърна.

— Аллах Акбар. Бог е велик.

Ал Адел повтори поздрава.

— Лично проверих всичко. То ще те отведе към твоята съдба и отвъд нея.

— Благодаря ти. — Ал Адел го потупа по рамото. — Дано се видим отново вече на родна земя.

— Ако не там, тогава в Рая — отвърна мъжът, гордо усмихнат.

— Да. — Ал Адел грейна от задоволство. — Помниш ли заръките, които ти дадох. Ако не ти се обадя до десет сутринта, искам да позвъниш на номера, който ти записах.

Мъжът кимна.

— Знам много добре какво да правя. А сега тръгвай.

Двамата отново се прегърнаха, след което ал Адел застана зад волана на големия камион. Третият се качи до него. На кръста му се виждаше дръжката на пистолет. Ал Адел форсира двигателя и превключи на скорост.

Мъжът, който остана в склада, събра шепи пред устата си и се провикна:

— И бъди внимателен.

Ал Адел му се ухили и кимна. Доста бързо се беше научил да кара тези големи машини. Вече близо година правеше по три курса седмично от Атланта до пристанището на Чарлстън. Но никой от онези курсове не беше толкова важен като сегашния. Този път Аллах щеше да го наблюдава още по-отблизо.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Пеги Стийли сънуваше сън, изпълнен с доста насилие. Тъкмо беше нанесла удар в слабините на треньора си по карате. Но това, изглежда, не беше достатъчно, светкавично го фрасна по слънчевия сплит, в гърлото и накрая по носа. Последният удар беше като по учебник, саблен с длан. Отпрати горкия човек на земята, а от сплескания му нос шурна кръв. Тя застана над него с разчорлена коса и зачервени бузи, цялата изпотена. На лицето ѝ се беше изписало дълбоко удовлетворение от постигнатото. Тогава се случи нещо. Някакъв дразнител на сетивата, който не идваше от съня ѝ.

Клепачите ѝ потрепнаха и тя отвори очи. Погледна към часовника до леглото, все още сънена. Сините цифри показваха 2:28 през нощта. Осъзна, че победата ѝ е била само въображаема, и се разстрои. Не беше изпитвала подобно удоволствие от месеци. Положи глава отново на възглавницата и затвори очи. Трябваше да се досети, че ритникът по задника на садистичния треньор беше прекалено добър, за да е истина. Каза си, че ако заспи бързо, може би ще успее да се върне там, докдето беше стигнала.

Няколко секунди по-късно Стийли разбра, какво я е извадило от съня. Пейджърът върху шкафчето вибрираше. Грабна възглавницата и закри глава с нея. Искаше да се върне в съня си. Дванайсет часа работа на ден не бяха ли достатъчно? Сутрин винаги ставаше в пет, а вечер си носеше работа за вкъщи. Късметлия беше, ако поспеше и пет часа в денонощието. Толкова ли много искаше — да не я безпокоят поне през нощта?

Стийли хвърли възглавницата и се наруга, че не ѝ достига смелост да игнорира обаждането. Нищо чудно, че не можеше да си намери постоянен приятел. Нямаше време за себе си, камо ли за някой друг.

Измъкна дългите си, стройни крака от завивките и отиде до нощното шкафче. Когато се пресегна за пейджъра, разбра защо е сънувала, че бие треньора си. Посинялата ѝ лява гърда напомни за себе си. Понеже винаги се стремеше да бъде най-добрата, тя имаше черен пояс по карате, но въпреки това ставаше все по-агресивна в спарингите с треньора. Беше нанесла светкавичен удар върху главата на стареца, но като резултат беше свалила гарда си. Майстор Цзин не би оставил подобна грешка ненаказана и реагира с удар, който я извади от равновесие. Стийли още си спомняше ясно как майстор Цзин стои над нея и я кастри за глупавата грешка. Бе опитала да се оправдае по някакъв начин, но в белите ѝ дробове не беше останал въздух.

Пеги взе пейджъра и погледна малкия дисплей. Когато видя номера, простена:

— По дяволите!

Излезе от стаята. Министерството на правосъдието беше задействало денонощния си команден център. Имаше само две причини да я повикат посред нощ. Отиде в кухнята, където веднага забеляза мигащата лампичка на телефонния секретар. Натисна бутона за прослушване и веднага включи мобилния си телефон. За да може да спи спокойно, включваше в спалнята си вентилатор и изключваше всички звънци и телефони. Пейджърът беше в случай, че някой наистина много иска да се свърже с нея.

Гласът на главния прокурор се чу на запис. В краткото си съобщение настояваше тя да му се обади незабавно. Пеги разбра, че се е случило нещо лошо.

Тя грабна слушалката и набра номера на мобилния му телефон. Той вдигна още на първото позвъняване.

— Пег, по стационарен телефон ли ми се обаждаш?

— Ъ-ъ, не. По безжичен.

— Къде, по дяволите, беше досега?

Тя дръпна косата си назад в опит да измисли някакво оправдание. Накрая му каза истината:

— Слях.

— Чуй, не мога да говоря по открита линия. Отиди в Обединения център за борба с тероризма и ми се обади оттам.

Преди да попита какво се е случило, връзката прекъсна.

Стийли остана като гръмната. Стоеше безмълвна наред кухнята, вперила празен поглед в телефонната слушалка. Новият Обединен център за борба с тероризма се намираше само на няколко километра от апартамента ѝ. Обектът беше близо до Тайсънс Корнър, в крайната западна част на околоръстното. Бяха го открили съвсем наскоро с две основни цели: първо — да сплоти ФБР и ЦРУ във войната срещу тероризма, и второ — да изведе от центъра на града онези федерални агенти, които отговаряха за борбата с тероризма.

В това имаше резон. Щабквартирата на ФБР беше ключова мишена от стратегическо значение за терористите и ако разрушаха сградата, щяха да избият до един всички агенти, които трябваше да разследват терористичния акт.

Цялата сериозност на положението бавно започна да прониква в съзнанието ѝ. Точно за подобни случаи ѝ беше наредено постоянно да държи в готовност чанта с багаж за спешно заминаване. Стийли се наруга, че не е внимавала повече по време на ученията.

Бяха ѝ дали три телефона и два пейджъра. Инструктираха я да ги носи със себе си през цялото време. Самата тя си мислеше, че малко преувеличават. Единият телефон и пейджърът служеха за обикновени разговори. Номерата на втория телефон и двупосочния пейджър се избираха с предимство от автоматичните комуникационни клетки на мобилните оператори. Последният телефон, който още си седеше в кутията, беше сателитен Иридиум и трябваше да се използва, когато всички останали мобилни комуникации блокират или спрат да функционират.

Всичко, което искаше, бяха нейните пет часа сън. Постави слушалката върху телефона и си каза: „Дано само не е отново проклето учение.“

Но още щом тръгна по коридора, за да се облече, тя усети, че не е учение. Стоукс щеше да я предупреди, освен това никой не будеше главен прокурор посред нощ само заради някакво си учение. Стийли ускори крачка. Набързо си облече сив костюм, сложи в чантата някои тоалетни принадлежности и дрехи. Върна се в хола и се огледа в огледалото до вратата. Косата ѝ беше разрошена, а под очите си имаше сенки от недоспиване. „Майната му — каза си тя. — Ще се оправя в колата.“

Стийли отвори вратата на дрешника и започна да изважда една по една различни кутии, докато не откри сателитния телефон, който ѝ бяха дали преди повече от година. Не беше сигурна дали батерията е заредена, но не можеше да не вземе апарата със себе си. Вече се канеше да излезе от апартамента, когато усети, че не си е взела дамската чанта. Върна се в кухнята. Метна набързо по-голямата чанта на рамото си, взе малката и излезе, но забрави да заключи вратата. Когато се сети и за това, вече беше в гаража. Ядоса се и взе да ругае. Понечи да се върне, но размисли. Сега не беше време да се тревожи за незаклучени врати.

АФГАНИСТАН

Двете коли пристигнаха в базата без много шум. Специалните сили имаха свое отредено място на територията на базата. Един военен полицай с джип „Хамър“ ги ескортира до командната палатка на генерал Харли. Рап понечи да слезе от пикапа, но се спря. Беше му писнало да слуша виковете на Уахид Абдула и възнамеряваше да реши проблема, като го зашемети и прати в несвяст. Мич също беше прострелван и знаеше, че никак не е приятно, но този човек викаше, стенеше и плачеше вече близо половин час.

Рап отвори задната врата. Надяваше се Абдула да се изтърколи и да се удари достатъчно силно в земята, че да си счупи челюстта. Желанието му не се сбъдна обаче. Саудитецът закрещя още по-силно, щом видя мъчителя си. От щабната палатка наизлязоха войници и самият генерал Харли. Рап би предпочел да избегне подобна сцена, но сега имаше промяна в плановете. Урда и неговите афганистански телохранители сграбчиха останалите двама пленници и ги подпряха на пикапа.

Никой, дори генералът, не се осмели да попита Мич защо, след като са взели петима пленници, сега се връщат само с трима. Имаше неща, които Харли предпочиташе да не знае.

— Искаш ли този да го прегледа лекар? — попита Харли и посочи към Абдула, който продължаваше да крещи и да се задъхва, сякаш всеки момент ще припадне.

Рап го обзе желание да го фрасне с дръжката на пистолета и да му помогне. Само че да се държи по подобен начин пред всичките тези офицери не беше добра идея. Без особено желание той се съгласи Абдула да бъде прегледан и превързан. Така или иначе първо трябваше да погледне каква информация е събрана, преди да пристъпи отново към разпитите. Иначе нямаше как да разбере кога му казват истината и кога лъжат.

Веднага се показа военен медик, който обработи раните на пленника.

Урда попита Рап дали да отведат останалите двама. Рап му отговори, че е по-добре да останат. Хубаво беше да им покажат, че към тях се проявява все пак някакво състрадание.

Мич се приближи до медика и се наведе, за да не ги чуят другите.

— Бий му малко морфин. Колкото да не го боли половин час.

Медицинската помощ идва тъкмо навреме, каза си той. Малко морфин щеше да успокои временно болката и когато Абдула се отпуснеше, може би щеше да проговори.

Застана до саудитеца и тихо му заговори на арабски:

— Ще проверя това, което ми каза. Ако разбере, че си ме излъгал, ще започна да ти режа пръстите един по един.

После се изправи и махна на Урда. Двамата офицери от ЦРУ отидоха при генерал Харли.

— Има ли къде Джамал да продължи разпита на тези тримата? — попита Рап генерала.

— Да... Пригответе сме записваща апаратура и всичко необходимо. Освен това неколцина от моите момчета изявиха желание да помогнат.

— Това е добре. — Рап се обърна към Урда, но генералът го стисна за ръката.

— Ако ще бъдете груби с тях, искам в стаята да присъстват само хора от „Делта“. И всички камери да са изключени.

Рап и Урда кимнаха.

— И никакви екзекуции. — Ключките в една военна база бяха нещо толкова обичайно, колкото и физическата подготовка. — Ако ще прибъгвате до такива неща, по-добре ги изведете от базата. — Генералът ги погледна сериозно, за е сигурен, че са наясно с изискването му.

— Разбрано — отвърна Рап, а Урда кимна.

Харли показа, че е доволен от реакцията им и се обърна към един от хората си:

— Капитане, би ли придружил господин Урда и неговите... — За малко не изрече „пленници“. — Би ли завел господин Урда до онова място.

Афганистанските телохранители хванаха Абдула, а Урда — другите двама, и ги поведоха.

Докато генералът ги наблюдаваше, тихо каза на Рап:

— Не мога да повярвам, че имат атомна бомба.

Мич все още хранеше някаква надежда.

— Не знаем точно с какво разполагат, но трябва да допуснем най-лошото. Дано да става дума само за „мръсна“ бомба, която никога не ще задействат.

Харли замълча за секунда. Неговите подчинени бяха открили още едно доказателство, за което не беше споменавал на Рап.

— Семейството ми живее във Вашингтон.

— Още не са ни надвили, генерале.

— Не, но умът ми не го побира как са могли да напреднат толкова. — Той посочи с ръка на юг, към планините в далечината. — Трябват ни повече хора, но не само змиеядци. — „Змиеядци“ беше жаргонното наименование на командосите от Специалните сили.

— Трябват ни пехотни дивизии и много поддръжка. Трябва да влезем в тези планини и да сложим край на всичко.

— Е, ако гръмнат бомбата във Вашингтон, със сигурност желанието ви ще се изпълни.

Генералът поклати глава, замислен за страшните последици от подобна трагедия.

— Ако взривят ядрена бомба във Вашингтон, целият район ще се превърне в купчина радиоактивни руини.

— Да се надяваме, че няма да успеят.

Харли очевидно не хранеше подобен оптимизъм в момента. Той направи жест на Рап да го последва.

— Да започваме.

Двамата влязоха в голямата палатка, където имаше маса със сервирана храна и кафе.

— Сигурно си гладен.

— Направо умирам от глад. — Рап взе сандвича с пуешко и разкъса целофана. Отхапа голяма хапка и си наля от кафето. Докато Харли му обясняваше докъде са стигнали, Мич продължаваше да яде.

Във вътрешността на палатката във формата на конска подкова бяха подредени големи правоъгълни маси. Снопове от жици и кабели свързваха различните компютри, скенери, монитори, принтери и

факсове. Повечето от хората носеха пустинни униформи, но неколцина бяха цивилни, което означаваше, че са от ЦРУ.

— Ето тази първата група работи с вашите хора от Вашингтон, за да дешифрира данните от компютрите. Другите две групи се ровят из папките и ги подреждат по езици. Повечето са на арабски. Онези там са хора на Урда. Открием ли нещо, написано на урду или пуцу, веднага им го даваме. Вече намерихме няколко интересни неща. Ела с мен.

Харли отиде до голямата дъска, която на практика обрамчваше периметъра на палатката. В средата беше закачена прословутата карта на Вашингтон с обозначенията, която беше разстроила всички. До нея имаше друга карта, която Рап не беше виждал.

— Открихме я сгъната и напъхана в папка. — Харли посочи в горната част на картата. — Можеш ли да разчетеш нещо?

— Частично. — Рап се вгледа в картата. Веднага разпозна голямата синя форма в средата. — Това е Каспийско море, нали?

— Точно така. — Картата беше на Каспийско море, чиито южни брегове бяха на територията на Иран, а северните — на Казахстан. — Имаш ли някакви догадки за какво им е тя?

— Никаква представа нямам.

— Ние също. А онези карти не се нуждаят от разяснение.

Едната беше на цялото Източно крайбрежие на Съединените щати, а другата — на Флорида и северната част на Карибско море.

Харли посочи нещо върху едната.

— Виждаш ли оградените полета?

— Ню Йорк, Маями, Балтимор и Чарлстън.

— Вярно. Четирите най-оживени пристанища на Източния бряг.

— Мамка му!

— И това не е най-лошото. Ела да видиш нещо друго. — Генералът заведе Рап до мястото, където се бяха разположили хората на Урда. Тримата брадати мъже до такава степен се бяха съсредоточили в работата си, че не обърнаха никакво внимание на Рап и Харли.

— Тези са пуцуни. Те откриха имената на изчезналите пакистански ядрени учени.

— Какво друго откриха?

— Подробни упътвания как да се прекара ядрена бойна глава през сензорите в споменатите пристанища.

Рап затвори очи, отчаян от находката.

— Какво друго?

— Списък с материалите, необходими за сглобяването на детонатор и как да се монтира експлозивът, за да има максимален радиус на действие.

С радиуса се измерваше експлозивната мощ на бомбата.

— Открихме ли каква е мощността на взрива?

— Според това ето тук — Харли потупа една папка на масата — е дващсет килотона.

— Я повтори? — Рап бе шокиран.

— Дващсет килотона.

— Това не е „мръсна“ бомба.

— Не, не е.

— Откъде ли са се сдобили с подобно нещо? Дали не са я откраднали от пакистанците?

— Засега нямаме никакви улики. Изпратихме всичко открито в Обединения център за борба с тероризма, Пентагона и Съвета за национална сигурност. Сигурно в момента някой много високопоставен в правителството се обажда в Пакистан и настоява да му предоставят пълни данни за техния ядрен арсенал.

— Дано си прав. Нещо друго?

— Открихме и доста интересни документи по товаренето. Опитваме се да ги разчетем, но са като някакви ребуси.

— Има ли нещо за товар, пристигнал по въздуха вчера?

Харли попита един от аналитиците, но онзи отговори отрицателно.

— Дали не са го записали на някой от компютрите? — попита Рап.

Аналитикът сви рамене, защото не знаеше.

Харли и Рап отидоха при групата, която работеше с компютрите. Докладваха им, че досега не са открили нищо, свързано с изпращане на товари, но все още не бяха разровили и половината информация.

Рап се чудеше дали Абдула го е излъгал или не. Нямахше да е лошо да му зададе още няколко въпроса.

— Генерале, някой от хората ти може ли да ме заведе до мястото за разпити?

Харли повика един от помощниците си и му обясни къде да заведе човека от ЦРУ, после се обърна към Рап:

— Ако се натъкнем на нещо ново, ще пратя да те повикат.

— Добре. — Рап тъкмо тръгна да си върви, когато се сети още нещо: — Ще те помоля за още една услуга. Ще наредиш ли да заредят самолета ми с гориво и да го приготвят за излитане?

— Смятай го за уредено.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Специален агент Скип Макмахън работеше във ФБР от деня, в който беше завършил Пенсилванския университет преди трийсет и пет години. Досега беше виждал много странни неща и беше участвал в повече заплетени случаи от който и да е друг в Бюрото. Но този изглежда щеше да обере всички точки. Знаеше, че не става дума за учение, иначе като началник на Отдела за борба с тероризма на ФБР щяха да го уведомят.

Да те изкарат на пожар посред нощ с ужасния звън на защитения срещу подслушване телефон STU-3 не беше никак приятно. Но тази нощ съобщението, което получи от Центъра за наблюдение и борба с тероризма го накара сам да скочи от леглото и да се облече светкавично въпреки болните си от артрит колена.

Беше пусната в ход операция Ноев ковчег. Президентът, неговият кабинет, Върховният съд и председателите на конгреса и сената — всички бяха евакуирани от града. Тази част се наричаше Продължаване на управлението. Макмахън обаче бе част от Продължаването на операциите. За разлика от изтеглените, неговата задача беше да остане и да се опита да спре или предотврати действията на терористите.

В момента той се опитваше да прави именно това, застанал до стъклената стена на стаята си в новата сграда на Тайсънс Корнър. Погледна към Центъра за наблюдение и борба с тероризма, разположен в съседната зала. Това подразделение работеше денонощно седем дни в седмицата без прекъсване и наблюдаваше дейността на терористите по цял свят. Оборудваната с модерна техника зала се обитаваше от шейсет и двама специални агенти и още двайсет и трима аналитици от ЦРУ. Аналитичите бяха част от новия Интегриран център за оценка на терористични заплахи. Центърът за борба с тероризма на ЦРУ пък се помещаваше на отделен етаж.

Макмахън гледаше към множеството от конзоли и компютри. Нещо ставаше в Кандахар, Афганистан. Очевидно ЦРУ с помощта на военните беше спипало неколцина от най-високопоставените терористи. Разузнавателната информация течеше толкова бързо, че преводачите едва смогваха. В залата влезе Джейк Търбс — директорът на Центъра за борба с тероризма на ЦРУ. Той мина през един от страничните редове между терминалите и дойде при Макмахън.

— Това дойде току-що. — Търбс му подаде един лист.

Беше списък с градове.

— Това са четирите най-натоварени пристанища в света — отбеляза Макмахън.

— Знам, но засега разполагаме само с имената им.

— В допълнение към всичките онези въздушни пратки?

— Никой не е казал, че ще е лесно, Скип.

Новият Обединен център за борба с тероризма още не бе заработил с пълния си капацитет, а вече бяха изправени пред сценарий, за който не им достигаха ресурси.

— Да, знам. — Макмахън мислеше как по-ефективно да използва подчинените си. — Има ли някаква вероятност твоите момчета да уточнят информацията?

— Правим всичко възможно.

Макмахън сложи листа на бюрото си.

— По-добре да се обадя на Раймър и да задействам неговите хора. — Макмахън говореше за Пол Раймър, който оглавяваше Екипите за действия при ядрени кризи НЕСТ на Министерството на енергетиката.

— Добра идея. — Търбс излезе от стаята така бързо, както се беше появил.

Макмахън имаше на телефона шейсет бутона за бързо набиране, бутонът с номера на Раймър беше най-отгоре. Секунди след като го набра, бившият ветеран от войната във Виетнам и бивш военноморски „тюлен“ беше на линия.

Също като Макмахън, Раймър беше събуден от кошмарния звън на специалния телефон. Бяха му наредили веднага да тръгне към секретния подземен обект на Министерството на енергетиката в Джърмантаун, Мериленд.

— Раймър на телефона.

— Пол, здравей, Скип е. Момчетата от НЕСТ готови ли са?

— Вече заповядах на един от екипите за търсене и реагиране да проучи центъра на града.

— Страхотно... имам за теб и няколко пристанища, които трябва да се проверят.

— Колко са?

— Като за начало четири. Ню Йорк, Маями, Балтимор и Чарлстън.

Последва мълчание, след което Раймър отвърна със саркастичен тон:

— Така както си тръгнал, защо не добавиш Ню Орлиънс, Хюстън и Лос Анджелис в списъка?

— Знам, че задачата е трудна, Пол.

— Трудна?! Ти майтапиш ли се!

— Извинявай, но в момента разполагаме само с тази информация.

— Ами летищата?

— Наши агенти извън Щатите в момента проверяват.

— Ами ако проклетото нещо вече е в страната?

— Спряхме се на предположението, че сензорите досега щяха да са го открили.

Сензорите, за които Макмахън говореше, бяха инсталирани във всяко едно американско пристанище. Предназначението им беше да уловят радиационния сигнал, който всяко ядрено устройство излъчваше. Сензорите се справяха добре с откриването на непокрити устройства, но бяха безполезни срещу покритите.

Раймър изсумтя.

— Чух, че са се появили пакистанските учени, които издирвахме. Изглежда са били вербувани.

— Откъде го чу? — попита искрено изненаданият Макмахън.

— Току-що го разбрах от ЦБТ. Искаха моите техници да прегледат някаква информация. — Раймър спря за секунда, след което добави: — Скип, и ти, и аз знаем, че ако са получили квалифицирана научна помощ, със сигурност са покрили устройството. Което означава, че шансът нашите сензори в пристанищата да го уловят е много малък. На практика е почти нулев.

Макмахън се нуждаеше от малко време, за да осъзнае истинската сериозност на заплахата, срещу която се бяха изправили.

— Да се надяваме, че не са чак толкова умни.

— Ясно. Засега ще повикам моите резерви и ще ги накарам да започнат да проверяват пристанищата. — Раймър имаше предвид Програмата за радиологична помощ на Министерството на енергетиката. Той разполагаше с дващест и седем екипа, разпръснати из обекти на министерството в цялата страна. Те не бяха толкова добри, колкото Екипите за търсене и реагиране. Докато не получеха по-детайлна информация обаче, щяха да запълнят липсата на хора.

— Обади ми се веднага, щом разбереш нещо друго.

— Непременно. — Макмахън затвори и погледна отново към залата. Точно в този момент влизаше разрошена Пеги Стийли. Физиономията му се намръщи още повече.

Тази напориста юристка от Министерството на правосъдието не беше хапка за всяка уста. Умна, агресивна и дяволски красива — чиста амазонка. Преди десет години той или щеше да я напердаши, или да преспи с нея, а може би и двете. Но сега, след три десетилетия работа в Бюрото, развод и лечение в клиника за алкохолици, както и с оглед на приближаващото му пенсиониране, той съумяваше да я изтърпи някак си.

Беше виждал такива да идват и да си отиват с всеки нов главен прокурор. Всичките бяха с високо самочувствие и често упражняваха силен контрол и натиск върху ФБР, без да ги е грижа за задачите на Бюрото и неговата ефективност. Някои искаха да направят име, докато други просто се стремяха ФБР да не досажда на шефа им, за да успеят и самите те да се издигнат до небесни висоти. На Макмахън обаче никога не му убягваха истинските им мотиви и той винаги ги държеше под око. Тази амбициозна особа не правеше изключение.

Стийли се устреми към стаята. Изкачи стъпалата и хвърли чантата си до бюрото на Макмахън.

— Какво, по дяволите, става?

Макмахън така беше извъртял монитора, че да може да стои прав и в същото време да чете докладите на неговия екип. Олекна му, когато се получи съобщение, че изчезналите пакистански ядрени учени са свързани с „Ал Кайда“.

Дори не си направи труда да свали очи от монитора.

— Добре дошла при нас, Пеги.

— Не отговори на въпроса ми.

Не бяха единствените в командната зала. Макмахън вече беше правил забележка на Стийли за отвратителния ѝ навик да се държи с колегите си, сякаш са на разпит. Той небрежно погледна часовника си и каза:

— Пеги, трябваше да си тук преди един час. — Премести погледа си от часовника към измамно нежните ѝ сини очи. — В момента сме в разгара на криза. Затова първо остави егото си отвън, после ще гледам да те въведа в ситуацията, доколкото ни позволява времето.

Макмахън вдигна слушалката на защитения телефон и остави Стийли да фучи от яд.

— Къде е главният прокурор? — попита тя.

— В защитената срещу подслушване конферентна зала заедно с директора Роуч.

Стийли тръгна да излиза, но Макмахън я спря с думите:

— В момента не можеш да влизаш там.

— Моля?

— Ще свикват Съвета по национална сигурност. Доколкото знам, наскоро не са те повишавали, затова си седни на задника и изчакай срещата да свърши.

ВИРДЖИНИЯ

Фордът се движеше на север по междущатски път 95 със скорост, близка до максимално позволената. Отклони по шосе 17 и продължи на североизток към Чарлстън. На един малък паркинг за камиони западно от града колата спря да зареди. Мустафа ал Ямани се събуди, когато фордът спря под ярките светлини на бензиновите колонки. Надигна се и погледна часовника на таблото пред шофьора. Беше спал почти три часа. Отново му се догади.

Слезе от колата и тръгна към магазина. В задната част на сградата откри мъжката тоалетна, влезе и заключи вратата. Извади една от таблетките, които му беше дал лекарят в Пакистан, и наплиска лицето си със студена вода. Наведе се над мивката и огледа кървясалите си очи и раздразнената кожа.

Мустафа ал Ямани нямаше да живее дълго. Сигурно щеше да умре най-много след десет дни. Единственото, от което се нуждаеше, бяха още шест дни, за да изпълни мисията. Той приемаше мисълта за смъртта с пълно спокойствие. Вярата му беше силна, толкова силна, че му даваше стимул да превъзмогне гаденето и възпалената кожа, за да продължи напред.

Радиационното отравяне беше във финалния си стадий. Лекарят в Пакистан му беше казал, че болестта ще се развие. Първите симптоми ще са умора и червени петна по кожата, приличащи на слънчево изгаряне. След това ще последва силно главоболие, гадене и диария. Косата и зъбите му ще опадат и ако остане за по-дълго в съзнание, ще стане свидетел на обилно кървене и накрая — на собствената си смърт.

Ал Ямани нямаше намерение да стига чак до там. Щеше да удари изненадващо американците и после, когато най-малко очакват, да ги удари втори път. Той излезе от тоалетната и отиде да си купи още

вода и малко храна, която се надяваше да задържи в стомаха си. Вече беше отслабнал с пет килограма и нямаше никакъв апетит.

Този път седна отпред при шофьора. Потеглиха към пристанището. Кувейтецът, който караше колата, беше студент в Университета на Централна Флорида. Семейството му имаше достатъчно силни връзки, за да му уреди студентска виза по време, в което на болшинството араби на неговата възраст се отказваше да следват в Америка. Беше инструктиран да не задава много въпроси и досега поне се придържаше към заповедите. Месеци наред кувейтецът Ибрахим Якуб беше получавал тайни електронни писма, в които го инструктираха каква разузнавателна информация да събира и какви стоки и материали да купува. По-важното, заповядаха му да не припарва изобщо до джамията.

Ал Ямани му беше дал кратко разяснение, когато напускаха природния резерват. Каза му, че изпълняват мисия, прославяща Аллах. Също като него Якуб беше ухабит, горд член на най-радикалната ислямска секта. Семейството му, заселило се в Кувейт и в Саудитска Арабия, щеше да се гордее с него, когато разбере какъв благороден път е избрал. Ал Ямани виждаше, че думите му не отиват напразно. Лицето на кувейтеца сияеше от гордост, когато си мислеше за почитта, която щеше да получи в родината си.

Ал Ямани обеща на студента, че когато настъпи часът, ще му разкрие целия план, но от съображения за сигурност в момента не може да го стори. Разбираемо, саудитецът беше доста изнервен. На карта беше заложено много. Съвсем скоро той щеше да остане съвсем сам в изпълнението на мисията и нямаше да се доверява на хлапета с жълто по устата, които не разбираха цялата сериозност на делото. Момчето беше попитало с какво име да се обръща към него. На което ал Ямани му отвърна да го нарича Мохамед, не защото се чувстваше като пророк, а защото това беше най-срещаното мюсюлманско име.

Останалата част от пътя им към Чарлстън мина в мълчание. На всеки няколко минути ал Ямани се обръщаше и мислено си отбелязваше какви коли се движат зад тях. Беше едва четири сутринта и движението не беше натоварено. Насочиха се към бреговата ивица и оттам — към пристанището. Саудитецът беше леко изненадан от внушителните размери на пристанищните кранове, които разтоварваха контейнерите от непрестанния поток кораби, влизащи в пристанището

всеки ден. Беше виждал разузнавателни снимки, но на тях не можеше да се улови цялата колосалност на гъмжащото пристанище.

Когато приближиха главния вход, ал Ямани попита:

— Нещо струва ли ти се необичайно?

Камионите вече се бяха подредили в колона, за да влязат на отредената площадка и да вземат контейнерите.

Якуб поклати глава.

— Не.

— Друг път идвал ли си тук по това време на деня? — Ал Ямани знаеше какъв ще е отговорът, но все пак попита. Щеше да продължи да проверява младежа до края.

— Три пъти.

— И винаги ли е така?

— Да.

Стигнаха до портата на главния вход и Якуб намали скоростта.

— Не намалявай — каза му ал Ямани. — Нали не искаш да привлечем внимание.

Якуб отново натисна газта, продължиха навътре. Саудитецът не видя нищо подозрително на входа. Някаква допълнителна охрана.

— Заведи ме на мястото, за което ми говореше.

Между двете бойни клетки не трябваше да има никакъв контакт, но в края на краищата ал Ямани командваше цялата операция. До голяма степен онова, което му предстоеше да направи, зависеше от успеха на първата клетка. Щеше да се погрижи да получат бомбата, след което — да се съсредоточи върху останалата част от плана.

МЕРИЛЕНД

През последните два часа потокът от хеликоптери и коли не стихваше. Те пристигаха и заминаваха от базата в планината Рейвън Рок. Планината повтаряше линията на границата между щатите Мериленд и Пенсилвания и се намираше на около час път с кола от Вашингтон. Дълбоко в скалите беше заровена строго секретната база, известна само като обект „Р“.

Обект „Р“ отвори врати през 1953 г. и получи наименованието Резервен обединен комуникационен център на американските въоръжени сили. С две думи, това беше изключително здрав бункер, проектиран да издържи на ядрена атака срещу Съединените щати. Към обект „Р“ водеха четири пътя. Двата основни входа се намираха от едната и от другата страна на планината. Те се охраняваха от масивни противоударни врати, които в нормална ситуация се отваряха в продължение на десет минути. Третият път служеше повече като аварийен изход, който трябваше да се използва при спешна евакуация. Четвъртият, най-секретният, минаваше през асансьорна платформа и тунел, който позволяваше на президента да влезе в бомбоубежището от Кемп Дейвид, само на няколко километра оттук.

Началникът на кабинета на президента беше последната, която влезе откъм Кемп Дейвид. Веднъж щом се озова вътре, огромните врати започнаха бавно да се спускат. Сега обитателите на бункера бяха защитени от всякакви експлозии освен от пряко попадение с мощно ядрено оръжие. Обект „Р“ беше проектиран да побере няколкостотин души за период от четири до шест седмици в зависимост от потреблението на вода и храна. По-впечатляващо обаче беше неговото точно копие, Националният военен команден център (НВКЦ), което се намираше в подземните недра под Пентагона.

НВКЦ в действителност представлява огромна пещероподобна командна зала, в която началниците на обединените щабове имаха

възможност да наблюдават и, ако се наложи, да управляват военните действия във всяка една точка на света. Поради размерите на Пентагона и факта, че залата е подсилена с многобройни пластове дебел бетон, се смята, че бункерът не може да издържи само на пряко попадение с ядрена бомба с мощност десет килотона.

Във времето, когато между Съединените щати и бившия Съветски съюз се водеше ядрена оръжейна надпревара, двете страни трескаво се заеха да изграждат подобни бункери. Идеята беше да се създаде множество от такива обекти, за да не може противникът да извади от строя цялата система за контрол и управление. В радиус от няколко километра от Вашингтон съществуваха шест такива инсталации. С подобни бункери разполагаха Стратегическото военновъздушно командване в Омаха и Североамериканското командване за противовъздушна отбрана НОРАД в Колорадо Спрингс. Имаше и дузина други, разпръснати из обширната американска територия.

Съветите сториха същото, но и двете нации станаха жертва на един и същ проблем. По-лесно беше да се строят бомби, отколкото бункери. И тъй като и двете страни в разцвета на силите си притежаваха над десет хиляди ядрени бойни глави, военните стратегии можеха да унищожат изцяло командването и комуникациите на врага, колкото и ядрени бомби да бяха необходими за това. Доскоро хвалените като неразрушими бункери започнаха да се разглеждат от мнозина като гигантски погребални могили.

В психологичен аспект едно нещо спаси и двете държави — взаимно осигурено унищожение. И американците и руснаците искаха да живеят. В онези редки случаи, когато светът беше на прага на унищожение, лидерите и от двете страни в крайна сметка добре съзнаваха, че ако заповядат ядрено нападение, не само ще унищожат врага, но ще подпишат и собствената си смъртна присъда, както и тази на всички свои роднини и познати.

Въпреки зловещото си значение и характеристики, взаимно осигуреното унищожение изигра положителна роля за човечеството. Само че този прагматизъм не беше присъщ на новите конфликти. Религиозните фанатици не се водеха от рационална логика в стремежа и желанието си да жертват собствения и чуждия живот в името на

някаква фиксидея. Тук нямаше взаимно осигурено унищожение, а само унищожение.

Унищожение в немислими размери и мащаби. Това си мислеше в момента президентът Хейс, докато стоеше до стъклената стена на конферентната зала и гледаше надолу, към командния център на обект „Р“. Военните седяха пред компютрите или щъкаха насам-натам. Над компютърните терминали и точно пред президента беше монтиран голям екран, на който се виждаха последните действия на американските сили, тяхното разгръщане и бойна готовност. Означенията започнаха да се менят. Очакваше го. Току-що беше дал разрешение на генерал Флъд, председателят на Обединения щаб на началник-щабове, да повиши бойната готовност на армията от мирновременната пета на четвърта степен. Освен това вече се работеше по повишаването на бойната готовност на Седми флот и на Централното командване до трета степен, ако се наложи. Хейс вече виждаше с очите си до къде ги беше докарало налудничавото намерение на терористите. Ястребите от Пентагона още не си бяха казали думата, но скоро щяха да го сторят.

Ако във Вашингтон избухнеше ядрена бомба, те щяха да настояват за разплата и президентът едва ли щеше да е в състояние да ги спре. В момента на дневен ред беше проблемът кого, къде и какво да се удари.

Айрини Кенеди се приближи до него.

— Сър, готови сме да започваме.

Хейс зае челното си място на масата. На срещуположната стена на залата екранът беше разделен на три. Лявата трета показваше министърът на отбраната Кълбъртсън и генерал Флъд, които се намираха в НВКЦ в Пентагона. На средната част се виждаха вицепрезидентът Бакстър, министърът на финансите Кийн и министърът на вътрешната сигурност Макелън. Тримата се намираха в Маунт Уедър, друг подсилен бункер на запад от Вашингтон. Дясната част показваше главния прокурор Стоукс и директора на ФБР Роуч, които се намираха в Обединения център за борба с тероризма. В залата с президента бяха държавният секретар Бърг, съветникът по националната сигурност Хейк, началникът на кабинета Джоунс и директорът на ЦРУ Кенеди. Това събрание представляваше

президентския Съвет по националната сигурност. Най-често съвещанията се провеждаха с помощта на засекретена видеовръзка.

Президентът Хейс, който си даваше сметка, че мнозинството от групата не знае какво точно става, се обърна към директора на ЦРУ:

— Айрини, ще ни разясниш ли накратко ситуацията?

Кенеди започна в типичния си спокоен и аналитичен стил:

— Както повечето от вас знаят, още миналата седмица забелязахме необичайни тенденции на финансовите пазари, които предизвикаха у нас загриженост. Освен това зачестиха разговорите им. В понеделник сутринта разбрахме за среща на високопоставени членове на „Ал Кайда“ в едно малко селце близо до афганистанско-пакистанската граница. Преди около девет часа американските специални сили удариха селото.

Преди Кенеди да продължи, държавният секретар Бърг я попита:

— От коя страна на границата се намира селото? — От интонацията ѝ личеше, че знае отговора.

— От пакистанската.

Бърг, доста авторитетна и уважавана бивша сенаторка, бавно премести вледеняващия си поглед от Кенеди към президента.

— И защо не съм уведомена за това?

Хейс не беше в настроение да губи ценно време заради бюрократични битки.

— Не ти казах, защото не исках пакистанците да разберат. — Той се обърна отново към Кенеди: — Продължавай.

— В операцията бяха заловени трима висши функционери на „Ал Кайда“ заедно с неколцина по-дребни риби. Открихме няколко компютъра и голям брой папки. Част от събраната информация ни разтревожи най-много. Става въпрос за карта на Вашингтон.

Кенеди натисна няколко клавиша и на мониторите, монтирани в масата, се появи изображението на картата.

— Тези от вас, които са запознати с подобни обозначения, ще разпознаят кръговете като радиус на взрива на ядрено оръжие. Освен картата открихме и изчисления, показващи предполагаемата мощност на взрива.

— За колко голяма бомба говорим? — попита началникът на президентския кабинет.

— Двайсет килотона.

— Толкова мощна?

Кенеди се обърна към екрана:

— Генерал Флъд, вие сте.

Председателят на началник-щабове се включи в разговора:

— За ядрена бомба е слаба, но когато става дума за ядрено оръжие, няма нищо малко.

— Какви ще са пораженията? — попита президентът.

— Зависи дали взривът ще е над или на земята и дали ще бъде задействана през деня или вечерта. Преките поражения се изчисляват на двацет хиляди души, ако взривът е на земята, но могат да възлязат на половин милион или повече, ако е във въздуха през деня, в работно време.

Настъпи неловко мълчание. Никой от хората, осъзнаващи в момента размерите на надвисналото разрушение, не искаше да вземе думата. Чу се приглушена ругатня. Флъд отново се намеси:

— Освен че ще има жертви, самият град ще остане необитаем за период от трийсет до седемдесет години. Зависи колко време ще се задържи радиационният фон.

— Доктор Кенеди — обади се главният прокурор Стоукс, — след като задействахте операция Ноев ковчег, предполагам, не само картата ви е разтревожила.

— Да. От известно време се опитваме да установим местонахождението на няколко изчезнали пакистански ядрени учени. При операцията открихме материали, в които е отбелязано вербуването на тези учени. Мои хора сега преравят събраната информация, за да си съставим по-пълна картина на това, срещу което сме изправени. Няма никакво съмнение обаче, че пакистанците успешно са работили за „Ал Кайда“. Освен това имаме и няколко устни потвърждения от един от терористите, че нападението във Вашингтон ще е с ядрено оръжие.

— Как, по дяволите, са се сдобили с ядрено оръжие? — попита министърът на отбраната Кълбъртсън.

— В момента установяваме — отвърна Кенеди.

— Може би трябва да започнем от пакистанците? — реагира бурно министърът на отбраната.

Кенеди погледна към президента. Вече бяха обсъждали този въпрос.

— Мисля да говоря с генерал Мушараф — отвърна президентът.
— Но преди това искам да анализираме по-цялостно информацията, която пристига от Кандахар.

— Как са успели да вкарат подобно нещо в страната? — попита началничката на кабинета.

— Още не знаем със сигурност. Едната версия е със самолет, но е възможно да са вкарали бомбата и с кораб.

— Знаем ли кога са пристигнали?

— Смятаме, че е било вчера.

— Как по дяволите са минали покрай всичките сензори?

Кенеди бе леко объркана. Досега поне два пъти в същата зала бяха обсъждали с Джоунс недостатъците на сензорите.

— По-късно ще имаме време да разберем как точно са вкарали оръжието в страната. Сега трябва да се съсредоточим върху усилията ни да го открием и да се приготвим за най-лошото.

— Ами Вашингтон? — не мирясваше Джоунс. — Нали всеки мост и шосе, влизащи в града, са натъпкани с устройства, които могат да засекат подобни неща.

— Така е, но не са ефективни на сто процента.

— Господин президент — обади се министърът на вътрешната сигурност, — след около два часа този град ще се събуди и ще дойде час пик. Ако наистина Вашингтон е мишена, трябва да обмислим затварянето на всички пътища. Както посочи генерал Флъд, жертвите ще са най-много, ако хората влязат в града.

Президентът погледна към Кенеди за съвет.

— Позволете ми да не се съглася — отвърна директорът на ЦРУ.
— Докато не получим по-конкретна информация, подобни действия ще бъдат прибързани и само ще възпрепятстват търсенето на устройството.

Вътрешният министър се намръщи.

— Най-малкото трябва да започнем да проверяваме всички камиони и микробуси на влизане в града. Трябва да помислим и дали да не затворим метрото.

— Бих ви посъветвала да изчакаме още един час — каза Кенеди.

Министърът на финансите Кийн, който се намираше в Маунт Уедър заедно с министъра на вътрешната сигурност и вицепрезидента, също поде темата:

— Господин президент, ако тръгне мълвата, трябва да сме готови да затворим финансовите пазари... дори преди да отворят.

В един миг съвещанието се превърна в какофония от гласове и разговори между отделните групи. Президентът Хейс леко отдръпна стола си от масата и се замисли докъде може да ги докара подобно безумие.

Директорът на ЦРУ Кенеди се наведе до него и каза:

— Сър, ако въведете ред в съвещанието, бих могла да предложа начин на действие.

Хейс обичаше да чува уверения и успокояващ глас на Кенеди.

— Тишина, всички! — Както повечето добри оратори и президентът знаеше как да използва гласа си, за да влияе на хората. Не се наложи да повтаря отново.

— Има думата, доктор Кенеди — отсеке той.

Кенеди сложи длани на масата и заговори с още по-уверен тон:

— С всяка следваща минута ние получаваме по-ясна представа за ситуацията. Колкото и да е странно и нелогично, най-добрият начин на действие в момента е да не правим нищо. Сега е четири и петнайсет сутринта. Остава малко време, докато столичани излязат на път за работа. Предлагам в следващия час да дадем на хората ни за борба с тероризма да се заемат с това, за което са обучени, и да не им се месим. В пет и половина ще се съберем отново и ще решим какво да предприемем по-нататък.

Преди другите да реагират, президентът ги изпревари:

— Добре, ще се съберем в пет и трийсет. Междувременно разгледайте плановете за действие при подобни ситуации и си съобразете програмата със следващата ни среща. Искам ясни и сбити доклади за всичко: разузнаването, военните, финансовите пазари, пресата... И, Айрини и Беатрис — Хейс се обърна към Кенеди и държавния секретар, — искам двете да изработите координирана стратегия за стъпките ни спрямо Пакистан и всички останали съюзници, върху които трябва да упражним натиск.

Президентът огледа останалата част от залата, после се обърна към големия екран.

— Изключително важно е да не разгласяваме ситуацията. Последното, което ни трябва сега, е да подадем сламка на медиите. Те

ще създадат такава паника, че ситуацията ще излезе от контрол, преди да се усетим.

31

АФГАНИСТАН

Когато влезе в палатката, Рап забеляза на слабата светлина Урда, седнал на малка маса с един от пленниците. Това беше Ахмед Халили, младежът от Карачи. На масата пред тях имаше две чаши. Ръцете на Халили все още бяха вързани, но чашата се намираше достатъчно близо, за да пие от нея. Рап прие това за добър знак. Когато Мич приближи масата, пакистанецът извърна глава от него.

— Не се тревожи, Ахмед — каза Урда, който усети как младежът се изнерви от присъствието на Рап. — Нищо няма да ти сторим, ако продължиш да ни сътрудничиш. — Шефът на ЦРУ в Кандахар се изправи. — Ще те оставя за малко. Пий си чая. Скоро се връщам.

Когато двамата излязоха навън, Урда започна:

— Той говори доста.

— Хубаво, но казва ли полезни неща?

— Мисля, че да. Той им е човекът за компютрите. Така е разбрал кой си ти.

— Как така?

— Накарали са го да събере всичко, което е излизало в пресата за теб. Искали да знаят за твоя живот, както и... адреса ти.

Рап сбърчи вежди.

— И разбрал ли е къде живея?

— Май че не.

Рап надникна отново в палатката= Нищо не го учудваше, но все пак беше тревожно. Щеше да я провери тая работа. В момента обаче имаше по-важни задачи.

— Каза ли откъде са взели бомбата или как са я транспортирали в Щатите?

— Засега не.

— Тогава за какво говорихте?

— За бойните клетки, които имат в САЩ.

Рап остави Урда да изплюе камъчето.

— Обясни как поддържат контакти с хората си в Щатите — чрез електронна поща. Може да ни даде адресите на електронната поща. Каза и още нещо. Много важно.

— Какво?

— Най-вероятно някаква голяма клечка е отишла в Америка, за да ръководи атаката.

— Каза ли ти кой?

Урда кимна.

— Мустафа ал Ямани.

Рап стисна юмруци.

— Как и кога?

— Знаели са, че няма да стане с пътнически самолет. Затова са решили да го вкарат по вода.

— Как?

— Още не съм стигнал до там.

— Да влизаме тогава и да разберем.

Урда стисна ръката на Рап.

— Бъди по-любезен с него. Той те мисли за самия дявол. Не преувеличавам.

— Ще се държа добре с него само ако сътрудничи.

Урда седна на малката маса, а Рап взе един сгъваем стол и се настани между двамата.

— Ахмед — започна Мич спокойно, — ако ми казваш истината, няма от какво да се страхуваш. Как Мустафа ал Ямани е влязъл в Америка?

— С яхта. — Младият пакистанец прибра треперещите си ръце под масата.

— Знаеш ли кога?

— Вчера.

Абдула бе казал същото.

— Бомбата с него ли беше?

Халили поклати глава.

— Сигурен ли си?

— Да. Той трябваше да пристигне до Куба със самолет, а оттам да вземе яхта и да влезе във Флорида някъде по източния бряг.

Рап искаше да разбере повече за ал Ямани, но първо трябваше да попита нещо, което бе от първостепенна важност.

— Как трябваше да влезе бомбата в страната?

— Не знам точно — отвърна младежът с треперещ глас. — Но мисля, че с кораб.

— И защо така мислиш?

— Преди около три седмици тя беше натоварена на контейнеровоз в Карачи.

Ако Ахмед казваше истината, значи Абдула го лъжеше. Освен ако бомбата не беше разтоварена в някое друго пристанище и после прехвърлена на самолет. На Рап подобен маршрут му се струваше твърде сложен и несигурен. Защо направо не я качат на самолета?

— Ахмед, преди час ти се кълнеше, че не знаеш нищо. Как да съм сигурен, че ми казваш истината?

Той го погледна с умоляващ поглед.

— Това са неща, които не трябваше да знам. Неща, които подочух от разговорите на другите.

— Чу ли Абдула да говори за подробностите около прехвърлянето?

Ахмед изглеждаше объркан, не каза нищо, само впери очи в Рап.

— Абдула каза ли как ще вкарат бомбата в Америка?

— Да, с кораб.

— Сигурен ли си?

— Да.

Рап изгледа изпитателно лицето на пленника.

— Не са ли говорили, че ще я качат на самолет?

Младият пакистанец поклати глава.

— Не, не съм ги чул.

— А чу ли в кое пристанище ще вкарат бомбата?

— Не. Споменаха няколко града.

— Кои?

— Спомням си само Ню Йорк и Балтимор.

— Ами Маями и Чарлстън?

— Да, май и тях.

Рап се облегна назад и погледна към Урда.

— Трябва да се обадя по телефона. Вие през това време можете да си поговорите как господин ал Ямани е влязъл в Америка и кой му

помага.

Урда кимна. Когато Рап излезе от палатката, той каза на младия пленник, че се представя добре и го попита дали не иска още чай.

Отвън Мич не извади сателитния телефон. Обаждането до Кенеди щеше да почака докато не попиташе Абдула защо го е излъгал. Този път лъжата щеше да му коства пръст от ръката.

Рап откри Абдула на петдесетина метра от палатката. Бяха го вкарали в склад-бункер за съхранение на боеприпаси. Складът беше наполовина под земята и ограден от чували с пясък. Пред входа на бункера седяха двама командоси от „Делта“ и играеха карти, докато Абдула лежеше вътре на носилка. Ако медикът му беше бил желаната доза морфин, обезболяващият ефект щеше да премине скоро.

Докато Рап слизаше по стълбите, наведе глава, за да не се удари в тавана. Веднага станаха ясни две неща: Абдула искаше още морфин и определено не се радваше, че го вижда. Мич се надвеси над него, обмисляйки следващия си ход. Макар да беше обещал, че ще му реже пръстите, ако онзи го лъже, реши да използва за примамка морфина.

— Уахид — обърна се той на малко име към пленника, — как е коляното ти?

Саудитецът се извърна настрани и прехапа устната си.

Рап надигна крак и понатисна с подкованата подметка бинтованото коляно. Абдула издаде пронизителен вик. Рап се наведе и го фрасна по лицето. После на арабски каза на терориста да спре да пици като жена.

След като саудитецът спря да крещи, Мич го попита:

— Уахид, искаш ли още морфин?

Онзи първоначално замълча, но накрая през стиснати зъби отговори:

— Знаеш, че искам.

— Е, това няма да е проблем. Имаме достатъчно.

Абдула, който беше легнал настрани, с гръб към Рап, отвори очи и погледна към мъчителя си с искра надежда в очите.

— Точно така... имаме достатъчно морфин, за да облекчим болката ти. Полетът до Америка ще е дълъг и аз искам да се чувстваш удобно. — Рап забеляза, че Абдула се е отказал да сипе обиди.

— Веднъж вече ме излъга. — Рап отново вдигна кубинката си и срита окървавеното коляно на Абдула. Терористът изкрещя. Рап го

изчака да свърши и продължи: — Ако искаш още морфин, ще пратя някой да донесе. Няма да се бави повече от трийсет минути... така че, колкото по-скоро ми кажеш истината, толкова по-скоро ще ти бият инжекцията.

— Трийсет минути? — изплака ужасеният саудитец.

Рап сви рамене.

— Може да се опитам да намеря и по-бързо, но всичко зависи от това колко искрен ще си с мен този път.

— Казах ти истината — изстена той.

Този път кубинката удари доста по-силно раненото коляно. След като Абдула отново се накрещя, Рап продължи:

— Другите говорят, Уахид. Вече знам, че си ме излъгал.

— Другите... кои други?

— Другите двама.

— Те не знаят нищо. Те не са участвали изобщо в планирането.

— Така ли? — Рап коленичи и го сграбчи за косата.

— Би ли ми разказал къде е в момента твоят приятел Мустафа ал Ямани?

Абдула се ококори, но устата му остана затворена.

— Вашият голям план малко по малко се разкрива — каза Рап. — Дватама ви помощници знаят много повече, отколкото си мислиш. Знаем, че ал Ямани е отлетял със самолет за Куба, след което се е качил на яхта за Флорида. Проследяваме имейлите, които сте изпратили до вашите клетки в Америка. ФБР вече извършва арести на тези хора. Целият заговор се разпада и ти оставаш сам. — Рап стана и огледа саудитеца. — Може би трябва да ти дам повече време за размисъл. Ще се върна след един час — След тези думи той тръгна да си ходи, но преди да стигне до вратата, Абдула извика:

— Няма да влезе в Америка със самолет.

— Тогава как ще бъде превозена?

— С кораб.

— Към кое пристанище се насочва?

Абдула измърмори нещо неразбираемо.

— Не те чух? Към кое пристанище?

— Първо искам още морфин.

Рап натисна с кубинката раненото коляно.

Абдула зави от болка.

— Няма да махна крака си, докато не ми кажеш името на пристанището!

Абдула продължи да крещи.

— Кое пристанище! — Рап премести почти цялата тежест на тялото си върху коляното. — Кое е пристанището, Уахид?

— Чарлстън! Чарлстън! — Лицето на пленника беше обляно от пот и изкривено от гняв.

Мич приповдигна крака си, но го остави върху коляното.

— И кога трябва да пристигне?

— Днес!

— Ти каза вчера, когато те попитах преди няколко часа.

— Излъгах! Днес пристига! Кълна се, истината казвам!

— Как се казва корабът?

— Не знам — извика пленникът с неподправена паника, изписана върху лицето му.

— Откъде идва?

— От Карачи!

— Преди колко време е отплавал?

— Три седмици. Моля те... моля те... казвам истината.

Рап отмести кубинката и извади ножа от ножницата на дясното си бедро. Наведе се, доближи острието до лицето на Абдула и каза:

— Това е последният ти шанс. Ще ти донеса морфин, но ако разбере, че отново си ме излъгал, ще се върна и не само че няма да получиш морфин, ами... ще започна да ти кастрям пръстите един по един.

Пътуването до Съливанс Айлънд не им отне много време. Островът обозначава северния вход на залива на Чарлстън. Веднъж влезли на територията на пристанището, те продължиха през историческия Форт Маултри Парк и завиха наляво по Стейшън Стрийт 12. Паркираха на половин пресечка от водата и слязоха от колата. Ал Ямани накара Якуб да вземе чантата от багажника, след което двамата отидоха на брега. Щом ал Ямани се озова във водата от прохладната вода, влажният въздух отново му напомни за себе си. Израснал в пустинен район, той беше свикнал със сухата жегла, а не с тази знойна пещ.

Когато стигнаха пясъка, вече усещаше как реките от пот се стичат по гърба му. Якуб го поведе през осветения плаж. Видимостта беше добра, луната бе изгряла, нямаше нито един облак. Навътре в морето хоризонтът започваше да просветлява. Слънцето щеше да изгрее след около час и половина и ако нещата се развиваха по план, не след дълго контейнерът щеше да бъде разтоварен и откаран на север.

Якуб посочи към залива.

— Това там е Форт Съмтър. До него са почти километър и половина. Лодката ще мине точно покрай нас.

„Това не е лодка, а кораб“ — каза си ал Ямани. Беше ходил в Карачи, за да контролира опаковането и товаренето на контейнера. Ал Ямани беше избрал нарочно най-големия съд, който успя да открие. Колкото повече контейнери превозваше корабът, толкова по-малко вероятно беше американците да открият този със смъртоносния товар.

— Ето там и там са шамандурите, обозначаващи протока. — Якуб посочи към зелено-червените светлини във водата.

Вдясно се падаше центърът на Чарлстън. Над него не се извисяваха високи небостъргачи, но ал Ямани знаеше, че градът се смята за стар по американските стандарти. Заливът, от който бяха

дошли току-що, се осветяваше от ярки светлини. Дори оттук ал Ямани можеше да различи чудовищните стрели на пристанищните кранове, които сваляха товари от големите съдове.

— Ето, идва лодка. — Якуб посочи с пръст към морето.

— Искаш да кажеш кораб. Лодката е малка, а този не е. — Ал Ямани погледна часовника си. — Дай ми бинокъла.

Якуб отвори ципа на чантата и му го подаде.

Ал Ямани погледна през окулярите и откри кораб, който се насочваше към пристанището с пълна пара. Беше контейнеровоз. Голям и натоварен догоре. Зад него, в морето, се виждаха още два кораба. Надяваше се единият от тях да е неговият. От океана лъхна лек бриз, който се смеси със звука на двигателите и прибоя на вълните.

Минута по-късно корабът мина между тях и Форт Съмтър. Ал Ямани прочете името му, изписано на носа. Не беше корабът, който чакаше, но той не се изненада. Неговият кораб нямаше да се появи поне още десет минути. Беше проверил в интернет, преди да замине за Куба. Един от хората им в Карачи му беше обяснил как да го стори. С помощта на спътници и предаватели търговските съдове можеха да се проследят навсякъде по земното кълбо. Огромните контейнеровози се управляваха от автоматизирани системи последна дума на техниката, които пестяха време и разход на гориво. Ако се изключеха неблагоприятните метеорологични условия и други непредвидени обстоятелства, времето на пристигане на един морски съд в което и да е пристанище можеше да се предскаже с точност до няколко минути.

Ал Ямани леко се изнерви, когато и следващият кораб, който мина покрай тях, не се оказа търсеният от него. На хоризонта се виждаха още доста светлини, но той беше чакал прекалено много. Ако американците си бяха наумили нещо, скоро щеше да разбере. В такъв случай не биваше да рискуват да вкарват кораба в техни води.

През протока мина още един кораб. Палубата му, голяма колкото на самолетоносач, беше покрита от многоцветни контейнери, подредени по шест на височина. Бялата кула беше окъпана от светлина и приличаше на небостъргач, излязъл от някой оживен бизнес район.

Ал Ямани се помъчи да разчете името на носа. Въпреки слабата светлина той прочете първите букви и разбра, че очакваният кораб е пристигнал — „Мадагаскар“. Саудитецът свали бинокъла и облекчено въздъхна.

Обърна се към своя водач, обзет от истинска радост.
— Ибрахим, днес е велик ден за нас.

АФГАНИСТАН

Рап излезе от бункера за боеприпасите, издърпа Урда настрана и му разказа всичко, което беше научил от Абдула. Двамата се върнаха в командната палатка и Рап помоли всички за внимание. Този път щеше да отложи разговора с Вашингтон, докато не потвърди историята на Абдула.

По-ранната фалшива изповед на саудитеца представляваше сериозна пречка. Колко голяма беше тази пречка Мич не знаеше, но без съмнение държавата бе отделила от ресурсите си, за да проверява международните транспортни полети, пристигнали в САЩ през последните четирийсет и осем часа. Още по-вредна щеше да е загубата на увереност от онези във Вашингтон, които дърпаха конците. Още едно оплескване, и ще започнат да се съмняват във всичко, което Рап им изпраща.

Тъкмо когато Мич се канеше да започне, сателитният му телефон звънна. Беше Кенеди, която му обясни какво става в Щатите. Съветът по националната сигурност щеше да се събере отново след малко повече от половин час и да реши какви мерки да предприеме. Кенеди каза също така, че няколко от членовете на съвета настояват Вашингтон да се евакуира или поне да се затворят всички пътища, влизаци в града, както и метрото, преди сутрешният поток от пътници да се юрне нагам.

После Кенеди добави нещо, което той вече знаеше. Съществуваше опасност терористите да се досетят, че са разкрити. Айрини се страхуваше, че ако бомбата е вече в страната, те ще ускорят графика и ще я взривят, преди екипите НЕСТ да я открият. Рап се съгласи с шефката си, но реши да не ѝ разкрива какво е научил току-що от Абдула. Разполагаше с трийсет минути да потвърди дали Чарлстън е пристанището, в което ще влезе бомбата, и щеше да

използва всяка една секунда, за да го стори. Каза на Кенеди, че ще ѝ се обади, преди да започне срещата, и затвори.

— Слушайте всички! — провикна се той, а Урда и генералът застанаха до него. — Търсим някакви справки или данни за кораб, който е отплавал от Карачи преди три седмици. Предполагаме, че корабът се е насочил към Чарлстън, Южна Каролина, и очакваме да пристигне днес по някое време.

Докато Рап оглеждаше мълчаливите лица едно по едно, забеляза, че един от хората на Урда бързо прехвърля купчина документи. Нещо в начина му на търсене говореше, че знае какво търси. Мич закова погледа си върху него. Онзи се спря рязко и навлажни пръст. Бързо прелисти още няколко страници и триумфиращо изгледа останалите.

— Имам го тук. — Той извади няколко листа от купчината и ги размаха във въздуха.

Рап и Урда почти едновременно се втурнаха към него, за да видят документите. Бяха написани на урду и Рап не разбра нищо освен думите „Карачи“ и „Чарлстън“. Аналитикът преведе останалата информация. Корабът беше контейнеровоз под либерийски флаг, който не се отличаваше с нищо от другите подобни съдове.

— Това ли е коносаментът, документът за товаренето? — попита Рап.

— Да.

— Само този ли намерихте?

— Не. — Брадатият мъж поклати глава и потупа едно тесте с документи пред него. — Всичко това са коносаменти. Ето този — брадаткото извади документа — е единственият, който е от Карачи за Чарлстън.

— А има ли други от Карачи от преди три седмици?

— Да. — Мъжът закима енергично. — На практика цялата купчина.

Рап стисна зъби. Отново се запита дали Абдула не го лъже.

— Колко документи има тук и колко са за кораби, отплавали от Карачи преди три седмици?

Аналитикът се консултира със записките си.

— Имаме седемнайсет отделни коносамента, като повечето от тях са от Карачи. Четири от корабите са отплавали приблизително преди три седмици и всичките са се насочили към Съединените щати.

— Кога трябва да пристигнат?

Брадацият отново размахна документа, който беше извадил.

— Ето този трябва да влезе в Чарлстън. А този също трябва да пристигне днес, но в Ню Йорк. Този също е за днес, за Маями. — Той прелисти още няколко страници. — Този е за днес, за Балтимор.

Рап взе да обмисля кой пръст да отреже най-напред.

— Има ли документи за товарене на самолети?

— Не. — Аналитикът поклати глава и посочи към другите от масата, които работеха върху документи, написани на урду и пущу.

— Добре, слушайте всички. Ето какво искам от вас. Изпратете по факса всичките тези документи в ЦБТ.

— Вече го направих. Преди около трийсет минути.

Мич се изненада.

— Говори ли с тях за това?

— Да, но в момента нямат човек, който владее урду.

— Какво? — Рап не повярва на ушите си.

— Казаха ни първо да преведем данните за липсващите пакистански учени.

Мъжът понечи да продължи, но Рап го сряза:

— Чуйте... в момента искам да се съсредоточите върху тези коносаменти. Незабавно ги преведете, изпратете информацията в ЦБТ и започнете с другите. Ако се нуждаете от помощ, не се стеснявайте да поискате. Хващайте се на работа!

Засекретеното видеосъобщение вече беше в разгара си. Всъщност Съветът по националната сигурност щеше да започне след петнайсет минути, но в момента повече от половината му членове вече бяха насядали по местата си, включително и президентът. На големия екран в края на конференцията зала се виждаше как в различните места влизат и излизат помощници и съветници. Те донасяха на шефовете си информация и им шепнеха на ухото различни препоръки. Конференцията зала в обект „Р“ не правеше изключение от общата картина. И тук идваха и си отиваха забързани хора.

Валъри Джоунс, началникът на президентския кабинет, седеше директно срещу Кенеди. В момента говореше по сателитния телефон и ядеше поничка. Кенеди я погледна настойчиво с цел Джоунс да ѝ обърне внимание, когато приключи с разговора. Тя, изглежда, говореше с пресекретарят на Белия дом. За щастие поне досега медиите не знаеха нищо за случващото се. Всички обаче бяха единомислени, че дълго няма да продължи така. Кенеди бе сигурна, че след девет сутринта ще изтече информация.

Вашингтон, като повечето центрове на властта, беше среда, в която преобладаваха срещите. Срещи-закуски, сутрешни срещи и обедни срещи имаше непрекъснато от изгрев до залез-слънце, продължаваха и през нощта. Мнозина важни и влиятелни хора нямаше да се появят на заплануваните си срещи тази сутрин, което нямаше да остане незабелязано.

Джоунс затвори телефона и облекчено въздъхна.

— Дотук добре. — Тя се обърна към президента: — Беше Тим. — Ставаше дума за Тим Уебър, пресекретарят на Белия дом. Върху неговите плещи легна задачата да носи дежурство в Белия дом. Така беше решила Джоунс. Повечето от телевизионните репортери щяха да започнат да се появяват към шест часа сутринта, а журналистите от

печатните медии щяха да се присъединят към тях в девет. На Уебър щеше да му е много по-лесно да отклони въпросите и да опровергае слуховете лично, отколкото по телефона.

— Още няма обаждания от журналистите — добави началникът на кабинета.

Президентът погледна към редицата от часовници на стената и най-вече към този, който показваше времето във Вашингтон. Стрелките сочеха малко след пет сутринта.

— Журналистите още не са се събудили.

— Знам — контрира Джоунс, — но те разполагат с достатъчно източници в администрацията. Изненадана съм, че още никой не им е съобщил.

Валъри беше малко спривава и припряна — задължително качество за нейната длъжност. Дори когато говореше с президента, често бе доста рязка.

Кенеди хвана ръката на Хейс.

— Трябва да обсъдя нещо с двама ви. — Тя се наведе над масата, президентът и Джоунс сториха същото. — Мисля, че знам, коя е крайната им цел. — Също като другите и Кенеди беше заварена неподготвена и нямаше време да огледа ситуацията по-цялостно. След последния ѝ разговор с Рап обаче ѝ беше хрумнала една мисъл.

— Ако наистина имат ядрена бомба, е логично я използват с максимален ефект. Не вярвам това да ви изненада — Кенеди се обърна към президента, — но един от терористите е казал на Мич, че планът им е да убият вас. Онзи е разкрил още нещо интересно. Че искат да убият вас и всички генерали. Когато Мич ми каза, на мен ми се стори малко смешно и затова го попитах дали наистина са били такива точните му думи. Рап потвърди. Първоначално го сметнах за една от ония самохвални закани, които арабите обичат да отправят. Ако се приеме буквално, подобно заявление звучи най-малкото смешно. Да избиеш всички генерали е невъзможно. После ми хрумна, че дума, която за английскоговорещите има едно значение, в другите езици може да има малко по-различно значение.

— Какво е имал предвид тогава? — попита Джоунс.

— Мисля, че с думата „генерал“ е искал да каже „генерални“, всички висши ръководители.

— Какви ръководители?

— Ти, ръководството на конгреса, вицепрезидента, целия кабинет. Искат да обезглавят правителството с един удар.

— И каква е гаранцията, че всички ще бъдат в града по едно и също време?

Кенеди обърна бележника си към президента и началничката на кабинета му, за да видят календара.

— Учудена съм, че не го забелязах по-рано. Тази седмица всички ще са в града за откриването на новия паметник на загиналите във Втората световна война.

Президентът погледна календара.

— Денят на загиналите във войните.

— Празненствата започват в събота, а днес вече сме сряда. Държавните глави на Великобритания, Русия, Канада, Австралия, Нова Зеландия и десетина други страни ще започнат да пристигат в петък. Ако искат да ни ударят силно, това е най-подходящото време да го сторят.

Хейс беше приковал погледа си върху датата, обозначаваща Деня на загиналите във войните. След няколко секунди вдигна очи към Кенеди и попита:

— Как не сме го забелязали преди?

— Поне имаме няколко дни, преди да отменим цялата церемония — обади се Джоунс.

— Нямаме никакво време — твърдо отвърна Кенеди. — Ще сме късметлии, ако изкараме до обяд. Медиите ще искат да знаят къде сте, сър.

— Да, лъжите няма да свършат работа, не можем да отклоним и въпросите им — съгласи се Хейс. — Ще се досетят и сами, ще направят предположения...

— Логически предположения — поправи го Кенеди. — Защо президентът, неговият кабинет, върховният съд и ръководството на конгреса ще се евакуират от столицата посред нощ?

— Има само една причина, за която се сещам — добави президентът.

— Можем да спечелим малко време, като ги призовем да проявят патриотизъм — предложи неуверено Джоунс.

Хейс поклати глава.

— По-добре ще е да свикам медийните собственици и да ги помоля лично да се погрижат да не се шуми.

Кенеди знаеше, че това начинание е безнадеждно. Част от мерките вече бяха задействани и колкото и власт и влияние да имаше президентът, той не беше в състояние да задържи историята под похлупак. Бързо се приближаваха до точката, в която пресата щеше да се успокои само с един ход. Този ход обаче бе много рискован и засега не смееше да го споменава. Беше го оставила за краен случай.

Поради голямото значение на мисията му генерал Харли разполагаше с телеконферентна връзка, за да може да комуникира с шефовете си от Централното командване, Командването за специални операции, Обединеното командване за специални операции и дори с Пентагона, ако се наложи. Сега Рап щеше да се възползва от връзката. Много добре разбираше как работи механизмът във Вашингтон, страхуваше се, че без неговото участие някои ключови думи и изречения ще се окажат недоразбрани. Затова каза на Кенеди, че иска до пет минути сам да докладва пред Съвета по национална сигурност. Кенеди се поколеба единствено защото се притесняваше от прочутия избухлив характер на своя служител.

Рап и президентът се разбираха добре. Той нямаше проблем с генерал Флъд, с министъра на отбраната Кълбъртсън и със съветника по националната сигурност Хейк. Но станеше ли дума за началничката на президентския кабинет, двамата направо се ненавиждаха един друг. Освен това Рап не хранеше никакво уважение към вицепрезидента и едва търпеше държавния секретар Бърг. Гледаше да не се мярка пред очите на който и да е от министерствата на вътрешната сигурност и на правосъдието. От една страна, ако той изнесеше доклада пред Съвета, най-вероятно щеше да се получи стълкновение на самочувствие и различни приоритети. От друга страна, поради цялата сериозност на ситуацията и времевите ограничения, Рап без всякакви заобикалки щеше да принуди президента да предприеме бързи и решителни действия.

Това, в крайна сметка, наклони везните в полза на Мич. Президентът беше похвалил публично саможертвата му и неговите подвизи, но отношенията им бяха много по-дълбоки. Когато Хейс наистина се нуждаеше да се свърши нещо, той се обръщаше към Рап. Най-ценният кадър на ЦРУ беше доказал своята стойност и ефективност многократно и ако някой бе способен да накара

президента да действа решително и да затвори устите на останалите, то това беше именно Рап.

Този път големият екран в командния център на обект „Р“ не беше разделен на три, а на шест отделни картини. Беше добавен Рап от Кандахар и, по негово искане, Пол Раймър в обекта на Министерството на енергетиката в Джърмантаун.

Кенеди бързо обяви четиримата нови участници и даде думата на Рап.

Облеклото на Мич се отличаваше фрапиращо от това на другите присъстващи. Макар че бяха дошли на пожар и нямаха време да си сложат костюм или други подходящи официални дрехи, така или иначе всички с изключение само на генерал Флъд бяха цивилни. Рап на свой ред носеше бойна униформа и тактическа жилетка. Не се беше бръснал повече от два дни и лицето му беше покрито с гъста черна четина.

— Преди няколко часа — започна Мич — непроверена информация ни накара да повярваме, че вчера в страната, някъде на Източното крайбрежие, е било вкарано ядрено устройство по въздуха. — Рап направи пауза и вдигна някакви документи. — Изправен пред противоречиви данни, терористът, който ни даде тази информация, призна, че е излъгал. — Той нямаше намерение да навлиза в подробности как е накарал Абдула да си признае, пък и се съмняваше, че някой от тези хора биха искали да научат неприятните детайли по разпита.

— Сега разполагаме с добра и сигурна информация, че въпросното устройство е отплавало с контейнеровоз от Карачи преди двайсет и два дни.

— Мич — обърна се към него президентът — моля те, не ми казвай, че корабът е стигнал до бреговете ни.

— Генерал Флъд нареди на Бреговата охрана да провери, но според откритите коносаменти корабът трябва да пристигне в пристанището на Чарлстън днес. Освен това има още три кораба, които ни разтревожиха. Всичките са тръгнали от Карачи преди около три седмици и днес трябва да влязат в пристанищата на Маями, Балтимор и Ню Йорк.

Преди Рап да продължи, министърът на вътрешната сигурност Макелън го прекъсна:

— Господин президент, трябва да затворим тези заливи незабавно.

— Съгласен съм с това — включи се главният прокурор Стоукс.

Рап се беше срещал с Макелън и преди. Бившият двузвезден генерал от морската пехота беше пълната противоположност на нерешителния си съименник от Гражданската война.

— Господин президент — намеси се Рап, — тази идея не е никак добра.

— Моля, я повтори, синко? — реагира зачервеният се министър Макелън.

Рап беше поискал срещата по две причини. Първо, знаеше как важни нюанси от една информация се губят, когато тя преминава през отделните звена на командната верига. Второ, убеден бе, че все ще се намерят такива, дето ще настояват да използват булдозер за работа, която изисква най-обикновена лопата.

— Затварянето на заливите в момента ще е най-погрешният ни ход.

— Позволете ми да не се съглася — отвърна Макелън. — Наша първостепенна задача е да защитим американските граждани.

Рап не се смути ни най-малко.

— И най-добрият начин да го сторим е като дадем на хората от НЕСТ и ФБР да открият устройството.

— Господин Рап, вие сте добър във вашата професия, но в момента се намирате на тринайсет хиляди километра отук. Не съм убеден, че имате пълна представа за ситуацията тук, във Вашингтон. Господин президент, репетирали сме подобни случаи...

— Министър Макелън — прекъсна го Рап, — вие си седите в проклетия противобомбен бункер под планината, на два часа път от Вашингтон. — Дръзката забележка на Мич накара всички да настръхнат. — Затова не ми казвайте, че имате по-пълна картина от мен. Ситуацията във Вашингтон е същата като всяка сряда сутрин през годината. Хората след малко ще станат и ще отидат на работа. Ако се опитате да затворите което и да е от споменатите пристанища, ще предизвикате паника в национален мащаб, която първо, ще попречи на хората от НЕСТ да открият тая проклетия и второ, ще предупреди терористите, че сме по петите им.

— Господин президент, позволете да се намеся. — Беше Пол Раймър, бивш командир от „тюлените“, който сега командваше екипите НЕСТ. — Напълно съм съгласен с Мич. Всякаква блокада или затваряне само ще възпрепятства нашето издирване.

— Моля за вашето внимание! — обади се генерал Флъд. — Бреговата охрана току-що установи местонахождението на четирите съда, които ни интересуват. — Флъд четеше от лист. — Тези за Маями и за Ню Йорк са още в открито море и няма да пристигнат до обяд. Корабът с назначение Балтимор току-що е влязъл в залива Чесапийк, но... — Той въздъхна. — Четвъртият съд вече е на доковете в Чарлстън.

Когато разбраха, че корабът е влязъл в пристанището на Чарлстън, доста важни хора с дълги титли и длъжности изпаднаха в шок и започнаха да се надвикват в стремежа си да предприемат нещо. Сякаш забравиха за Мич Рап и се заеха да изказват мненията си. За щастие двама души с много по-ниски длъжности знаеха какво да правят и в така създалата се суматоха не се нуждаеха от разрешение, за да действат. Първият беше Скип Макмахън, който оглавяваше Центъра за наблюдение и борба с тероризма. Макмахън се обърна към един от заместниците си и му нареди незабавно да го свърже с началника на пристанището в Чарлстън. После се обади на Дик Шойър, специалния агент на ФБР, отговарящ за отдела в Колумбия, Южна Каролина. Шойър и няколко други агенти вече бяха на път за Чарлстън. Планът им беше да се срещнат с членовете на Екипа за търсене и реагиране, който идваше от Савана Ривър Сайт, за да провери пристанището. Добрата новина бе, че проверката ще е систематична, а не напосоки.

Макмахън беше дал на Шойър изрични инструкции как да разположи хората си. Когато приключи разговора с Шойър, на другата линия го чакаше началникът на пристанището. Той потвърди, че либерийският контейнеровоз „Мадагаскар“ е на док, и добави, че скоро ще започне разтоварването. Без да се впуска в подробности, Макмахън го предупреди да очаква специален агент Шойър след около двацет минути. До тогава началникът не биваше да позволи от кораба да бъде свален нито един контейнер.

Вторият човек, който предприе конкретни действия, беше Пол Раймър. Формално той не биваше да разгръща екипите за търсене и реагиране, без да е получил надлежна разузнавателна информация от Съвета по национална сигурност. Раймър отдавна беше в бранша и знаеше какво представлява тази надлежна информация. Затова сега нямаше намерение да чака онези по върховете да благоволят да му разрешат. Учените и техниците от Савана Ривър Сайт още събираха

оборудването си и когато приключе, щяха да стигнат в пристанището не по-рано от час и половина.

Имаше и по-добър вариант. Най-добрият Екип за търсене и реагиране на Раймър чакаше на пистата във военновъздушната база Андрюс, готов да излети със самолет „Гълфстрийм III“. Той се обади на Деби Ханусек, командира на екипа, и ѝ нареди да излитат за военновъздушната база в Чарлстън веднага. Ако им освободяха специален коридор за полета, тя и нейният шестчленен екип щяха да са в Чарлстън след по-малко от час.

В самия обект „Р“ Кенеди помоли за вниманието на президента и му прошепна нещо. Когато свърши, Хейс извика на всички да млъкнат.

— Генерал Флъд, флотът и бреговата охрана могат ли да прехванат двата кораба, които са още в открито море?

— Без проблем, сър.

— А корабът в Чесапийк? Някакви идеи за действие?

Флъд набързо се посъветва с някого и отвърна:

— За случая е информиран Екип 6 на „тюлените“. Те вече са поставени в повишена бойна готовност в базата си в Литъл Крик. Могат да нападнат кораба и да го вземат под контрол, преди екипажът да се усети, че са на борда.

— Те подготвени ли са да се справят с ядрен експлозив? — попита министърът на вътрешната сигурност.

— Да, екипирани са и са обучени да откриват, отклоняват и обезвреждат всякакво оръжие за масово унищожение.

— Тогава ги подгответе за тръгване възможно най-бързо — нареди Хейс.

— Слушам, сър.

Президентът потърси по екраните директора на ФБР.

— Брайън, какъв е планът за Чарлстън?

— Шефе, може ли да кажа нещо? — намеси се Скип Макмахън, като поиска разрешение от Роуч. — Господин президент, току-що разговарях по телефона с началника на пристанището. Корабът, който ни интересува, се казва „Мадагаскар“. Наредих на началника да не позволява разтоварването му без мое разрешение. Освен това нашият специален агент, който отговаря за отдела в Колумбия, вече е на път за Чарлстън с още няколко агенти. Екип на Министерството на енергетиката също пътува от Савана Ривър Сайт.

— Зарежете това — обади се Раймър. — Ще изпратя моя най-добър екип. Докато говорим, те излитат от базата в Андрюс, ще пристигнат на мястото след по-малко от един час.

— Един час? — Беше началничката на президентския кабинет. — Много неща могат да се случат за един час.

— Госпожо! — Раймър сбърчи вежди. — Разтоварването на такъв кораб отнема няколко часа.

— Господин президент — намеси се министър Макелън. — Имаме екип на Министерството на вътрешната сигурност, готов да пристигне и да контролира цялата операция. Ще разположим команден пост за около два часа.

На Рап му се искаше да изкрещи. Това съвещание се превръщаше в цирк. Отчаяно му се искаше сега да се намира в залата заедно с президента, за да може да изложи гледната си точка по-категорично.

Хрумна му нещо по-добро.

— Господин президент, има нещо, което още не съм ви казал — започна със страховит глас Рап. — Веднага всички млъкнаха. — Смятаме, че Мустафа ал Ямани, един от главните организатори на атентатите срещу африканското посолство, експлозията на ескадрения миноносец „Коул“ и атаките от 11 септември, е влязъл в Съединените щати вчера вечерта. Най-вероятно, някъде по брега на Флорида. Дошъл е, за да ръководи лично подготвяните атентати. В момента откриваме доказателства, които говорят за наличието на многобройни техни клетки в Америка — финансови трансфери, електронни писма, резервации за самолетни полети, молби за издаване на паспорти за поне дузина страни... И това е само върхът на айсберга.

— Какво искаш да кажеш? — попита началничката на кабинета.

— Да разгледаме ситуацията в пълнота. В момента държим под наблюдение тези четири кораба, но ние открихме документи за още тринайсет други. Очевидно в Съединените щати действат неустановен брой терористични клетки. Имаме изчезнали пакистански ядрени учени, имаме водачи на „Ал Кайда“, влезли в страната, и най-важното, терористите не подозират, че сме по петите им.

— Какво предлагаш?

— Мисля, че трябва да се постареем да не шумим много около мерките, които предприемаме. Трябва да видим кой ще се покаже в пристанището на Чарлстън, за да си прибере товара. И тогава...

— Изобщо не съм съгласен — прекъсна го министърът на вътрешната сигурност. — Точно в този миг може би имаме двайсеткилотонна ядрена бойна глава някъде на доковете в района на метрополис с население четвърт милион души. Трябва да блокираме целия град и разберем с кого точно си имаме работа. Министерството на вътрешната сигурност е...

— Господин президент — извика Пол Раймър, който отговаряше за Програмата за действия при ядрени кризи. — Ще ми позволите ли да прекъсна цялото това празно говорене?

Хейс погледна на екрана към него. Гласът на бившия „тюлен“ бе един от онези, които са типични за офицер, командвал елитна бойна част. Прозвучаваше рязко и веднага привличаше вниманието на другите. На президента предложението му хареса.

— Заповядай.

— Последното нещо, което ни трябва сега е да блокираме Чарлстън. Оставете моите хора и федералните да си свършат работата, за която са обучавани. Трябва да им дадем всичко, което им е необходимо, и да не им се бъркаме много-много.

Президентът кимна в знак на съгласие. Той се обърна към Кенеди, която също изрази одобрението си. Началничката на кабинета му — също, макар и с известна неохота.

Хейс стана, като по този начин даде знак, че съвещанието е свършило.

— Ето какво ще направим.

Шестте хеликоптера летяха над тъмните води като глутница ловни кучета, дебнещи голям звяр. Те се появиха откъм кърмата на кораба, намалиха скоростта и доближиха целта. Хоризонтът на изток беше сив, а на запад се простираше мрак. Здрачаваше се и водата по това време на денонощието можеше много лесно да измами човешкото око.

На около половин километър разстояние те докладваха за визуален контакт с целта и веднага получиха разрешение да продължат операцията. Първите два хеликоптера продължиха напред, докато другите четири се отделиха от формацията и увеличиха скоростта си. Те щяха да заобиколят плячката и когато всички заемеха позиции, щяха да нападнат.

Двата МН-6 „Литъл Бърд“ почти безшумно се приближиха до кърмата на огромния контейнеровоз. На специално пригодени платформи от двете страни на машините седяха по трима облечени в черно „тюлени“. Всеки от тях носеше картечен пистолет „Хеклер и Кох“ МР-5 със заглушител. Хеликоптерите заеха позиция, един откъм левия борд и един откъм десния. Тъй като вече не можеха да се виждат един друг, пилотите поддържаха непрекъснатата радиовръзка, като съобщаваха курса, скоростта и посоката.

Двете „птички“ увиснаха неподвижно във въздуха само за около секунда, след което едновременно се издигнаха, прелетяха покрай корпуса на кораба и се доближиха до командната кула и осветения мостик. След като подминаха наблюдателните палуби на мостика, пилотите извършиха немислимото и се доближиха максимално до него. Перките на винтокрилите машини се въртяха само на трийсетина сантиметра от прозорците на мостика. Поддържайки същата скорост като контейнеровоза, пилотите майсторски долепиха металните опори на хеликоптерите до парапетите на мостика и дадоха на командосите

сигнал за десанта. Пилотите бяха толкова заети с контрола върху вертолетите, че дори не забелязаха мъжа, застанал в командното помещение само на десетина метра от тях. Пет секунди след като опорите докоснаха перилата, щурмоваците вече бяха на кораба. Изпълнила задачата си, всяка от „птичките“ умело се отдръпна от кораба и се извиси в небето.

Капитанът зад щурвала на гигантския морски съд изобщо не забеляза двата малки хеликоптера от двете си страни. Не ги видя отчасти защото не очакваше в тази спокойна сутрин някой да извърши подобна дързост. Но най-вече, защото вниманието му беше съсредоточено върху друго. Голям сив хеликоптер се беше появил внезапно точно над кораба, надвиснал над оцветените в различни цветове контейнери.

Страничният люк на хеликоптера беше отворен и двама мъже в черно бяха насочили оръжията си към него. Капитанът замръзна. Не можеше да повярва на очите си. Веднага си помисли дали да не промени курса, но после забеляза червена светлинна точка на стъклото на мостика. Точката постепенно се фокусира и се премести върху гърдите му. Изведнъж разбра откъде идва. Обзет от страх за живота си, капитанът бързо потърси прикритие зад панелите с уреди.

Хеликоптерът НН-60 „Сийхоук“ зае позиция точно над товарния отсек, за да осигури снайперско прикритие за двете „птички“ и за третия хеликоптер, който идваше откъм носа на кораба. Четвъртата машина, също матовосив „Сийхоук“, дойде откъм кърмата и надвисна само на метър и половина от сравнително тясната площадка, на която нямаше кабели и други пречки. Дванайсет „тюлена“ скочиха на палубата и се разделиха на двойки, за да вземат под контрол отредените им части от кораба.

Макар че разполагаха с по-малко от половин час да планират операцията, всеки от командосите знаеше своята зона на отговорност и се движеше уверено и бързо. Бяха изпълнявали тази тактическа маневра стотици пъти, в най-различни кораби — по време на тренировки и в реални действия. Ключът беше, както при повечето действия на „тюлените“, да се движиш със светкавична бързина и да преодолееш съпротивата, преди противникът да се усети, че е атакуван.

Горе на мостика беше поставен портативен предавател, излъчващ сигнали, които блокираха работата на всякакви мобилни телефони. Радиорубката беше превзета и заключена. Един от командосите застана зад щурвала и контролните прибори, докато останалите от щурмовия екип тръгнаха да си проправят път към каютите на екипажа. Движеха се тихо, никой не крещеше и никой нямаше намерение да прибегне до смъртоносна сила освен в краен случай, ако срещнеше съпротива. На всеки един от членовете на екипажа, на който се натъкнеха, „тюлените“ заповядваха да легне с лице към земята и му завързваха китките с белезници. Изключение направи само капитанът на кораба, който беше доведен на мостика. За по-малко от пет минути важните места на контейнеровоза бяха взети под контрол, целият екипаж беше обездвижен.

Пети хеликоптер изникна от тъмнината и доближи кораба на много по-безопасна височина и скорост от останалите. Той бавно закръжи на трийсетина метра във въздуха над кулата на контейнеровоза. Командирът на Екип 6 погледна надолу, за да си състави картина за ситуацията. Сега, след като хората му бяха овладели целия кораб, той заповяда на вертолета със снайперистите да се качи на триста метра. Едва ли щяха да са необходими през финалната фаза от операцията.

Командирът, лейтенант Анди Линч, нагласи микрофона и слушалките и изрече:

— Генерал Флъд, корабът е наш, всичко мина без инциденти. Изпращам моя екип за обезвреждане на оръжия за масово унищожение. Можете да кажете на президента, че скоро ще имаме информация за товара на борда.

ЧАРЛСТЪН

Пилотите на самолета „Гълфстрийм III“ форсираха двигателите, за да стигнат в Чарлстън възможно най-бързо. Когато накрая самолетът кацна точно преди 6:30 часа сутринта местно време, двама изключително притеснени агенти от ФБР вече ги чакаха на летището. Първият, който слезе по трапа, беше Деби Ханусек, командирът на екипа. Четирийсет и две годишната физичка и майка на три деца забързано мина по стъпалата и отиде при агентите.

Ханусек беше висока едва метър и петдесет, с къса кестенява коса. Носеше най-обикновени джинси и бяла тениска. Маниачка на тема фитнес и състезателка по маратонско бягане, тя огледа двамата великани по метър и осемдесет и се ръкува с тях. Бяха облечени в сините якета на ФБР, сякаш току-що излизаха от академията на Бюрото в Куонтико, Вирджиния.

Запознанството мина бързо. Ханусек ги погледна право в очите и силно стисна ръцете им. Когато шестимата от екипа ѝ слязоха от самолета, натоварени с екипировка, тя се обърна към агентите:

— Момчета, бихте ли ми направили една услуга?

— Да... разбира се — отвърна единият от тях.

— Махнете тези якета, както и вратовръзките.

Двамата се спогледаха неловко, след което единият попита:

— Сериозно ли говорите?

— Били ли сте изобщо на докове досега?

Двамата кимнаха.

— И колко хора сте видели да се разхождат в якета на ФБР и вратовръзки?

Този път никой от тях не реагира.

— Целта тук е да останем колкото се може по-дълго незабелязани, да не се набиваме на очи. Да отидем и да открием оная проклетия, преди да са разбрали, че сме тук. Схванахте ли?

Великаните кимнаха.

— Добре тогава. Хайде да се товарим и да потегляме към доковете.

Членовете на Екипа за търсене и реагиране натовариха оборудването си в задната част на големия черен джип шевролет „Събърбън“ и в багажника на форда „Краун Виктория“, след което всички насядаха по колите и се отправиха към морето.

Дик Шойър погледна към площадката през бинокъла. Двама митничари се приближаваха до „Мадагаскар“. Той стоеше на наблюдателната площадка на триетажна сграда, недалеч от мястото, където беше закотвен корабът. С него бяха началникът на пристанището, шефът на пристанищната полиция, директорът, отговарящ за митническия и граничния контрол в пристанището и командващият офицер на местното подразделение на Бреговата охрана. Шойър им беше дал ясно да разберат, че никой човек или предмет не трябва да напуска кораба без разрешението на Вашингтон.

Като стандартна превантивна мярка полицаи от пристанищната полиция беше поставен на пост, за да са сигурни, че никой няма да се качи или слезе от кораба без тяхно знание. Служителите от митницата минаха покрай полицаия и се качиха по трапа към вътрешността на гигантския кораб. Те имаха заповед да открият точното местонахождение на въпросния контейнер, след което да протакат колкото се може по-дълго, за да спечелят време. Докато не пристигне Екипът за търсене и реагиране.

След двайсет изпълнени с напрежение минути те се обадиха по радиостанцията на началника на пристанището и докладваха, че интересуваният го контейнер е затрупан най-отдолу. След консултации с един от докерите беше пресметнато, че ще разчистят терена за не повече от един час, ако използват два крана, и четирийсет минути, ако използват три. Шойър проведе бърз разговор по телефона с Макмахън от Вашингтон, който на свой ред попита Раймър от Министерството на енергетиката как да постъпят. Раймър им отвърна, че хората му най-лесно ще оценят ситуацията, ако имат достъп до всичките четири страни на контейнера. Когато все пак Макмахън го притисна да даде

някакво разумно предложение, Раймър му каза да свали контейнера, за да е готов, когато пристигне екипът му.

Два от гигантските кранове на стойност по шест милиона долара оживяха почти едновременно. След потвърждение, че Екипът за търсене и реагиране е кацнал във военновъздушната база, в действие влезе и третият кран. Под зоркото око на митничарите разтоварваните контейнери се подреждаха на специално отделено място на площадката.

Специален агент Шойър следеше цялата манипулация със смесица от вълнение и страх. Той обичаше работата си в пълния смисъл на думата. Колумбия, Южна Каролина, не беше бляскаво място за кариера като Ню Йорк, Маями или Лос Анджелис, но на Шойър и така му харесваше. Имаше достатъчно състезателен дух, за да се издигне в йерархията на ФБР, и беше достатъчно умен, за да разпознае един перспективен пост.

Перспективата беше в Колумбия, Южна Каролина. Държавната му заплата тук беше малко по-ниска от тази, която би взимал в Ню Йорк или Вашингтон, но жена му и петте деца обожаваха това място. Хората бяха добри и любезни, климатът беше чудесен, а релефът — свеж и богат на зеленина. Бяха се превърнали в семейство играчи на голф, като дори децата играеха през уикендите и през лятото. Той и съпругата му имаха възможност да играят на публично игрище, което обаче беше по-добро от тези в повечето частни клубове около Вашингтон. Една година по-късно жена му каза, че ако го повишат, тя с децата ще си остане тук, а той ще идва да ги вижда в събота и неделя.

През последните две години беше привикнал с бавния ритъм на живота тук, в югоизточната част на Щатите. Вече не се стремеше към динамични действия както когато беше на дваисет и на трийсет. Беше започнал кариерата си като ченге в Детройт, провеждащо нощни патрули в едни от най-опасните райони на града. Тогава адреналинът още го привличаше. Всяка нощ имаше изненади. Обикновено се оплакваха за семейно насилие, но случаите бяха крайно непредвидими. Често се стигаше до насилие, обикновено в умерени граници, но понякога последствията се оказваха смъртоносни. Две години по-късно той премина в Бюрото, където се ценяха друг тип действия. Постът му изискваше повече разследване и обикаляне, бумащина и търпение. Но когато разследването стигнеше до логичната си

развръзка, го обземаше неповторимо чувство на удовлетворение. Четирийсет и шест годишният агент намираше за изключително удовлетворително да затваря лошите зад решетките и с това да си изкарва хляба.

Дик Шойър обичаше да се отличава с постиженията си. Затова беше избрал работата в органите на реда. И сега, докато гледаше към масивния контейнеровоз, дошъл от другия край на света, той се надяваше днес всички да се отличат. Независимо дали му харесваше или не, в момента го гледаха под лупа. Макмахън го беше предупредил, че президентът и Съветът по национална сигурност наблюдават ситуацията от много близо. А като капак на всичко, там някъде, в лабиринта от метални контейнери, вероятно се криеше ядрено оръжие, което може да изтрие целия исторически град Чарлстън от лицето на земята. Шойър не се страхуваше да залавя и най-закоравелите престъпници. Но атомната бомба беше нещо друго.

Когато Екипът за търсене и реагиране се появи, от сърцето му сякаш падна камък. Сега можеше да прехвърли отговорността на хората, които знаеха какво да правят. Деби Ханусек беше придружена до наблюдателната площадка от един агент на Шойър. Запознаха се накратко и после, Слава Богу, Ханусек мина направо към основната тема.

— Предполагам — тя посочи към морето, — това е въпросният кораб, който развълнува така силно всички.

Началникът на пристанището ѝ подаде бинокъл.

— Въртим се около контейнера от десет минути. Ето онзи, червеният е, на шест реда от кърмата, поставен е най-отдолу, върху палубата.

— Не искахме да го местим, преди да дойдете — добави Шойър. Ханусек кимна.

— Е... щом не е гръмнала по време на трансатлантическия преход, няма да гръмне и при разтоварването. Защо не наредите на крана да го прехвърли на земята, където моите хора ще имат пространство за действие.

— Нашата СИКК е готова да се включи — намеси се служителят от митницата и посочи една подобна на палатка конструкция, разположена на площадката за товари.

СИКК означаваше Система за контрол на коли и контейнери. Това беше портативна система, която измерваше плътността на предметите. Ханусек поклати глава.

— Първо бих проверила за наличие на радиация.

Тя се обърна отново към началника на пристанището и към Шойър:

— Имате ли някое уединено място, където да погледнем контейнера далеч от чужди очи и уши? — Тя забеляза, че агентът пред нея също е с яке на ФБР, но реши, че не е уместно да му прави забележка пред другите.

— Да. — Началникът на пристанището взе радиостанцията и повика отговарящия за разтоварването:

— Ханк, докарай един от хората си на платформа 105 за инспекция. — Човекът, който се занимаваше с координацията на разтоварителните операции, потвърди и няколко секунди по-късно големият кран надвисна над червения контейнер.

Докато другите нервно наблюдаваха от площадката, Ханусек хвана за ръката единия от агентите, посрещнали я на летището:

— Да вървим.

На слизане по стълбите агентът попита:

— Няма ли да се скарате и на шефа ми, задето носи фирмено яке?

Ханусек се засмя.

— Не, по-добре е да не го закачам. Ама и вие сте много докачливи на тази тема. Мислех си, че е редно ти да му го кажеш, просто да повториш моите думи.

Докато идваха от военновъздушната база насам, Ханусек беше разбрала, че младият агент е излязъл само преди три месеца от академията на ФБР. Личеше му, че не желае да противоречи на началника си по никакъв начин.

— Надявам се проклетото нещо да не гръмне, преди да се приближат — измърмори тя.

Младежът я погледна с широко отворени очи, докато се опитваше да навакса на темпото ѝ на ходене.

— Сериозно ли говорите?

Деби само се засмя и продължи напред. Не можеше да разбере защо хората винаги стават толкова нервни, когато се озоват близо до

ядрено оръжие. В сравнение с другите бомби тези бяха невероятно по-сигурни и безопасни.

Закритият паркинг на Саут Карълайна Акуейриъм предлагаше отлична гледка. Ал Ямани седеше в колата и наблюдаваше ставащото долу с повишен интерес. Пътното движение вече беше в своя час пик и центърът гъмжеше от коли. Това му беше само от полза, тъй като допълнително скриваше присъствието му. Кораби и влекачи непрекъснато влизаха и излизаха от пристанището, камиони и влакове щъкаха по платформите за разтоварване, а гигантските кранове местеха вездесъщите стоманени блокове и ги подреждаха на купчини като детски кубчета. Търговията се въртеше с впечатляващи темпове и мащаби. Коего действаше успокояващо на саудитския воин. При цялото това трескаво движение той не виждаше как американците ще засекаат един определен товар. Толкова много неща се случваха едновременно, че шансовете бяха категорично на негова страна.

Ал Ямани знаеше, че някъде в редицата от камиони са и двама негови другари по оръжие, които чакат да приберат контейнерите. Те не подозираха, че ги наблюдава, а и той не възнамеряваше да го показва. Този смел план беше толкова важен и сложен, че ал Ямани лично дойде в Америка и сам да се погрижи всичко да мине добре. Никоя от клетките в Щатите не беше уведомена за неговото пристигане. Другите не одобряваха решението му, не го пускаха да заминава, но накрая се примириха. Съзнаваше, че се съгласиха отчасти от съжаление заради неизлечимото му състояние. Но той не се срамуваше, защото беше убеден, че постъпва правилно.

Неколцина от тях излязоха с аргумента, че рискът е прекалено голям. Ако го хванеха, американците щяха да го принудят да проговори. Цялата операция щеше да пропадне... Ал Ямани реагира на тези притеснения със смях. Каза им, че не се бои да умре. Американците можеха да го измъчват до последно, но той пак нямаше да проговори. Да, ако разполагаха със седмици или може би с месеци, за да го обработят, вероятно щяха да го пречупят. Но ал Ямани нямаше да живее толкова дълго. Беше жертвал живота си още преди месеци.

Не, той бе изразходвал твърде много усилия и време за великия план, за да го повери на хора, които дори не познава, които са се посветили на каузата, но които не са изпробвани в боя. Макар и мюсюлмани, те живееха много по-различен живот в Америка от братята си, обитаващи люлката на Исляма. Да, те говореха правдиво и гръмогласно обявяваха омразата си към Америка, осъждаха липсата на порядъчност, възмущаваха се от развратения морал, но нима имаха куража да доведат атаката до нейния славен и огнен край? Тук останалите трябваше да се съгласят с ал Ямани, защото нямаше какво да противопоставят на думите му. Сериозността на задачата, съчетана с личната саможертва, не остави на другите избор и те благословиха последното му желание.

Ал Ямани погледна през бинокъла към площадката. В момента сините кранове сваляха контейнери от „Мадагаскар“ и той би трябвало да се успокои малко, но още не можеше да се отърси от неприятното предчувствие. Беше започнало преди повече от час, когато корабът бе завързан за доковете и остана така твърде дълго време. Нещо не беше както трябва. Саудитецът попита кувейтския си помощник дали е нормално, но младежът само сви рамене. Никой не му беше давал заповеди да следи колко време минава, преди да пристъпят към разтоварването на корабите.

Подозренията на ал Ямани се засилиха, когато един полицаи застана на пост пред трапа на контейнеровоза, а после други двама мъже се качиха на кораба. И отново кувейтецът се оказа безполезен. Само позна, че двамата са митничари. След почти трийсет мъчителни минути крановете най-накрая се раздвижиха. Ал Ямани си каза, че всичко минава добре, но нещо продължаваше да го притеснява.

Якуб се извини и отиде до тоалетната. Ал Ямани се възползва от възможността и слезе да се разтъпче. Бяха паркирали на предпоследното ниво на закрития паркинг. Оттук като на длан се виждаше пристанището и цялата околност. Саудитецът се подпря на една от колоните и отпи глътка вода. От новото си място виждаше малко повече от терминала. Долу на дълги редици бяха подредени безброй контейнери в очакване да ги натоварят на влакове или камиони. Някои сигурно щяха да бъдат преместени отново на кораби.

Няколкостотин метра навътре, там, където беше завързан „Мадагаскар“, ал Ямани забеляза плоска триетажна сграда. Вдигна

ръка към челото, за да не му пречи слънцето, и присви очи. Изглежда сградата имаше нещо като наблюдателна площадка на последния етаж. В момента там имаше няколко души. Ал Ямани се намръщи и грабна бинокъла от колата. Вдигна го и се зае да оглежда терминала. Секунда по-късно откри сградата, миг след това забеляза групата на наблюдателната площадка.

Саудитецът тежко преглътна. Преброи петима. Трима от тях бяха в униформи, а двама в цивилни дрехи. Неколцина говореха по телефони и по всичко личеше, че до един са вперили погледи в „Мадагаскар“. Саудитецът се наруга, задето не ги е забелязал по-рано. Наведе бинокъла и го насочи към Конкорд Стрийт. На улицата нямаше полицейски коли, нито други очевидни признаци, че американците знаят за смъртоносния товар, пристигнал на прага им. Пак с помощта на бинокъла той започна да оглежда района около дока.

Задачата му беше леко затруднена, тъй като не знаеше в какво се състоят рутинните транспортни и разтоварителни операции на пристанището. Освен полицая, застанал пред трапа на „Мадагаскар“, и мъжете на покрива на сградата, друго подозрително нямаше. А и тези две неща можеха да се обяснят лесно. Ал Ямани отново провери хората на площадката. Те продължаваха да гледат към „Мадагаскар“. Всички се обърнаха, когато при тях дойдоха мъж и жена.

Жената беше представена на групата. Един се обърна и я заговори. На гърба му се мъдреха три жълти букви, които накараха саудитецът да стисне бинокъла още по-силно. Дъхът му спря, когато видя как мъжът, облечен с яке на ФБР, посочи към „Мадагаскар“. Жената го изслуша, след което поклати глава. После погледна към кораба през бинокъл и посочи към купчината контейнери, които крановете разтоварваха. Друг от мъжете ѝ каза нещо и посочи към някакъв район в отсрещния край на терминала. Жената този път кимна и бързо влезе в сградата.

Ал Ямани свали бинокъла от очите си и вдиша дълбоко влажния въздух. Преодоля обзелия го пристъп на гадене и отново вдигна бинокъла. Този път фокусира върху първия етаж на сградата. И веднага видя нещо, което никак не му хареса. Отпред беше паркиран голям черен джип. Една от основните отговорности на ал Ямани в „Ал Кайда“ беше да разузнава за потенциални цели. Беше направил проучване доколко е възможно да се убият президента и директора на

ФБР, както и няколко други ключови американски фигури. Докато преглеждаше телевизионните новинарски репортажи, той откри, че Сикрет Сървис и ФБР много обичат да се возят на тези големи черни джипове. Без да е бил никога преди в Америка, той не знаеше дали тези автомобили се срещат често по пътищата, но в този джип, както и в седана, паркиран до него, имаше нещо по-различно от другите коли наоколо.

Жената, която беше видял на наблюдателната площадка, излезе от сградата с единия от мъжете, двамата се качиха на черния джип. Ал Ямани ги проследи с бинокъла как прекосяват терминала и се насочват към един от складовете. Колата, която също беше забелязал, ги последва. Двата автомобила спряха до склада и от тях наизлязоха хора. Ал Ямани преброи общо деветима и забеляза, че четирима от тях носят оръжие. Нещата ставаха все по-лоши. После извадиха от джипа няколко черни куфара.

Ал Ямани не можеше да повярва на очите си, но продължи да храни надежда, докато хората започнаха да внасят багажа в склада. Надеждата беше единственото, което му оставаше. Сигнал бе твърде далеч, жертвал бе прекалено много, за да позволи всичко да рухне в последния миг преди атаката. Но събитията се развиваха именно в тази посока.

Камион с оголено шаси паркира до крановете, които разтоварваха контейнерите от „Мадагаскар“. Ал Ямани за пръв път виждаше подобно нещо. Кранът вдигна ръждив червен контейнер от товарния отсек на контейнеровоза и внимателно го постави върху камиона. Група мъже с каски закрепиха контейнера и камионът потегли към склада.

Жената с къдравата кестенява коса стоеше пред отворените врати на склада и гледаше камиона, докато той бавно приближаваше към нея. Веднъж щом машината влезе, тя отстъпи настрани и нареди да затворят вратите.

Докато големите врати се затваряха, ал Ямани осъзна, че току-що вкараният вътре контейнер е именно неговият. Устройството, което бе отнело години от живота му, устройството, заради което бяха загинали десетки негови хора, сега се намираще в онази сграда. Просто ей така всичко се изплъзваше от контрола му, неговият велик план се рушеше

пред очите му. За пръв път в съзнателния си живот на саудитеца му се доплака. Как можа да се случи това точно в съдбовния миг?

Нечии стъпки го извадиха от мрачните мисли. Обърна се рязко, докато с едната ръка стискаше бинокъла, а с другата бръкна да извади ножа си. Беше Якуб, който се връщаше от тоалетната.

Кувейтецът забеляза загрижената му физиономия.

— Всичко наред ли е?

Ал Ямани не отговори веднага. Още бе обсебен от мисълта, че мисията му е провалена незнайно как. После, след като прикри яростта и внезапно обзелото го подозрение към младежа, той отвърна:

— Да, всичко е наред.

Якуб отиде при него до стената и погледна към терминала.

— Няма да чакаме още дълго. Корабът вече е наполовина разтоварен.

— Май си прав. — Ал Ямани му подаде бинокъла. — Каква е онази сграда там? За какво се използва?

Якуб взе бинокъла и погледна към указаното място.

— Коя по-точно?

Ал Ямани застана спокойно зад него и посочи към сградата с наблюдателната площадка на покрива.

— Ето онази сграда там. Където стоят някакви мъже.

Докато с едната ръка продължаваше да сочи, ал Ямани пхна другата под ризата си и извади ножа от кожената ножница. Сочещата ръка беше поставена леко върху рамото на кувейтеца. Внезапно, без предупреждение, тя го стисна силно. В същото време ал Ямани заби с всичка сила ножа в гърба на нищо неподозиращия младеж.

Бинокълът падна на пода и се разби на няколко парчета. Тялото на Якуб се втвърди като реакция на неочакваното нападение. Той изви гръб назад и устата му се отвори, за да изкрещи в агония. Само че ал Ямани беше бърз и изкусен в изкуството да убива. Свободната му ръка се премести от рамото към лицето и запуши устата на бившия му вече боен другар.

Борбата продължи само няколко секунди, след което кувейтецът се строполи на земята с отворени очи. Докато мозъкът на момчето още действаше, саудитецът съзря в очите му изненадата, неверието, че неговият брат мюсюлманин го е убил. Ал Ямани отпусна хватката си и извади ножа от вече неподвижното тяло. После остави кувейтеца да

легне на пода, наведе се и надникна над покривите на колите, за да огледа паркинга. Очакваше да види тичащи към него агенти на ФБР с извадени оръжия, крещящи да пусне ножа. Също като по филмите. Ал Ямани бързо се приготви за смъртта — нямаше да се предаде жив, за да не попадне в ръцете им. Можеше да скочи от високото.

Но агентите не се появиха. Минаха секунди и по всичко личеше, че е сам на предпоследното ниво на паркинга. Предпазливо коленичи и избърса острието в ризата на кувейтеца. После спря и се вгледа в тъмните невинни очи.

Нямаше ни най-малка представа дали човекът, когото току-що е убил, има вина — заради предателство или глупост. Това беше без значение.

В името на справедливата кауза нямаше незаменими хора. От най-великите воини на Аллах до най-незначителните. Фактите говореха сами за себе си. Нещо се беше объркало, ала какво — Ал Ямани не знаеше. Това обаче само доказваше, че трябва да е още побдителен. Нямаше да позволи на американците да го хванат. Не можеше да рискува и с кувейтеца. По-добре беше да действа сам. Замъкна трупа до ъгъла на гаража, където го скри зад една паркирана кола. Извади портфейла му и изтича до колата. Най-важното сега беше да се махне от този проклет град.

— Пол, готови сме да започваме — каза Ханусек, докато камионът минаваше покрай нея.

— Каква е ситуацията? — попита Раймър, който още се намираше в обекта на Министерството на енергетиката в Джърмантаун.

Ханусек влезе в склада и големите врати зад нея започнаха да се затварят.

— Току-що контейнерът беше свален и преместен в склада на митницата. — Тя продължи да върви из огромното хале, докато не стигна до мястото, където се беше разположил екипът ѝ заедно с оборудването.

Чуваше се как отварят куфарите, отключват ключалките и вадят екипировката. Хората на Ханусек работеха в екип от две години. Множеството тренировки и репетиции, учебни тревоги и претърсвания се казаха думата и сега действията им бяха като рутинни. През тези две години обаче те не бяха разполагали с толкова конкретна информация. Всички разбираха, че този път е различно. Целият Вашингтон беше вперил погледи в тях и дори самата тя усещаше, че подчинените ѝ са малко напрегнати.

Един от техниците ѝ хвърли слушалки, които да включи към защитения срещу подслушване сателитен телефон. Ханусек ги хвана с една ръка и ги сложи на главата си. После ги включи в телефона и нагласи микрофона на устата си, а телефона закачи на колана.

— В момента инсталираме сателитна връзка и ще разполагаме с предварителни данни... — Ханусек се консултира с един от техниците, който си слагаше раница с чувствителен гама-неутронен детектор. — След около шейсет секунди.

Останалите петима също бяха заети — отваряха лаптопи, размотаваха кабели, проверяваха връзката и включваха към захранването най-различни уреди.

— Готов ли си, Хари? — попита тя техника с раницата на гърба.

Мъжът извади една слушалка, стърчаща от раницата, и я сложи в ухото си. Миг по-късно вдигна палец, в знак че е на линия.

Ханусек го гледаше как тръгва по дължината на големия метален сандък.

— Сега идва моментът на истината — каза тя на Раймър, докато техникът бавно се приближаваше към нея. Някъде по средата на пътя той погледна към нея и вдигна загрижено вежди.

Ханусек затаи дъх. Техникът стигна до другия край на дванайсетметровия контейнер и се върна обратно. Когато стигна по средата, отново спря и се заслуша в слушалката. След няколко мъчителни секунди се обърна към шефката си:

— Гама-излъчване — девет, неутронно излъчване — четири.

Ханусек му махна да дойде при нея и предаде на Раймър данните. Новината беше посрещната със стон от бившия „тюлен“. Тя помогна на техника да свали раницата и му каза:

— Знаеш какво да правиш.

Мъжът хукна към срещуположния край на склада, където друг техник вече беше поставил Устройство с Германия с висока чистота (УГВЧ), за да извърши изследването на безопасно разстояние от контейнера.

— Деби — обади се Раймър в слушалката. — Какво ще кажеш да си облечете костюмите?

— Мисля, че е добра идея.

Ханусек с бърза крачка отиде до един от черните куфари и го отвори.

— Добре, всички внимавайте, време е за костюмите.

При нормални обстоятелства всички щяха да изразят недоволство, че трябва да си слагат противорадиационно облекло, но не и тази сутрин. Един по един членовете на екипа се напъхаха в костюмите, сложиха си ръкавиците, ботушите и шлемовете. Накрая залепиха с тиксо всички места на припокриване, за да затворят костюмите херметично. Когато Ханусек свърши, един от техниците дойде при нея с УГВЧ в черна брезентова чанта. Подаде ѝ устройството и тя внимателно го постави близо до контейнера. Коленичи и погледна дали всичко се записва и предава вярно.

Ядрените физици от лабораториите в Лорънс Ливърмор, Скандиа и Лос Аламос в момента седяха пред компютрите си, за да анализират

гама-излъчването и спектралните показатели, които УГВЧ измерваше. Учените образуваха това, което Министерството на енергетиката наричаше „Виртуален стационарен екип“.

Ханусек стана и се върна до мястото, където се бяха разположили колегите ѝ. Защитният костюм ѝ бе доста неудобен, но вниманието ѝ беше приковано към информацията, която се предаваше към портативните лаптопи. На УГВЧ щяха да му трябват цели петнайсет минути, за да направи пълен анализ на това, което се намираще в контейнера.

Докато минутите бавно се нижеха, Ханусек стоеше зад ядрения физик на екипа и гледаше как върви потокът от данни. Процесът беше стигнал до средата, а нещата не изглеждаха добре. Членовете на Виртуалния стационарен екип бяха много по-умни от нея, но дори тя можеше да прецени, въз основа на показателите, че са изправени пред сериозен проблем.

— Пол, там ли си? — попита тя?

— Да.

— Виждаш ли това, което и аз?

— Определено. Не разбирам много, но слушам как го обсъждат във Виртуалния стационарен екип.

— И?

— Никога преди не съм чувал научни гении като тях да звучат толкова превъзбудено.

Ханусек се взря в данните през плексигласовото стъкло на шлема.

— Ако се съди по това, което виждам, според мен е добре да изследваме това нещо с рентген.

— Съгласен съм. Само внимавайте там, чу ли?

— Не е необходимо да ми го казваш. — Ханусек се засмя нервно.
— В момента стоя точно до тая проклетия.

— Извинявай. — Раймър изпитваше съчувствие и съжаляваше намиращите се в склада техници. Ако можеше да е на тяхно място сега, нямаше да се колебае нито секунда.

— Пол, повикахте ли някого да се погрижи за това нещо или очаквате от нас да го сторим?

— Зеленият екип излита от Форт Браг, докато говорим с теб — Раймър имаше предвид екипът за обезвреждане на оръжия за масово

унищожение, създаден към „Делта Форс“.

Като чу това, Ханусек се поуспокои малко.

— Добре, ще се подготвим за рентгеново изследване.

— Почакай малко, Деби. — Ханусек чу, че Раймър говори с някой. След около десет секунди отново заговори в слушалката: — Деби, мозъчният тръст е единодушен, че това нещо в действителност е специален ядрен материал.

Макар и Ханусек да виждаше, че нещата се движат точно в тази посока, чутото я накара да замълчи. Лицата на трите й деца и на съпруга й изплуваха пред очите й. Секунда по-късно тя възвърна самообладание и попита:

— Има ли достатъчно критична маса за взрив?

— Да.

Устата на Ханусек изведнъж пресъхна.

— Колко е голяма?

— Двайсет килотона.

— Леле Боже! — Ханусек си представи каква разрушителна мощ са дваайсет килотона. Ако това чудо избухнеше, само кратерът от експлозията щеше да е с диаметър един километър.

— Чуй, Деби, трябва да предам добрата новина на президента. Стой така няколко минути и ще се обадя отново.

— Добре — промърмори Ханусек в микрофона и нареди на екипа да пригответи портативната рентгенова машина. Докато те извършваха приготовленията, тя остана загледана в големия червен стоманен контейнер. За пореден път я обзе една мисъл, този път с нова сила — че заплатата й е ужасно ниска в замяна на риска, който поема.

Съветът по национална сигурност нетърпеливо чакаше резултатите за съдържанието на контейнера в Чарлстън. Интересно, но на кораба, щурмуван от Екип 6 в залива Чесапийк, не бяха открити никакви оръжия. Претърсването на целия съд с гама-неутронни детектори не доведе до нищо. Въпросният контейнер беше поставен на доста недостъпно място, но командосите успяха да пхнат детектора между два контейнера. Показателите бяха отрицателни. Като допълнителна мярка президентът нареди корабът да бъде върнат в океана, където плаващ кран щеше да разтовари съдържанието, за да могат да погледнат интересувания ги контейнер по-отблизо.

Когато гласът на Раймър забумтя от високоговорителите в конферентната зала на обект „Р“, всички разговори веднага спряха.

— Господин президент, тук е Пол Раймър от НЕСТ. Имам нова информация от Чарлстън и се боя, че не е добра. — Гласът му звучеше загрижено, но нямаше паника.

Президентът хвърли бърз поглед към Кенеди, след което се обърна към големия екран, на който се виждаше Раймър.

— Слушам те.

— Оказа се, че информацията, дадена от ЦРУ, е точна. Моят екип потвърди, че във въпросния контейнер се съдържа устройство, направено от специален ядрен материал. Достатъчно голямо е, за да създаде предварително изчисления взрив с мощност дваисет килотона.

Настъпи тишина. Размениха се объркани погледи, неколцина измърмориха нещо.

Накрая президентът зададе въпроса, който беше на езика на всички:

— Устройството обезопасено ли е?

Раймър се поколеба за секунда.

— Това е сложен въпрос, сър — отвърна той. — Ако вземем предвид, че то е в наши ръце, тогава, да, обезопасено е. Но доколко е стабилно... тепърва предстои да разберем.

Началничката на кабинета смръщи лице и попита:

— И какво, по дяволите, значи това?

— Значи, че то е у нас... а не у терористите — отговори Раймър.

— В същото време обаче, хората ми нямаха достатъчно време да определят структурата на устройството.

Джоунс размаха ръце пред лицето си и с примирен тон продължи:

— Господин Раймър, извинете ме, но не ви разбирам. Можете ли да повторите на прост език за тези, които нямат техническо образование?

— С две думи, ние не знаем дали проклетото нещо е готово да се взриви или не. — Очевидно с тези думи успя да спечели вниманието на всички. — Трябва да действаме предпазливо. Не можем просто така да отворим вратата на контейнера и да започнем да тарашим за бомбата. Може да има капан. Затова моите хора първо ще го видят на рентген, за да определят как е сглобено устройството.

Президентът скръсти ръце.

— Изложи ми най-оптимистичния и най-песимистичния вариант. Раймър сви рамене.

— В най-добрия случай... досега не сме имали нещо подобно.

— Но в момента имаме — настоя Хейс.

— В най-добрия случай — Раймър отново сви рамене — механизмът на устройството няма да е задействан и на нас ще ни е сравнително лесно да го обезвредим. В най-лошия случай... някой чака и наблюдава контейнера в Чарлстън и вече знае, че сме го разкрили.

— И?

— Тогава могат да взривят бомбата с дистанционно, сър, и за един миг град Чарлстън ще остане само в миналото.

Президентът хвърли поглед към министъра на вътрешната сигурност, който само преди минути беше настоявал да се блокира целия град. Отбеляза си го наум и отново се обърна към Раймър:

— Как ни съветваш да постъпим?

— Преди да правим каквото и да е, сър, трябва да разберем точно какво има в контейнера. Това ще ни отнеме малко повече време и търпение. Щом разберем пред какво сме изправени, все ще се оправим някак. Повикали сме от Форт Браг екипа за обезвреждане на оръжия за

масово унищожение на „Делта Форс“. Те пътуват към Чарлстън. До тогава моят екип успешно ще диагностицира ситуацията.

— До колко време ще стане?

— До половин час хората ми ще имат доста ясна представа за устройството.

— А ако е задействан механизмът и вече тиктака?

— Тогава на „Делта“ ще се наложи да действа много бързо, сър.

Президентът се почеса по брадичката.

— Добре, Раймър, желая ви успешна работа. И се свържете веднага, щом научите нещо ново.

Хаосът настъпи почти веднага след това. Не беше учудващо, че дойде най-напред от Маунт Уедър, където се бяха заврели вицепрезидентът Бакстър, министърът на финансите Кийн и министърът на вътрешната сигурност Макелън. Идеята да се сложат тримата на едно място не беше много уместна. Всеки от тях поотделно имаше характер, който едва се търпеше в нормални обстоятелства. В разгара на съвсем реална криза те направо изпаднаха в истерия. Главният прокурор Стоукс обаче запази спокойствие. През последния час той беше мислил доста, и то не само за непосредствено предстоящите събития, които щяха да променят историята. Той гледаше далеч напред в бъдещето. Навикът му беше вкоренен от майка му. При всяка криза имаше решителен стадий, в който или всичко се свиваше надолу в пропастта, или катастрофата биваше избегната. Повечето хора веднага тичаха да се скрият, обзети от паника, от шок. По-хитрите и находчивите обаче именно в такива моменти умееха да се възползват от възможността, а сегашната криза беше крайно драматична. Ако бомбата гръмнеше, Стоукс съзнаваше, че завинаги ще го свързват с президента, който не е реагирал достатъчно навременно и бързо.

Майната му на Министерството на вътрешната сигурност! Американският народ имаше много смътна представа как трябва да се действа. Министерството на правосъдието и ФБР бяха съвсем друго нещо. Гражданите знаеха, че президентът и главният прокурор трябва да ги защитават у дома, в родината им.

А президентите рядко ги жертват, поне не и до следващите избори. Това обаче не се отнасяше за членовете на президентския кабинет. Когато се разразеше мащабна криза, тях обикновено ги използваша като изкупителни жертви. И първо тях даваха на пресата, която ги изяждаше парче по парче. Когато от репутацията и кариерата им не останеше нищо, ги изпращаха обратно там, откъдето са дошли. Където пък хората, които до скоро си смятал за най-близки приятели,

започват да те отбягват като чумав. Да, във Вашингтон политиците може и да падаха от високо, но главният прокурор Мартин Стоукс нямаше намерение да се дава така лесно.

Винаги реалист обаче, той си даваше сметка, че вече е късно да избегне летящия куршум. Все пак имаше малък шанс за оцеляване, ако пожертваше министър Макелън. Министерството на вътрешната сигурност се намираше още в младенческата си възраст в сравнение с останалите министерства, но въпреки това вече си беше спечелило репутацията на институция, пълна с некадърници. Но и така да беше, при катастрофа с подобна сила щеше да е необходим повече от един член на кабинета, за да засити гнева на Капитолия, пресата и цялото общество. Не, тази работа беше прекалено голяма, за да не пострада от нея. В този случай най-разумният ход беше да заздрави приятелството си с президента и да се надява този Раймър и неговият НЕСТ да си свършат добре работата.

Шумните пререкания от Маунт Уедър продължиха няколко минути. Министър Макелън отново предложи Чарлстън да бъде блокиран. Вече беше започнал сутрешният час пик и с всяка следваща минута, твърдеше той, стотици, ако не хиляди, хора се превръщат в потенциални жертви на терористите. Той настояваше най-малкото да се спре пътния поток, влизаш в града. Министърът на финансите Кийн каза, че ако затворят Чарлстън, ще трябва да затворят и финансовите пазари и така ще демонстрират паника.

По средата на дебата Стоукс забеляза, че генерал Флъд и министърът на отбраната Кълбъртсън липсват. Вероятно бяха заети с останалите три кораба от списъка. Стоукс тъкмо се намери да влезе в спора, когато вицепрезидентът Бакстър направи грешката да намеси политиката.

— Робърт — обърна се той, — предстои ни преизбиране. Ако това нещо избухне и пресата разбере, че сме знаели за него и не сме сторили нищо, за да защитим гражданите на Чарлстън, с администрацията ти е свършено.

Стоукс познаваше вицепрезидента Шърман Бакстър достатъчно добре. Той беше глупак и най-накрая в него бяха надделели гордостта и егото му. За никой не беше тайна, че президентът едва ли не се срамува от своя вицепрезидент. Изборната комисия на партията ги беше принудила да работят заедно и в началото нещата между тях

вървяха добре. Но не за дълго. Бакстър беше от Калифорния и, както беше обещал, напълни касата на партията с пари и помогна за спечелването на най-скъпия щат за каузата. След това обаче ситуацията рязко се влоши. Бакстър бавно, но сигурно беше изолиран. На практика бе прекарал последните две години най-вече или в чужбина, или в командировки за набиране на средства. Отсъствието на неговото мнение по всеки по-важен проблем беше показателно.

Носеха се слухове, че ще бъде сменен, и Стоукс реши, че моментът е подходящ най-сетне да се изкаже. Главният прокурор имаше свои планове и като всеки лоялен воин се хвърли да защитава президента.

Изказа се необичайно високо и рязко:

— Мисля, че всички трябва да се успокоим и да оставим политиката настрана.

Изречението на вицепрезидента беше достатъчно красноречиво. Той гледаше като капитан на току-що торпилиран кораб.

Стоукс не си губи времето и продължи:

— Ако затворим проклетия град, ще предизвикаме паника и както Раймър ни каза преди малко... — Стоукс направи пауза и с по-спокоен глас добави: — Нека си поемем дълбоко дъх, да се успокоим и да оставим Раймър и генерал Флъд, както и техните хора, да си свършат работата, за която са обучавани. Да не им се бъркаме.

Възнаграждението за тази тактика дойде само след секунди. Президентът Хейс се усмихна одобрително и отвърна:

— Добре казано, Мартин.

Тъй като годишно пробягваше два-три maratona, Деби Ханусек не се притесняваше от потта, но положението беше смешно. Още не бе преполовило утрото, а температурата в склада вече приближаваше трийсет и осем градуса. И въздухът беше адски влажен. Но нямаше как да си свали шлема, за да избърше потта от лицето си. Тя и екипът ѝ бяха участвали в достатъчно учения и реални кризи, за да преодолеят страха от задушаване в скафандрите. Тя никога не изпаднаше в паника, но беше виждала как много други не успяват да издържат.

Наблюдаваше колегите си за признаци на стрес. Те бяха отлично обучени и добри в работата си, но никога преди не се бяха сблъскали с подобна заплаха. Всъщност на никой от програмата НЕСТ не му се беше налагало да се занимава с нещо подобно. Бяха се отзовали на доста фалшиви тревоги, най-вече малки радиологични устройства. Обикновено това бяха медицински уреди, забравени или изгубени. Но практиката ѝ не помнеше нищо с такава мощност — истински ядрен материал за бомба с достатъчно критична маса да предизвика взрив от двайсет килотона.

Мозъчният тръст, разположен из различните лаборатории, продължаваше да анализира данните, които Ханусек им изпращаше. Всички бяха единодушни, че пред тях стои истинска атомна бомба. Показателите на ядрените химични елементи, използвани за направата на разрушителното оръжие, не можеха да се объркат с никой други. Вече бяха започнали да разследват откъде може да е дошла бомбата. За Ханусек този въпрос си беше чисто академичен. В момента единственото, което тя искаше, бе да неутрализира дяволската машина.

Когато портативният рентген най-накрая беше инсталиран, Ханусек даде знак да започнат със слабо облъчване. Не искаше да засегне електронната верига, която можеше да детонира устройството. Първото облъчване беше безрезултатно. Никой от тях не се изненада.

Движеха се внимателно и предпазливо. Двамата техници погледнаха към Ханусек, за да им разреши да увеличат мощността. Тя кимна и двамата облъчиха контейнера отново. Деби погледна към картината на лаптопа пред себе си.

Този път беше по-добре. На изображението се различаваха очертанията на предмет с размерите на волейболна топка. Ханусек нареди да увеличат още мощността. Третото облъчване беше успешно. Сега вече ясно се виждаха контурите на устройството, но само толкова. Дизайнът беше класически — сферично ядро с ядрен материал, заобиколено от експлозиви. Само че имаше един проблем.

— Увеличете още малко мощността — извика тя.

Резултатите от следващото облъчване се появиха на екрана. Тя се намръщи. Натисна един бутон на бедрото си и каза:

— Пол, виждаш ли това?

— Да... почти едновременно с теб.

Тя изчака, за да се увери, че Раймър е видял резултатите от четвъртото облъчване.

— Е... имаш ли някакви предположения къде се намира експлозивът и детонаторът?

— Никакви.

Ханусек махна на техниците отново да увеличат силата на уреда. Когато се появи следващата картина на монитора на лаптопа, мистерията си остана.

— Пол, ще ги накарам да пробват отдолу.

— Добре.

На базата на вече направените рентгенови снимки техниците бързо изчислиха точното местоположение на устройството и пропълзяха под контейнера. Поставиха портативната рентгенова машина на сантиметри от дъното и облъчиха контейнера. Точно в целта. Ханусек им нареди да засият мощността. След третото облъчване откриха това, което търсеха.

— Какво мислиш? — попита тя Раймър.

— Мисля, че трябва да се обадя на президента.

— И аз бих постъпила така.

— Добре. Стой там и чакай да пристигне Зеленият екип.

— Прието.

— И, Деби...

- Да, Пол?
- Чудесно си свършихте работата.
- Благодаря.

ЮГОЗАПАДНА АЗИЯ

Самолетът на ЦРУ вече бе достигнал таван от дванайсет хиляди и триста метра и напускаше афганистанското въздушно пространство. Рап не беше помъкнал всички папки и карти. Те бяха сканирани и записани на диск. Двама от пленниците обаче бе взел със себе си, както и достатъчно морфин да се надрусва цяла тайфа наркомани. Единият бе Уахид Абдула, другият — Ахмед Халили, младежът от Карачи. В момента двамата спяха, завързани и натъпкани с успокоително. Третият пленник, изглежда, беше само техен телохранител, но Урда държеше да го разпита и да види какво може да изкопчи от него.

Рап изпълни задачите, които си беше поставил. Не виждаше смисъл да си губи времето повече в Югозападна Азия. Особено предвид това, което се случваше в Щатите. Само мисълта, че човек като Мустафа ал Ямани се разхожда свободно на американска земя, беше достатъчна да го вбеси. С удоволствие щеше да си излее гнева върху Абдула, ако откриеше, че саудитецът отново го е излъгал.

В момента очакваше включване от шефката си. Използва времето да запише сканираните документи на лаптопа си. Намерението му беше да оползотвори дългия полет в търсене на нишки, с надеждата да попадне по следите на ал Ямани. Щеше също така да подремне малко, защото в противен случай, когато кацнеш, щеше да е като парцал и нямаше да е в състояние да свърши нищо.

Най-накрая Кенеди се обади.

— Нещо ново, Мич?

— Не. Какво става с корабите?

Кенеди му разказа всичко, което бяха научили. Не пропусна и разногласията в Съвета по национална сигурност относно това как да се действа в Чарлстън.

Рап изпъшка.

— Виж какво, Айрини. Нямаме много време. Трябва да загърбим всичките глупости и незабавно да се обадиш на Скип. — Той имаше предвид Скип Макмахън, директорът на Центъра за борба с тероризма на ФБР. — Не казвай на Роуч... нито дори на президента. Цялата тази работа скоро ще избухне. Нямам предвид бомбата, а историята. Щом това стане, терористите ще потънат вдън земя. Скип трябва да изпрати агенти в пристанищата и да разбере дали някой не чака, за да си прибере контейнерите. Може техните хора да работят на доковете.

— И аз си мислех същото.

— Имаме право само на един опит, Айрини. После те ще изчезнат и няма да ги хванем. Трябва да проследим корабните доставки чак до крайната им дестинация и да разкрием техните нелегални клетки.

— Веднага ще му се обадя.

Рап чу гласа на някой, който влезе при нея, и тя каза:

— Ще ти се обадя след минута.

Гласът на Раймър отново прокънтя през високоговорителите. Този път обаче положението беше по-различно. Министърът на вътрешната сигурност Макелън беше единственият останал в конферентната зала в Маунт Уедър. Министърът на финансите Кийн беше заминал за разговор с председателя на нюйоркската фондова борса, а вицепрезидентът Бакстър ближеше някъде люти рани. Генерал Флъд и министърът на отбраната Кълбъртсън се занимаваха с останалите три кораба. В обект „Р“ бяха останали само президентът, началничката на кабинета Джоунс, директорът на ЦРУ Кенеди, държавният секретар Бърг и съветникът по националната сигурност Хейк.

Когато чува гласа на Раймър, всички се обърнаха към екраните.

Вместо сериозната му физиономия видяха широка усмивка.

— Господин президент, имам добра новина.

— Слушаме те с нетърпение.

— Направихме рентгенова снимка на контейнера. Смятаме, че въпросното устройство е чисто физическа субстанция.

Този термин не беше известен на президента, но съдейки по широката усмивка на Раймър, той предположи, че има някакво

положително развитие.

— Господин Раймър, нямам никаква представа какво е това чиста физическа субстанция, но тъй като за пръв път ви виждам ухилен до уши тази сутрин, предполагам, че чиста в случая е по-добре от мръсна.

— Да, би могло да се каже — засмя се Раймър.

— И какво точно означава този термин?

— Сър, в общи линии тя представлява сфера с радиоактивен материал, употребяван за производството на ядрено оръжие. — Той оформи с длани кръг във въздуха. — Но няма детонатор и експлозивен материал, които се използват за задействане на ядрената имплозия.

На Хейс му стана горе-долу ясно.

— Значи това просто е ядрото на ядрената бомба... и нищо повече.

— Да, точно така, сър.

— И не може да избухне?

Само с едно изключение, помисли си Раймър, но вероятността за него беше толкова малка, че не си заслужаваше да го споменава.

— Без експлозивите и детонатора, сър, бомбата не може да причини никакви разрушения.

— Значи сме спасени? — попита Валъри Джоунс.

— Да, радиоактивният материал вътре в момента не представлява заплаха за град Чарлстън.

Залата се изпълни с ликуващи викове. Някои облекчено въздъхнаха, други нервно се засмяха, имаше дори такива, които се запрегръщаха. Президентът и останалите поздравиха и похвалиха Раймър и служителите му за добре свършената работа. След около минута страстите се успокоиха и Хейс тъкмо се канеше да зададе на Раймър нов въпрос, когато вратата на конферентната зала рязко се отвори и вътре влезе един от подчинените на Валъри Джоунс.

Той отиде при нея и ѝ прошепна нещо. Джоунс го слуша само около секунда, след което грабна телефонната слушалка пред себе си. Натисна с пръст мигащия червен бутон.

— Тим. — Тя напрегнато се вслуша, докато отсреща не ѝ отговориха. — Тим, картината ми е ясна. Докарай го в твоя офис до петнайсет минути. Кажи му, че ще разговарям лично с него. — После изчака отговора, като през цялото време клатеше глава. — Това са глупости, Тим. Можеш да му повториш, че така съм казала. Ако не

иска да почака петнайсет минути, ще се погрижа никога повече да не вземе интервю с човек от тази администрация. Ще се обадя на шефа му и ще разкажа историята направо на него. Сега го заведи в офиса си и ми звъни отново след петнайсет минути.

Джоунс затръшна слушалката и се обърна към президента:

— От „Таймс“ се канят първи да разгласят сензационната история, че целият президентски кабинет е бил евакуиран снощи от столицата.

Часовникът отмерваше девет и нещо сутринта. Ахмед ал Адел ставаше все по-нервен. Откакто купи транспортната фирма, беше пътувал стотици пъти до пристанищния терминал, но днешното пътуване без съмнение беше най-важното и най-напрегнатото. Най-често пътуванията минаваха гладко. Ал Адел тръгваше от Атланта рано, за да избегне ужасните задръствания, и пристигаше в Чарлстън, преди вратите на пристанището да се отворят в седем сутринта.

Всичко беше напълно законно. Така и трябваше да бъде. Ал Адел беше педантичен човек. Беше открил, че транспортният бранш не е така прояден от корупцията, както му бяха казали, преди да дойде. Това обаче не представляваше проблем за него. Ал Адел имаше намерение да играе по техните правила чак до самия край.

Международният транспорт се оглавяваше от големи мултинационални корпорации, въртящи милиарди долари. Но както винаги, и тук имаше място за по-малки играчи. Ал Адел внасяше стоки за набъбващото мюсюлманско население на Атланта. Докато си плащаше сметките и следваше правилата, установени от американските митници, корпорациите щяха да продължават да прекарват с кораби неговите стоки, а той — да ги транспортира с камиони.

Занимаваше се с тази дейност вече една година. Имаше си малък бизнес и не зависеше от никого. Нямахте печалби, но просто защото не го искаше. Бизнесът беше само прикритие. Поради тази причина той не полагаше никакви усилия да съкрати разходите или да разшири търговската мрежа. Три пъти седмично той пътуваше от Атланта до Чарлстън — два пъти, за да прибере новопристигналите контейнери от Индия, и веднъж за кораба от Пакистан.

Неговата взискателност му помагаше навсякъде. Като имигрант от Саудитска Арабия и собственик на транспортна фирма, занимаваща се с международна дейност, ал Адел все пак беше привлякъл вниманието на ФБР. Първоначално той им сътрудничесеше, отговаряше

на всичките им въпроси, защото знаеше, че няма друг избор. А и беше прикрил следите си толкова добре, че нямаше от какво да се страхува. Но когато ФБР започна да рови още по-дълбоко в неговия професионален и личен живот, той се раздразни и уплаши, че може да открият нещо. След месеци притеснение обаче у него се надигна арабската му гордост. Така или иначе живееше в Америка достатъчно дълго, за да знае как да постъпи.

Идеята му хрумна, докато една вечер гледаше телевизия. В предаването обсъждаха Закона за защита на нацията. Един от гостите беше адвокат по човешките права от Атланта. Ал Адел беше чувал за него и преди. Казваше се Тони Джаксън, но беше по-известен с прякора си — Южняшката уста. Джаксън беше приел ислямската вяра и обожаваше да поема казуси, които гарантираха засиленото внимание на медиите. След като чу колко страстно и разпалено защитава мнението си, че Законът за защита на нацията е грубо нарушение на Закона за правата, ал Адел го посети още на следващия ден. Обясни му ситуацията: че е американски гражданин, който се стреми да упражнява законния си бизнес, а ФБР непрекъснато го притеснява. Джаксън се зае със случая, но вместо да прибегне до съда, се обърна към медиите. В крайна сметка ФБР се отдръпна от клиента му.

Ал Адел беше много горд, че така е натрил носа на американците. И понеже се намираше в културна изолация от корените и религията си, взе да се определя като самотник, праведен воин, застанал в защита на вярата си в едно средище на покварата и злото. Това чувство на морална чистота и превъзходство само засили нетърпимостта му към голямата културна и религиозна разлика между родната му Саудитска Арабия и упадъчната Америка.

Изпълняваше Божията мисия. Беше уверен, че Аллах няма да позволи той да се провали, щом го е закрилял толкова време, почти до края на операцията. Тази мисъл беше завладяла съзнанието му и в момента, в който му разрешиха да влезе в терминала на пристанището и да качи контейнера. Ал Адел се обърна към спътника си. Двамата си размениха облекчени погледи. Беше толкова горещо и влажно, че се притесниха камионът да не прегрее. Предстоеше им дълъг път и последното нещо, което им трябваше сега, беше камионът да закъса на магистралата и да привлече вниманието на полицията.

Ал Адел освободи спирачката и отново превключи на скорост. Седеше, прегърбен зад големия волан, и гледаше наоколо за подозрителни признаци. Дотук всичко изглеждаше нормално. Гигантските сини кранове сваляха товара от кораба, а грубоватите докери, които имаха навика да му крещят понякога, сега бяха заети с работата си.

Саудитецът спя зад камион с открито ремарке. Две коли спряха между някакви оранжеви конуси. Един от големите контейнери бързо беше преместен върху ремаркетото на камиона пред тях. През цялото време ал Адел и помощникът му наблюдаваха внимателно.

Шойър и хората му задействаха плана. Макмахън се обади от Вашингтон и повтори предположението, което тревожеше и Рап — че някой чака в пристанището, за да прибере ядреното устройство. След като се обади на пристанищните власти, разбраха, че един камион наистина чака да качи контейнера, пристигнал току-що от Пакистан. Шойър не виждаше защо трябва да усложнява нещата. Беглото наблюдение показва, че в камиона пътуват двама души.

Един от неговите агенти предложи да повикат тактически екип за поддръжка, но Шойър отхвърли идеята. Разполагаше с шестима души и с още десетина местни ченгета, въоръжени с пушки-помпи и картечни пистолети. Ако въпросните двама не пожелаеха да се предадат доброволно, имаха достатъчно огнева мощ да се справят с тях. Най-важният фактор беше времето. Беше се образувала опашка от камиони, чакащи реда си. Ако не пуснеха скоро тези камиони в терминала, терористите можеха да заподозрат нещо и да духнат.

Шойър пресметна, че шансовете да заловят двамата мъже, без да наранят никой друг, са най-големи, ако ги пусне да влязат в терминала. Щеше да е като примамването на бик в кланица. С помощта на началника на пристанището, един от главните товарачи и двама оператори на кранове той бързо състави ефикасен план.

Шестимата агенти на ФБР чакаха скрити зад контейнерите от двете страни на асфалтирания път за камиони. Шойър се увери, че са заели позиции, и нареди да пропуснат камионите в терминала. От наблюдателната площадка се виждаше как разтоварват „Мадагаскар“ и още един кораб. Сините кранове, които вдигаха дългите по над десет

метра контейнери, не можеха да се сбъркат с нищо друго в далечината. Техните хипнотични движения подсказаха брилянтна идея на специалния агент на ФБР, отговарящ за двата щата — Колумбия и Южна Каролина.

Когато първият камион паркира на площадката за товарене, Шойър нареди на хората си по радиостанцията да се приготвят. Шофьорите на камиона нямаше как да видят, че докато товареха машината пред тях, втори кран спусна контейнер зад техния камион, за да блокира пътя им за отстъпление. Шойър ясно виждаше лицата на заподозрените, докато те, вдигнали глави нагоре, наблюдаваха как товарят контейнера на камиона пред тях.

Шойър изчака подходящия момент и нареди на служителите си да тръгват. Трима агенти врълетяха камиона от двете страни. Първият отвори вратата, вторият издърпа човека отвътре и го хвърли на земята, а третият прикриваше другите двама с вдигнато оръжие от разстояние три метра. Двамата заподозрени бяха надвити и оковани с белезници, без дори да гъкнат.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Хеликоптерът „Сикорски S-61 Сийкинг“ прелетя над столицата по-бързо от обикновеното. Пилотите на „Марийн 1“ не споделяха увереността на президента, че връщането в Белия дом е напълно безопасно и няма от какво да се страхуват. Не бяха свикнали да казват на президента какво да прави. Затова като всички добри авиатори от морската пехота, те следваха заповедите и изпълняваха задачите си перфектно. Служителите от Сикрет Сървис обаче се държаха малко по-различно. Джак Уорч, специалният агент, отговарящ за президентската охрана, беше протестирайл категорично. Първо пред Валъри Джоунс, а после и пред самия президент.

Уорч и президентът поддържаха добри работни взаимоотношения. Президентът почти винаги се вслушваше в съветите на специалния агент. Особено в тези, отнасящи се до сигурността. Хейс често постъпваше както му каже Уорч, за да успокои страховете му. Но когато стана дума за завръщане в Белия дом в разгара на кризата, президентът остана неумолим. Уорч вдигна скандал, но се отказа навреме. Също като при летците от морската пехота, заповедта на президента беше закон. Уорч официално изказа мнение, че подобно преместване е прибързано и необмислено, но малко след това се примири и отиде да организира заминаването на президента.

Айрини Кенеди, както обикновено, беше наблюдавала мълчаливо. Тя бе склонна да чете между редовете и да търси зад всяко действие политически мотиви. Изкарала целия си съзнателен живот в ЦРУ, Кенеди одобряваше тайните. За нея нямаше съмнение, че е по-добре редовите американци никога да не разберат какво се е случило в Чарлстън. Животът им и без това беше достатъчно труден, за да се тревожат и за опасността от ядрено унищожение.

За съжаление, покриването на цялата история вече беше невъзможно. Медиите бяха надушили нещо. Още когато започна

операция Ноев ковчег, Кенеди съзнаваше, че на следващия ден журналистите веднага ще разберат всичко. И се оказа права. Не само че репортерът от „Таймс“ в разговора си с Джоунс отказа да не разгласява наученото, но сега към него се бяха присъединили още двама репортери. Бедният Тим Уебър, прессекретарят на Белия дом, геройски сдържаше напора. Ако не се върнеха бързо в Белия дом и не му помогнеха, потопът щеше да помете всичко.

Кенеди беше истински професионалист, но също така и реалист. Да скрият от пресата и американския народ случилото се през последните дванайсет часа беше безнадеждно начинание. Понационалният вариант на действие беше да изкарат сами най-важната информация и да се опитат да контролират движението ѝ. По тази точка Кенеди беше напълно съгласна с президента и началничката на неговия кабинет. Би предпочела Хейс да стои затворен на сигурно в обект „Р“ докато не се проясни картината на заплахата, но на карта бяха поставени изключително важни политически и икономически интереси.

Икономическите проблеми бяха лесни за разбиране. Финансовите пазари вирееха в стабилна среда. Щом повишаването на лихвените проценти или увеличаването на безработицата можеха да сринат фондовия пазар, какво оставаше за новината, че цялото политическо ръководство на Америка се е евакуирало от Вашингтон. Хейс не спомена политическите последици, но Кенеди много добре знаеше какво има предвид. Той не можеше да си позволи да се крие в бункера, докато редовите граждани продължават да ходят на работа, без да знаят нищо. Противниците му щяха да го обвиняват за страхливец.

Хейс твърдо държеше на мнението си, че най-бързият и най-добрият начин да се избегне паниката е да се върне зад бюрото си в Овалния кабинет и да продължи да управлява страната. До голяма степен Кенеди беше съгласна с него и го каза, когато той я попита. Тогава на президента му хрумна импровизиран план. Той нареди на вицепрезидента и на министъра на вътрешната сигурност да останат в бомбоубежището в Маунт Уедър. На министъра на финансите Кийн каза да дойде за среща при него в Белия дом. Държавният секретар Бърг щеше да остане в обект „Р“ заедно със съветника по

националната сигурност Хейк, а Джоунс щеше да го придружи в Белия дом.

Айрини вече не помнеше колко пъти е летяла с хеликоптера „Марийн 1“. Прекалено много бяха. Но в момента се чувстваше, че летят по-бързо от обичайното. Погледна през малкия илюминатор. Долу се виждаше паметника на загиналите във Втората световна война. Работници поставяха пейки и приготвяха мястото за възпоменателната церемония в събота. Рап бе на път за Щатите и се очакваше да пристигне вечерта. Утре сутринта тя щеше да му подаде нишката, за да разследва всякакви възможни връзки между разкрития терористичен заговор и церемонията.

Хеликоптерът рязко се наклони и пътниците в него веднага се хванаха за облегалките на креслата. Кенеди погледна към Уорч, който седеше на малка сгъваема седалка зад пилотите. Като повечето агенти от Сикрет Сървис и той понасяше стоически нещата. По отегчения поглед и намръщаното лице обаче Кенеди можеше да познае, че не е много доволен от решението на президента да се върне в Белия дом.

Хейс се наведе напред, към пилотите.

— Джак, това за мое наказание ли е?

— Не бих си го и помислил, господин президент. Просто гледаме да ви доставим в Белия дом навредим, без риск да ни свалят, докато сме във въздуха.

Хейс погледна към Кенеди и ѝ се усмихна. За втори път тази сутрин ѝ каза:

— Страхотна работа свърши, Айрини. Не знам какво щях да правя без теб.

— Благодаря, господин президент. — Кенеди също си позволи да се усмихне. — Но трябва да благодарите на Мич, а не на мен.

— Не се безпокой, и това ще стане.

Той хвана дланта ѝ с почти момчешки ентузиазъм и добави:

— Успяхме да спрем копелетата, Айрини! Спряхме ги на време. Те бяха готвили операцията си дълго, а ние ги спряхме в движение.

Кенеди се усмихна по-широко.

— Да, така е, сър. Спряхме ги.

Директорът на ЦРУ не беше от тези, които обичат да се фукат, но в момента дори за нея беше трудно да потисне опиянението от

триумфа. Триумф, че са осуетили терористична атака срещу Вашингтон.

Кортежът постепенно си пробиваше път през натовареното градско движение. Три черни шевролета „Събърбън“ с правителствени номера, мигащи лампи и виещи сирени. Без полицейски ескорт. Когато джиповете минаха през тежката черна порта на Белия дом, глутницата репортери, застанали на Северната поляна, изоставиха всичко и хукнаха към тях. Един кльощав телевизионен репортер доста комично се буташе редом с по-яките фотографи и оператори. В нормални случаи всички се редяха на опашка. Репортерите, които имаха най-голям стаж в отразяването на Белия дом, бяха с предимство пред останалите. Но не и тази сутрин. Натискът беше невероятно силен. Директори крещяха в микрофоните на слушалките си, редактори викаха в мобилните си телефони. Фабриката за слухове вече работеше на пълни обороти и глутницата беше като обезумяла.

Тъмните матови стъкла на джиповете бяха непроницаеми дори за най-ярките проблясъци на светкавиците и фотографите не можеха да разберат кой се намира в средната кола, колкото и упорито да се опитваха. Опитът ги беше научил да не обръщат внимание на първата и последната кола, в които най-вероятно се возеха късо подстригани, въоръжени здравеняци в тъмни костюми. За хората, живеещи дълго време във Вашингтон, подобна картина беше нещо обичайно. Важни персони се возеха в черни коли с тъмни стъкла и с бодигардове. Много, много типично за американската столица.

Когато в Белия дом влизаха такива ескорти, тези същите „калени в боя“ репортери ги удостояваха само с любопитен поглед и нищо повече. Тази сутрин обаче липсата на подходящи кадри за емисиите доведе репортерите, фотографите и папараците почти до отчаяние. Никой нито влизаше, нито излизаше от сградата, в която се намираще работното място на президента.

Вратите на първия и третия джип се отвориха и група мъже — всеки носеше тъмни очила и миниатюрна слушалка в ухото си — излязоха и направиха кордон за шефа си. Главният прокурор Стоукс също слезе от задната седалка на средната кола, а зад него плътно го следваше Пеги Стийли.

Репортерите се развикаха, започнаха да задават въпроси, фотографите защракаха с фотоапаратите, а операторите с камерите заразбутаха всички в опита си да заснемат кадри в близък план.

Стоукс закрачи към входа на сградата, без изобщо да трепне. Беше преживявал подобни събития достатъчно често и знаеше, че е важно да запазиш спокойствие и да изглеждаш колкото се може по-достоплепен пред медиите. Ако вместо това се пазиш с ръце от светкавиците, журналистите и аудиторията само ще си помислят, че се опитваш да скриеш нещо от тях.

— Господин главен прокурор! — извика един от репортерите. — Вярно ли е, че президентът снощи се е евакуирал от Белия дом?

— Къде се намира президентът в момента? — обади се друг.

Стоукс продължи мълчаливо напред. Годишите му адвокатска и юридическа практика го бяха научили да не удостоява с внимание подобни въпроси, но тази сутрин, след това, което се случи, той реши да се позабавлява малко:

— Отивам да се срещна с него.

Главният прокурор и високата стройна блондинка влязоха в сградата и оставиха журналистите отвън, скептично настроени към току-що чуто. Цяла сутрин бяха настоявали пред прессекретаря на Белия дом да разберат къде е президентът, но без резултат. Фактът, че прессекретарят отказа да отговори на въпросите им, само доказваше, че Хейс не е вътре.

Неколцина репортери продължиха да задават въпроси и когато Стоукс влезе вътре, но млъкнаха, след като тежките бели врати се затвориха. Когато суматохата утихна, те чуха шум в небето. Шум, който им беше много познат. Затичаха се на север, встрани от сградата и се заоглеждаха нагоре. Характерното свистене на витла. Само един хеликоптер в света можеше да проникне във въздушното пространство над Белия дом.

Един след друг те започнаха да ругаят Тим Уебър, задето не им е разрешил да отразят пристигането на президента.

Пеги Стийли прекрасно си даваше сметка, че за пръв път посещава Овалния кабинет. Затова ѝ се искаше външният ѝ вид да съответства на случая, но уви. От прическата, грима и дрехите ѝ имаше какво още да се желае. Както винаги главният прокурор Стоукс беше облечен безупречно, в еднореден костюм „Хюго Бос“. Стийли знаеше, че някой от служителите на Стоукс се е отбил до дома му, където неговата идеална женичка беше приготвила багажа на прокурора в любимата му чанта „Орвис“.

Стийли нямаше свои служители, още не. Поради тази причина беше облякла скучен сив костюм с панталон „Талботс“. Само него успя да метне в багажа снощи. В този костюм нямаше нищо вълнуващо или запомнящо се. И за капак на всичко, тя нямаше под ръка нищо подходящо за него — нито огърлица, нито обици или дори гривна, часовник или шнола за косата. Беше вързала косата си с най-обикновен ластик, а на краката си имаше обувки с плоски подметки „Джил Сейнт Джон“.

Стийли беше идвала десетки пъти в Белия дом за срещи с други висши служители от администрацията. Дори беше седяла на задните редици по време на няколко съвещания на президентския кабинет. Но в тези случаи тя беше само едно сред многото лица. Тази сутрин ситуацията беше различна. Стийли щеше да твори историята, да направи така, че бъдещите поколения да я помнят. Стоукс ѝ беше разказал как рязко е скастрил вицепрезидента и как президентът е реагирал одобрително на постъпката му. Беше се появила прекрасна възможност. От тях се искаше само да се възползват, а Стийли имаше план, който щеше да обслужи интересите на всички.

Президентът влезе в Овалния кабинет с бодра крачка. Джоунс и Кенеди го следваха на няколко стъпки отзад. Стийли се успокои за външния си вид, когато видя, че Хейс е облечен само в неофициален зелен панталон и бяла риза. Успокоението продължи само секунди. Дребен мъж в бяло сако влезе в стаята и донесе тъмносин костюм,

изгладена риза, вратовръзка и чифт излъскани до блясък официални обувки.

Президентът пренебрегна двамата си гости и първо се обърна към него:

— Карл, ти си най-добрият.

Върху лицето на стюарда, който неизменно заемаше този пост от двайсет и две години, грейна усмивка:

— Приятно е човек да ви види отново в Белия дом, сър.

Хейс не се съмняваше, че Карл знае какво се е случило тук през последните дванайсет часа, при това по-добре и от най-близките му съветници.

— Благодаря ти, Карл. Моля те, занеси тези дрехи в банята и ни донеси кафе.

— Веднага, сър.

Хейс се обърна към Стоукс и Стийли, които стояха до камината. Хвърли бегъл поглед към Стийли. Забеляза леко недоумяващия ѝ поглед. Той реагира с усмивка, след което бързо се прехвърли на Стоукс. Стийли пък си помисли, че сигурно заради външния ѝ вид президентът я е взел за служител от охраната на главния прокурор, а не за неговата най-добра юристка.

Хейс плесна с ръце.

— Мартин, ти и хората ти свършихте феноменална работа тази сутрин.

— Благодаря ви, господин президент. Целият екип има заслуги.

— Със сигурност.

— Господин президент — повика го Кенеди, — може ли да се обадя от вашия телефон на генерал Флъд?

— Разбира се.

На вратата се почука. Този път влезе жена, която носеше чанта за дрехи.

— Извинете ме, господин президент. — Младата жена веднага се обърна към шефката на кабинета, която стоеше в ъгъла и говореше по мобилния телефон. — Вал, пригответи дрехите ти.

Джоунс покри слушалката с длан.

— Сложи ги в офиса ми.

Стийли си напомни, веднага щом се прибере у дома, да си пригответи багаж за непредвидени обстоятелства. Втори път нямаше да я

заварят така неподготвена.

— Господин президент — обърна се Стоукс, — запознайте се с моята заместничка, която отговаря за борбата с тероризма, Пеги Стийли.

Хейс се усмихна и протегна ръка.

— Мисля, че сме се срещали и преди. Така ли е?

— Малко или много... да, сър.

— Пеги — продължи Стоукс — изигра важна роля тази сутрин. Именно тя събра всички на вътрешния фронт.

— Тогава позволете да изразя моята благодарност. — Президентът стисна ръката ѝ.

Шефът ѝ малко преувеличаваше, но Стийли нямаше намерение да оспорва думите му точно сега. Щом искаха да ѝ припишат заслугите, защо трябваше да отрича?

— Благодаря ви, сър.

Кенеди приключи разговора с Флъд и се присъедини към групата.

— Здравей, Пеги.

— Добро утро, доктор Кенеди. — Стийли се изненада, че директорът на ЦРУ помни името ѝ. Бяха се виждали само два пъти досега и двата пъти в доста големи групи.

— Генерал Флъд каза, че „тюлените“ от Екип-6 са открили големи количества пластичен експлозив С-4. Според първоначалната оценка те предполагат, че експлозивът е бил предназначен за детонатор на ядреното устройство, което открихме в Чарлстън.

— Детонатор?

— Да.

— Ами другите два кораба? — попита президентът.

— Претърсването продължава, но досега не сме открили нищо.

— Нали няма опасност от втора бомба? — попита Хейс.

— Твърде рано е да изключим такава възможност напълно. Но аз предполагам, че тепърва ни предстои да открием останалите компоненти, необходими за сглобяването на мощна атомна бомба.

— На какво разстояние са другите два кораба от брега?

— На около стотина километра. Акцията ще се ръководи от бреговата охрана, флотът само ще осигурява поддръжка.

— Кога ще знаем със сигурност отговора?

— До един час. Първоначалното претърсване не показва наличие на радиоактивен материал. Сега разместяваме товара, за да имаме достъп до съмнителните контейнери.

— Ако откриете нещо, веднага ме уведомете.

— Задължително. — Кенеди погледна часовника си. — Ако ме извините, сър, искам да отида в Ситуационната зала, за да видя какво е последното развитие на ситуацията.

— Разбира се, върви. Аз ще дойда малко по-късно.

След като излезе Кенеди, към групата се присъедини раздразнената Джоунс.

— Тази преса... Кълна се, понякога си мисля, че комунистите са били на прав път.

Всички се засмяха.

— Какво има сега? — попита Хейс.

— Нищо. Нищо, с което си заслужава да те занимавам.

— Сигурна ли си?

Джоунс се поколеба.

— Свиках среща след трийсет минути, за да обсъдим стратегията. До тогава ще почака. Вашата поява тук, в Белия дом, временно разсея напрежението. — Шефката на президентския кабинет прекара ръка през косата си.

— Вал, искам да те запозная с Пеги Стийли, моят заместник по борбата с тероризма — каза Стоукс.

Докато Стийли и Джоунс си стискаха ръце, първата забеляза тъмните кръгове под очите на началничката на кабинета. На нейния фон Пеги изглеждаше доста свежа. Външният ѝ вид престана да бъде повод за притеснение.

— Пеги Стийли — повтори Джоунс името, сякаш го беше чувала и преди. Изведнъж в очите ѝ проблесна искра, явно се беше сетила. — Пат Холмс?

— Да. — Стийли се усмихна. — Пат казва, че сте най-напористата в този град.

Джоунс кимна одобрително и потупа президента по корема.

— Чу ли това?

— Нямам намерение да споря с теб — отвърна Хейс и вдигна ръце във въздуха.

— И добре ще направиш. — Джоунс отново се обърна към Стийли: — Трябва да поговорим насаме. Пат ми разказа за вечерята ви. Напълно съм съгласна.

Хейс наостри уши. Какво ли замисляха политическите му помощници? В повечето случаи планирането на различни стратегии беше почти незначително на фона на всичко останало, но понякога тяхната жажда за победа надхвърляше чертането на безобидни схеми.

Докато гледаше ту към Джоунс, ту към тази доста красива и привлекателна Стийли, Хейс реши, че трябва да разбере какво замислят председателят на Националния комитет на Демократическата партия и присъстващите тук жени.

— Какво заговорничите зад гърба ми?

Стийли беше перфекционистка, която винаги изпипваше детайлите до милиметър. Тази нейна склонност беше част от постоянния ѝ стремеж към победа. Детайлите имаха значение при подготовката, но щом съдебният процес или политическият дебат започнеше, тя се съсредоточаваше върху общата картина и влизаше в действие със замах.

Стийли не изчака Джоунс да отговори.

— В Министерството на правосъдието има консенсус, сър, че Законът за защита на нацията е прекалено кардинален. Вече имаме няколко показателни дела, които бавно си пробиват път нагоре по системата, към Върховния съд. Както се развиват събитията, съдът ще се произнесе по тези дела към края на лятото и началото на есента.

— В последните месеци от кампанията за преизбирането ти — добави Джоунс.

— Консенсусът, сър, е, че съдът ще ни създаде големи проблеми. И не само веднъж. Трябва да сме готови за поредица от шумни съдебни поражения.

Президентът се замисли. След случилото се тази сутрин Законът за защита на нацията непременно трябваше да се укрепи още повече.

— Моментът, в който ми го съобщавате не е много подходящ. — Хейс реагира с намръщено лице и суров поглед. — Ако не сте забелязали, група терористи за малко не прекара ядрено оръжие в страната ни.

Стийли се изпъна и фиксира Хейс с погледа си:

— Господин президент, позволете ми да не се съглася с вас. По-подходящ момент едва ли ще има.

Главният прокурор Стоукс отстъпи половин крачка назад, за да наблюдава бившата си любовница в действие. Забеляза, че дори когато е съгласна, тя го прикрива. Тонът ѝ беше твърд, но уважителен. Умоляващ, но не отчаян. Пеги излагаше факт след факт и в крайна сметка представи политическата гледна точка много умело. Стоукс я беше виждал такава и преди и познаваше президента достатъчно добре. Хейс нямаше шанс. Стоукс и Джоунс си размениха бързи погледи. Да, началничката на президентския кабинет наистина беше впечатлена. Главният прокурор се замисли за Националното събрание на Демократическата партия, насрочено за лятото. Представи си как държи забележителна реч, а пред шумящата тълпа президентът обявява него за вицепрезидент.

Мани Гомес се чувстваше като болен. Първо се потеше, а след няколко минути го тресеше от студ. Опита се да си спомни дали не пил нещо съмнително в Мексико, но можеше да се закълне, че не е. Винаги си носеше със себе си вода. Дори не беше пренощувал там. Само прекоси границата при Ларедо, взе товара си и отново се върна.

В момента караше със сто и трийсет километра в час по междущатски път 20. Алабама беше останала зад него и се виждаше в огледалото. Навлизаше в Джорджия и неразположението му беше попреминало. Намираще се зад волана вече петнайсет часа и ако искаше да стигне на време за бейзболната игра на сина си, трябваше да свали товара, да отиде на терминала във Форест Парк, да вземе следващия товар за Тексас и да се изнесе от града сутринта, преди движението да е станало прекалено натоварено.

Беше пресметнал всичко. Достатъчно пъти бе пътувал по тази магистрала и знаеше къде се намират патрулите на магистралната полиция, къде поставят радарите, къде готвят хубава храна, къде може да се пренощува и най-важното — къде не бива да се спира изобщо. Малко преди Виксбърг, Мисисипи, имаше един малък паркинг за камиони и мотел. Там можеше да похапне, да си вземе душ и да поспи четири-пет часа, преди да направи големия скок през Луизиана и Тексас на следващия ден. Щеше да достави товара в Сан Антонио и да се прибере у дома в Ларедо на време. Дори можеше да му остане време да зареди хладилната чанта с бира и да потренира малко със сина си преди мача.

Утре вечер започваше бейзболният турнир Мемориъл Дей, посветен на деня в памет на жертвите от войните. Синът му, Мани младши, щеше да излезе на игрището в девет часа. Жена му и дъщеря му бяха не по-малко развълнувани от момчетата. Маниак на тема бейзбол откакто се помнеше, Гомес категорично оспорваше мнението,

че най-разпространеният спорт в Тексас бил американският футбол. Всеки, който мислеше така, трябваше да се качи на колата и да обиколи из Ларедо някоя лятна вечер. Нямаше да измине и километър, без да се натъкне на осветено бейзболно игрище, пълно с играчи на възраст от четири до шейсет години. От детската лига до лигата за възрастни, бейзболът беше цар в Тексас.

Гомес отпи от водата и попи челото си с кърпа. Ето, отново се потеше. Прогони мисълта от съзнанието си, втълпяваше си, че ще му мине. Че ще се справи, веднъж само да се разтовари и да се насочи отново на запад, към къщи. Пътният знак на магистралата сочеше, че неговата отбивка е след няколко километра. Гомес взе картата, която беше принтирал от интернет, и провери отново маршрута.

Зави по отклонението и се озова върху второкласно шосе. Два километра и половина по-нататък отново зави и видя някакъв строеж напред по пътя. На една площадка от изсечени дървета бяха паркирани голям жълт трактор и някаква друга строителна машина. До тях имаше фургон за строителите. Преди да навлезе, Гомес огледа района, за да се увери, че на връщане лесно ще излезе. Почвата изглеждаше доста изсъхнала. Добре, че се бяха сетили да насипят чакъл. Влезе в тясната алея и спря точно пред фургона.

Отвътре почти веднага излязоха двама мъже. Гомес слезе от камиона, с документите в ръка. Слава богу, гаденето му беше преминало.

— Как я карате? — попита ги Гомес.

— Екстра — отвърна единият от мъжете с акцент, който Гомес не можа да разпознае.

Когато Мани се поогледа, той леко се разтревожи. Основите на строежа още не бяха готови, камо ли да се пълнят със скъп гранит.

— Чакахме те — каза другият непознат и доволно погледна към товара отзад.

Гомес взе това за добър знак и подаде документите.

— Трябва да се разпишете ето тук, долу, където е червеното кръстче.

По-високият от двамата взе листа и набързо надраска името си. Гомес взе обратно документа, откъсна копието и го връчи на подписалия го.

— Къде искате да го стоваря? — попита той.

— Ето тук ще е добре.

Гомес погледна към фургона и сбърчи вежди. Доста странно място за складиране, но щом така искаха... Колкото по-скоро се отървеше от ремаркетото, толкова по-скоро щеше да е отново на път. Изпълни желанието на клиентите и няколко минути по-късно, отново в кабината, той вече караше обратно към шосето. Без тежкото ремарке камионът се движеше като спортна кола. Но не беше изминал и километър, когато започна силно да трепери. Погледна се в огледалото. Цялото му лице беше изпъстрено с червени петна.

Когато Гомес отново излезе на магистралата и се насочи към търговския склад, целият се тресеше. Хрумна му, че е добре да открие някой мотел край Атланта и да поспи няколко часа. Очакваше се температурата да стигне до трийсет и шест градуса и нямаше как да спи в камиона. Трябваше да си вземе стая, но това не беше предвидено в бюджета му.

„Не — каза си Гомес — ще издържа, пък каквото ще да става.“ Сигурно беше хванал някакъв вирус в Мексико. Жена му непрекъснато му повтаряше да пие вместо кафе много вода. Видя отпред знак за мотел и реши да напълни резервоара, да си вземе малко вода и храна.

Треската му беше преминала, когато спря пред дизеловата колонка. Но отново му стана горещо, целият плувна в пот. Попи с кърпа врата и лицето си. Догади му се и изруга наум. Беше като в някакъв кошмар. След като с големи усилия се добра до колонките, си каза, че е постъпил много добре, като е спрял. Изглежда болестта му напредваше и едва ли щеше да премине скоро.

Подпря се с едната ръка, изведнъж стомахът му се обърна и изповръща съдържанието си навън, подобно на голям неспирен поток. Цялото му тяло беше обхванато от спазми и той отново повърна, на цели два метра. Гомес опита да се наведе напред, за да не изцапа обувките си. За малко му мина, но той усещаше, че далеч не е свършило. Надигаше се следваща вълна и той си каза, че това е добре. Организмът му просто се опитваше да се отърве от заразата, която беше пипнал в Мексико. Тази мисъл го крепеше и при следващите три спазми, след което падна на колене и усети невероятна болка. Разбра, че му се е случило нещо много лошо, когато видя, че повръща кръв. Не можеше да стори нищо, беше безсилен и губеше съзнание. Последната му мисъл, преди да издъхне, беше, че ще пропусне мача на сина си.

Скип Макмахън седеше в една стая с трима души, които не харесваше. Единият от тях беше терорист въпреки отрицанията на неговия адвокат. Макмахън беше готов да заложил цялата си пенсия, че е така. А дребният лайнар, седнал пред него, продължаваше да твърди, че е невинен, че само си е вършел работата и че изобщо не е знаел какво има вътре в контейнера, който трябваше да вземе в Чарлстън. Макмахън чувстваше, че този го лъже.

Защо не харесваше другите двама беше напълно обяснимо. И двамата бяха адвокати. Единият от тях, доста нафукана личност, се изявяваше като защитник на терориста. Името му беше Тони Джаксън, известен още като Южняшката уста. Той бе адвокат по човешките права, обвинител и защитник едновременно. Изглеждаше страховит и излъскан, арогантен и много добър професионалист. Ненавършил още петдесет години, коренният жител на щата Джорджия беше натрупал малкото си богатство от няколко много доходни дела. Най-голямото беше срещу национална верига за хранене за расова дискриминация. Джаксън се беше превърнал в една от онези говорещи глави, които не изчезваха от телевизионните новини двама и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Беше отказал да напусне любимата си Атланта и да представлява пред съда разни престъпници в Лос Анджелис и Ню Йорк. Въпреки това той се чувстваше свободен често да прави коментари по адрес на тези престъпници и повтаряше, че не им се оказва достатъчно добра юридическа защита.

Макмахън трябваше да признае — този имаше стил. В истински процес, със съдебни заседатели, щеше да е много трудно да го победи. Висок метър и деветдесет и пет, чернокож, с късо подстригана коса, прошарена около слепоочията. Целият му външен вид поддържаше имиджа на мъдър и разсъдлив човек. Костюмът, вратовръзката и ризата бяха избрани безупречно, с вкус, а ръкавелите и часовника несъмнено

бяха доста скъпи. Очевидно разбираше колко е важно да изглеждаш добре и излъчваше пълна самоувереност и компетентност, макар че от време на време прекаляваше с арогантността и надменността. Макмахън беше виждал подобни персони и преди. Ако този човек извадеше късмет с журито от съдебни заседатели, той щеше лесно да ги спечели. Да, щеше да бъде много опасен противник.

Последният човек в стаята беше Пеги Стийли. Макмахън остана с впечатлението, че тя много иска да се пробва с този случай. Имаше къде-къде по-опитни прокурори в Министерството на правосъдието. Той се сецаше за поне двама, които щяха да побеснеят, ако ги подминеха специално за това дело. Но какво да се прави, такъв беше животът във Вашингтон — често непредсказуем и жесток. Политиката играеше ролята на жизнени сокове, които захранваха града, а Стийли беше златното момиче на главния прокурор. На нея ѝ липсваше практическия опит на Джаксън, но тя беше умна и красива, амбициозна и хитра. Щеше да се получи доста интересна съдебна битка.

Случаят, противно на това, което си мислеше Стийли, не беше никак прост. Макмахън я беше предупредил, че ЦРУ няма да разкрие методите си за събиране на информация публично, в съдебната зала. Дори не искаше да си мисли как би реагира Руп, ако разбере, че този клоун има адвокат. Стийли си мислеше, че ще открият всички необходими улики в транспортната фирма в Атланта и в апартамента на този ал Адел. Досега обаче всичките им усилия удряха на камък.

Този лукав саудитски имигрант беше покрил следите си добре. Единственият бонус засега бяха обвиненията за незаконно притежание на оръжие срещу спътника на ал Адел. Нито един от двамата арестувани не желаше да сътрудничи с властите и докато Южняшката уста беше техен адвокат, Макмахън се съмняваше това да стане скоро.

— Кога ще бъдат отправени обвинения срещу моите клиенти? — попита Джаксън вече за трети път.

— Ако ни каже защо е изтрил хард дисковете на компютрите, може и да го пуснем без обвинения. — Стийли се обърна към ал Адел.

Саудитецът я погледна с отвращение.

— Вие няма да се спрете пред нищо, за да преследвате мен и моя народ. Какво сте направили с компютрите ми?

Макмахън подигравателно поклати глава.

— На какво се смееш, расист такъв? — Ал Адел впери гневния си поглед в Макмахън. — Вие не сте нищо друго освен фашисти и бандити. Нарочно подхвърлихте този пистолет на Али и съсипахте компютрите ми. Познавам го от години. Той никога не е притежавал оръжие и никога не би си купил. Вие го насадихте с пистолета и много добре го знаете.

— Ахмед, и двамата с теб сме наясно кой е лъжецът. Хайде да престанем с тоя театър и да продължим. И така, къде трябваше да закараш контейнера? — Макмахън взе химикалката, сякаш затворникът щеше да му отговори на въпроса.

Джаксън рязко вдигна ръка.

— Не отговаряй на този въпрос. За последен път питам: кога ще бъдат отправени обвинения срещу моя клиент? — Адвокатът се обърна към Стийли: — За вас ще е добре до утре да ми кажете.

— Съществуват определени особени обстоятелства около това дело. — Стийли се усмихна, тъй като беше сигурна, че Джаксън не знае истината за клиентите си. Защото ако знаеше, вече щеше да се е качил на самолета обратно за Атланта. — Очаквам обвиненията да бъдат посочени официално най-рано във вторник.

— Не можете да постъпвате така! Това е чак след седем дни!

— В интерес на истината, мога. Когато става дума за съображения, отнасящи се до националната сигурност.

— Но в тази държава има закони. Кълна се, ако клиентите ми не бъдат официално обвинени пред федерален съдия най-късно утре, върху вас ще се стовари цял медиен ураган.

Стийли запази спокойствие, защото последният коз беше у нея. Двайсеткилотонна ядрена бойна глава. Не биха се намерили много симпатизиращи съдебни заседатели, ако разберяха, че ал Адел се е опитвал да прекара незаконно ядрена бомба.

— Каж ми, Ахмед — започна Стийли, — къде щяхте да закарате ремаркетото?

— Край. — Джаксън вдигна и двете си ръце във въздуха. — Не им казвай нито дума повече.

— Не си му казал какво имаше в ремаркетото, нали? — Макмахън се вторачи в саудитеца.

— Клиентът ми не е знаел какво има в ремаркетото. Този разпит беше дотук!

Макмахън искаше да даде на дребния, симулиращ искреност, ал Адел храна за размисъл. Той взе досието му от масата и се изправи.

— ЦРУ иска да те разпита. Така че не се изненадвай, ако те събудят през нощта и те преместят на друго място.

Джаксън направо скочи от стола.

— Току-що заплашихте клиента ми с изтезание! Чашата преля. Не искам никой да говори повече с клиента ми. С вас е свършено. Когато предам на медиите думите, които този идиот току-що каза, ще хвърчат глави. А за съдията да не говорим.

Макмахън не обърна внимание на Джаксън и продължи да гледа вторачено ал Адел. Определено имаше ефект. Най-накрая в очите на терориста се появи страх. В този миг разбра, че саудитецът няма да издържи дълго на болка.

Обърна се към Джаксън и тъжно му се усмихна.

— А когато разберете истината за вашия клиент, ще ви се иска пътищата ни никога да не са се пресичали.

Самолетът на ЦРУ кацна в базата на ВВС Андрюс в сряда, точно преди полунощ. Гладкият фюзелаж на реактивната машина спря на едно отдалечено място в базата и влезе в някакъв незабележителен, метален сив хангар. Веднага щом самолетът се прибра вътре, вратите на хангара се затвориха. Няколко секунди по-късно трапът се спусна и от самолета излезе небръснатият и адски уморен Мич Рап. Все още носеше бойна униформа и кобур. Нарамил две чанти, той слезе по стъпалата и тръгна по гладкия бетонен под. Четирима мъже го подминаха мълчаливо и се качиха в самолета, за да свалят двамата пленници, които Рап беше довел. Рап вдигна кървясалите си очи към Боби Акрам, който беше облечен в неизменния си черен костюм с червена вратовръзка.

По време на дългия полет Мич беше разговарял с него поне четири пъти. Темата на разговорите беше как да извлекат възможно най-много информация от двамата заловени терористи. Акрам беше невероятно педантичен човек. Затова твърдо настоя, преди да започнат с разпитите, да изработят много подробен и добре обмислен план. Акрам искаше да разбере предварително всеки един детайл от биографиите на терористите. Според него, ако успееш да си изградят пред пленниците образ на всесилни и всемогъщи, щяха да получат по-лесно необходимата информация.

— Мич, не се обиждай, но изглеждаш много кофти.

Рап мина покрай Акрам и се насочи към чакация го автомобил.

— И се чувствам много кофти.

— Не поспа ли в самолета?

— Не можах. — Рап отвори багажника и хвърли вътре двете чанти. — Всеки път, когато се унасях, проклетият Абдула започваше да стене за още морфин или пък от ЦБТ ми се обаждаха. Какво става с двамата, които хванаха в Чарлстън?

— Не знам, не съм ги виждал.

— Защо?

— Федералните още не са ни пуснали при тях.

Рап силно затръшна багажника.

— Какво?

Акрам виждаше, че колегата му наистина е много ядосан.

— Сега не се тревожи за това. Айрини каза, че сутринта ще те въведе в нещата. В девет часа трябва да си в Белия дом за брифинг. — Акрам скръсти ръце. — До тогава нареди да се прибереш у дома и да поспиш.

Рап се изсмя иронично.

— Каза, че ще го направиш.

— Кое ще направя?

— Ще се изсмееш при мисълта, че някой може да ти заповяда да се прибереш у дома и да поспиш. Айрини обясни, че причината за това било дълбоко вкорененото ти нежелание да се съобразяваш с каквато и да е власт. Аз ѝ отговорих, че разбирам, и двамата се съгласихме, ако откажеш, да те пратя в Ленгли, за да помогнеш с преводите. Тогава тя прогнозира, че ще ме наругаеш и ще отидеш да спиш.

Този път смехът на Рап беше искрен и неподправен. Кенеди го познаваше доста, доста добре.

— Добре... вие двамата наистина сте много забавни. Ясно.

Първият пленник слезе от самолета. Беше Ахмед Халили, младият спец по компютрите от Карачи. На главата си имаше качулка, но много по-чиста от предишната. Нищо общо с мръсния чувал от зебло в Афганистан. Рап и Акрам бяха говорили много за Халили. Или този младеж щеше да се окаже много полезен, или ги беше лъгал безсрамно през цялото време. Беше говорил свободно почти през целия полет. Рап си водеше записки и на всеки няколко часа изпращаше информацията в Ленгли.

Разкритията на Халили помогнаха да вникнат в методите за свързка в редиците на „Ал Кайда“, начина, по който използват интернет, за да поддържат контакт с клетките си в Америка. Ставаха все по-хитри, защото бяха разбрали какво представляват американските разузнавателни спътници. Продължаваха да използват програми за шифриране и оставяха съобщения до хората си в определени сайтове. Но на всеки две истински съобщения оставяха по едно фалшиво, за да заблудят американците. За да объркат още повече следствените служби, те бяха подели дезинформационна кампания,

като наводняваха следените сайтове със съобщения, в които се казваше, че атаката е близо и е неизбежна. Халили разказа как понякога седели в някое кафене в Карачи, гледали Си Ен Ен и се заливали от смях заради поредната тревога в Щатите за очакван терористичен акт, предизвикан от подобно съобщение. Заблудата беше класическа партизанска тактика, която имаше за цел да разконцентрира вниманието на американските сили за сигурност. „Ал Кайда“ вече беше навлязла и във виртуалното пространство. За да оцелее, тя беше принудена да се приспособява към условията.

Всяка комуникационна система имаше своите слабости, а Халили им беше разкрил слабостите на тази, използвана от „Ал Кайда“. В планинския граничен район между Пакистан и Афганистан водачите на „Ал Кайда“ вече не използваха телефони или радиостанции. Американските спътници винаги бяха над тях и следяха и подслушваха всичко. Беспилотни разузнавателни самолети често прелитаха в нощното небе с едва доловимото бръмчене на двигателите, а наблизо винаги се намираха реактивни изстребители с ракети въздух-земя и хеликоптери с добре обучени командоси.

За да надвие високотехнологичния противник, „Ал Кайда“ просто беше преминала към по-ниска технология. Написани на ръка послания се носеха от куриери. Тази система беше бавна и едно съобщение често пътуваше с дни. Така бързината, с която терористичната организация можеше да планира действията си и да реагира, се намаляваше чувствително. Но във всички случаи беше по-добре, отколкото, докато спиш, върху ти да се стовари еднотонна бомба с лазерно насочване.

Халили разказа на Рап, че и в интернет са преминали към по-нискотехнологична тактика. Вместо да използват софтуер за шифриране, който беше напълно безполезен срещу суперкомпютрите на Агенцията за национална сигурност, сега те поддържаха връзки с американските клетки чрез тийнейджърските канали за чат. Идеята беше на Халили. Обемът съобщения в тези сайтове беше огромен и никое от тях не беше кодирано. Според Халили това беше последното място, където американските суперпазителни щяха да търсят. След като се обади в ЦБТ, Рап разбра, че Халили му е казал истината.

Мич погледна към ключовете на колата и каза на Акрам:

— Искам Маркър да се срещне с него още на сутринта. — Рап говореше за Маркър Дюмонд, компютърния гений на ЦРУ. — Разбирам едва една четвърт от това, което казва. Все едно ми говори на китайски, може и да ме лъже.

— Но нали не мислиш така?

— Как мога да съм сигурен? — Рап сви рамене. Вече беше на финала на силите си.

— Интуицията ти никога не те е подвеждала. Ако съдя по това, което ми каза, мисля, че си на прав път.

Двама мъже изведоха Абдула от самолета. Саудитецът беше спрял да крещи, значи беше натъпкан с морфин.

— Бих му инжекция преди половин час — каза Рап. Той извади листче от джоба си и го подаде на Акрам. — Ето, както ми каза... Записах всички инжекции и времето, в което съм ги бил.

Акрам погледна листчето. Нищо чудно, че Рап не бе спал. Трябваше да бие инжекции на всеки час-час и половина.

— Пожелавам ти късмет с него — добави Мич. — Според мен този е патологичен лъжец.

Акрам се усмихна сдържано. Обичаше предизвикателствата.

— След като приберете тези двамата, искам да се заемеш със заловените в Чарлстън. Ако федералните ти правят проблеми, обади ми се и ще уредя всичко.

Пакистанецът кимна. Тъй като беше майстор в прикриването на емоциите си, от поведението му не се разбра нищо. Кенеди изрично му беше наредила при никакви обстоятелства да не казва на Рап за събитията, разиграли се между Белия дом и Министерството на правосъдието. В противен случай щеше да последва още една безсънна нощ за Мич. И за всеки, когото той решише да вдигне от леглото.

— Не се притеснявай за нищо — отвърна Акрам. — Върви си къщи и се наспи. Изглеждаш направо скапан.

Нощта беше преполовила, когато таксито мина покрай заспалия стадион Търнър Фийлд. Продължи на изток по Атланта Авеню още около километър и зави към паркинга на безличен двуетажен мотел. Неоновият надпис за свободни стаи не светеше, както и стаята на управителя. На паркинга тук-там се виждаха няколко коли, но като цяло мястото изглеждаше запустяло.

Шофьорът на таксито се обърна и погледна клиента си през разделящото плексигласово стъкло.

— Сигурен ли сте, че искате да слезете тук?

Имтаз Зубаир нервно преглътна и кимна. В действителност изобщо не искаше да слиза, но неговият шеф му беше дал съвсем конкретни заповеди.

— Да, това е мястото — отвърна пакистанският учен с престорена увереност.

Шофьорът само сви рамене и спря колата. Повечето от клиентите му изглеждаха разумни хора, но не и този. Да вземеш някого посред нощ от хотел „Риц“ в Бъкхед и да го закараш в евтин мотел до бейзболен стадион не звучеше много смислено. Но щом човекът си плащаше, на него не му пукаше къде отива.

Шофьорът извади големия куфар от багажника и го остави на тротоара. Когато клиентът му плати, се качи в колата и си замина.

Зубаир нервно изчака шофьорът да отпътува.

В далечината се долавяше шумът от магистралата и лаят на кучета. Пакистанецът се огледа притеснено и остави компютъра на земята. Голямата червена машина за кока-кола се намираще точно там, където трябваше да е. Следвайки заповедите, получени по телефона, Зубаир извади еднодоларова банкнота от портфейла си, изглади я и

пъхна в автомата. Натисна един от десетте бутона, наведе се и взе кутията сода, заедно с ключа от стаята, който беше оставен за него. Зубаир видя номера на ключа и го прибра в джоба.

Отвори си содата, застана до автомата за безалкохолно и отпи няколко глътки. Небрежно се огледа наоколо, сякаш чакаше някого. След като Зубаир успешно премина митническата проверка в Лос Анджелис, останалата част от пътуването не беше толкова стресираща. Полетът до Атланта също беше изнервящ, но мисълта, че е минал митницата, му даваше утеха. Най-трудната част след кацането в Атланта беше возенето на гигантските ескалатори, водещи под земята, в метрото, и после отново нагоре. Ако не беше буквално заобиколен от море от хора и избутан върху металните стъпала, едва ли щеше да набере смелост да се доближи до мястото за получаване на багажа. Човекът, който го вербува, му разкри само основните шпионски тънкости, но Зубаир се отнасяше сериозно към задачата си. Беше ходил два пъти до тоалетната на летището, за да провери дали наоколо няма познати физиономии и дали някой не го причаква. Когато се увери, че никой не го следи, излезе от летището, както беше инструктиран от саудитския си шеф, взе такси до един от големите хотели. Влезе във фойето и излезе през един от страничните изходи. Оттам по улицата отиде до друг хотел, в който имаше резервирана за него стая, и плати авансово от името на фиктивна корпорация. Там Зубаир остана в понеделник вечерта. Във вторник взе такси до летището, но вместо да отиде там, се прекачи на другото такси и слезе пред луксозния хотел „Риц Карлтън“ в Бъкхед. Във вторник вечерта отиде в местния хипермаркет и прекара повечето време в зяпане на електронна техника. Америка беше много изкусително място. Широкият асортимент и достъпността на стоките го изумяваха. Зубаир можеше да остане цяла седмица да разглежда електрониката, но беше толкова объркан от атмосферата в хипермаркета, че се върна в хотела, за да се помоли.

Само чрез молитва щеше да се отърве от всякакви разсейващи го мисли и изкушения. Само така той можеше да запази съзнанието си чисто и непорочно.

Беше видял със собствените си очи колко е покварена Америка. Девойките се разхождаха на публични места с крайно оскъдно облекло и без да ги съпровожда мъж. Обикаляха из магазина като глутница

кучета, флиртуваха с момчетата и никой не им обръщаше внимание. Това беше живо доказателство, че Америка е дяволско място. Страна, хваната в мъртва хватка от самия Сатана. Ако се случеше нещо, американците щяха да завлекат и останалия свят заедно с тях в преизподнята.

След като се моли в продължение на няколко часа, сънят му беше спокоен. На следващата сутрин се събуди късно и поръча рум сървис. Докато ядеше, включи телевизора на Си Ен Ен. С тревога разбра, че американското правителство е прехванало четири кораба, които са плавали насам. Цял ден той гледаше новините и развитието на тази история. Не знаеше подробностите около операцията, но знаеше, че оръжието ще пристигне в Америка с кораб.

Малко преди пет следобед телефонът в стаята иззвъня. Зубаир колебливо вдигна. Когато чу гласът на шефа си, го обзе смесено чувство на облекчение и страх едновременно. В плана бяха настъпили промени. Зубаир попита плахо какво се е случило с корабите, но беше сгълчан така рязко, че не дръзна да опита отново.

Сега стоеше в този тъмен паркинг наред непознат град и изпълняваше заповедите на човек, от когото се боеше до смърт. Зубаир отпи отново от содата и погледна към Г-образния мотел. Светеше само в една-две стаи, всички останали спяха. Както беше инструктиран, пакистанският учен изхвърли кутията сода в кофата за боклук и пак провери номера на ключа. За късмет стаята се намираше на втория етаж. Зубаир разгъна дръжката на големия куфар и го замъкна нагоре по стълбите. Когато стигна до терасата, спря, леко задъхан, и отново се огледа дали някой не го следи.

Стая 213 се намираше в края на терасата. Зубаир пъкна ключа в бравата и затаи дъх. Може би в тъмнината го очакваше неговият господар или пък дебнеше полицията и играта беше дотук? Отвори вратата и запали лампата. Стаята нямаше нищо общо с тази в „Риц“, но във всички случаи беше по-добре обзаведена от стаите в родния му Пакистан. Ученият затвори и заключи вратата след себе си, след което провери дали в банята не се крие някой. Уверил се, че е абсолютно сам, той седна на леглото, включи телевизора и зачака.

Мустафа ал Ямани изчака в сянката повече от час. Въпреки тежкото неразположение, резултат от радиацията, неговите инстинкти за оцеляване бяха все така изострени. Другояче не можеше и да бъде. Беше стигнал прекалено далеч, жертвал бе прекалено много, за да се провали точно сега. Въпреки всичките му усилия нещо сериозно се беше объркало. Той също беше гледал телевизионните репортажи за корабите. Дори ал Ямани, който винаги беше готов за лошото, се шокира от внезапните и бързи действия на американците. Изтичането на информация работеше по два начина. Или агент на противника беше проникнал в групата, или някой в техните редици снасяше на янките, съзнателно или не.

След като напусна Чарлстън, ал Ямани преразгледа плана от всеки възможен ъгъл. Без съмнение, имаше изтичане на информация. Нямахме как обаче американците да проникнат в „Ал Кайда“. Най-вероятно някой се беше разприказвал за плана и думите му бяха подслушани от американските шпионски спътници. Ал Ямани беше предупредил колегите си за подобна вероятност, но никой не обърна внимание на предупрежденията му. Отвърнаха му, че трябва да се вземат предвид финансите, да предупредят спонсорите и дарителите. Ако планът успееше, американските инвестиции тук и дори тези в чужбина, щяха да се обезценят в десетки пъти. Големите суми трябваше да се прехвърлят на по-сигурни места. Казаха му, че това ще стане, без американците да забележат, но ал Ямани се отнесе скептично.

По-лошо, саудитецът познаваше прекалено добре надутите характери на сподвижниците си. За тях позирането беше всичко, рядко устояваха на изкушението да се изфукат пред другите, че се готви нещо голямо. Като контрамярка той беше подел дезинформационна кампания, за да заблуди американците. Очевидно обаче бяха пред провал. Щатите, изглежда, бяха усетили нещо. Водени от подозренията си, вероятно бяха заловили и разпитали някой, който заемаше доста

висок пост в организацията. Друго обяснение нямаше. Американците прехванаха всичките четири кораба — значи действията по конкретна информация.

Всичко, което ал Ямани беше постигнал до този момент, сега се намираще в голям риск. Добре поне, че съзнателно раздробил участващите елементи. Лявата ръка не знаеше какво прави дясната. Американците бяха нанесли сериозен удар, но операцията далеч не беше завършила. Ал Ямани не беше изминал целия път до Америка, за да възлага надежди само на един план. Той беше добър военен тактик, а най-успешните стратегии често бяха многовариантни.

След като избяга от Чарлстън, той стигна с кола до летището в Колумбия, Южна Каролина, където се отърва от форда и взе друга кола под наем. При това използва шофьорска книжка, издадена във Флорида. Веднага тръгна от Колумбия към Атланта. По пътя чу, че президентът и другите членове на ръководството са били евакуирани от Вашингтон. Малко по-късно научи и за спрените кораби.

Беше запомнил наизуст адреса на транспортната компания, която неговите хора бяха купили. Когато стигна Атланта, приближи района много предпазливо. Беше едва пладне, когато спря на светофара, на една пресечка от сградата на компанията. Небрежно погледна встрани и разбра всичко. Улицата беше блокирана от полицейски коли. Ал Ямани натисна газта, мина бързо през кръстовището и дори не се обърна назад. Не беше останало нищо за спасяване. Цяла година упорит труд и смъртта на мнозина храбри ислямски воители бяха отишли напразно.

Ал Ямани се взе в ръце и не позволи на гнева да го завладява. Нямаше време за подобни неща. Някой го беше предал. Той обаче бързо се примири с мисълта, че може никога да не разбере кой е предателят. В облъченото му тяло оставаше твърде малко живот, за да търси отговори на вълнуващите го въпроси. Не, той беше дошъл в Америка, за да умре. Аллах е свидетел, щеше да отведе със себе си на оня свят толкова неверници, колкото беше възможно.

Беше четвъртък, два часа през нощта. Ал Ямани бе изключително бдителен, когато уреди срещата си с пакистанския учен. Последният играеше ключова роля за неговия съсипан, но все още осъществим план. Саудитецът в продължение на два часа беше проверявал периметъра около хотел „Риц“ в Бъкхед, за да се увери, че

никой не следи пакистанеца. После, след като установи контакт с него, проследи таксито му от безопасно разстояние, за да види дали нямат опашка.

Ал Ямани погледна през стъклото на взетата под наем кола. Време беше. Взе мобилния телефон, който беше купил по-рано през деня, и набра номера. Дребният изнервен пакистанец вдигна след второто позвъняване.

— Ало?

— Искам да се отървеш от големия куфар. Вземи само най-необходимото и бъди до автомата за безалкохолно след пет минути.

Четири минути по-късно Зубаир излезе забързано от стаята си, нарамил чанта. Когато стигна до автомата, ал Ямани го наблюдава няколко минути и запали колата. Спря пред хотела и свали стъклото.

— Качвай се, Имтаз. И побързай. — По изражението на учения ал Ямани разбра, че онзи не го е познал без брадата му. — Аз съм, Мустафа. — После добави с по-властен тон: — Качвай се, глупако.

Зубаир накрая разпозна очите на мъжа, който го беше вербувал. Скочи в колата и се втрени в саудитеца. Сякаш не вярваше на очите си.

— Ти не каза, че ще идваш в Америка.

Ал Ямани погледна в огледалото за обратно виждане, за да провери дали на празната улица не са спрели и други коли.

— Много малко хора знаеха за плановете ми.

— Какво се случи днес? — попита обезсърченият учен. — Как са разбрали?

Саудитецът само поклати глава.

— Не знам, нямам отговор на този въпрос. — Ако дори за миг бе заподозрял пакистанеца в предателство, още сега щеше да го убие, без да му мигне окото. Но ученият не беше предател. Зубаир не знаеше никакви подробности за четирите кораба.

— Какво ще правим сега? Ще се върнем ли?

Ал Ямани хвърли бегъл поглед на спътника си и се усмихна.

— Не, няма да се върнем, Имтаз. Аллах все още възлага надежди на нас. Американците може и да са победили временно, но с нас още не е свършено.

Зубаир беше доста изненадан от отговора.

— Какъв е планът ти?

Ал Ямани поклати глава.

— Вече няма да споделям с никого плановете си. Прекалено много добри мюсюлмани умряха заради това проклето оръжие. Не трябваше да позволявам толкова много хора да знаят за него. Не... съвсем скоро ще научиш всичко. До тогава ще трябва де ми се довериш.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Рап не можа да се наспи добре. След като се въртя и мятая в леглото през остатъка от нощта, в шест сутринта се разсъни окончателно и стана. Умът му не намираше покой, а тялото му, свикнало с усилена физическа дейност поне шест дни седмично, се нуждаеше от разгривка и упражнения. Затова заряза прохладната си къща в залива Чесапийк и излезе да потича. Влажният сутрешен въздух не представляваше проблем за него. Стъпките му отекваха по асфалтовата настилка на пътя с ритъм, който наподобяваше повече спринт, отколкото обикновено тичане. По голите му гърди се стичаше пот. Буквално усещаше как от тялото му се отделят вредните токсини. Преди да излезе, се поколеба дали вместо бягането да не поплува. Натоварването върху ставите му щеше да е по-слабо, а и напоследък се бяха появили нови болестки. Годишите на усилено спортуване и състезания по триатлон, да не говорим за работата му в ЦРУ, си казваха думата.

За щастие предпочете тичането. Когато се разгрива, усети как силите му се възвръщат. Погледна часовника и си отбеляза наум времето. Беше взел разстоянието за шест минути. А до скоро го пробягваше за пет минути. Онези дни обаче бяха останали в миналото. Подобни рекорди бяха за по-млади бели дробове и сърца и най-вече за по-млади колена.

Втората половина от маршрута не мина така добре. Енергията му секна и резултатите значително се влошиха. На десетия километър вече изоставаше с двайсет и две секунди от средното си време. Както обикновено спринтира до „финала“ — края на неговата автомобилна алея, и продължи със забавено темпо още петдесетина метра. После се върна по алеята, като се наруга за забавянето.

Отиде при дока и свали маратонките, чорапите и малката си чантичка. В нея се помещаваха бутилка вода, компактния

деветмилиметров пистолет, с който никога не се разделяше. Гмурна се във водата, морето му подежда релаксиращо и той се отпусна за около пет минути, за да се разхлади. Реши да отиде първо в Обединения център за борба с тероризма преди срещата в Белия дом. Върна се в къщата, взе си душ и се обръсна. Облече си светлосив летен костюм, набързо закуси и напълни термоса си догоре с горещо черно кафе. В 7:40 той беше в офиса на заместник-директора на ФБР по борбата с тероризма. Рап и Скип Макмахън се познаваха само от няколко години, но се разбираха добре. Дори доста добре — Рап веднага усети, че Макмахън се държи малко странно. Мич седна на единия от столовете пред бюрото на Макмахън. Кабинетът миришеше на прясна боя и нов мокет. Рап беше леко изненадан, когато видя Макмахън облечен в официална риза с къс ръкав и вратовръзка. За щастие модните вкусове на заместник-директора на Бюрото нямаха нищо общо със способностите му на федерален агент.

— Ти си се върнал — бяха единствените думи на Макмахън.

Рап кимна и отпи от кафето. Забеляза и нехарактерно изнервеното поведение на събеседника си. Нещо ставаше. Досещаше се, но първо щяха да си разменят обичайните любезности. Спомни си какво му каза Акрам снощи.

— Скип, не ми се струваш много ентузиазизиран.

— Ами... не можем всички да сме чаровни и красиви като теб.

Рап се засмя.

— Да, прав си. — Той прокара пръст по белега на бузата си.

— Още ли мрънкаш за тая дреболия? — Макмахън поклати глава и престолено изрази учудване. — Това не е нищо. Трябва да видиш белега от моята вазектомия. По-дълъг е поне с трийсет сантиметра.

Мич отново се засмя.

— Вярно ли е, че напускаш?

— Откъде го чу? — предпазливо попита Макмахън.

— Подслушваме всичките ви телефони. — Рап запази каменна физиономия, като на играч на покер. — Знам от години за вазектомията ти.

Макмахън се усмихна резервирано и попита:

— Сериозно ли говориш?

— Айрини ми каза.

Заместник-директорът се обърна към празната бяла стена. Беше я помолил да не казва на никого за бъдещите му планове.

— Не се притеснявай — продължи колегата му от ЦРУ. — Разбрах го, защото чух, че Раймър от Министерството на енергетиката мисли да си намери работа в частния бизнес.

— Наистина ли? — Макмахън изрази едновременно облекчение и изненада. — При кого?

— Не знам.

Двамата се намираха в сходно положение. Бяха отдали над трийсет години от живота си в служба на държавата и макар че до задължителното пенсиониране им оставаше малко, и на двамата им беше обещано удължаване на срока поради особената важност на постовете, които заемаха.

— Ами... Не бих казал, че ако се оттегли, ще го виня за нещо. Но със сигурност отсъствието му ще се почувства.

— Това е важи и за теб.

Макмахън не беше убеден в тези думи.

— Месец след като се оттеглим, вие ще сте забравили за нас.

— Не е вярно и ти го знаеш. Бихме предпочели да си останете на местата, но ще ви разберем, ако изберете по-доходния вариант.

Рап знаеше, че на Макмахън са му предложили да оглави охраната на верига казина в Лас Вегас. Само сметката му за служебни разходи щеше да е два пъти по-голяма от държавната му заплата. Да не говорим за останалите привилегии и тлъстата заплата. Човекът си го заслужаваше.

— Е, още не съм решил окончателно.

— Искаш ли да ти кажа какво е моето мнение?

Макмахън се облегна в стола и подпря брадичката си с длан.

— Разбира се.

— Както вече ти споменах, за мен ще е по-добре да останеш. В Бюрото хората с твоите способности и талант се броят на пръсти. В същото време обаче част от мен се надява да получиш работата. Достатъчно глупости си търпял. Искам да се наслаждаваш на живота, докато още можеш да го правиш.

Макмахън се усмихна. Точно така си мислеше и той.

— Оценявам позицията ти. Но не е лесно да взема решение.

Рап сви рамене.

— По-лесно ще е, отколкото си мислиш. — После смени темата:
— Докато си още на държавна служба, би ли ме въвел набързо в ситуацията?

— Разбира се. Ти снощи ли се върна?

— Да.

— Добре... Цяла нощ се опитвах да оправя тая бъркотия. Положението се подобрява.

— Как?

— Какво знаеш за случилото се вчера?

— Имам представа за общата картина. Открихме детонатор и пари в брой на един от двата кораба, които плаваха за Ню Йорк, и експлозивни в друг кораб, пътуващ за Балтимор. Единодушното мнение е, че те са искали да съберат всичките елементи на едно място и да сглобят бомбата.

— Точно така.

— Радиоактивният материал в момента се тества в пустинята, а двамата, които са се опитали да го вземат, надявам се, се намират в тъмна килия и с тях вършат много лоши неща. — Рап каза това с престорена усмивка. Съмняваше, че съдбата на терористите е такава.

Макмахън кимна колебливо. Не знаеше откъде да започне.

— Снощи в полицията на Чарлстън се получи обаждане за труп на неизвестен мъж. Нещастникът беше намерен в един закрит паркинг, наръган с нож. По стечение на обстоятелствата този паркинг гледа към дока, в който вчера пристигна нашият малък пакет.

— Идентифицирахте ли трупа?

— Не, но е от Близкия Изток.

Рап изненадано вдигна вежди.

— Някакъв шанс да е ал Ямани?

— Не, освен ако не е изнамерил начин да му поникне нов крак на мястото на ампутирания.

Рап си спомни за отличителните белези на терориста и глупаво премигна. Как можа да забрави.

— Някакви записи от охранителните видеокамери?

— Да... но са скапани. Успяхме да отсеем около десетина коли, паркирани по времето на смъртта. Сега ги проверяваме една по една.

— Нещо друго?

— Мисля, че вече знаем откъде е влязъл твоя човек в Щатите по вода.

— Ал Ямани?

— Аха. В понеделник Бреговата охрана извади тяло на мъж от водата близо до Флорида Кийс. Изгубил толкова много кръв, че почти веднага го отписали. Не вярвали, че ще оживее. Е, вчера обаче той се събуди и разказа доста интересна история. Човекът е британец, който живее на Каймановите острови. Бил е нает като капитан на някаква доста скъпа яхта, която, представи си, е собственост на един от петте хиляди членове на саудитската кралска фамилия.

Рап поклати глава. Вече разбираше накъде бие заместник-директорът.

— Британецът — продължи Макмахън — закарва яхтата в Куба и оттам качва някакъв пътник, когото трябва да отведе на Бахамските острови. Няколко часа, след като излизат от пристанището, пътникът намушква британеца с нож в гърба и го изхвърля зад борда. Явно го е смятал за мъртъв.

— От Бреговата охрана сметнали, че това има нещо общо с наркотици, и се обърнали към Агенцията за борба с наркотиците ДЕА. И тук ни провървя. Агентът, който ДЕА изпрати, за да говори с британеца, е част от Обединения оперативен отряд за борба с тероризма в Маями. Агентът отишъл в болницата точно след като прочел предупредителните инструкции за ал Ямани, които разпратихме, и набързо събрал две и две.

Интересът на Рап бе толкова разпален, че едва не стана от стола.

— Той сигурен ли е, че е бил ал Ямани?

Макмахън сви рамене.

— Единствените фотографии на саудитеца, с които разполагаме, са много калпави. А и на тях той е с брада и чалма. Нали знаеш как е.

— Да, чакай да позная... бил е гладко избръснат и късо подстриган.

— Именно.

— Британецът забелязал ли го е да накуцва?

— Не бил много сигурен, но видял как онзи за малко не се спънал, когато се качил на борда на яхтата.

Рап вече обмисляше варианти как да отскочи до Куба. Трябваше да го засекат, да тръгнат по петите му. С малко повече късмет щяха да

го заловят още в самолета. Така и така беше пристигнал в Куба от страна, с която имаха добри взаимоотношения.

Макмахън далеч не беше свършил.

— Бреговата охрана беше поставена в бойна тревога за издирването на яхтата. Откриха я в сряда сутринта. Един служител от Националния резерват на Мерит Айлънд я забелязал.

— Къде е това?

— Близо до Кейп Канаверал.

— Страхотно, няма що. Нали за тази седмица не се планира изстрелване на космическа совалка?

— Не, вече проверих.

Рап сбърчи вежди.

— Защо в Кейп Канаверал тогава?

Заместник-директорът на Бюрото сви рамене.

— Не знам. Предупредихме НАСА и местните власти, но досега не се е случило нищо подозрително. Но имам нещо на другия фронт.

Макмахън започна да рови в някакви папки. Откри търсената и я отвори. После показа на Рап черно-бяла фотография и го попита:

— Сещаш ли се кой е този?

— Не.

— А би трябвало. Никога не бихме го пипнали без твоята помощ.

Мич се вгледа във фотографията.

— Не се сещам.

— Този младеж, който по някаква случайност преминава митническия контрол в летището на Лос Анджелис, е не кой да е, а Имтаз Зубаир, един от нашите изчезнали пакистански ядрени учени.

— Кога е влязъл в страната?

— В понеделник.

— И вече сте го затворили?

— За съжаление, не.

Рап се облегна назад, разочарован от отговора.

— Мислех, че сте го заловили.

— Открихме, че е влязъл в страната.

— Някаква идея къде може да е сега?

Макмахън знаеше, че приближава до кулминацията.

— Знаем, че в Лос Анджелис се е качил на самолет на „Делта Еърлайнс“ и е отлетял за Атланта.

— Значи сте го арестували, когато е слязъл в Атланта?
— Още не. Имаме проблем със записите от камерите, но очакваме да го разрешим тази сутрин.
— Ами какво стана с двамата, които хванахте в Чарлстън?
В този момент Макмахън съвсем се притесни.
— Държим ги под арест — заувърта.
— Къде? — Рап усети нещо нередно.
Макмахън стана и затвори вратата.
— Държат ги в Изправителното заведение на окръг Феърфакс.
— Не, не говориш сериозно. Те са тук, в града?
— Виж... преди да си се втурнал... трябва да ти кажа някои неща. За начало... и двамата са натурализирани американци.
— Ни ме пука, ако ще да са първородните братя на президента!
— извика Рап. — Трябваше да ги затворят в казармата на флота в Чарлстън или дори в Гуантанамо. Но най-добре ще е, ако ми ги предадат на мен!
— Мич, те имат адвокат.
— Адвокат! — Рап скочи на крака. — Ти майтапиш ли се?
— Не е обикновен адвокат... Той е специалист по човешките права от Атланта. Има много връзки във Вашингтон. Вчера се обърна към медиите и...
— Не ме интересува кой е! — прекъсна го Рап. — Та това е смешно!
— Вината не е моя — оправда се Макмахън. — Повярвай ми.
— Чакай да позная. Те са араби, нали?
Макмахън кимна.
— Саудитци?
Заместник-директорът на ФБР кимна отново.
— Значи ми казваш, че двамата саудитци, които без съмнение са ухабито, вчера са се появили в Чарлстън, за да приберат ядрена бомба и ФБР е решило да бие отбой, защото са си наели адвокат?
— Ние не бием отбой и заповедта не е по инициатива на Бюрото. Идва директно от Министерството на правосъдието.
— От главния прокурор?
— Малко или много.
— Главният прокурор получава заповедите си от президента. Да не би да намекваш, че идеята е на президента?

— Не. Знам със сигурност, че не е негова идея. Дошла е от някъде другаде.

— Откъде?

Макмахън се поколеба, не от страх, че ще си навлече неприятности, а от предпазливост.

— Добре, ще ти кажа как започна всичко. Но искам да разбереш и гледната точка на останалите.

— Какво ще рече това? — изсумтя Рап.

— На теб не ти се налага да играеш по правилата, но ФБР е длъжно. Искам от теб само да разбереш законовите и политическите последици от случилото се вчера. Изслушай ме и после постъпи така, както намериш за добре.

Рап не разполагаше нито с търпение, нито с желание да слуша повече. Но тъй като искаше да разбере кой стои зад изключително глупавото решение, озапти гнева си за още няколко минути.

Тъмносиньото беемве петица се стрелна по натоварените улици с шеметна скорост. Макар и ядосан, мъжът зад волана владееше напълно автомобила. Вместо да прекоси река Потомак по моста Теодор Рузвелт Мемориъл, той пресече двете платна на шосето и отби по пътя към Паметника на морските пехотинци. Лесно откри лимузината. Рап зави към северната страна на монумента и рязко спря точно зад лимузината.

Както винаги, той набързо огледа района, докато паркираше колата и разкопчаваше колана си. После взе ключовете и слезе. Докато вървеше към лимузината, продължи да проверява обкръжаващия го пейзаж за нежелани наблюдатели. Задната врата на автомобила беше отворена и той се качи в него.

Доктор Кенеди беше включила портативния телевизор и четеше някаква папка. Тя дори не си направи труда да вдигне очи, за да погледне към най-добрия експерт на ЦРУ по борбата с тероризма. Кенеди не беше присъствала на срещата, по време на която бяха убедили президента да постъпи по този начин. Когато разбра за това обаче, първата ѝ мисъл беше как ще побеснее Рап.

— Добро утро.

— И какво му е толкова доброто? — отрязва я Рап.

Кенеди затвори папката и бавно свали очилата си.

— Радвам се да те видя отново цял и невредим.

След жена му и брат му Стивън, Айрини навярно беше следващият най-близък и важен човек в живота му. В много отношения нейното влияние върху него беше по-силно от това на първите двама, взети заедно. Кенеди знаеше за него неща, които те най-вероятно никога нямаше да разберат.

Въпреки силната му привързаност към Кенеди, понякога нейното дяволски спокойно и уравновесено поведение го подлудяваше.

— Айрини, главата ми ще се пръсне всеки момент... затова, да си спестим любезностите. Какво по дяволите се е случило, докато бях в Афганистан?

Именно затова Кенеди го беше помолила да се срещнат тук. Не можеше да позволи подобно избухване в Белия дом.

— Най-простата версия, Мичъл, е, че вчера са били арестувани двама американски граждани във връзка с готвена терористична атака. Имали са право на адвокат, наели са и...

Рап затвори очи и заклати глава.

— Не ми повтаряй официалното заявление. Искам да знам как за Бога си позволила да стане така.

— С две думи... изпревариха ме и ме изиграха.

— Как?

— Бях заета с друго.

— Дори не са се посъветвали с теб? — Рап не вярваше на ушите си.

— Не точно. Когато разбрах, вече беше твърде късно.

— Идеята на Джоунс ли беше? — Рап ненавиждаше началничката на президентския кабинет.

— Тя участва във взимането на решението, но според мен инициативата е на Министерството на правосъдието.

— Стоукс?

— Да, и една от заместничките му.

Рап поклати глава.

— Не разбирам. Мислех, че сме се оправили с всичките тия глупости, като приехме Закона за защита на нацията.

— И аз така мислех, но явно сме се лъгали.

— Как така?

— Левите не биха позволили съществуването на подобен закон. Трябваше да се досетя, че щом шокът от 11 септември 2001 г. поутихне, ще се заемат с отмяната му.

— Айрини... ти ме познаваш. Пет пари не давам за политиката и за ония деветдесет и девет процента глупости, които се вършат в тоя град. Но извинявай... тези двамата са участвали в заговор за взривяването на ядрена бомба в столицата Вашингтон. И сега от ФБР ми казват, че не мога да говоря с тях, защото си имат адвокат.

— Мич, на мен също никак не ми харесва подобно развитие, но точно сега не виждам какъв друг избор имаме. Цялата работа беше огласена в медиите.

— Знам как да действаме. Ще им отнемем американското гражданство, защото са дошли в Америка с цел да извършат терористични актове. После ще ги стиснем в менгемето, докато не издадат и последния си проклет съучастник, и последното късче информация.

— Мич, някой вече е пуснал духът от бутилката. — Тя посочи към телевизора, по който показваха някакъв репортер, застанал в прес залата на Белия дом. — Медиите вече научиха доста неща. Всеки момент президентът ще направи изявление. Става въпрос за политика, за кампания за преизбиране. Президентът иска да съчетае и двата подхода. Един строг съдебен процес срещу тези двамата ще се отрази добре на имиджа му и ще бъде добър рекламен ход. В същото време ще гледа да успокои притесненията на крайно левите за Закона за защита на нацията.

Рап поклати глава.

— Мустафа ал Ямани се разхожда на свобода из Щатите. Имаме мъртъв арабин в закрит паркинг в Чарлстън, имаме изчезнал пакистански ядрен учен, който е пристигнал в понеделник в Атланта и, по стечение на обстоятелствата, двама мъже, заловени в Чарлстън вчера, които също са от Атланта. — Рап замълча. Беше крайно разочарован. — На някой не му ли мина през ума, че двамата мъже, които ФБР държи, ще ни помогнат да открием ал Ямани и ядрения учен?

Кенеди споделяше разочарованието му. Но знаеше, че Министерството на правосъдието за нищо на света не би позволило някой от ЦРУ, камо ли Мич Рап, да припари до двамата ценни арестанти. В същото време нейният храненик вече беше избрал пътеката на войната и тя не възнамеряваше да го спира.

— Необходимо е само да го кажеш на президента. Постарай се все пак да проявиш уважение — отвърна тя.

Вторият мотел беше по-зле от първия. Мокетите бяха лекъосани и почернели от мръсотия, а покривките на леглата бяха направени от някакъв грозен лъскав плат. Имтаз Зубаир не се оплака. Да го стори пред ал Ямани щеше да е глупаво, особено предвид факта, че саудитецът в момента повръщаше в банята. Умираще от радиационно облъчване.

Зубаир беше виждал подобна картина и преди, докато работеше в атомната електроцентрала в Часнуп, Централен Пакистан. Един от сензорите се беше повредил и не регистрира изпускането на радиация. Техникът бе продължил да работи в заразеното помещение, направо изкара цялата си смяна. Разбра го после, но беше късно.

В рамките на един ден човекът започна да повръща, а кожата му се покри с червени възпалени петна. Очите му се подуха, последваха болезнени спазми и агония, накрая ръцете му омекнаха като желатин и той умря от силен кръвоизлив. Зубаир още помнеше виковете му. Какъв ужасен начин да умреш.

Той седна на ръба на леглото и впери поглед в телевизора. Ал Ямани му беше наредил да го извика, когато се появи американският президент. Според репортера изявлението закъсняваше, но очакваха да започне всеки момент.

Когато най-накрая президентът се качи на трибуната, Зубаир извика саудитеца. Секунда по-късно онзи излезе от банята и избърса устата си с хавлия. Зубаир забеляза кърваво петно върху хавлията и го попита:

— Мога ли да облекча с нещо бремето ти?

Ал Ямани поклати глава и също седна на леглото. Той с интерес чакаше да чуе какво ще каже американският лидер. До президента застанаха двама мъже и една жена.

— Ще направя кратко заявление и ще отговоря на няколко от вашите въпроси, след което ще дам думата на главния прокурор Стоукс. Вчера Министерството на правосъдието и ФБР осуетиха голяма терористична атака на „Ал Кайда“ срещу Вашингтон. Както пресата вече отбеляза, планът на терористите беше да вкарат с контейнеровози частите на мощна бомба. Благодарение на упоритите усилия и навременните действия на Министерството на правосъдието, ФБР, ЦРУ и Министерството на отбраната атаката беше предотвратена и като резултат организацията на „Ал Кайда“ претърпя сериозно поражение. Терористичните клетки, разположени тук, в Съединените щати, бяха разкрити и в момента се извършват арести на членовете им. Сега ще отговоря на част от въпросите ви, след което изявление ще направи и главният прокурор Стоукс.

Слаб мъж с преждевременно прошарена коса се изправи и попита:

— Господин президент, вярно ли е, че вие и висшите членове на администрацията се бяхте евакуирали от града във вторник през нощта?

— Като стандартна превантивна мярка, която е част от Продължаването на управлението, от града бяха евакуирани някои хора и преместени в обезопасени секретни места.

— Вие бяхте ли сред тези хора?

Президентът се ухили.

— Поради съображения за сигурност не мога нито да потвърдя, нито да отрека. — Той посочи към друг репортер.

— Господин президент, можете ли да потвърдите, че нападението е трябвало да се извърши в събота, по време на церемонията по откриването на паметника на загиналите във Втората световна война? И ако е така, какви допълнителни мерки ще предприемете, за да опазите чуждестранните държавни глави, които започват да пристигат утре, за да присъстват на събитието?

— Най-напред, искам да подчертая, че „Ал Кайда“ се озова в ролята на гонения. Ударът, на когото възлагаха най-големи очаквания, се провали. Що се отнася до това дали атаката е била свързана със съботната церемония... досега не сме получили конкретна разузнавателна информация, която да ни наведе на подобен извод. Ще отговоря на още един въпрос.

Група репортери започнаха да задават въпросите си на висок глас и президентът избра един от тях. Другите веднага млъкнаха.

— За какъв вид експлозивно устройство става дума, сър?

Президентът поклати глава.

— В момента провеждаме разследване и не мога да съобщя такива подробности.

Една жена се приближи до президента. Той благодари на журналистите и си тръгна. Човекът, в когото ал Ямани разпозна главния прокурор, излезе на трибуната и започна речта си. На ал Ямани не му беше необходимо да слуша повече.

Той изключи телевизора и се обърна към помощника си:

— Време е да вървим.

— Ще се върнем ли?

— Не.

Зубаир предложи той да кара, но ал Ямани отказа. Качиха се в колата под наем и напуснаха мизерния мотел. Саудитецът искаше колкото се може по-скоро да се отърве от колата. „Непрекъснато късай нишките, които водят към теб“ — повтаряше си той. Докато се придържаше към това правило, американците нямаше да го хванат и той щеше да им покаже, че президентът е отпразнувал пирова победа.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Рап не гледаше на професията си с категориите на любовта и омразата. Това беше призвание, дълг, а не нещо, което зависеше от настроението му. Важен беше само приносът му за каузата, в която той искрено вярваше. Съществуваха обаче и някои аспекти в работата му, които не пораждаха ентузиазъм у него, и се стараяше да избягва. Един от тях бяха посещенията му на Белия дом.

Най-напред, Рап и шефката на президентския кабинет не можеха да се понасят. Тя представляваше пречка за всеки негов план или действие. Самият факт, че политиката играе такова голямо значение за всяко едно решение на президента, не се побираше в ума на Рап. Тук се прибавяше и двуличната, замъглена политическа коректност, с която беше пропита почти всяка среща. В крайна сметка се стигаше дотам, че се спореше и обсъждаше незначителното, а истински важните проблеми се подминаваха и оставяха на другите. На подобно място човек на действието като Рап никак не се чувстваше комфортно. Въпреки това в четвъртък сутринта седеше в залата с портрета на Теодор Рузвелт. Настроението му беше все така мрачно, но заради Айрини той стори всичко, за да го прикрие. Само четири от осемнайсетте кожени стола бяха заети. Екипът по националната сигурност се беше събрал и чакаше началникът си да дойде.

Президентът Хейс влезе с усмивка на лицето и доста бодро крачка. Всички станаха, дори Рап, макар да не му се нравеше. Когато мина покрай него, президентът му стисна рамото като знак на благодарност. Това беше първата възможност да изрази благодарността си лично, откакто Мич се беше върнал.

Хейс седна на мястото си, което гледаше към портретите на Линкълн и Джеферсън. Началничката на кабинета Валъри Джоунс, винаги наблизо до господаря си, седна отдясно на президента. Не за пръв път на Рап му хрумна, че ще е по-уместно тя да седи от лявата му

страна. После влезе главният прокурор Стоукс, следван от висока блондинка. Рап предположи, че е онази прословута Стийли, за която му беше казал Макмахън. Мич изпитваше толкова силно негодувание към нея, че това му попречи да забележи красотата ѝ. Служителите от Министерството на правосъдието заеха местата си срещу президента и съвещанието започна.

Рап беше гледал част от пресконференцията в лимузината на Кенеди. Очевидно Стоукс се стремеше да извлече максимална изгода от хвалбите на президента. След като съветникът по националната сигурност Хейк обяви дневния ред, Пол Раймър от Министерството на енергетиката взе думата.

Тонът на човека, отговарящ за екипите НЕСТ, беше мрачен:

— Нашите учени стигнаха до заключението, че ако всички компоненти на устройството бяха сглобени, взривът ще е с мощност двайсет килотона. Ядрено оръжие от такъв мащаб щеше да унищожи столицата, над сто хиляди души щяха да загинат само от ударната вълна. В рамките на един месец броят на жертвите щеше да се удвои от радиацията и топенето.

В залата настъпи гробна тишина. Тъй като в една или друга форма беше свикнал да обсъжда стратегически сценарии, първи реагира генерал Флъд:

— Имате ли предположения откъде може да е дошло това нещо?

— Въпросът още ни измъчва — отвърна Раймър. — По нашите стандарти двайсет килотона не са много, но в никакъв случай не са и малко. Подробното изследване на радиоактивния материал може да отнеме до шест месеца, но някои елементи в начина на проектиране на устройството ни карат да смятаме, че оръжието е произведено в Съветския съюз.

Президентът усети, че има и още.

— Много неуверено звучите.

— Имаме леко разногласие сред учените. Деветдесет процента от тях обаче са уверени, че оръжието е направено в Съветския съюз.

— Какво казват останалите десет процента?

— Има малка вероятност да е от ранните проекти на пакистанците.

Президентът погледна към държавния секретар за малко и отново се обърна към Раймър:

— Въз основа на информацията, с която разполагаме, съм склонен да мисля, че вероятността бомбата да е пакистанска, е много по-голяма.

— Именно информацията, сър... изчезналите учени най-вече... ни карат да не отхвърляме пакистанската версия. От чисто научна гледна точка обаче сме сигурни, че е съветско.

— Защо?

Раймър огледа останалите участници.

— Както вече споменах, ще са ни необходими шест месеца, за да разберем какъв радиоактивен материал е използван. С други думи да установим с голяма точност кой е ядреният реактор, в който е бил произведен. Но това не е единственият начин да се идентифицира материала — чрез анализ на схемата на устройството. В началото бяхме като ошашавени. Не бяхме виждали подобно нещо, което ни наведе на мисълта, че е проектирано по пакистанска схема, за която не знаем нищо. И тук започнаха разногласията. От въпроса за схемата.

— Вкарахме схемата в компютрите, но без резултат. Обикновено главите с мощност от десет до дващест килотона се проектират за торпеда, крилати ракети или артилерийски снаряди. Нашето оръжие обаче не се вмести в нито един от тези носители. Тъкмо бяхме изчерпали всичките си идеи, когато един от нашите по-стари учени си спомни за серия ядрени опити, които Съветският съюз проведе в края на шейсетте и началото на седемдесетте години. — Раймър прелисти някаква дебела папка и продължи: — Колко от вас са запознати с ядрения полигон в Казахстан?

Единствените, които вдигнаха ръце, бяха генерал Флъд и директор Кенеди.

Раймър вдигна във въздуха географска карта.

— Казахстанският ядрен полигон е разположен в западната част на страната, на северния бряг на Каспийско море. От 1949 та чак до 1990 г. Съветите извършиха 620 официално известни ядрени експлозии там. Това прави приблизително две трети от всички съветски ядрени опити. Над триста мегатона ядрени оръжия бяха взривени там. Кое то е равносилно на около дващест хиляди бомби като тези, пуснати над Хирошима, и почти два пъти повече от мощността на всички извършени американски опити.

Рап чу само първата част. Останалото не беше толкова важно за него. Той вдигна ръка.

— Пол, ти каза, че полигонът се намира на северния бряг на Каспийско море.

— Точно така.

— Интересно е да спомена, че когато нападнахме лагера на „Ал Кайда“ в Пакистан, открихме сред другите неща и карта на Каспийско море.

Раймър искрено се изненада.

— Можеш ли да ми я пратиш, след като свършим?

— Разбира се.

Раймър си надраска някаква забележка в тefтера и продължи:

— От края на шейсетте до средата на седемдесетте Съветите направиха поредица от изпитания на ядрени експлозивни. Не знаем много за тях, защото не бяха предназначени за военни цели.

— Тогава за какво са били? — попита президентът.

— Значителна част от недрата на казахстанския полигон е богата на солни залежи. Идеята за опитите беше да се създаде изключително евтино и голямо съоръжение за складиране на петрол, природен газ и радиоактивни отпадъци.

— И докъде стигнаха?

— До никъде. Съветски учен, който беше участвал в програмата, избяга на Запад през 1979 г. и ни даде подробна информация за резултатите. Нашите учени провериха информацията и единодушно излязоха със заключението, че подобен план е безсмислен.

— Добре де, но как „Ал Кайда“ е спипала бомбата? — попита президентът.

Според Раймър възможностите бяха само две. Първата, че руснаците са продали радиоактивния материал, беше малко вероятна и той нямаше намерение да я излага пред тези хора, докато не се сдобиеше с повече информация. Другата възможност, че „Ал Кайда“ е изрвила материала от недрата на полигона, беше по-вероятна, но тук, на масата, седяха хора, които много по-добре можеха да отговорят на този въпрос.

— Не знам, господин президент.

Държавният секретар се обърна към Кенеди:

— Трябва да информираме руснаците.

— Съгласна съм. Те могат да натиснат казахите по-добре от нас.
Президентът погледна към Флъд.

— Генерале?

— Съгласен съм. В техен, както и в наш интерес е тия проклетии да не циркулират така свободно. Може и да не ни кажат всичко, което разберат, но със сигурност ще решат проблема.

— Какво точно искате да кажете? — попита Джоунс.

— В Русия при подобни случаи подходът е един — заподозрените се изправят за разстрел и ако искат да спасят себе си и своите близки, започват да се изповядват пред следователите.

Рап не се сдържа да изрази мнението си по този въпрос:

— Така би трябвало да постъпим и ние с онези двамата, заловени в Чарлстън.

Ако някой друг беше направил коментара, щяха да го възприемат като остроумна шега и да се засмеят, но тъй като беше Рап, присъстващите разбираха, че предложението му е напълно сериозно.

Президентът остави думите без реакция. Кенеди го беше предупредила, че Мич никак не харесва стъпката на Министерството на правосъдието. Хейс обаче се надяваше при първа възможност да му втълпи малко здрав разум.

— Не е необходимо да казвам, че трябва да запазим пълно мълчание по въпроса. До този момент пресата не е надушила колко разрушително можеше да бъде оръжието. Искам да наблегна на думата „можеше“. Говорих с Пол. — Хейс погледна към Раймър. — Терористите нямаха шанса да сглобят напълно устройството, но дори и да имаха, само много опитен и образован човек би се справил с тази задача. Затова най-вероятно щяхме да си имаме работа само с „мръсна“ бомба. Ето защо... поради очевидни причини, оттук нататък за устройството в официалните кръгове ще се говори като за „мръсна бомба“.

Рап стисна юмруци от вълнение. Катастрофата беше предотвратена, но все още предстоеше доста работа, а вместо това те си играеха на думи. Не можеше да се сдържа и да не отправи забележка.

— Пол, доктор Имтаз Зубаир не е ли достатъчно опитен и образован, за да сглоби оръжието? Ако това беше станало, нямаше ли бомбата да постигне максималния си ефект?

— Да. — Раймър кимна.

— Кой е доктор Зубаир? — попита Джоунс.

— Пакистански ядрен физик, който в понеделник е влязъл с фалшив паспорт в страната. — Рап погледна към президента и към Джоунс. — Не сте ли чували за него?

— Да, чухме — троснато отвърна Джоунс. — Достатъчно грижи си имаме, за да се тревожим за всеки един терорист поотделно, който се опитва да ни нападне.

— Вал, след като е пристигнал в Лос Анджелис, знаеш ли накъде се е запътил?

— Не. — Началничката на президентския кабинет започна да си води някакви записки, сякаш Рап не я вълнува изобщо.

— В Атланта. — Мич се обърна към главния прокурор и заместничката му. Директорът на ФБР Роуч, който седеше до Стоукс, знаеше какво следва и леко издърпа стола си назад, по-далеч от фронтовата линия.

— Друг от Атланта познаваме ли? — попита Рап със зловещо спокоен тон. — Май че имаше двойка саудитски имигранти, които вчера се опитаха да приберат ядрената бомба, а?

Главният прокурор понечи да отговори, но Пеги Стийли го изпревари:

— Накъде биете, господин Рап?

Мич до известна степен беше изненадан от репликата, но бързо се окопити:

— Не ви ли мина през ума, че точно ония двамата, дето ги държите във Феърфакс, могат да ни кажат къде да търсим Зубаир?

— Господин Рап, разследването ни върви много добре, така че продължавам да не разбирам гледната ви точка.

— Открихте ли Зубаир?

— Не, господин Рап, не сме, но ви уверявам, че ще го открием.

Мич не възнамеряваше да се дава лесно.

— Е, простете ми, че не споделям вашата увереност.

Стийли предпочете да не реагира на последната нападка.

Но и Рап не беше свършил.

— Каква информацията извлякохте от двамата мъже в затвора?

Стийли го погледна с досада, сякаш се беше уморила от въпросите му и едва сдържа нетърпението си към него.

— Господин Рап, това е вътрешен въпрос и материалите вече са предадени на съда.

— Тоест?

— Двамата заподозрени имат адвокат. — В тона ѝ вече ясно се долавяше раздражение. — Нали не препоръчвате да прибегнем до мъчения, за да ги накараме да проговорят?

— Не ме интересува как ще ги накарате да проговорят, просто го направете, и то бързо.

Лицето на Стийли почервения, но пронизващите ѝ очи не се отлепиха от Рап.

— Та това е нелепо!

— Ще ви кажа какво е нелепо. Мустафа ал Ямани, един от водачите на „Ал Кайда“, в момента се намира в Америка. И ви гарантирам, че двамата мъже, които сте задържали, могат да ни дадат информация, благодарение на която да го заловим.

— Господин Рап, Министерството на правосъдието не ви казва как да си вършите работата извън страната, така че ви предлагам да ни върнете услугата и да не ни се месите във вътрешните работи.

— Напротив, опитвайте се да ми казвате как да си върша работата. Просто аз не ви обръщам внимание.

— Ами тогава и ние ще трябва да сторим същото.

— Откъде сте сигурни, че нямат друга бомба? Откъде сте сигурни, че не са планирали друга атака? Не можем да оставим всичко на случайността. Двамата арестувани трябва да бъдат разпитани. И не ми се оправдавайте, че не може да намерите федерален съдия, който да им отнеме гражданството. Защото аз се сецам за един, който ще свърши всичко за половин час.

— Не стига, че сме изправени пред медиен скандал — намеси се Валъри Джоунс, — ами сега трябва да търпим и това. Писна ми от подобни изблици. — Тя погледна към шефката на Рап. — Ако не можеш да го контролираш, не го води на нашите съвещания повече.

Мич се изправи така рязко, че столът му се преобърна. Той силно удари с длан по масата.

— Изблици! Онези двамата негодници възнамеряваха да изтрият от картата Вашингтон! Нима американските граждани ще възнегодуват, ако откажем на двама правото на съдебен процес!

— Стига. — Президентът стана и посочи към Рап и Кенеди. —
Двамата, кабинета ми! Веднага!

Рап тръгна към коридора и сериозно се замисли дали да не излезе и изобщо да не се върне. Едно беше да не споделят отдадеността му на каузата, съвсем друго — да застават на пътя му. Кенеди го спря.

— Ти каза каквото трябваше.

Рап поклати глава и продължи напред.

— Писна ми от тия глупости, Айрини.

— Знам, но ще направиш грешка, ако си тръгнеш сега. Той иска да те изслуша.

Изненадан, Мич обърна глава и се вторачи в нея. Кенеди обикновено искаше от него да си държи устата затворена. Влязоха в Овалния кабинет, миг по-късно към тях се присъединиха президентът и Джоунс. Четиримата застанаха един срещу друг пред бюрото на президента.

Джоунс понечи да говори, но президентът вдигна ръка и я спря. Очевидно беше, че се стараяше да запази хладнокръвие.

— Тук е Белият дом. Трябват ми уравновесени съветници, а не сприхави скандалджии.

Рап не можеше да търпи повече. Направо побесняваше, когато се взимаха такива сбъркани решения по съвсем сериозни проблеми.

— Уравновесени. Добре, какво ще кажете за тази уравновесена оценка. — Рап си пое дълбоко дъх и с много спокоен глас добави: — Следващия път, когато ислямски радикални фундаменталисти се опитат да вдигнат Вашингтон във въздуха да не се вслушвате толкова внимателно в думите на главния прокурор, който просто гледа да си спечели слава и да бъде следващият кандидат за вицепрезидент.

— Внимавай как разговаряш с мен.

— О... забравих нещо. Също така не трябва да се вслушвате много в думите на началничката на кабинета си, защото тя няма ни най-малка представа от тероризма.

Хейс се изчерви.

— Мич, много те уважавам, но започвам да се уморявам вече... идваш тук и се перчиш, като че си единственият, на когото му пука. Единственият, който има принос.

Гневът на Рап достигна точката на кипене.

— Следващия път, когато се заемете да сравнявате моя принос в борбата с тероризма с приноса на вашите политически помощници, няма да се налага да ме уволнявате, защото ще съм си подал оставката.

— Всеки дава своя принос. Само защото не действат на открития терен не означава, че не са допринесли във войната с тероризма. Трябва да се научиш да уважаваш мнението на другите и да разбереш, че не си единственият, който има готови отговори.

Рап нито за секунда не се поколеба дали е прав. Вярно, имаше своите грехове и много добре си даваше сметка за тях, но току-що чутото от президента си беше пълна глупост.

— Господин президент, вие си седите тук, във вакуум, заедно с всичките психопати и така наречените експерти, които обикалят около вас и ви съветват. Хрумна ли ви обаче, че бяхте на косъм да изгорите като факла от ядрената бомба?

— Разбира се.

— Господин президент, много неща аз не ви казвам. Неща, които е по-добре да не знаете, но може би сега е моментът да хвърля малко светлина върху това какво е необходимо, за да спечелим тази война. Имате ли представа как разбрахме, че ядреният материал плава с кораб за Чарлстън?

Хейс поклати глава.

— Взехме петима пленници от онова село в Пакистан, сър, но никой от тях не искаше да говори. Аз ги подредих в редица и започнах с първия от тях, Али Саид ал Хури. Допрях пистолет до главата му и когато той отказа да отговори на въпроса ми, му пръснах мозъка, господин президент. Екзекутирах копелето и изобщо не почувствах срам или вина. Помислих си за невинните мъже и жени, които бяха принудени да скочат от горящата сграда на Световния търговски център, и натиснах спусъка. Преместих се до следващия терорист и също му пръснах мозъка. Третият запя като славей. Така разбрахме за бомбата, сър. Ето това е необходимо, за да се спечели войната срещу терора. Така че не ми изнасяйте лекции за приноса, защото се съмнявам, че на някой друг от вашия екип по националната сигурност

му стиска да дръпне спусъка. И никога не забравяйте, че ако аз не го бях сторил, сега нямаше да можем да спорим тук с вас. Със сигурност.

Беше около десет сутринта, когато стигнаха строежа. Ал Ямани мина с колата два пъти покрай входа, преди да завие вътре. Дори веднъж спря и огледа небето за хеликоптери. Те му напомняха неговите ранни години в Афганистан, когато съветската армия доминираше на бойното поле със смъртоносни крилатите си машини. За пореден път ал Ямани с горчива ирония си припомни, че тогава именно американците им помогнаха с преносимите ракети „Стингър“ да победят безбожните комунисти. За ал Ямани това беше само поредното доказателство, че Аллах е на тяхна страна.

Когато спряха на разчистената от дърветата площадка, слънцето вече надничаше над върховете на високите борове в горите на Джорджия. Саудитецът слезе от колата с чифт евтини слънчеви очила на лицето. Беше ги купил, за да пази все по-чувствителните си към светлината очи.

От фургона излязоха двама мъже с ухилени физиономии.

— Имтаз — Ал Ямани свали очилата, — това са Халед и Хасан.

Тримата си стиснаха ръце. Ал Ямани често беше мислил за двамата си стари приятели, след като за последно ги видя в Куба преди седмица. Успокои се, когато разбра, че до този момент американците не са ги разкрили.

— Нашите пратки пристигнаха ли? — попита ал Ямани.

Хасан, по-високият и по-възрастният от двамата, отвърна:

— Да, главният компонент пристигна вчера.

— Заведи ме при него. Искам да го видя.

Четиримата излязоха навън. Хасан ги отведе при пикапа и отвори вратата отзад. По средата на товарната платформа лежеше дървен сандък с размери приблизително метър на метър. Хасан се качи и подаде ръка на немощния си приятел. С помощта на метален лост отвори капака на сандъка и отвътре се показа завит в брезент пакет с

кръгла форма. Двамата за миг застинаха, загледани в разрушителния предмет. Толкова усилия бяха положили, за да се сдобият с него. Слънцето припичаше приятно. Те се спогледаха и доволно се усмихнаха един на друг. На път бяха да извършат нещо велико. Зубаир стоеше долу до пикапа и приличаше на дете, което опитва да види за какво толкова са се развълнували възрастните. Ролята му в начинанието беше да проектира детонаторите и да помогне при оформянето на пластичния експлозив. Поради съображения за сигурност той беше държан далеч от радиоактивния материал и дори още не го беше виждал. И тъй като изгаряше от нетърпение, накрая не издържа и се качи да погледне.

Гледката го ужаси. Очакваше да види блестяща и лъскава сфера, направена от радиоактивния материал, а не полуръждясала метална баскетболна топка. Очите му се ококориха от страх, веднага скочи обратно на земята, като едва не си навехна глезена в бързината.

Зубаир се втурна към фургона, а останалите трима го зяпнаха от изненада.

— Трябва да се махнете по-далеч от сандъка! — извика им той. Без необходимите уреди ученият не можеше да определи до каква степен се е разгръл металът, но беше очевидно, че вече е започнал да излъчва силна радиация.

Ал Ямани гневно изгледа страхливия пакистанец. Беше същият като останалите трима. Саудитецът лично беше вербувал всичките учени и ги бе убил един по един, след като си бяха изпълнили задачата. Надяваше се поне този да покаже малко повече кураж пред лицето на такова величествено събитие, но, изглежда, беше слаб духом.

— От какво толкова те е страх?

— Материалът е изключително нестабилен, а дори не е покрит с безопасен щит. Как го вкарахте в страната?

Халед, който беше застанал между учения и пикапа, посочи към ремаркетото.

— Скрихме го в доставка с гранит.

Зубаир се обърна към камиона. Ама разбира се. Гранитът не само че беше послужил като достатъчно надежден щит на устройството, но също така излъчваше собствена радиация, която бе объркала сензорите.

— Не се шегувам — каза той на ал Ямани. — Трябва да слезете веднага.

— Стига си преувеличавал. И без това не може да ми навреди повече, отколкото вече го направи.

— Напротив, може. Ако останеш там за по-дълго, ще си мъртъв още преди залез-слънце.

Саудитецът погледна към сандъка и се съгласи да изслуша учения. Слезе от пикапа, Хасан го последва.

— Обясни ми причината за страха си.

— Устройството не е покрито със защитна обвивка и външно личи, че материалът значително се е променил. Всяко по-продължително излагане на радиацията може да бъде фатално.

— Аз вече умирам.

— Но така смъртта ти ще се ускори още повече. За да транспортираме и сглобим оръжието, то трябва да е надеждно покрито. Иначе ще ни убие.

— Колко ще я ускори? — попита ал Ямани. Единственото, което го интересуваше, беше да се докопат до мишената.

— Най-вероятно ще си мъртъв, преди да стигнем до Вашингтон. Саудитецът се намръщи.

— И какво предлагаш да правим?

— Вече казах, трябва да покрием устройството.

— Трудно ли е?

— Не, ако разполагаме с подходящи материали... олово или обеднен уран ще свършат работа.

— Колко време ще отнеме? — Ал Ямани беше предвидил време в запас, но то не беше чак толкова много.

Зубаир се замисли, след малко отвърна:

— Няколко часа.

— Имаме ли алтернатива?

— Не, ако искаш да стигнеш до Вашингтон.

Резервният план предвиждаше бомбата да бъде взривена в Атланта, но ал Ямани не желаше да се задоволи с по-маловажния град. Особено след като сутринта беше изслушал речта на президента.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

В ресторанта „Смит и Воленски“ всички маси бяха заети, на бара посетителите стояха прави. Пат Холмс седеше на обичайната си маса в ъгъла, с гръб към стената и с лице към ресторанта. Като председател на Демократическата партия той трябваше да вижда другите и другите да виждат него. Обикновено вече щяха да са дошли половин дузина хора да му стиснат ръката, но не и тази вечер.

Холмс много добре разбираше на какво се дължи това. Причината се криеше в едната от двете жени на масата му. Валъри Джоунс имаше уникалната способност да отблъсква хората само с присъствието си. Привързаността на Джоунс към нейната любима Демократическа партия беше като религия. Толкова беше отдадена на партийната кауза, че не понасяше никакви републиканци, нито си правеше труда да крие омразата си към тях. Мразеше дори неутралните заради неспособността им да изберат страна, на която да застанат. Наричаше ги безгръбначни. Поведението ѝ към „противника“ беше характерно повече за фанатизиран доброволец за фронта, отколкото за служител от Белия дом. Отвратителната ѝ репутация караше по-цивилизованите и тактичните да я подминават отдалеч.

В интерес на истината, когато наоколо нямаше журналисти и камери, а предизборната кампания беше отминала, болшинството от демократите и републиканците се харесваха и си пиеха заедно бирата. Холмс спадаше към болшинството. Когато службата го изискваше, той заставаше пред камерата и обвиняваше републиканците в егоизъм и некадърност. После обаче отиваше да играе голф с приятел от Републиканската партия.

Понякога се питаше дали началничката на президентския кабинет е забелязала, че толкова много авторитетни хора не я харесват. Едва ли. Джоунс беше като кон с капаци — съсредоточена, с изключителни организаторски способности и незаменима политическа

интуиция. Но що се отнасяше до елементарните умения за общуване, тя беше направо инвалид. В края на краищата, казваше си Холмс, всяка администрация се нуждае от човек като Джоунс — питбул, който да държи хората на разстояние.

Пеги Стийли беше съвсем различна като човек. Около нея сякаш витаеше звезден ореол. Имаше превъзходен външен вид, умът ѝ сечеше като бръснач, беше хитра. Цяла катастрофа бе да я имаш за противник, каза си той. Холмс страшно много искаше да я вкара в леглото си, но имаше достатъчно богат опит във флиртуването и знаеше, че най-добре е да я накара тя да го ухажда, а не той нея.

Сервитьорът се насочи към масата му, но преди да се е приближил, Холмс му махна да донесе още една бутилка „Силвър Оук“. Предвид чувствителните теми на разговора им, не желаше никой да припарва близо до масата.

— Нямам нищо против чутото. — Холмс се наведе напред и понижи глас. — Мисля, че така в партията ще се влее нова енергия.

— Съгласна съм — каза Джоунс и нападна пържолата с ножа.

— Вицепрезидентът Бакстър е смотаняк — продължи Холмс. — Стоукс е по-млад, изглежда по-добре и има красива жена. Малко му липсва опит, но като цяло мисля, че ще е добър избор.

Стийли се канеше да сложи хапка от нейния сготвен по чилийски костур в устата, но вилицата ѝ застина във въздуха.

— Жена му не е красива.

— Напротив. — Холмс вдигна чашата си с вино. — Много е привлекателна.

Стийли хапна от рибата и поклати глава енергично.

Холмс отпи от виното.

— Освен ако не си лесбийка, Пеги, мисля, че аз по-добре мога да отсъдя по въпроса. Тя е една добре изглеждаща жена... повярвай ми.

Искаше да поспори с него, но си даде сметка, че не е хубаво омразата ѝ към съпругата на нейния шеф да излиза наяве.

— Просто разлика в гледните точки... това е всичко. — Тя отпи от водата и бодна с вилицата от граха. — Значи се договорихме.

Холмс погледна към Джоунс и се запита дали двете изобщо се бяха допитали до президента за решенията си.

— Робърт съгласен ли е?

— Напълно. Знаеш, че мрази малката невестулка.

— Добре. Знам, че не се понасят много, но искам да го чуя от него лично.

— Защо? — Джоунс отпи от виното. — Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти... Просто искам да се уверя, че е премислил добре нещата. Не всеки ден президентът сменя вицепрезидента си.

— Правено е и преди — сопна се Джоунс. Намекваше, че не е кой знае какво събитие.

Холмс обаче искаше всичко да бъде сторено по най-добрия начин.

— Казах, че идеята е добра. Просто трябва да подходим внимателно. Последното, което ни трябва сега, е Бакстър да ни извади кирливите ризи наред кампанията, защото е решил, че сме му скроили заговор.

— Та ние наистина му кроим заговор — каза Стийли. — Не виждам защо трябва да си мисли друго.

— Партията е по-важна от който и да е отделен човек — намеси се Джоунс. — Не го ли проумее, ще му дадем ясно да разбере, че ако се разпищи на пресата, жив ще го закопаем.

— Напълно си права — съгласи се Холмс. — Ще се възползваме от партийната му лоялност, а ако не поиска доброволно да слезе от борда, ще види, че нещата могат доста да загрубеят. Изключително важно е обаче да го принудим да си тръгне тихо.

Холмс напомни на Джоунс нещо и тя насочи вилицата към него.

— Знаеш ли кой друг трябва да си върви?

— Кой?

— Мич Рап, ето кой.

Холмс едва не се задави. Когато преглътна червеното вино и се окопоти, попита:

— За кого говорите?

— Знаеш кой е Мич Рап... нали?

— Разбира се, че знам. Той е жива легенда и е женен за онази красивата журналистка от Ен Би Си Ана Райли.

— Познаваш ли ги?

— Не, но защо президентът ще иска да се отърве от него?

— Този човек е бомба със закъснител — отвърна Джоунс. — Рано или късно ще се заяде сериозно с администрацията. И нямам

предвид някой дребен скандал... говоря за конгресно разследване... ще има уволнени хора и такива, които ще отидат в затвора.

С това вече наистина привлече вниманието на председателя на Демократическата партия. Холмс остави вилицата в чинията си и избърса уста с бяла ленена кърпичка.

— Обясни ми по-подробно, Вал.

— Мога да ти говоря с часове, но за начало, няма да повярваш какво се случи тази сутрин в Белия дом. Провеждахме съвещание на Съвета за национална сигурност и той ни в клин, ни в ръкав се нахвърли върху Пеги.

— За какво?

— Настоя да изтезваме арестуваните вчера американски граждани във връзка с терористичния заговор.

Холмс веднага заподозря нещо в начина, по който Джоунс му излага фактите.

— Вал, Мич Рап е доста сериозен човек. Съмнявам се, че просто ей така, без нищо, е поискал да се измъчват американски граждани.

— Направи го, до голяма степен — намеси се Стийли.

— И това далеч не е всичко — продължи Джоунс. — Пеги, канех се да ти го кажа. Помниш ли когато президентът, Кенеди, Рап и аз излязохме от залата?

— Да.

— Е, отидохме в Овалния кабинет и нещата се влошиха още повече. Президентът каза на Рап, че няма да търпи повече неговите изблици и нападки към персонала му. И знаеш ли какво отговори Рап?

— Цяла съм в слух.

— Каза на президента, че сме разбрали за терористичната атака само защото той отишъл в Афганистан, наредил петима от „Ал Кайда“ до стената и започнал да ги убива един по един, докато не проговорили.

Кристално чистите очи на Пеги Стийли се изпълниха с неверие.

— Не говориш сериозно.

Холмс сбърчи вежди.

— Каза на президента, че допрял пистолет до главите им и дръпнал спусъка. При това — без да почувства нито грам вина или срам. Не се шегувам. Ако това не е безочливо... не знам кое е.

— И го е признал пред теб? — попита шокирана Стийли.

— Да, и пред президента и Кенеди.

— Не само че е безочливо, но е и незаконно. Той е федерален служител. Заслужава да бъде изпратен в затвора.

— Ами... това също е начин да се отървем от него.

— Я почакайте малко вие двете. — Холмс постави лакът на масата и погледна първо към Джоунс, после към Стийли и накрая пак към Джоунс. — Вие да не сте си загубили ума? Имате ли изобщо представа с кого се залавяте? Искате да опандизите един американски герой.

— Той е просто наемен убиец в костюм — изсъска Джоунс.

Холмс насочи пръст към нея.

— В този град има хора... много влиятелни и властни хора... които ще ви откъснат главите, ако опитате да направите нещо толкова глупаво.

— Пат, ти май не ме чу. — Джоунс явно се раздразни. — Не ние сме тези, които нарушаваме закона и рискуваме бъдещето на президентската администрация.

Холмс погледна към Джоунс с изумена физиономия. Хвърли салфетката върху наполовина изядената си пържола и отвърна:

— Разследване срещу Мич Рап е една от най-тъпите идеи, които съм чувал. Вие двете трябва да се поспрете малко и добре да обмислите ситуацията. Престанете да се притеснявате за ядрото на партията и за Закона за защита на нацията. Замислете се за това с кого искате да кръстосате шпаги.

Джоунс понечи да го контрира, но Холмс грубо я сръза:

— Не казвайте нищо. Има неща, които не знаете... неща, които не ви и трябва да знаете. Хора, с които не бихте искали да си имате работа. Откажете се от тая безсмислица, докато е време, или ще разваля сделката ни. Всъщност, ако не се откажете, ще се погрижа да загубите постовете си още утре. Сериозно ви говоря.

ВИРДЖИНИЯ

С всеки следващ километър от пътя Мустафа ал Ямани се връщаше към мисълта за собствената си смърт. По тялото му нямаше и сантиметър плът, която да не го боли. Все повече и повече волята го напускаше и той искаше да се откаже — да остави другите да довършат започнатото дело. Но не можеше да се предаде, нямаше право. Тепърва предстоеше да се направи още много, а той не можеше да се довери на този слабохарактерен пакистанец да запали пожара. Глупакът щеше да се напикае в гащите като уплашено малко дете и при най-малката опасност.

Ал Ямани бе в състояние да надвие болката още малко. Няколко дни агония не бяха нищо в сравнение с борбата на неговия народ. Той беше тръгнал на кръстоносен поход, продължение на хилядолетната битка между арабите и неверниците. Никога преди в историята обаче залогът не бе толкова голям. Време беше да се разпали истински световен джихад, да покажат на останалите правоверни, че Америка може да бъде заставена да падне на колене.

Ал Ямани обаче нямаше да се справи сам. Едва му бяха останали сили да ходи, а зрението му се влошаваше с всеки изминал час. Не искаше да мисли какво би станало, ако не бе срещнал Хасан и Халед. Неговите бойни другари бяха голяма утеха. Тримата заедно бяха минали през толкова много изпитания. Тяхната жертвоготовност и отдаденост бяха непоклатими. Те щяха да сторят всичко по силите си, за да доведат мисията до нейния славен завършек.

Дори Зубаир, въпреки всичките си притеснения, беше доказал своята полза за каузата. Ал Ямани не беше човек на науката. Той нямаше медицински познания, не знаеше как радиацията уврежда човешкото тяло. Разполагаше само с практически знания. Видял бе с очите си как десетки ислямски воители стават жертва на невидимия убиец. Копали бяха месеци наред сред онази корава пустош на

северния бряг на Каспийско море в търсене на ядрените останки, зарязани и забравени от Съветския съюз. Цената беше висока, но в крайна сметка загубите щяха да се оправдаят многократно.

Тъй като по себе си знаеше на какво е способен невидимият убиец, Ал Ямани се вслуша в предупрежденията на Зубаир. Предположението на пакистанеца, че ще им трябват два часа, за да покрият сферата, се оказа погрешно. На практика им отне шест часа, но ал Ямани гледаше на това действие не само от съображения за собственото си здраве. Град Вашингтон беше опасан със сензори, които засичаха радиацията. Всеки мост, който водеше към града и всеки голям път бяха оборудвани със сензори. Ако ал Ямани искаше да прекара оръжието до точка, от която ще нанесе най-големи поражения, се налагаше някак си да мине покрай тях, а за тази цел оръжието трябваше да е покрито с обезопасителен щит. Първоначално си мислеше, че пътуването по вода ще излъже сензорите, но сега Зубаир ги убеди, че бомбата ще бъде открита моментално, ако не е покрита както трябва с друг материал.

Под ръководството на Зубаир Хасан набави значително количество обеднен уран от изхвърлени тежести за асансьор. За нещастие, сметището, в което ги забеляза, се намираше на другия край на града. Докато Хасан отиде да ги вземе, Халед придружи Зубаир до магазин за медицински консумативи, откъдето пакистанският учен купи четири оловни престилки като тези, използвани от рентгенолозите, няколко чифта дебели гумени ръкавици и два дозиметъра за измерване на радиацията. Като допълнителна застраховка наеха закрито ремарке с открадната от Хасан кредитна карта.

От намиращия се наблизо хипермаркет „Уолмарт“ купиха вода, сапун, нови дрехи и голям бял хладилник. Когато се върнаха на строежа, Зубаир нареди хладилника до асансьорните тежести, след което с помощта на парчета стиропор, взети от един склад за опаковки, направи гнездо за ядрения материал. От безопасно разстояние ученият нареди на Хасан и Халед да преместят ядрения материал от сандъка в хладилника и да го покрият със стиропор и обеднен уран. Зубаир няколко пъти им каза да работят бързо и да внимават. Когато свършиха, хладилникът беше поставен в ремаркетото, а всичко останало изхвърлиха, включително и дрехите. Зубаир накара голите Хасан и

Халед да се измият с вода и сапун зад фургона. След като си облякоха новите дрехи, всички заедно напуснаха Атланта.

Това бе преди близо дванайсет часа. Сега, докато слънцето изгряваше, те приближаваха следващата си точка. Беше петък сутринта и им оставаше по-малко от ден и половина, за да заемат уречената позиция. Спряха да закусят в Брейси, Вирджиния, и изчакаха да стане седем часа, за да се обадят по телефона. Ал Ямани откри един телефонен автомат и набра номера, който беше научил наизуст. Обади се мъжът, чийто глас не беше чувал от години.

— Франк там ли е? — попита ал Ямани.

Последва кратко колебание и гласът отвърна:

— Съжалявам, набрали сте грешен номер.

Ал Ямани затвори и отиде при чакация го пикап. Зубаир и Халед седяха отзад, Хасан беше зад волана. Ал Ямани се качи вътре и взе картата. Посочи някакво място и каза:

— Ето тук трябва да се срещнем с него. В дванайсет. В Националния парк в Ричмънд.

Хасан кимна и включи на скорост.

— Ще стигнем дори по-рано.

— Добре.

Ал Ямани се загледа през изцапаното с размазани мухи предно стъкло. Отчаяно много искаше да направи и последната крачка. Мъжът, на когото се беше обадил, щеше да го попита кой номер търси, ако подозираше, че го следят. За щастие, той не изрече тези думи. Ако го беше сторил, ал Ямани нямаше да знае как да постъпи. Ако не се свържеха с този човек, всичките им надежди щяха да са изгубени. Толкова много бе жертвано досега, че Аллах не би позволил да се провалят.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Рап седеше в конферентната зала на Обединения център за борба с тероризма и слушаше с половин ухо брифинга. Нямахше да е лошо направо да си излезе. Прекалено много глупости говореха, прекалено много правила имаше. Хората не кипяха от ентузиазъм да си свършат съвместно работата. Да, вярно, тук беше Америка. Да, тук законите трябваше да се спазват. Ала ако някога се налагаше не чак да се нарушат, но поне да се заобиколят, то това бе сегашният случай.

Тази обаче нямаше да я бъде, защото високата метър и осемдесет руса фурия от Министерството на правосъдието излезе на сцената с цяла армия адвокати, които следяха дали всичко се прави по закон. Пригответи се бяха за съдебен процес и нямаха никакво намерение да оставят някакъв си шпионин от ЦРУ или банда дебеловрати специални агенти от Бюрото да им развалят удоволствието. Всичко се превръщаше във фарс. Сърцето му се късаше, докато слушаше как тези хора бръщолевят за задължително издаване на заповеди за обиск, съветват как трябва да се влиза в дома на заподозрените и как арестуваните да се подреждат в полицейския фургон. Дори шефката му го беше изоставила.

Кенеди беше наредила да предадат на ФБР всичко, касаещо последната командировка на Рап в Югозападна Азия, включително и Ахмед Халили — младият компютърен специалист от Карачи. Неговото съдействие им беше помогнало да попаднат по следите на някои електронни страници за чат, благодарение на които „Ал Кайда“ поддържаше връзки с американските си групи.

Уахид Ахмед Абдула, когото Рап беше прострелял в коляното, все още се намираще в ръцете на ЦРУ, но не беше дал кой знае колко ценна информация. Рап и доктор Хан стигнаха до извода, че коефициентът на интелигентност на Абдула не е от най-високите.

Изглежда основната му функция в „Ал Кайда“ беше да набира средства от другите богати саудитски фамилии.

Въз основа на показанията на британския капитан, изваден от морето от Бреговата охрана, сега разполагаха с фоторобот на ал Ямани. Този фоторобот и паспортната фотография на Имтаз Зубаир бяха разпратени буквално до всеки един полицаи и служител на реда в страната. Точно в момента в Атланта се провеждаше мащабно разследване. Бяха по дирите на Зубаир. След пристигането му от Лос Анджелис той беше отишъл в хотел „Риц“ в Бъкхед. Един служител от хотела го беше разпознал. Цяла армия агенти щурмува транспортната компания, собственост на двамата мъже, арестувани в Чарлстън. Сега те претърсваха склада сантиметър по сантиметър и разпитваха всеки, с който компанията имаше делови взаимоотношения. Също така бяха свързали нишките с трупа, който намериха в закрития паркинг в Чарлстън. Беше кувейтец, студент в Университета на Централна Флорида, пребиваващ със студентска виза. Интересно, адресът на университетската му електронна поща беше открит на лаптопа на Халили, а прободната рана, вероятно от нож, много приличаше на тази на британския капитан.

На другия фронт, както и можеше да се предположи, кубинците не изявиха желание да помогнат. И Кенеди, и държавният секретар се обадиха по телефона на руските си колеги с молба да натиснат кубинците да им дадат цялата информация за ал Ямани, с която разполагат. Очакваха отговора им до един час. Сигурно Фидел пак щеше да ги изнудва за компенсации — най-вероятно в щатски долари.

Наближаваше обяд и Рап си мислеше да излезе от града по-рано. Трябваше да хване самолета за Милуоки в четири следобед и след като стигне, да вземе кола под наем. С колата щеше да стигне до къщата на свекъра и свекървата, където заедно щяха да отбележат Деня на загиналите във войните. Кенеди го беше помолила да се навърта наблизо и да държи нещата под око, поне докато дойде време за полета му. Самата тя беше заминала още по-рано със сина и майка си, за да прекара уикенда на морския бряг — първата ѝ почивка от години насам.

Рап не копнееше за почести и слава. Просто искаше да го изслушат и да се отнесат към думите му сериозно. В тази връзка извинението на президента донякъде го утеши, но колко време щеше

да трае успокоението му, не знаеше. В сегашната мащабна операция по издирването на терористите той не можеше да помогне с нищо. Не беше свикнал да работи в рамките на големи държавни бюрократични машини. Те се задвижваха прекалено бавно, а и в тях трябваше да се придържаш към твърде много правила. Мич проявяваше най-ефикасно способностите си само когато действаше автономно и независимо, безшумно и решително.

Може би наистина беше време да си отиде и да си спести главоболията. Сериозно обмисляше идеята. Жена му много му липсваше, а разследването тук само му губеше времето.

Едрата блондинка от Министерството на правосъдието обяви кратка трийсетминутна почивка за обяд. Присъстващите станаха, някои се посветиха на телефоните, други тръгнаха да проверяват електронната си поща, трети отидоха да хапнат в столовата. Рап до такава степен се беше отнесъл, че не забеляза как настървението на Стийли към него малко отслабна.

След като Вальри Джоунс миналата вечер си тръгна от вечерята, Стийли притисна Холмс да уточни какво точно е имал предвид за Рап. Тя самата не криеше, че знае твърде малко за него. Всичко, което беше чела или чула за неговите подвизи, тя определяше като преувеличение на журналистите. Холмс ѝ отговори, че каквото и да е чела или чула, едва ли има нещо преувеличено. Да, медиите тълкуваха погрешно голяма част от фактите, но в случая с Рап те не знаеха дори и за половината от делата му.

— В действителност — добави Холмс, — те дори не са опознали върха на айсберга.

Холмс отказа да ѝ съобщи подробности. Намекна само, че във Вашингтон има доста влиятелни хора, които подкрепят Рап в неговите дела. Хора, с които президентите, били те демократи или републиканци, често се съветват. Холмс я предупреди, че най-лесният начин да си съсипе кариерата и вероятно тази на шефа си е да продължи с глупавата акция срещу Рап. Също така я посъветва да внимава как се държи с шефката на Рап, доктор Кенеди. Въпреки скромното си и тактично държание директорката на ЦРУ разполагаше със значително влияние в кръговете, в които дори той не влизаше. За доказателство ѝ довери, че човек от администрацията на Хейс скоро

ще си отиде, а дори президентът още не го знае. Стийли тръгна да изразява предположенията си, но Холмс я веднага я прекъсна.

— Повярвай ми, човекът е много нависоко и не е вицепрезидентът. Той ще си е тръгнал до следващата есен и заслугата за това ще е на Кенеди.

Скептична по природа, Стийли реши да се вслуша в предупреждението на председателя на Демократическата партия, но само частично. В този Мич Рап имаше нещо много мистериозно и в същото време привлекателно. Някаква безпардонност. Той беше като животно, което не дава да го опитомят. Дързостта, която беше демонстрирал пред президента и високопоставените членове на кабинета, беше забележителна.

Но тя беше поставяла на колене мъже като Рап и преди. Всички те имаха една слабост. До такава степен пращяха от тестостерон, че и най-невинно оголените женски гърди, и най-лекото докосване на женска длан ги замайваше и лишаваше от здрав разум. Някога и Стоукс беше такъв, но неговата майка му бе избила всякакви мераци. Тя и съпругата на Мартин бяха опитомили и поставили под чехъл някога агресивния и привлекателен мъж. Сега той беше само остарял евнух в костюм.

Но дори и в разцвета на силите си Стоукс не би могъл да се сравнява с Рап. Грубоватите красиви черти на убиеца от ЦРУ, съчетани с факта, че е ликвидирал толкова много хора, го правеха опасен обект на сексуалните желания на жените. Стийли стоеше до вратата и го гледаше, докато хората излизаха от конферентната зала. В движенията му имаше подчертана грация на атлет.

Той забеляза, че го гледа, но на Стийли не й пукаше. Тя продължи да го изгаря с очите си, с грейнало от топлота и желание лице. Той извърна глава и миг по-късно тръгна към нея. Пеги забеляза, че Рап непрекъснато мести погледа си. Беше непрекъснато нащрек. Когато Мич се доближи, тя се протегна и нежно го хвана за китката. Нарочно докосна с пръста си неговата длан. Той реагира мигновено и ако Пеги не беше изучавала поведението му през последните минути толкова внимателно, можеше и да не забележи. Рап бързо обърна глава към нея, но не бе разтревожен, нито изненадан. Действията му бяха много ловки, както и начинът, по който издърпа ръката си и отстъпи настрана. Черните му очи се преместиха върху нея и я огледаха от

главата до петите. Никога преди не беше виждала очи като тези, за миг дори забрави какво иска да каже.

Рап не обичаше да го докосва друг освен жена му. Близостта и физическият контакт бе свикнал да приема само професионално — като заплаха за живота му, а не като обичайното приятелско или служебно общуване. Погледна предпазливо юристката и се запита какво ли иска да му каже тя след случилото се предния ден. Днес цял ден не беше казал нито дума. Бе се дистанцирал от акцията по издирването, защото си даваше сметка, че не е по силите му да се бори с бюрократите. Но ако тя си търсеше нова кавга, Мич нямаше да отстъпи лесно.

— Искам да започнем наново. — Стийли отстъпи назад, за да не пречи на излизащите от залата хора. — За съжаление вчера се поразгорещихме. — Тя протегна ръка.

В отговор Рап ѝ кимна, но продължи да я изучава с поглед. Беше висока колкото него. Дори малко по-висока с токетата. Предпочете да замълчи.

— Последните няколко дни беше истинска лудница — продължи тя.

— Да.

— Е... — Тя се усмихна на последния, който излезе, и отново погледна Рап. — Знам, че само гледате да си вършите работата, както са ви учили. Надявам се все пак да разберете, че и на мен не ми е лесно, аз също си върша моята. Надявам се да си дадете сметка откъде идвам аз.

„И откъде, мътните да те вземат, идваш?“ — помисли си Рап.

Нямаше желание да провокира скандал. Бе стигнал до заключението, че просто ще положи двойни усилия, за да запази информацията в тайна от тези надъхани типове на реда и закона. Бюрокрацията му идваше прекалено много и той гледаше да я заобиколи по някакъв начин.

С примиренчески тон, точно както тя очакваше, Мич отвърна:

— Добре разбирам откъде идвате. В бъдеще ще гледам да съм по-сдържан.

Стийли се усмихна топло и показа трийсет и два каратовата си усмивка с идеални бели зъби.

— Предварително ви благодаря. Знайте, че много уважавам вашия ентузиазъм и отдаденост. Вие работите упорито и сте допринесъл много за борбата с тероризма.

Рап се усмихна резервирано. Беше повече рефлекс, отколкото жест на одобрение. Тази жена искаше нещо друго от него. Не знаеше точно какво, но засега щеше да продължи да се преструва.

— Как са двамата ви пленници?

— Обвиняеми — поправи го тя.

— Обвиняеми.

— Да... ами, не са много приказливи. Поне на нас не са ни казали много.

— С кого говорят?

— С техния адвокат.

— Бях забравил за него. Записвате ли разговорите им?

Стийли скръсти ръце. Жестът беше напълно съзнателен — така гърдите ѝ се повдигнаха и издуха деколтето на блузата ѝ. Въздъхна и отговори:

— Ах, ама и вие сте един непослушник.

— Да, но се сдобивам с резултати.

— Обзалагам се, че е така. — Пеги го удостои с престорено свенлива усмивка. — Обзалагам се.

Рап чак сега стопли, че русокосата синеока орлица флиртува с него. Вдигна ръка, уж за да погледне часовника си, а всъщност за да се види брачната му халка.

— Е... аз трябва да вървя, но благодаря за вниманието.

— Удоволствието е мое. — Стийли отново протегна ръка. — Ако ни кажат нещо, ще ви уведомя.

Рап се съмняваше, че ще извлекат нещо полезно от двамата терористи, но не го каза, а само ѝ стисна ръката.

— До скоро.

Докато той се отдалечаваше към изхода, Стийли го съпроводи с поглед и си каза: „Да, до съвсем скоро.“

Рап не стигна далеч. Скип Макмахън го забеляза и го повика в кабинета си. Рап заобиколи редиците с бюра и маси и отиде при колегата си от ФБР. Макмахън не каза нищо, само влезе в кабинета си, Мич го последва. Пол Раймър седеше на единия от двата стола пред бюрото на Макмахън. Скип затвори вратата.

— Какво става? — попита го Рап. — Вие двамата да не би да сравнявате новите си баровски заплати.

— Да, мислим заедно да отидем на екскурзия с трансатлантически кораб — сопна се Макмахън.

— Ей... не се обиждай. Мисля, че ще е много добре за вас. Дори се колебаеш дали и аз да не мина в частния бизнес.

— Какво значи това? — попита Раймър.

— Нека да кажем само, че вече доста се уморих.

— Твърде млад си да напускаш — отсъди Макмахън и седна в стола си.

— Възрастта няма нищо общо. Налага ми се да се сблъскам с все повече глупости.

Бившият военноморски „тюлен“ и специалният агент от ФБР се спогледаха притеснено.

— Нали не говориш сериозно? — попита Раймър.

— Напротив.

— Не можеш. Все някой трябва да им показва как се правят нещата правилно.

— Ти вчера нали присъства на срещата в Белия дом?

— Никога няма да я забравя.

— Е, не знам дали си забелязал, но те май нямат намерение да се вслушват в съветите ми. Честно казано, нещата бяха много по-лесни, когато работех в сянка.

Макмахън, който изобщо не обичаше да му се оплакват, се намеси:

— Да, ама вече не работиш в сянка, затова забрави. Адски си млад, за да ни изоставиш. Освен това с какво ще се занимаваш?

— Ще имам деца, ще играя голф... не знам. Все ще измисля нещо.

— Ще умреш от скука още на втория месец — отвърна Раймър.
— Единствената причина, поради която аз напускам, е, че съм на ръба на фалита, след като осигурих колеж на трите си деца. Трябва да натрупам малко пари, преди с жена ми да отплаваме към залеза.

Рап изгледа недоверчиво Раймър.

— Тия от Вътрешната сигурност да не са ти промили мозъка?

— И така да е, аз съм вече на петдесет и шест. А ти едва си превалял трийсет и пет. Имаш още много време, докато наистина се умориш.

Макмахън погледна нетърпеливо часовника си.

— Добре... сега, щом вече свършихме с консултациите за кариерата ти и решихме да останеш, може ли да пристъпим към работа?

— Да, защо не. — Рап се усмихна.

— Пол има интересна информация, която не иска да разпространява по официалните канали. След като я чуеш, ще си промениш плановете за напускането.

Да, Макмахън успя да привлече вниманието му. Рап се обърна към Раймър:

— Какво има?

— Руснаците, макар и скришом, доста ни помогнаха. Истината е, че те са притеснени и загрижени за разпространението на радикалния ислямски фундаментализъм не по-малко от нас. В известна степен дори повече.

— И би трябвало. Онези са им в задния двор.

— Да, е, както и да е... Проведох доста интересен разговор с един мой руски колега. Разговорът беше неофициален, разбира се. Изпратих му проби от радиоактивния материал и той потвърди, че е от техните.

— Интересно. Има ли предположение как „Ал Кайда“ се е сдобила с него?

— В момента проверява. Теорията му ми звучи доста правдоподобно.

— Да я чуем.

— Първо, той потвърди, още преди да е видял материала и без да е направил проби, че си имаме работа с един от техните ядрени експлозивни за мирни цели, които са изпитвали в казахстанския полигон в края на шейсетте години. Дори се сети, без да гледа никакви статистики, че по това време са изпитали двайсет такива оръжия. И ето сега става интересно. Нито руснаците го признават, нито ние, но не всичките опити са били успешни.

— Това не ме изненадва — каза Рап. — Нали поради тази причина се наричат опити.

— Да, но това, което ще чуеш сега, не само ще те изненада, но и ще те шокира. Като казвам, че не са били успешни, имам предвид, че някои от тях са достигнали критичната си маса, но не са постигнали максимална мощност. Други пък просто не са се задействали както трябва.

— Искаш да кажеш, че не са се взривили ли?

— Не точно. В повечето случаи бомбите са се взривили, но не са достигнали критичната си маса.

— Обясни ми го на нормален език, ако обичаш.

— Тези оръжия са много прецизни. Ако експлозивът, който се поставя около ядрения материал — Раймър очерта с длани кръг във въздуха — не проработи както трябва, не достига критична маса. Схващате ли?

Макмахън и Рап кимнаха.

— Е, в част от случаите конвенционалният експлозив просто не се задейства. Нямаме критична маса и минаваме към следващия опит. Ако беше по-лесно, щяхме да се опитаем да извадим ядрения материал от дупката, но по-вероятно бихме го зарязали заровен в земята. Сега, като знам как са действали руснаците, предполагам, че изобщо не са си направили труда да вадят материали от неуспешните опити.

— Защо? — учуди се Макмахън.

— През петдесетте и шейсетте години разполагахме с толкова много от този материал, че беше много по-лесно да започнем наново, отколкото да влизаме в радиоактивната дупка и да вадим от там парчета, които вероятно ще се окажат безполезни.

— Значи — Рап съпостави информацията, — казахстанският полигон е пълен с такива ядрени отпадъци. Колко на брой са горе-

долу?

— Не знаем точно — отвърна Раймър.

— Приблизително.

— Поне десетина, а може би и повече.

Рап зяпна.

— Защо, по дяволите, никой не ми е казал за тази заплаха?

— Защото не беше разглеждана като заплаха. Този казахстански полигон на практика представлява радиоактивно сметище. Мисълта някой да отиде и да изрови една от тия пущини звучи направо абсурдно. Без необходимото оборудване всеки, който се опита, би умрял. А дори и да разполагаш с оборудване, трябва да действаш много бързо, за да не получиш смъртоносна доза радиация.

Рап закри лицето си с длани.

— Или просто да обещаеш на тайфа млади ислямисти, че ще им дадеш билет за Рая. — Рап стана и погледна телефона си.

— Този полигон още ли е действащ? — попита Макмахън.

— Не.

— Охранява ли се?

— Площта му е над триста и двайсет хиляди квадратни километра.

— Значи няма охрана? — Макмахън беше разочарован.

— Не.

— Това е много лошо — заключи Рап.

— Може би да, а може би не. — Раймър се стараеше да поддържа оптимизма у двамата си събеседници. — Руснаците са се заели със случая. Моят колега е на път за Казахстан заедно с екипа си, за да проведат разследване.

— На кой друг си казал? — попита Мич.

— Само на вас двамата. Предвид цирка, който трябваше да преживеем тази седмица, не исках да разширявам много кръга на информираниите.

Рап кимна.

— И аз на твое място бих постъпил така. Скип, ти какво мислиш?

— По време на пакистанския рейд откри ли някакви данни за втора бомба?

Рап се замисли.

— Не.

— Буквално всеки един полицаи, агент на ФБР и човек на другите служби получи фоторобота на ал Ямани и фотографията на Зубаир. Благодарение на информацията, която ни достави от Афганистан, напипахме цялата им тайна мрежа в Америка. Днес смятаме да проведем доста арести, при това не само в Атланта. Аз предлагам да изчакаме какво ще ни кажат руснаците.

— Съгласен съм — отговори Рап. — Нека си остане само между нас тримата, докато не разберем нещо повече. Не ми трябва още адвокати от Министерството на правосъдието, които да ми казват какви са правилата. А президентът и хората му и без това са заети с утрешната церемония по откриването на мемориала.

Стигнаха на уреченото място по-рано. Преди да слезе от колата, ал Ямани ги инструктира да не го чакат. Ако не им се обадише до дванайсет и половина, те трябваше да напуснат Вашингтон без него и да довършат нещата, доколкото могат. Ал Ямани наистина не знаеше какво да очаква. Вярата му подсказваше едно, но практическият опит му диктуваше съвсем друго. Американците бяха проникнали в неговата организация, но не знаеше до каква степен. Засега събитията показваха, че е провалена само една конспиративна клетка. Ал Ямани беше сигурен, че дори и да бяха разкрили стария му приятел, той щеше да го предупреди с уговорения сигнал и да издържи на всякакви мъчения. Разбира се, така щеше да е, ако знаеше, че са го разкрили. Тези американци се отличаваха с хитрост и коварство, а приятелят му, с когото се познаваха още от Афганистан, вече не беше млад. Можеше дори да не разбере, че американците са по петите му.

На ал Ямани разходката из парка му се стори изненадващо освежаваща, въпреки че здравето му непрекъснато се влошаваше. Достатъчно бе, че се намира далеч от тясното пространство на колата и нервното дърдорене на пакистанския учен. Ал Ямани откри пейката до оръдието. Беше я виждал на фотографии и затова веднага я разпозна. Историческото значение на стария артилерийски образец изобщо не интересуваше саудитеца. До оръдието имаше поставена бронзова табела. Поколеба се дали да не отиде да прочете какво пише на нея, но в крайна сметка реши да не го прави. Вместо това щеше да използва последните минути уединение, за да се концентрира. Да се помоли на Аллах да му даде сила да издържи и следващите два и четири часа. Само сила и малко късмет му трябваша, за да довърши започнатото.

Малко по-късно чу как една кола спря, вратата ѝ се отвори и затвори. Ал Ямани извъртя глава и погледна зад гърба си. От бяло-

зеленото такси слезе мъж и се насочи към него. Беше шофьорът на таксито и за щастие идваше сам. Ал Ямани понечи да стане, но изведнъж се почувства зле. Остана седнал, за да съхрани още малко от драгоценната си енергия, и зачака другаря си.

Шофьорът на таксито се спря на около три метра от него и го погледна с неверие.

— Мустафа, ти ли си?

Ал Ямани свали слънчевите си очила. По очите щеше да го познае.

— Аз съм, Мохамед.

— Толкова много си се променил. — Тонът на събеседника му беше изпълнен със загриженост.

— И ти също, приятелю мой. — Гласът му беше станал по-слаб. — Брадатата ти е побеляла цялата.

— Много време мина. Повече от десет години.

Ал Ямани кимна. Последната им среща беше в Афганистан през 1987 г. Мохамед, един от най-храбрите воители, които ал Ямани познаваше, едва не загина в ожесточена битка със съветската армия. Човекът от ЦРУ, с когото работеха заедно, се погрижи да евакуира Мохамед в Германия, където щяха да го лекуват опитни лекари. След близо цяла година същият служител от ЦРУ му съдейства да имигрира в Съединените щати. Беше се установил в Ричмънд, Вирджиния, и оттогава работеше като шофьор на такси. През годините ал Ямани беше кореспондирал с него. Интуицията му подсказваше, че религиозният плам у стария воин още не е угаснал.

— Какво ти е? — попита го Мохамед.

— Аз умирам.

— Всички рано или късно ще умрем.

— Да, някои обаче по-бързо от другите.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не. — Саудитецът поклати глава, но само веднъж. Вратът го заболя. — Готов съм да умра.

— Какво ти е.

— Не може да се излекува. Но стига за мен. Как я караш ти, приятелю?

Таксиметровият шофьор опипа мънистата на броеницата си.

— Времената са трудни. Вярата ни е подложена на нападки и хули.

— Да, така е. Затова съм дошъл.

— Заради кашоните, които ми изпрати ли?

— Да. Успя ли да ги опазиш невредими?

— Да, както ти обещах.

— Отвори ли ги? — Ал Ямани погледна приятеля си в очите.

— Не.

— Хубаво. Ще ме заведеш ли при тях?

— Разбира се. Първо ще те закарам у дома, където ще хапнем и ще поговорим.

На ал Ямани би му харесало да погостува на Мохамед, но нямаше никакво време.

— Съжалявам, но не мога. Изпълнявам мисия на Аллах, а времето ми е скъпоценно.

Складовата площ се намираше само на двайсетина минути път. Ал Ямани пътува отпред, на седалката до шофьора, за да следи дали всичко върви по план. Мохамед не настоя повече с поканата за гости. Двамата бяха служили рамо до рамо пет години в кървавата война срещу съветската армия. Мохамед знаеше, че ал Ямани е сериозен човек, който по-малко говори и повече действа. Човек, когото той много уважаваше. Правоверен мюсюлманин, напуснал родната си Саудитска Арабия, за да се бие с агресорите в Афганистан. Мохамед беше изумен от жертвоготовността на своите приятели мюсюлмани и техният пламенен ентузиазъм за бой. А у ал Ямани тези качества бяха особено силно изразени.

Той беше най-храбрият и най-волевият сред муджахидините. Мохамед бе видял с очите си как ал Ямани стъпи върху мината, която откъсна част от крака му. Никога преди не бе виждал подобно нещо. Нямаше викове, нито сълзи. Ал Ямани понесе тежкото раняване така, както и най-смелите не бяха способни. И само месец по-късно се върна в строя, куцайки с дървена патерица по трудния планински терен. Той беше несломим. Най-безстрашният човек, когото познаваше.

Още тогава Мохамед му каза, че ще се моли да дойде денят, в който ще се отплати на своя брат мюсюлманин по оръжие. Преди

четири месеца ал Ямани го потърси. Някой остави под вратата на апартамента му писмо с молба за помощ. Писмото съдържаше инструкции какво да прави, ако се съгласи да съдейства на стария си приятел. Мохамед не се поколеба нито миг.

В действителност, задачата го разочарова със своята баналност. Трябваше да направи само две неща, и двете лесни. Първото се състоеше в това да наеме складова площ и да чака да пристигне пратката. Второто изискваше от него да наеме кораб. Трябваше да пази пратките в заключен склад, докато ал Ямани не дойде да ги прибере. Също така не трябваше да отваря пакетите, нито да говори за тях с когото и да било. Задача му бе от изключителна важност и Мохамед веднага се съгласи да я изпълни, тъй като за него това беше въпрос на чест.

Складът представляваше една голяма двуетажна сграда, заобиколена от редици оранжеви и бели гаражи. Докато минаваха с колата през входа, ал Ямани се огледа назад за камиона. Наредил беше на Хасан да го следва на дискретна дистанция. Щом влязоха в двора, камионът отби от улицата, за да ги последва.

Два завоя по-късно спряха пред един от по-малките складове-контейнери с висока метър и нещо оранжева метална врата. Ал Ямани и Мохамед слязоха от колата. Докато Мохамед отключваше вратата, ал Ямани се огледа предпазливо наоколо. Беше един от онези мигове, в които той очакваше американските полицаи да изскочат, да му извият ръцете и да му сложат белезници. Мохамед отвори вратата. Вътре лежах три сандъка. Ал Ямани веднага ги позна, защото сам ги беше опаковал. Просто не желаше да се довери на никой друг за тази част от операцията. Саудитецът взе по-лекия и остави Мохамед да се бори с останалите два.

За по-малко от минута те натовариха багажа, качиха се по колите и се насочиха към изхода. Ал Ямани каза на Мохамед да завие наляво. Едва бяха излезли на улицата, когато нещо накара саудитеца да затаи дъх.

Отпред, вляво на улицата, той ясно видя как камионът с ремаркетото бе спрял и паркиран до полицейска кола с мигащи светлини. Ал Ямани не повярва на очите си. Умът му трескаво започна да търси причината за провала. Един полицаи застана до вратата на камиона с

ръка на пистолета. Ако американците бяха по петите им, те със сигурност бяха задействали повече от една полицейска кола.

Светкавично взе решение.

— Мохамед, обърни колата, ако обичаш — каза той спокойно.

— Точно тук ли? — Намираха се на шосе с две платна, а следващата отбивка се намираше на половин километър оттук.

— Малко по-надолу. Имаме проблем.

Мохамед измина известно разстояние и направи обратен завой.

— Какво е станало?

Нямаше много време за обяснения, затова ал Ямани реши да му каже истината.

— Моите хора ме следваха. Полицията обаче ги спря току-що. Дай насам, вдясно.

— Какво ще правиш? — Таксито забави скорост.

Полицаят вече беше отишъл отзад, при ремаркетото. Пипна катинара на вратата и тръгна отново към кабината отпред. Пресегна се за нещо на рамото си. Ал Ямани веднага разбра какво е то. Таксито се движеше с по-малко от трийсет километра в час.

Саудитецът погледна отражението в огледалото за обратно виждане.

— Мохамед, имаш ли ми доверие?

— Разбира се.

— Тогава искам да сториш нещо заради мен, и то веднага.

Заместник-шерифът Дейвид Шърууд от окръг Хановър вече мислеше как ще прекара уикенда. Тези дни беше купил нов воден джет, който развиваше сто и трийсет километра в час. Тъкмо възможност да го изпробва. Това беше първият му почивен ден за Деня на загиналите във войните, откакто преди четири години бе започнал работа в местната полиция. Възнамеряваше да го прекара на брега на езерото Гастон, на границата между Вирджиния и Северна Каролина. Един от съучениците му от гимназията си беше купил малка къщичка с пет легла и Шърууд планираше да му погостува.

Приятелят му беше поканил над двайсет души, но ги посъветва да си донесат палатки и спални чували. Шърууд би се пъхнал в спален чувал само ако някоя гореща мадама го помолеше да сподели нейния. Не, определено си беше заплюл едно от леглата. Което означаваше, че след като дежурството му свърши в два през нощта, той бързо ще се изнесе от града. Иначе щеше да спи в палатка. Пикапът му беше зареден догоре с бензин, а новият лъскав джет — здраво закрепен отзад, готов за подвизи. Оставаше да вземе каса бира по пътя и всичко щеше да мине страхотно.

Камионът и ремаркетото привлякоха вниманието му, няколко километра след като излезе на шосето. Шърууд си имаше теория: повечето хора, които карат с ремаркета, са тъпаци. Разбира се, с изключение на него. Всички си мислеха, че като теглят ремаркета, значи за тях здравият разум и правилата за движение не важат.

Този тъпак беше спрял така, че ремаркетото стърчеше и пречеше на движението. И, естествено, изобщо не си направи труда да си включи аварийните светлини. Преди да постъпи в полицията, Шърууд и представа си нямаше колко глупави хора има на този свят.

Спря патрулната си кола, включи светлинните сигнали и се обади по радиостанцията, че извършва рутинна проверка на водач на МПС. През уикенда на пътя щяха да загинат доста хора, но поне този идиот можеше да усмири, преди да е предизвикал катастрофа.

Шърууд си отбеляза наум, че номерата на камиона са от Джорджия, и поклати глава. Слезе от колата и отиде до вече отворената врата на шофьора. През цялото време държеше лявата си ръка на дръжката на пистолета. Спря на около метър и нещо от кабината. Хиляди пъти досега беше повтарял тази процедура.

— Някакъв проблем ли има? — попита той.

— Не, никакъв проблем — отвърна непознатият. Обичайната изнервеност на спрян за полицейска проверка шофьор.

Все пак Шърууд долови лекия му акцент. Не можеше да определи откъде е, но определено не беше южняшки.

— Документите за проверка, моля. — Мъжът веднага му ги даде, което по принцип беше добър знак. Шърууд огледа издадената в Джорджия шофьорска книжка, след което погледна към водача. Фотографията отговаряше на лицето.

— Откъде си, Дейвид?

— От Атланта — отвърна Хасан.

— Виждам от книжката... Питам те откъде си родом?

— О, извинявайте. От Гърция. — Хасан мислено благодари на ал Ямани, задето ги бе карал многократно да повтарят фалшивите си биографии.

Шърууд кимна и погледна към другите двама мъже в камиона. Нещо в човека на задната седалка му направи силно впечатление. Беше дребен, като тийнейджър, и се държеше доста нервно.

— Нарушение ли извърших? — Хасан се стремеше да отклони вниманието на полицаия от изнервения учен.

„Чужденци“ — каза си Шърууд.

— Така не се спира.

— Съжалявам.

— Трябва да внимаваш, когато теглиш ремарке. Не можеш да пречиш на движението. — Шърууд възнамеряваше да го пусне само с устно предупреждение, но първо щеше да го накара да се поизпоти. — Изчакай в кабината, докато проверя книжката ти. Ще се върна след няколко минути. — Той отново хвърли поглед към пътника на задната седалка. В този имаше нещо странно, но не можеше да определи какво точно.

Шърууд тръгна към патрулната кола. Спря се за малко и запомни номера на камиона, след което опипа тежкия катинар на ремаркетото.

Катинарът и номерата от Джорджия му се сториха подозрителни. Тогава го осени една мисъл — за тъмната кожа на непознатите и техния акцент. Гърция не се намираше в Близкия Изток, но беше близо. Освен това Шърууд нямаше никаква представа с какъв акцент говорят гърците. Беше уморен, дежурството му започна в пет сутринта. Но все пак си спомни акцията, която федералните провеждаха за издирването на някакви чужденци в района на Атланта. Не можеше да си спомни конкретно чертите на заподозрените, но се сети, че единият от тях е доста млад за терорист.

Шърууд се отдалечи встрани от ремаркетото и погледна отново към камиона. Шофьорът напрегнато го наблюдаваше в огледалото за обратно виждане. Двайсет и пет годишният заместник-шериф отново допря дясната си ръка до дръжката на пистолета, а с лявата натисна бутона за предаване на радиостанцията.

Наклони глава по-близо до микрофона на рамото си и произнесе:
— Диспечер... тук е...

Полицаят не довърши изречението. Една от движещите се по шосето коли зави към него и го удари в левия крак. Той полетя, падна на земята и силно си удари главата. Очите му трепнаха, после се затвориха.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Мич лесно взе решението да тръгне към летището. Раймър все още нямаше отговор от руснаците, а арестуваните в акцията заподозрени тепърва трябваше да дават информация. Разследването, върху което Рап нямаше никакво влияние, беше навлязло в задънена улица. Освен това хората на Мич предполагаха, че ал Ямани вече си е заминал. Членовете на висшия ешелон на терористичната организация не бяха склонни да се превръщат в смъртници-камикадзета. Те оставяха новобранците да гинат вместо тях. Неколцина от най-добрите аналитици на ЦРУ прогнозираха, че ал Ямани вече е напуснал страната и е на път за пещерата си.

Рап погледна часовника си. Беше 3:08 часа. Налагаше се да побърза за самолета. Тъкмо паркираше в паркинга на летище „Дълес“, когато мобилният му телефон звънна. Провери кой го търси и вдигна. Беше Макмахън от Центъра за борба с тероризма.

— Какво има?

— На летището ли си още?

— Да. Тъкмо паркирам.

— Ами... изникна нещо интересно. Мисля, че ще искаш да чуеш.

Рап свали стъклото и си взе талона за паркиране.

— Слушам те.

— Обади се от Щатската полиция на Вирджиния. Най-вероятно са идентифицирали Имтаз Зубаир.

Рап отпусна педала на газта.

— Прибрали ли са го?

— Не, защото тук нещата се объркват. В доклада се казва, че е разпознат от заместник-шериф, който спрял някакъв камион за рутинна проверка. Изглежда полицаят е вървял към патрулната си

кола, когато го е ударила минаваща по шосето кола. Изпаднал е в безсъзнание.

— Кога и къде е станало това?

— На север от Ричмънд. Някъде около един часа днес.

Ричмънд се намираше само на час и половина път южно от Вашингтон.

— Говорихте ли със заместник-шерифа?

— Не, засега не е възможно. Току-що са го вкарали в травматологията заради мозъчния отток.

От видеозаписите от охранителните камери на хотел „Риц“ в Атланта Рап знаеше, че Зубаир е бил там в сряда вечерта и си е тръгнал в полунощ. „Защо ли се е насочил към Вашингтон?“

— Разполагаме ли с описание на колата?

— Да, такси. Форд F-150, модел от края на деветдесетте години, зелено-бял. Пътувал е с други двама. В доклада се казва, че шофьорът е имал акцент.

— Имало ли е нещо в товарния отсек на камиона?

— Не сме чули да е имало, но в момента препроверяваме информацията по показанията на други свидетели.

Рап спря колата.

— Вече може да са във Вашингтон.

— От Щатските патрули не са на същото мнение. Изпратили са техен полицай на местопроизшествието само четири минути след като шерифът е бил ударен. Веднага са получили описанието на колата. Двайсет минути по-късно са вдигнали самолет и хеликоптер. Самолетът е патрулирал над шосето, а хеликоптерът е претърсил околния район. Моят агент, който разговаря с тях, ми каза, че не им липсват хора. Гарантират, че камионът не е напускал района на Ричмънд.

— Възможно ли е единият от пътуващите в камиона да е бил ал Ямани?

— Нямам представа. Заместник-шерифът няма да излезе от операционната поне до един час.

— Ще оживее ли?

— Не знам. Пределно ясно ми е, че жена ти много ще ми се ядоса, но в момента се нуждая от теб повече от всякога. Има някои

неща... — Макмахън се поколеба. — Някои неща, за които двамата с Пол искаме да ни помогнеш.

Каквото и да имаше предвид Макмахън, той не искаше да говори за него по незащитения срещу подслушване телефон.

— На мен ще ми се ядоса двойно повече. Идвам до двайсет минути.

Рап затвори, наруга се три пъти и остана неподвижен още десет секунди. Беше се вторачил в телефона и се мъчеше да измисли как ще обясни това на любопитната си жена, без да ѝ дава подробности. Хвърли телефона на задната седалка и реши малко да отложи нещата. Ако имаше късмет, когато се върнеше в офиса, бегълците вече щяха да са заловени. Тогава евентуално можеше да склони Кенеди да му даде един от служебните самолети на Ленгли. Да, подобни мисли влизаха по-скоро в сферата на мечтите. При всички случаи така беше по-добре, отколкото сега да се обади на жена си и да чуе разочарования ѝ глас.

Скенера̀т ги спаси. Малката черна кутия, прикрепена под дъното на таблото в кабината, заграчи само две минути след като напуснаха мястото. Ал Ямани дори не го беше забелязал. Прекалено зает беше да говори с Хасан по мобилния си телефон, но Мохамед чу всяка дума от драмата и едва не получи инфаркт. Като повечето таксиметрови шофьори и той си носеше скенер на полицейските честоти. В началото целта му беше да избягва уличните задръствания, когато някъде е станала пътна катастрофа. Не след дълго обаче скенера̀т се превърна в източник на забавление. Когато работеше през нощта, разговорите между полицаите бяха по-интересни от радиото.

Първо някакъв шофьор съобщи за ранен полицай. Мохамед знаеше, че нищо не вбесява толкова ченгетата, колкото новината, че един от тях е пострадал. На не повече от три километра от местопроизшествието се разминаха с полицейска кола, която явно бързаше да помогне. Няма и минута след това видяха още два автомобила. И когато Мохамед си отдъхна, спокоен, че ще се измъкнат, по радиостанцията прозвуча гласът на ударения полицай, който описа камиона и избърбори нещо неясно за някакъв човек, когото ФБР издирвало.

Мохамед трябваше бързо да измисли вариант за действие. Планът беше да излязат на междуцатски път 295 и оттам на магистрала 301, по която да стигнат до Далгрен, където да пресекат река Потомак. Беше наел лодката и платил в аванс. От опит Мохамед знаеше обаче, че по магистралата има много патрули. Другата възможност беше да тръгнат по междуцатски път 95, но така щяха да си навлекат още повече неприятности. Нямаше как да стигнат до Далгрен, без да ги хванат.

Мохамед предложи на ал Ямани да изоставят камиона. Отговорът беше, че е изключено. Тъй като не можеха да се отърват от

камиона и беше сигурно, че ще ги заловят, ако тръгнат на север или се движат по главните пътища, на Мохамед му хрумна нещо друго. Каза на ал Ямани да предаде на другите да го следват. Поведе ги на висока скорост през поредица от почти безлюдни селски пътища. Тези пътища ги отдалечаваха от Ричмънд и Вашингтон. Мохамед беше запален рибар и знаеше едно изолирано място, където можеха да се прегрупират и да решат как ще действат занапред.

Мохамед и ал Ямани слушаха внимателно всяка една дума, която се чуваше от скенера. Когато стигнаха река Йорк, в полицията постъпи допълнителна информация за тях. Описание на ремаркетото, както и на камиона. За капак на всичко полицията издирваше и зелено-бяло такси форд.

С всеки изминат километър рискуваха все повече и повече да ги хванат. Накрая, след като минаха през градчето Плъм Пойнт, ал Ямани реши, че е време да спрат да бягат и да се окопитят. Когато видя между дърветата реката, му хрумна идея.

— Каква е тази вода вляво от нас? — попита той.

— Това е река Йорк — отвърна Мохамед.

— Накъде води?

— Влива се в залива Чесапийк, а оттам — в Атлантическия океан.

— А пътищата, по които минахме... те не водят ли към реката?

— Да.

— Тогава тръгни по този.

Мохамед се поколеба и погледна през рамо.

Ал Ямани повтори заповедта си с повишен тон. Този път приятелят му се подчини. Отбиха от асфалтирания път и се озоваха върху камениста пътека, която водеше в гората. Няколко десетки метра по-навътре пътеката се разделяше на две. Вляво имаше табели на две семейства, а вдясно — на едно. Семейство Хансън. Ал Ямани каза на Мохамед да завие надясно. Продължиха по чакъла още няколко десетки метра. Първо забелязаха реката, която блестеше на слънцето, а после и къщата.

Беше двуетажна постройка със сиви стени и бели прозорци. До нея имаше залепен закрит гараж за три коли с някаква надстройка отгоре. Отвъд къщата и гаража се простираше поляна с тучна зелена

трева, която под лек наклон стигаше до реката и малък пристан. Ал Ямани се усмихна, когато видя лодката.

— Какво да правя сега? — попита го Мохамед.

Саудитецът не можеше да разбере дали има някой в къщата. По-добре щеше да е, ако нямаше никой, но така или иначе те щяха да се сдобият със своето.

— Спри пред къщата.

Мохамед закара таксито по дъгообразната пътека и паркира пред външната врата. Ал Ямани го помоли да слезе заедно с него. Хасан и Халед се присъединиха към тях. Водача на групата нареди на Зубаир да чака в камиона.

— Иди отзад — каза той на Халед. — Виж дали няма някой при реката. — После се обърна към Хасан: — Иди с него и провери задната врата. Ако е отворена, изчакай няколко секунди и влез.

Двамата кимнаха и тръгнаха натам. Ал Ямани натисна дръжката на вратата. Беше отключена, но той не я отвори. Вместо това натисна звънеца и изчака някой да се покаже. Десетина секунди по-късно на прага се появи жена на около шейсет и пет, облечена в шорти и тениска. Ал Ямани нарочно остана по-далеч от нея, за да не я подплаши. Мохамед стоеше до таксито.

Жената отвори вратата, но не и външната решетка.

— Да?

— Здравейте, вие сигурно сте госпожа Хансън. Търся доктор Хансън.

Жената го погледна объркана.

— Аз съм госпожа Хансън, но мъжът ми не е доктор.

— Сигурно съм обърнал къщата. Познавате ли други Хансън, които живеят до реката?

Госпожа Хансън се замисли за няколко секунди и отговори:

— Не... лично аз не познавам такива, но реката е доста голяма, така че...

Ал Ямани се престори на разочарован и отстъпи назад, сякаш щеше да си ходи.

— А съпругът ви познава ли доктор със същото име, който живее край реката?

— Може би, но в момента го няма вкъщи.

Ал Ямани сложи ръце на бедрата си.

— Много лошо. — Видя как Хасан се прокрадва тихо зад жената и добави: — Извинявайте, че ви обезпокоих.

Секунда по-късно Хасан застана в готовност да удари. Ал Ямани го погледна и му кимна.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

На железопътната линия беше станала катастрофа. Потокът коли пъплеше бавно и в двете посоки, хората искаха да позаяпат влака. Беше почти четири часа, когато Рап се върна в Обединения център за борба с тероризма. Още не беше сигурен дали е постъпил правилно, като не се е качил на самолета. Страшно много искаше да спипа ал Ямани, но с тази задача щяха да се справят полицията и федералните. Нещо в гласа на Макмахън обаче му се стори странно, умоляващо.

Рап го откри застанал в остъкления офис, разположен над контролната зала на Центъра, в задната ѝ част. Наблюдаваше ситуацията в Ричмънд и се опитваше да отсее фактите от ненужната информация. Мълчаливо направи знак на Рап да го последва, двамата влязоха в малка конферентна зала в задната част на офиса и затвориха вратата. Рап се плъсна в сивия фотьойл и постави ръце върху ламинираната дървена маса.

— По вида ти съдя, че още не са открили проклетия камион.

— Не, не са.

Рап погледна часовника си.

— Вече минаха... почти три часа от инцидента. Това не е добре.

— Не ми казваш нищо ново.

— Заместник-шерифът излезе ли от операционната?

— Спасиха живота му, но още не е излязъл от упойка.

Рап нервно забарабани с пръсти по лъскавата повърхност.

— Сигурни ли са, че нашите хора са още в района на Ричмънд?

— Убедени са.

— Не ми се вярва много.

— Знам. И на мен също, но чакай да ти покажа нещо. —

Макмахън излезе за малко от стаята и се върна с карта на щата Вирджиния. Разпъна я на масата и продължи: — Това тук е Ричмънд, а това — окръг Колумбия. Инцидентът е станал ето тук, на североизток

от града. Щатските патрули казват, че когато са обявили тревога, са блокирали всички основни пътища. Проверили са пътните камери на магистрала 95 и 295, но не са открили нищо. Което означава, че нашите хора не са минали по междущатския път — без съмнение най-бързият начин да стигнат до Вашингтон.

Агентът от ФБР посочи с пръст четирите географски посоки около Ричмънд и добави:

— Всичко е било блокирано. През този уикенд настъпва един от най-натоварените трафици в годината. Хората отиват на плаж, на планина, във Вашингтон за церемонията по откриването на мемориала. Пътищата са затрупани.

— Знам, нали и аз минах по тях.

— Е, има и нещо друго, което научихме в последствие. Този пикап е теглил ремарке. Шефът на Щатския патрул ми каза, че няма начин неговите момчета да го пропуснат.

— Ремарке?

— Знам... Знам какво си мислиш. Какво има в ремаркетото. Пол и аз вече говорихме по тази тема.

— Руснаците обадиха ли му се?

— На полигона са, сега започват разследването.

Рап стана и тежко въздъхна. Загледа се в картата.

— Ами ако задниците имат друга бомба?

— Засега не разполагаме с такава информация. И сам знаеш. Нали в Пакистан не открихте нищо, което да подсказва подобна теория.

Да, така беше, но Рап предположи, че тези едва ли се разкарват наоколо със закрито ремарке ей така, без нищо.

— Откъде Щатските патрули са толкова сигурни, че онези вече не са във Вашингтон?

— Техен самолет патрулира по шосе 95 и магистрала 1, откакто се е получил сигналът. Петнайсет минути след него над Ричмънд се е вдигнал и хеликоптер. Само в отсечката между Вашингтон и Ричмънд патрулират над сто ченгета, шерифи и щатски полицаи. Смятат, че онези са се шмугнали някъде и се крият. Аз лично съм склонен да се съглася с тях.

— Или са сменили колите.

— Или заместник-шерифът, когото са блъснали, не е бил на себе си, когато е давал описанието.

— Тогава защо ми се обади и съсипа почивката ми?

— Защото не вярвам в случайни съвпадения и защото предполагам, че още днес ще се нуждая от помощта ти за нещо, което... да кажем просто, че аз не мога да свърша.

— Ще ми направиш ли услугата да ми обясниш за какво става въпрос?

— Още не, но съвсем скоро ще разбереш.

— Съобщи ли за инцидента в Белия дом?

Макмахън поклати глава.

— Само пришпорих Брайън. — Имаше предвид своя началник, директорът на ФБР Роуч. Рап го погледна изненадано. — Виж, наредил съм всички ченгета от близките пет щата да търсят тези клоуни. — Макмахън посочи към тавана. — Това означава, че не се налага да зарязвам всичко и да търча до Белия дом, за да информирам целия проклет кабинет. Знам какво ще последва — Министерството на вътрешната сигурност ще настоява да поеме случая и накрая ще започнем да се прескачаме един друг.

Рап кимна в знак на съгласие.

— Тогава какъв е планът?

— Записът от инцидента пътува насам. Искам да го прегледам и да говоря със заместник-шерифа, когато излезе от упойката. Освен това не желая да се меся на местните служби, а да ги оставя да си свършат работата.

— Изреденото дотук не обяснява защо аз не се качих на самолета.

— Нали ти казах. Повярвай ми, ако не ги открием скоро, спешно ще се нуждая от твоите умения.

ВИРДЖИНИЯ

Първото име на госпожа Хансън беше Джулия. Оказа се, че е майка на четири деца. В момента те живееха в различни части на страната. Господин Хансън се казваше Том. Тримата прибраха колите и се притаиха в очакване. Паркираха таксито в гаража. Една моторна косачка за трева и няколко мотоциклета и велосипеда бяха преместени, за да се освободи място за пикапа. Ремаркетото оставиха отвън.

Твърде лесно се справиха с Том Хансън. Беше над седемдесетгодишен и нямаше навика да отбранява дома си. Това беше цивилизован край, а не някакъв преден пост в Дивия Запад през миналия век. Появи се горе от хълма с големия си кадилак. Връщаше от местната железария, където беше търсил части, за да поправи пристана. Том Хансън беше взискателен човек и тъй като утре на гости щяха да му идват внуците, искаше всичко да е изрядно.

Хванаха го, когато отвори вратата на гаража. Той погледна объркано и се зачуди кой, по дяволите, е паркирал такси на неговото място. Изскочиха бързо, по един човек от всяка страна на големия кадилак. Отвориха рязко вратите на колата и го издърпаха, преди да реагира. Грубо го хванаха за ръцете и го замъкнаха към къщата, за да му затворят устата.

Когато стигнаха до външната врата, Том Хансън вече бе получил инфаркт. Първият сърдечен удар го беше споходил още на петдесет и две години. „Твърде много пушиш, а храната, която ядеш, е все мазна!“ — така му беше казал лекарят. Том спря да пуши, но не можа да се откаже от нездравословната диета. Осем години по-късно му направиха ангиопластика, а съвсем скоро лекарите го посъветваха да се подложи на операция за байпас, докато все още може. Но не му беше писано.

Хвърлиха го на пода на кухнята, в краката на четирийсет и шест годишната му съпруга, която беше завързана и със запушена уста. Том

Хансън я погледна и нещо в гърдите го стегна. Зад нея, над хладилника, бяха закачени фотографиите на техните внуци. Девет сладки личица — смисълът на техния живот и центърът на вселена им. Не неговите или нейните, а именно техните. Те бяха неразделна двойка, екип, който споделяше всичко, особено безграничната любов към децата и внуците.

Джулия Хансън започна да се дърпа и върти бясно, но не можеше да се развърже. Знаеше, че той има проблеми със сърцето. От години се опитваше да му помогне, готвеше му здравословни ястия, планираше дълги разходки сред природата. Поглеждаше го укорително, когато той запалваше от проклетите цигари, за да прави компания на двамата им сина. Сега видя по лицето му, че агонизира и осъзна, че няма да издържи. Когато Том започна да пребледнява, сякаш животът си отиваше от него, тя заплака. Ал Ямани наблюдаваше сцената спокойно и с моралната увереност в каузата на истински правоверен. През живота си много пъти беше виждал хора да умират и в сравнение с жестокостите, на които беше ставал свидетел на бойното поле, сегашната гледка бе като детска приказка. Наближаваше пет следобед и според жената до сутринта не се очакваха никакви гости. Тогава от Филадельфия щеше да дойде дъщеря им заедно с децата и съпруга си. Ал Ямани искаше подробности. Колко бяха те?

Щяха да са петима и да пристигнат около десет сутринта. Саудитецът се намираше в кухнята, когато се обади дъщерята и се включи телефонният секретар. Съобщението, което тя остави, потвърждаваше думите на майка ѝ. Накрая каза, че не е необходимо Джулия да ѝ се обажда и че ще се видят направо на другата сутрин. Войните на Исляма бяха извадили такъв късмет, че ал Ямани за пореден път се убеди в едно — Аллах ги закриляше в мисията им.

Оставиха стареца и жена му и отидоха в хола. Ал Ямани се обърна към учения:

— Колко време ще ти трябва, за да сглобиш бомбата?

Зубаир вече беше извадил пакетите от камиона, проверил бе детонатора и експлозивите.

— Всичко изглежда в добро състояние. Необходими са ми не повече от два часа.

— Можеш ли сам да го свършиш?

— Не. — Зубаир притеснено поклати глава.

Естествено — Ал Ямани можеше да разпознае страхливеца отдалеч. Пакистанецът не искаше да се излага на облъчването.

— Лодката готова ли е? — попита той Хасан и Халед.

— Да — отговори Хасан. — Заредена е догоре с гориво и е в изправност.

— Хубаво. Вземете някакво одеяло от горния етаж и увийте с него стареца. Идете в гаража и помогнете на Имтаз да сглоби оръжието. Тръгваме веднага щом се стъмни. Ще хвърлим тялото на стареца в реката.

Тримата излязоха, ал Ямани и Мохамед останаха сами. Мохамед попита стария си приятел:

— Какво си намислил, Мустафа?

Въпреки тъпата болка, която беше обхванала всяка фибра в тялото му, ал Ямани се усмихна.

— С наша помощ Ислямът ще нанесе своя славен удар. Величествен удар, Мохамед.

Дори и в най-големите си кошмари Мохамед не си бе представял, че приятелят му притежава ядрена бомба с разрушителна сила.

— Кого ще убиеш?

— Президента. Самия президент на Съединените американски щати.

Всичките четири телевизионни канала в Ричмънд започнаха новинарските си емисии с един и същи репортаж. В района издирваха престъпници, а подобни събития се случваха твърде рядко, заради което вниманието на аудиторията бе приковано в екраните. Репортерите и телевизионните оператори с камерите бяха обсадили болницата, в която се възстановяваше от мозъчна операция раненият полицай. Окупирали бяха и местопрестъплението, както и шерифския участък на окръг Хановър.

По време на новините в шест часа вечерта шерифът Рандъл Макгоуън пусна видеозапис на инцидента, заснет от камерата, монтирана в патрулната кола на полицаия. Толкова изумителен и неочакван беше ударът, че до единайсет часа вечерта със сигурност всеки от Шарлот до Балтимор щеше да я е гледал. Шерифът Макгоуън съобщи на журналистите, че се издирва зелено-бяло такси, най-вероятно управлявано от Мохамед Ансари, жител на Ричмънд. Показана беше фотография на Ансари, както и кратко описание на втората кола, избягала от местопрестъплението.

Скип Макмахън изрично настоя за последното. Той поддържаше постоянна връзка с шерифа Макгоуън и специалния агент от отдела на ФБР в Ричмънд, натоварен със случая. Контролно-пропускателните пунктове, установени по пътищата от местните полицейски служби, още не бяха дали никакъв резултат. Затова беше крайно наложително да прибегнат до помощта на медиите. Голям напредък отбелязаха с видеозаписа от инцидента. Камерата не беше заснела регистрационния номер, но надписа на таксиметровата компания се виждаше. След бърза проверка диспечерът от компанията потвърди, че връзката с едно от такситата е прекъснала преди около три часа. Когато Макмахън и екипът му чуха, че името на шофьора е Мохамед Ансари, подскочиха. Още една бърза проверка, този път в базата данни на Центъра за борба с тероризма към ЦРУ, накара кръвта им да изстине. Според събраните данни Ансари беше имигрирал в Америка от Афганистан в края на

осемдесетте с помощта на Управлението. След 11 септември 2001 г. от ЦРУ го бяха разпитвали дали поддържа още контакти с Мустафа ал Ямани. Ансари беше заявил за протокола, че обича Америка като своя родна страна и гневно осъжда извършеното от „Ал Кайда“.

По обясними причини Рап се съмняваше в искреността на тези думи. Един по един започнаха да се натрупват нови факти. Заместник-шериф спира камион, струва му се, че разпознава Зубаир, за когото вече знаят, че е вербуван от ал Ямани. Изведнъж полицаят е прегазен от такси, шофирано от човек, който преди двацет години се е бил заедно с ал Ямани в Афганистан. Не, това определено не бяха случайни съвпадения.

Тъкмо се бяха отчаяли, когато руският колега на Раймър ги зарадва с добра новина. Той и неговият екип току-що бяха направили пълна проверка на полигона, на който някога бяха изпитвали ядрените експлозиви. Само една от дупките, в които бяха извършени неуспешни опити, беше разровена. Руснаците се извиниха, но в същото време бяха уверени, че американците са заловили единственото парче радиоактивен материал. Освен това екипът на ФБР за откриване и обезвреждане на оръжия за масово поразяване проведе кратък обиск в дома на Ансари и в служебното му шкафче в компанията, но не откри никакви следи от радиация.

Тогава какво имаше в ремаркетото? И Раймър, и Макмахън спореха, че най-вероятно е сглобена с подръчни средства бомба, направена от торови химикали и петролни продукти. В борбата с тероризма я наричаха „бомбата на бедняка“ — съвременна и много мощна версия на коктейла „Молотов“. Възможно бе и да е „мръсна“ бомба, но нейното производство беше трудно, затова вероятността беше по-малка. Всички се съгласиха единодушно обаче, че „Ал Кайда“ се стреми да извърши нападение въпреки провала си в Чарлстън. Макмахън и Рап измислиха стратегия за действие и се посъветваха с началниците си, преди да пристъпят към изпълнението.

Глупаво беше да подплашват Зубаир и ал Ямани. Така имаше опасност те преждевременно да взривят бомбата или да променят целта си. Не беше изключено и просто да отменят операцията и да изчезнат. Рап решително се противопоставяше на всякакви действия, които биха ги притеснили. Затова решиха, че ще е най-добре да

продължат тихомълком с разследването и да се концентрират върху издирването на Ансари и неговото такси.

Малко след като историята гръмна във вечерните новини в шест часа, в шерифския отдел на окръг Хановър се получиха две телефонни обаждания. Първото беше от мъж, който разхождал кучето си близо до Тънстол, по времето когато е станал инцидентът. Той съобщи, че ясно си спомня как покрай него минало зелено-бялото такси и се насочило на изток. Профучало много бързо, затова го запомнил. Когато го попитаха за пикап форд с ремарке, той не можа да се сети, но каза, че е със сигурност е имало и втора кола. Гласът на мъжа беше старчески, леко треперещ. Служителят, който разговаряше с него, се отнесе скептично, докато няколко минути по-късно не последва още едно обаждане. Беше жена, живееща близо до Плъм Пойнт. Нейната информация беше съвсем конкретна.

Жената се разхождала по автомобилната алея, за да прибере пощата. Знаеше точно времето, защото всеки ден излизала за пощата в един и същи час. Стояла в края на алеята, когато таксито и камионът преминали бързо покрай нея. Заместник-шерифът я попита дали не бърка нещо, а тя отвърна, че е абсолютно сигурна, защото веднага в главата ѝ изплували два въпроса. Първият бил: „Какво, за бога, прави градско такси чак в Плъм Пойнт?“, а вторият — „Защо седемнайсетгодишният ми син преследва това такси?“ Оказа се, че синът ѝ също кара пикап форд F-150. Като допълнително доказателство за бистрата си памет тя спомена на служителя на реда, че заедно със сина си гледала новините в шест часа. След като историята била огласена по медиите, синът ѝ коментирал, че вече е наясно защо полицията го спирала два пъти през деня.

Макмахън сам се обади на жената, госпожа Моли Старк, и лично приказва с нея. След като я изслуша, той я помоли да говори със сина ѝ. Две минути телефонен разговор с нея и още една със сина ѝ бяха достатъчни, за да се увери в правдивостта на показанията. Както повечето опитни ченгета и той не се нуждаеше от детектор на лъжата, за да определи дали някой казва истината или не. Достатъчно бе да зададе само няколко умело формулирани въпроса.

Когато Макмахън обяви новото развитие на ситуацията, в Контролната зала въздъхнаха облекчено. Терористите бяха побягнали на изток и юг, далеч от окръг Колумбия. След като обсъдиха проблема

заедно с щатската полиция на Вирджиния, те разбраха, че по време на бягството междущатски път 64 между Ричмънд и Норфолк е бил напълно блокиран. Тъй като заливът Чесапийк и притоците, вливащи се в него, представляваха естествена барикада на изток, районът на претърсването доста се стесняваше. Все по-очевидно ставаше, че престъпниците са спрели и са се притаили някъде наблизо.

В Куонтико Екипът за спасяване на заложници на ФБР беше вдигнат под тревога. Всички негодуваха, че са ги викнали в празничен ден, но нали затова им се плащаше. С помощта на хеликоптерите си, антитерористите щяха да стигнат до района само за половин час. Рап се възползва от случая, за да напомни, че „Тюлен“-6 се намира още по-близо — в Литъл Крик, Вирджиния. Ако някой друг бе направил подобно предложение, специалните агенти от Бюрото грубо щяха да го скастрият. Територията на САЩ беше поле за действие само на ФБР, а не на военните. Чисто и просто.

Докато гледаха картата на Вирджиния, Макмахън реши да форсира още малко нещата. Каза на една от заместничките си да приготви съобщение за пресата. Искаше в него да се включи и последната информация на двамата граждани. Също така нареди изрично да се упомене, че издирваните са въоръжени и опасни. И последно, той поиска съобщението да се разпрати до всеки един вестник, телевизионен или радиоканал от Вашингтон до Вирджиния Бийч.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Рап се измъкна от залата, за да се консултира с Кенеди. Тя беше излязла от града около четири следобед заедно със сина си и майка си. Бяха наели къща на плажа на Оушън Сити в Мериленд. На две крачки се намираще къщата на нейна братовчедка, чиито деца щяха да си играят с Томи. Кенеди не го показва, но Рап усети, че е под силен стрес. Беше планирала това пътуване от година. Братовчедката бе поканила всички да отседнат в нейната къща, но нямаше да е практично. Айрини имаше лична охрана — мъже с широки рамене, вълчи апетит и големи патлаци, които трябваше да бъдат подслонени и хранени.

Тя помоли Рап да тръгне първи за Уисконсин, обясни, че ще отложи своята ваканция, за да държи събитията в Ричмънд под око. В мислите си Мич се върна към сина й Томи. Хлапето беше преживяло доста разочарования в живота. Майка му работеше минимум по шейсет часа седмично, а баща му живееше далеч от него. Говореше за пътуването от месеци. С типичната си груба прямота Рап я посъветва да не го отлага повече, а веднага да заминава. Тя дълго време се противеше, но в крайна сметка схвана аргументите на Мич и замина.

Бе говорил с нея преди час и половина, точно когато нейният малък кортеж пресичаше моста Бей. Телефонът вдигна един от бодигардовете й, но скоро го предаде на шефката си.

— Как е Томи? — попита Рап.

— Страхотно. Много е щастлив. Тича с другите деца из плажа и търси дърва, за да си запалят огън.

По гласа й Рап определи, че се е отпуснала и си почива.

— Поздрави го от мен.

— Непременно. Какво става при вас?

Рап я въведе в последните събития около издирването на терористите и й разказа разговора на Раймър с руския му колега. Двете новини изглежда я успокоиха още повече. Те бяха първите добри

новини, откакто бяха разбрали, че ЦРУ е помогнало на Мохамед Ансари да имигрира в Щатите. Щом тази информация достигнеше до пресата, върху ѝ щеше да се стовари страхотна буря. Нямаше да ѝ помогне дори обстоятелството, че по това време е била само младши служител в Управлението.

Но едно нещо не даваше мира на Кенеди. За вечерта беше планирана официалната вечеря в чест на трите велики сили от Втората световна война: Америка, Великобритания и Русия. Моментът щеше да е много подходящ за терористите да извършат атаката си. Единственото, което я сдържаше да се обади на президента, беше, че той вече се намираше в Кемп Дейвид с британския министър-председател и играеше голф. Там, в резиденцията, те бяха в безопасност. Съгласна беше с Рап, че е най-добре да не се пречат на ФБР и местната полиция. Като застраховка обаче тя запази непрекъснатата си връзка с Джак Уорч, специалният агент, оглавяващ личната охрана на президента.

Знаеше, че в момента президентът се връща в Белия дом на борда на хеликоптера „Марийн-1“ заедно с британския премиер. Очевидно закъсняваха за официалната вечеря. Това не изненадваше Уорч, тъй като напоследък Хейс беше станал доста муден. Руският президент също закъсняваше, тъй като силни ветрове бяха попречили на излитането му. Току-що беше стигнал до руското посолство и се очакваше да бъде в Белия дом не по-рано от 9:00 часа, с час и половина закъснение. Освен това Кенеди беше разговаряла с Раймър и той ѝ гарантира, че сензорите в и около столицата биха засекли всеки радиоактивен материал, вкаран в града.

Рап тъкмо свърши с детайлите от издирването, когато тя го попита:

— Какво ти подсказва интуицията, Мич?

— Мисля, че са се скрили някъде. Търсим петима мъже с арабски черти, спотаени в район, който гъмжи от бивши военни... Ако са откраднали кола, щяхме да чуем.

— Само ако някой ги е видял.

— Това е другият въпрос. Ти си била там. Не е далеч от Фермата. — Рап имаше предвид Кемп Пери, където ЦРУ обучаваше всичките си новопостъпили служители. — Там има много гори и пътеки. Лесно биха могли да се скрият.

— И все още мислиш, че местните ще се справят?

— Те са най-добрият ни вариант. Но ако намерим изоставените коли, предлагам да задействаме „тюлените“.

— Нали знаеш какви са последиците отгоре?

— И ти, и аз знаем, че друг начин няма. Момчетата от Екипа за спасяване на заложници са добри, но в контролирана среда като градската. Когато се стигне до безшумно патрулиране в гора, никакви ги няма.

— Съгласна съм. Ще говорим по въпроса пак, когато стигнем дотам. Дотогава ме дръж в течение.

— Добре.

Кенеди затвори. Застана умислена, наред кухнята и се загледа през двойната стъклена врата към океана. Някъде долу на плажа играеха синът ѝ и децата на братовчедка ѝ. Как ѝ се искаше поне веднъж да се откъсне от обичайните служебни проблеми. Да ги прогони от мислите си и да живее като нормален човек. Началникът на охраната стоеше в коридора и я наблюдаваше.

— Карл, обади се, молят те, в Ленгли и им кажи да приготвят хеликоптер.

— Дадено.

Кенеди набра следващия номер по памет и погледна часовника си. Беше почти 7:30. Специален агент Уорч отговори още на първото позвъняване.

— Джак, Айрини е. Още ли не сте стигнали в Белия дом?

— Знам, че ти се струва шокиращо, но наистина закъсняваме.

— Значи в момента си в „Марийн-1“?

— Тъхъ.

— Джак, направи ми услуга. Става въпрос по-скоро за превантивна мярка. — Кенеди му обясни какво се иска от него и след известно увъртане отговорникът за охраната на президента се съгласи.

Пеги Стийли пристигна за вечерята в черна лимузина заедно с председателя на Демократическата партия Холмс. Когато слизаше от задната седалка, дългата цепка на вечерната ѝ рокля разкри строен крак, който привлече вниманието на почетните гвардейци, подредени от двете страни на вратата. Тя хвана Холмс за ръката и с елегантна походка изкачи стъпалата под Северния портик на Белия дом. Блеснаха светкавиците на фотоапаратите, които искаха да запечатат на лента ослепителната блондинка. Цялата ситуация повече приличаше на церемонията по награждаването с „Оскар“, отколкото на официална вечеря в Белия дом.

Щом двамата влязоха в залата, веднага им предложиха по чаша шампанско. Стийли взе своята, но Холмс отказа. Нямаше намерение да се налива с некачествени напитки, каквито обикновено сервираха на този тип събирания. Щеше да се придържа само към водка „Белведере“, което означаваше, че до десет часа ще е пиан. За Холмс всяко вино и шампанско — бяло или червено — не струваше нищо, освен ако цената му не се измерваше в четирицифрено число. За вечер като тази нямаше да е лошо цените да са още по-високи, но никой не се беше консултирал с Холмс. Ако го бяха сторили, сам щеше да плати цялото удоволствие, дори нещо повече. Би предложил десетина каси от частната си колекция. За щастие нямаше да се случи никога, за нищо на света. Ако имаше по-голям грях от този да пиеш евтино вино, то това бе да хабиш скъпото за хора, които не биха го оценили по достойнство.

Холмс подобно на танк си проби път през Крос Хол, за да стигне до Източната зала и бара. По пътя си той и Пеги привлякоха доста внимание — половината от мъжете се обръщаха да молят Холмс за услуга, а другата половина зяпваха при вида на неговата дама. Председателят на Демократическата партия обаче отклоняваше всякакви опити да го заговорят.

— Знаете правилата — повтори той поне три пъти. — Не и докато не съм си взел чаша с питие.

Като председател на партията той контролираше финансите на организацията, а те никога не стигаха.

Когато накрая се добра до бара, Холмс махна на бармана. Хората се бяха наредили на опашка в две колони и търпеливо чакаха реда си. Но Пат не се редеше на опашки, особено когато беше жаден. Неколцина от чакащите взеха да мърморят недоволно, когато той наруши реда.

Барманът се приближи и Холмс му мушна в ръката стодоларова банкнота, след което прошепна в ухото му:

— „Белведере“ с лед, двойно, и водка с тоник, двойно.

Мъжът хвърли поглед към банкнотата и отвърна:

— Сър, барът е на самообслужване.

— Знам. Това ти е бакшишът.

— Но аз не мога...

— Напротив, можеш — прекъсна го нетърпеливо Холмс. — А сега побързай, че много ожаднях.

Барманът отиде да приготви питиетата.

Стийли обърна оголения си гръб към хората на опашката.

— Успя да събереш доста сърдити погледи, господин председател.

Холмс небрежно погледна през рамо и цинично се усмихна.

— Те не гледат мен. Всичките са зяпнали теб. Мислят те за филмова звезда.

Стийли реагира с топла усмивка.

— Много приятен комплимент, Пат.

— Да, или пък мислят, че си скъпо платена компаньонка.

Усмивката изчезна от лицето на Пеги и тя го изгледа кръвнишки.

— Трябва да си поласкана. Виждала ли си колко са красиви компаньонките в този град? — Изражението на приятелката му не се промени: — Искам само да кажа, че си много красива жена. Тази вечер си направо фантастична.

Стийли въздъхна и поклати глава.

— Патрик, само това остана — да ме сравниш с проститутка.

Добре, че в този миг пристигнаха питиетата им, защото Холмс не разбираше накъде бие тя. Не беше казал „проститутка“, а

„компаньонка“, а в този град разликата между едните и другите беше много голяма.

Взе чашите от бармана и му каза да дойде пак след десет минути с нови питиета. Подаде на Стийли нейната чаша и с британски акцент се пошегува:

— Както вече споменах, тази вечер изглеждаш очар-р-рователно.

Вдигна чашата си за наздраве. С черния си смокинг той бе доста красив и мъжествен, а тя сияеше в нейната блестяща и лъскава синя вечерна рокля. Ако всичко минеше както трябва, може би тази вечер щеше да я вкара в леглото си. Двамата отпиха и се усмигнаха един на друг. Той знаеше, че тя знае, а тя знаеше, че той знае.

Стийли остави чашата си с шампанско върху подноса на минаващия покрай тях сервитьор и отиде да се потопи във великолепието на Източната зала. Сватби, погребения и безброй други церемонии, някои с историческо значение, други безсмислени, всички те се провеждаха в най-голямото помещение в сградата — Източната зала. Атмосферата бе подобаваща. Всичко наоколо лъхаше на власт. За съвременна Америка това беше най-близкият аналог на някогашните кралски дворове.

Някакъв сенатор, чието име Стийли не успя да си припомни, се приближи и протегна ръка за поздрав. Стийли му върна жеста, но се изненада, когато онзи се наведе и целуна ръката ѝ.

— Пат — обърна се сенаторът към Холмс, като в същото време не изпускаше от очи Стийли, — моля те, запознай ме с тази очарователна дама.

— Тя ми е годеница, Хари. Дръж си лапите далеч от нея. — Холмс взе Пеги за ръка и я отведе настрана. — Може и да не съм голям моралист, но те предупреждавам, че този е най-големият боклук на Земята.

— Къде ме водиш? — попита Стийли. Прекосиха дансинга и си пробиха път между няколко маси.

— Забелязах бъдещия вицепрезидент и съпругата му.

Стийли се закова, но вече беше късно. Стоукс и жена му, мишката, им махнаха. Холмс отпи голяма глътка от водката си. Секунда по-късно се озоваха до главния прокурор и съпругата му. Стийли се вцепени, а Холмс си остана все така весел.

— Радвам се да те видя, Либи. — Пат беше поне с трийсет сантиметра по-висок от жената. Наведе се и я целуна страстно по бузата.

— И аз се радвам да те видя, Пат. — Тя сърдечно го погали по ръката. — Тази вечер си много красив и... — съпругата на прокурора премести големите си кафяви очи върху Стийли.

Пеги изобрази възможно най-добрата си престорена усмивка. „Ето на — каза си тя. — Сега направо ще ме убие със своите любезности, както винаги е правила.“

— Погледни само тази красива жена. — Елизабет Стоукс отстъпи половин крачка назад и изгледа Стийли от главата до петите. — Пеги, кълна се, ти си единствената жена, която хубавее с всяка изминала година.

— Елизабет, много си любезна. — Двете жени си размениха въздушни целувки, за да не развалят грима си.

— Пеги, колкото пъти съм ти казвала да ми викаш Либи.

Стийли кимна и запази фалшивата усмивка върху лицето си. Направо я хващаха бесните, като си помислеше, че тази жена, вече почти на петдесет години, иска да се обръщат към нея с детското ѝ име.

— Либи — тя ясно произнесе името, сякаш говореше на малко дете, — ти също изглеждаш добре.

— Добре ли? — изръмжа Холмс. — Направо е великолепно!

— Е, благодаря ти. — Либи се завъртя и примигна на Холмс с големите си ресници.

Това беше най-силното ѝ оръжие и Стийли го знаеше. Беше я виждала и преди да го използва. Големите кравешки очи и естествено гъстите мигли влудяваха мъжете. Пеги много искаше да ѝ каже право в лицето, че е спала с мъжа ѝ, за да се приключи с цялата неискреност. Но много добре съзнаваше докъде може да доведе това. Либи беше като квачка — готова на всичко, за да опази семейното гнездо. Мартин беше прекалено слабохарактерен, за да ѝ противоречи. Изключено беше да я напусне, а и Стийли вече не го желаше.

— И така — започна Холмс с поверителен тон. Всички се приближиха на няколко сантиметра до него. — Твоят съпруг съобщи ли ти голямата новина?

Стоукс видимо се почувства неудобно.

— Не мислиш ли, че е малко прибързано?

— О, не, съвсем не — отвърна Холмс и се ухили.

— Каква новина? — развълнувано попита госпожа Стоукс.

Главния прокурор отпи от чашата си и поклати глава.

— Хайде стига. Няма ли да им кажеш?

Стоукс примирено се усмихна.

— Добре, давай. Скъпа, искам да знаеш, че единствената причина, поради която не ти казах, е, че още не е сто процента сигурно.

— Малко остава, за да е сигурно. Обърни внимание, че ти си тук тази вечер, а вицепрезидентът го няма.

— Какво става?

Либи Стоукс се заувърта около мъжа си като котка.

— Моля те, нека аз да ѝ кажа.

Стоукс кимна.

Холмс протегна ръка.

— Би ли ме придружила до бара, Либи? Искам да си взема ново питие, по пътя ще споделя добрата новина с теб.

Либи потръпна като развълнувано дете, двамата тръгнаха към бара. Стийли ги гледаше със смес от отвращение и ирония. Надяваше се Холмс и на нея да каже, че е красива като компаньонка. Почувства диханието на шефа върху голия си гръб и бавно се обърна. Гледаше я особено. Поглед, който се появяваше само когато жена му не е наблизо.

— Изглеждаш превъзходно — прошепна ѝ той. — И ухаеш страхотно.

Ако бяха сами, Стийли най-вероятно щеше да го ритне между краката, но мястото не беше подходящо, за да дава воля на омразата си.

— Жалко, че дойде с жена си.

Стоукс остана нащрек. Знаеше, че тя си играе с него, но не успя да запази самообладание.

— Защо го казваш?

Стийли се наведе напред, устните ѝ почти докоснаха ухото му.

— Защото иначе щях да те заведа у нас и да те завържа. — После отново се отдръпна назад и добави с престорен тон: — Я виж, това е Валъри! Е, може би някой друг път. — И просто ей така, тя изчезна в тълпата. Настоящият ѝ началник и бивш любовник остана сам с

вълната емоции и желания, която погълна ума му и други части на тялото.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Беше малко след девет, когато Раймър влезе угрижен в контролната зала на ЦБТ. Рап току-що беше приключил телефонния разговор с жена си. Случваше му се за втори път днес. Отново ѝ се извини, че идването му при нея се отлага. Тя отвърна, че го разбира, но интонацията ѝ подсказваше обратното. За да не я разочарова, ѝ обеща да хване първия полет още на другата сутрин. Тя го предупреди, че ще чака в края на пристана без горнището на банския си. Той се засмя, но тя не отвърна на смеха му. Беше ѝ писнало да дели съпруга си с другите.

Щатската полиция на Вирджиния, заедно с местните служби на реда, беше разположила серия от контролно-пропускателни пунктове в района, в който за последно бяха видени двете превозни средства. Сега, след като беше паднал мрак, те спираха всяка кола, влизаща или излизаща от района. Ако и след това не се натъкнеха на нещо, на сутринта щяха да предприемат претърсване на къщите една по една.

Раймър отвори вратата на кабинета му, но вместо да влезе, махна на Рап и на Макмахън да го последват. Отиде направо в кабинета на Макмахън, но не седна. Когато двамата дойдоха при него, той затвори вратата и започна:

— Току-що един от моите хора ми се обади. Няма да повярвате какво ми каза. — Раймър изглеждаше изключително мрачен. — От Центъра за контрол и превенция на болестите в Атланта са се обадили днес в Министерството на енергетиката и са съобщили, че в една от местните болници има починал от радиационно облъчване. — Вените на врата му пулсираха бясно. — Онзи тъп бюроkrat е бил попритеснен дали ще може да излезе от града за уикенда, отколкото за националната сигурност. И вместо да ми се обади веднага по телефона, ми е пратил писмо по електронната поща... Едно от

седемдесет и осемте, които получих днес. Идиотът му с идиот дори не го е отбелязал с клеймото „Спешно“.

Освен, че беше спомената думата „радиационно“, както и Центърът за контрол и превенция на болестите, Рап не чу каква е главната тема на разговора.

— Пол, нищо не разбирам.

— Човекът е умрял от ОРС... Остър радиационен синдром. Преди малко говорих с болницата. Лекарят, който го е лекувал, смята, че е бил изложен на радиация със сила минимум двайсет хиляди рада.

— И какво означава това? — попита Макмахън.

— Означава, че е бил в контакт с нещо много горещо. Нещо, с което човек не се сблъсква всеки ден.

— Той арабин ли е? — попита Рап.

— Не, мексикански американец от Ларедо, Тексас. Явно е отишъл в Мексико да вземе товар с камиона си и го е закарал в Атланта. Доставил е товара и се е отбил в бензиностанцията да зареди с гориво. Издъхнал е до колонките.

— Не ми казвай, че е закарал товара до склада, който е собственост на онези двамата, дето са затворени във Феърфакс.

— Нямаме такава информация, но според мен, едва ли. Ако в склада имаше нещо толкова горещо, екипите за обезвреждане на оръжия за масово поразяване (ОМП) щяха веднага да го надушат. Знаем обаче къде е камионът му, Центърът за контрол и превенция на болестите вече е изпратил хора да проверят на място.

— А ремаркетото, с което е минал през границата?

— Опитваме да се свържем с някого от транспортната компания, но техните офиси са затворени през уикенда.

— Но знаем къде е камионът, така ли? — попита Макмахън.

— Да.

— Тогава сигурно е оставил някакви документи вътре. — Макмахън вдигна слушалката, за да се обади в отдела на ФБР в Атланта. — Ще изпратя няколко агенти да хвърлят едно око. Имаш ли адреса?

Раймър му даде необходимата информация.

— Искаш да кажеш, че е възможно да има и втора бомба? — попита Рап.

— Не съм сто процента сигурен, но подобно съвпадение определено не ми харесва.

— Нали уж руският ти колега беше сигурен, че липсва само една от бомбите?

— Той е сигурен, че само един неексплодирал ядрен боеприпас липсва.

— Тоест?

— Под земята на полигона са заровени десетки такива устройства. Всичко от експлозивите за невоенни цели до големи бомби с мегатонна мощност, разработени за междуконтинентални балистични атаки.

— Разрушителите на градове? — попита шокиран Рап.

Раймър кимна, но добави:

— Не виждам как биха могли обаче да изровят една такава бомба. Когато ние ги изпробвахме, ги заровихме на километри под земята. Сигурен съм, че и руснаците са постъпили по същия начин. Изравянето на такова бебче би коствало доста усилия на терористите.

— Руският ти приятел знае ли за находката ни?

— Да, вече му казах. Той се съгласи с мен и затова ще преместят претърсването в онази част от полигона, където са били тествани по-малки бойни глави за крилати ракети и торпеда.

Макмахън затвори слушалката и поклати глава.

— В отдела в Атланта вече знаят за това и са изпратили двама агенти. Проклета бюрокрация. Дори не можем да осъществим нормална комуникация в собствената си организация. Какво ще правим, когато от Министерството на вътрешната сигурност се намесят?

— Ако стане така, ще провалят всичко — отвърна Раймър. — Ще настояват да затворим цели градове, да евакуираме хора. Нищо няма да постигнат, само дето ще ни попречат. Вече изпратих един от моите екипи за търсене и реагиране в Ричмънд. Според мен имаме големи шансове да открием тая проклетия. Ако шофьорът на камиона е умрял от облъчване, докато е превозвал материала в ремаркетото, то този материал трябва да е бил доста горещ. Което означава, че хората ми трябва веднага да го засекат.

— Ами ако по някакъв начин са успели да се измъкнат от издирването и са във Вашингтон? — попита Рап. — Знаеш, че днес

има официална вечеря.

— Никога не биха минали покрай сензорите. Целият град е опасан с тях, а ние имаме връзка и с уличните камери. Появи ли се и най-малкото съмнение, ще им хванем дирите моментално.

— Дано си прав.

Макмахън не беше толкова уверен.

— Не знам, Пол. Трябва да вземем предвид и Продължаването на управлението.

Раймър се намръщи.

— Нали видя какво стана тая седмица? Малък намек, че ръководството пак е евакуирано от града, и журналистите ще ни се нахвърлят като хиени върху полуразложен труп. Ако сега го вземем направо от вечерята, веднага ще го предадат по новините. Тогава какво ще спре терористите да взривят Ричмънд или Норфолк? Петдесет хиляди души са си петдесет хиляди, независимо дали са във Вашингтон или в друг град.

— Знам, но ние говорим за президента и ключови членове на кабинета, за ръководството на конгреса и сената.

— Вицепрезидентът е в Калифорния. — Раймър започна да отмята имената по пръстите на ръката си. — Министърът на финансите е в Колорадо, председателят на сената е в Кентъки, повечето от Върховния съд са извън града, почти всички представители от конгреса и сената са в провинцията. Нали е празник. Фактически Продължаването на управлението се запазва.

— Но остават президентът, държавният секретар, министърът на отбраната, ръководството на конгреса и сената в комплект с лидерите на Великобритания и Русия.

— Знам, но нали ти казвам — ако ги евакуираме, пресата незабавно ще съобщи и терористите ще разберат. А щом разберат, няма да рискуват с пътуване до Вашингтон, след като градът е опустял откъм високопоставени персони. Добави и паниката, която ще последва... Хората ми няма да имат никакъв шанс да открият устройството.

Рап се сети за нещо, което му беше казал Ахмед Халили по време на разпита — че са планирали да убият президента.

— Пол е прав. Те искат президента и ако разберат, че няма как да се докопат до него, просто ще гледат да погубят колкото се може

повече хора.

— Ами ако все пак успеят да докарат това нещо във Вашингтон и избият лидерите на Америка, Великобритания и Русия?

Рап сви рамене.

— Тогава поне няма да има никакви колебания във войната срещу терора.

Макмахън загрижено погледна към приятеля си от ЦРУ и се намръщи.

Рап закачливо го тупна по рамото.

— Успокой се. Официалната вечеря няма да продължи цяла нощ. Веднага щом свърши, ще се погрижа президентът бързо да бъде отведен в Кемп Дейвид... И ако не открием бомбата до утре на обед, няма да го пуснем за церемонията по откриването на мемориала.

Макмахън се замисли за момент и отвърна с неохота:

— Добре, ще се съглася с теб, но според мен трябва да сторим и нещо друго. Нещо, което може би ще ти хареса.

ВИРДЖИНИЯ

Щеше да убие учения, но чакаше подходящ момент. Силите му бяха на свършване. Ал Ямани седеше на дивана и почиваше. Болестта беше навлязла в крайната си фаза. Слабостта, умората, повръщането бяха станали почти постоянни. Колкото и вода да пиеше, устата му продължаваше да гори. Болеше го гърлото, а носът, венците и задните му части бяха започнали да кървят. По ръцете му се бяха появили открити рани. Целият горен слой на кожата му се свличаше. Част от него, по-слабата част, искаше просто да заспи и повече да не се събуди никога. Но не можеше да си го позволи.

Много ноци подред той беше сънувал един и същи красив сън. Плаваше с лодка по река и винаги завиваше наляво. Небето беше обогрено във величествено светлосиньо, на хоризонта нямаше никакви облаци. Беше пълно с лодки и кораби, големи и малки, някои с платна, други задвижвани с двигатели. На речния бряг се бяха събрали големи тълпи. Настроението беше празнично. Отвъд очертаните с дървета брегове се виждаха куполите и кулите на голям град. Столицата на неговия враг. Това беше неговата съдба и посока. Ето затова той се мъчеше да остане жив поне още един ден. Искаше да влезе в този град, да погледне нищо неподозиращите лица на неверниците, да нахлуе в сърцата им и да разпали джихада, за да им покаже истинския път към вярата.

Хасан и Халед щяха да са неговата сила, неговите мускули. Беше оставил слабохарактерния учен да им нарежда. Когато те приключиха със сглобяването на оръжието и го качиха на лодката, Зубаир ги накара да се съблекат голи в двора и ги изми с маркуч. После сложи всичките им дрехи в сандъка и ги хвърли зад гаража. Дребният пакистанец им нареди да отидат в къщата, под душа, и хубаво да изтъркат телата си със сапун. Зубаир не знаеше, че всичките му старания да запази живота на неговите братя мюсюлмани са напразни.

В момента двамата воители бяха облекли дрехите на седемдесетгодишния старец, който умря от инфаркт. Ризата и панталоните седяха добре на Хасан, но Халед беше по-висок и помускулест и трябваше да се примири с анцуг, от който ръцете и краката му стърчаха като на смешник. Двамата събираха храна и вода в кухнята за предстоящото пътуване.

Ал Ямани беше гледал новините. Мохамед помръкна, когато фотографията му се появи по телевизията, придружена с неговото описание. Решението му да помогне на стария си приятел го бе довело до катастрофа. По едно време дори каза, че е съсипал живота си. Малко по малко ал Ямани осъзна, че приятелят му вече не е толкова отдаден на каузата, колкото преди. Окончателното разочарование обаче тепърва предстоеше.

Хасан дойде в хола и каза, че всичко е готово. Провизиите и допълнителното гориво бяха натоварени на лодката. Тъй като бяха сами, ал Ямани помоли Хасан да му помогне да стане. Когато саудитецът се изправи на крака, в хола влезе Мохамед и поиска да говори с него насаме. Ал Ямани се съгласи.

Мохамед заговори, без да гледа събеседника си в очите.

— Знам, че искаш да дойда с вас, но аз предпочитам да остана тук.

— Сигурен ли си?

— Да. Така или иначе някой трябва да остане и да наблюдава жената.

Ал Ямани кимна, сякаш обмисляше предложението.

— Какво ще кажеш на полицията?

— Ще се престоря, че не съм знаел нищо. Мой стар приятел ми се е обадил и ме е помолил да се срещнем. Що се отнася до цялата тази работа... не съм знаел нищо.

Мохамед явно бе мислил по въпроса, но не достатъчно. Някои неща той нямаше как да обясни на властите. А в такъв случай полицията щеше да тръгне отново по петите им, което ал Ямани не можеше да позволи. Чакаха ги още почти триста и двайсет километра, а според Хасан пътят щеше да им отнеме около четиринайсет часа.

— Жалко, че няма да ни придружиш във финалния стадий на мисията. — Ал Ямани сложи ръка на рамото на Хасан и двамата бавно

отидоха в кухнята. Бяха преместили жената на горния етаж, в спалнята.

— Мисля, че стигнах достатъчно далеч. Ще ви споменавам в молитвите си.

— През нощта тук ли ще останеш? — попита саудитецът, в същото време направи едва забележим жест на Хасан.

— Да, така мисля.

Ал Ямани спря и го погледна в лицето. Хвана го с две ръце за рамената и добави:

— Нека Аллах те закриля. — С крайчеца на окото си видя как Хасан се прокрадва зад жертвата.

— А ти си моят... — Мохамед не довърши изречението. Хасан го беше намушкал в гърба с един от кухненските ножове.

Жертвата се свлече на пода и умря точното на същото място, на което и собственикът на къщата преди него. Ал Ямани погледна лицето на стария си приятел и поклати глава. Дори тези, които някога бяха силни духом, с течение на времето се разколебаваха. Мохамед беше поредното доказателство за способността на Америка да разваля хората.

— Качи се горе — нареди той на Хасан — и убий жената. После качи труповете на лодката. Ще ги хвърлим в реката, след като отплаваме.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Пеги Стийли стигна до масата за самотни гости в ъгъла, най-далеч от мястото, където бяха настанени президента и другите висши особи. Към нея се присъединиха псевдопартньорът ѝ, председателят на Демократическата партия Пат Холмс, шефката на кабинета Джоунс, пресекретарят Тим Уебър и четирима непознати, с които не искаше и да се запознава. Тук бяха евтините места, на които сядаха наемните служители и политическите ентузиаста. Би трябвало да е благодарна само защото е сред поканените на вечерята с президента. Но тъй като си беше пийнала повечко, настроението ѝ съвсем се скапа.

Пределно ясно ѝ беше защо така лесно се бе напила. За пореден път събитието се оказа тържество на Пат Холмс. Той имаше способността да накара всички на масата да се превиват от смях. Помнеше имената на всички, с всеки поотделно водеше разговор. Забавляваше публиката си с най-различни весели истории. Стигна дотам, че уреди на масата да сервират силен концентрат. Преди вечерята поръча водка и ябълков шнапс. Вдигна тост за Демократическата партия и никой не посмя да откаже на здравицата. Не и пред Валъри Джоунс. Не и ако искаха да запазят работата си.

Стийли много добре знаеше защо настроението ѝ се развали. Причината бе малката, висока метър и петдесет мишка с кафяви очи, която седеше начело на масата, точно до британския министър-председател. Шефът на Стийли и съпругата му се радваха на вниманието на именити събеседници. Стийли гордо бе вдигнала глава и забеляза, че Стоукс на няколко пъти хвърли поглед към нея. Винаги щеше да има власт над него, винаги щеше да го командва. Той я желаше много повече от собствената си жена. Ако се кандидатираше за вицепрезидент и спечелеше изборите, тя щеше да преспи с него, но само веднъж. Щяха да го сторят по време на някоя задгранична

командировка, където щеше истински да поработи върху него. Нощ, в която щеше да изсмуче всичките му сили.

После щеше да го отреже и да изчака да получи най-висшия пост. Това беше ключът към контрола върху Мартин. Първо щеше да го прилъже със салама и ако до четири и половина години станеше президент, щеше да го дари с още една незабравима нощ. Какво ли преживяване щеше да е да завържеш най-важният човек в света и да властваш над него...

За тази вечер обаче трябваше да се задоволи само с Холмс. Ще го накара да забрави малката Либи Стоукс. Но не й се ходеше в дома му. Така той щеше да я контролира прекалено отблизо. В нейния дом също беше изключено. Искаше да изчезне първа, а не да го чака да се надигне от леглото й на сутринта. Не й се четеше задължителната досадна бележка, нито би понесла букета, който със сигурност щеше да получи после. Не, ще го накара да наеме симпатична хотелска стая, а ако отново й натресе Либи Стоукс, ще го накара да си плати. В действителност тя владееше точните движения. След като свършеше с него, масажистът щеше да се мъчи цяла година, докато намести костите и ставите му.

Звънът на мобилния й телефон я извади от размислите. Стийли отвори дамската си чанта и извади телефона. Беше доста изненадана, когато видя кой я търси. За миг се поколеба дали изобщо да вдигне, но после си каза, че подобно изкушение не бива да се подминава с лека ръка. Ох, колко приятно щеше да бъде само — да каже на адвокат Тони Джаксън, че се намира в Белия дом, на официална вечеря с президента на Русия и министър-председателя на Великобритания.

Тя натисна зеления бутон за разговор и допря апарата до ухото си.

— Пеги Стийли на телефона.

Самонадеяната усмивка веднага изчезна от лицето й, когато изслуша какво възнамерява ядосаният Джаксън да й стори лично на нея и на Министерството на правосъдието като цяло.

Ахмед ал Адел седеше сам в килията си. Лампите бяха изгаснали преди около час. Никой не беше разговарял с него вече почти десет часа. Нищо за четене, никакво радио или телевизия, никакво общуване откакто за последно беше говорил с адвокатата си след обяда. Нямаше часовник и не знаеше колко е часът. Навярно гасяха осветлението всяка вечер в десет часа.

Беше в единична килия и нямаше контакт с никой друг от затворниците. С пазачите се виждаше рядко. Оставяха му храна три пъти на ден, после прибираха съдовете. Сигурно го наблюдаваха с камерата, монтирана на стената срещу килията. Това не му пречеше. И така не желаше да говори с никого. Дори адвокатът му го дразнеше. Джаксън беше започнал да се съмнява във версията му.

Още по-лошо, адвокатът вече бе сгрешил — обеща, че в никакъв случай няма да го задържат в затвора по време на дългия уикенд, освен ако официално не предявят обвинение срещу него. Вместо обаче да го обвинят, федералните бяха решили да го задържат принудително като важен свидетел. Джаксън му каза, че американската арабска общност в Атланта, Маями, Балтимор и Ню Йорк е разтърсена от десетки арести. Новината не беше никак добра, но ал Адел не се издаде пред адвоката. Важно бе да демонстрира пренебрежение още един ден. Дали щеше да оживее за него нямаше значение, стига смъртта му да дойде бързо и безболезнено. Ал Адел беше готов да се превърне в мъченик. Бяха му обещали, че ключовата му роля в операцията ще остане навеки в историята. Целият арабски свят ще знае за подвига му.

Изскърцването на една от вратите в коридора го извади от мечтите му за героична слава. Чуха се стъпки. Не можеше да определи дали са двама души или повече, но със сигурност не бе само един. Пред решетката на килията внезапно се появиха две фигури. В тъмнината виждаше само силуетите им, но по униформата позна, че единият е пазач.

Пазачът отключи вратата и си замина, без да продума. Вторият мъж, вместо да влезе, извади телефон и набра някакъв номер.

— В стаята ли си? — попита мистериозният човек. — Изключи камерите и изтрий всички записи, на които се вижда как влизаме или излизаме от сградата.

Мъжът затвори телефона и се обърна към него на перфектен арабски. Ал Адел седна в леглото и силно стисна одеялото. В жилите му се вля леден ужас.

— Аз съм американец — отвърна той с колкото смелост му беше останала. — Искam срeца с адвоката си.

Мъжът от другата страна на решетките се изсмя зловещо. Смях, по който личеше, че изобщо не го е страх от ал Адел, смях, примесен с дълбок гняв и обещание за ужасни преживявания.

Повратната точка настъпи след второто обаждане от Атланта. Екипът за опасни материали от ЦКПБ откри камиона, който наистина беше доста горещ. Както и предположиха, вътре беше оставена документацията, касаеща маршрута от Мексико до Атланта. Камионът се намираше близо до бензиностанцията, в която бе умрял шофьорът. Екипът бързо откри и ремаркетото. То също беше облъчено, но още по-издайническа беше купчината изхвърлени дрехи, оловни престилки и радиационни клейма, която откриха зад един строителен фургон.

Раймър беше предал цялата информация на Макмахън и Рап. Екипът идентифицира източникът на радиацията — Pu-239 или плутоний, основният изотоп, използван в реакторното гориво и ядрените бомби. Обнадежден, Раймър им каза, че, както е прогнозиран, устройството е изключително нестабилно и излъчва силна радиация. Сензорите около Вашингтон лесно щяха да го открият.

Изненадата дойде след обаждането на Раймър, сервира я Макмахън. Мич беше изненадан от предложението на агента-ветеран. Той предлагаше да нарушат закона. Рап, разбира се, нямаше нищо против. Веднъж обаче тръгнаха ли по този път, връщане назад нямаше да има. За Макмахън това със сигурност щеше да означава край на кариерата му, както и за Рап по всяка вероятност. Съзнавайки цялата сериозност, Мич въпреки всичко реши да действа. Залогът беше прекалено голям, рискът трябваше да се поеме.

Притесняваше го само едно нещо. Той можеше да се оправи с обвиненията и да отклони вниманието на медиите, но не и ако го имаха на видеозапис. Ала едно телефонно обаждане до Маркърс Дюмонд, компютърният хакер на ЦРУ, успокои тревогите му. Малко по-късно Рап и Макмахън се носеха по шосе 123 към Феърфакс.

В десет и нещо пристигнаха. Районът около федералния съд и окръжния затвор беше сравнително безлюден. Макмахън паркира колата зад сградата и натисна клаксона. Една от големите врати на

гаража се отвори и те влязоха на площадката, от която затворниците се товареха в полицейските фургони. Площадката беше празна с изключение на един човек, който в никакъв случай не изглеждаше приветливо настроен.

Макмахън и Рап слязоха от колата и отидоха при него. Макмахън протегна ръка.

— Благодаря ти за помощта, Джо.

Мъжът поклати глава.

— Надявам се, че сте наясно какво вършите.

— Ако нещо се обърка, аз ще поема цялата вина. — Макмахън посочи към Рап. — Запознай се с Мич Рап. Мич, това е Джо Стюарт от службата на щатските шерифи, която се занимава с издирване на престъпници и охрана на затворници.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Благодаря, че си рискуваш задника заради нас — каза Рап.

— Е, познавам Скип отдавна и знам, че не би ме молил, ако не е нещо сериозно.

— Наистина е така, повярвай ми.

— Добре ще е да тръгваме. — Той ги поведе към тежка стоманена врата. Секунда по-късно отвътре им отвори. Посрещна ги млад полицай от окръг Феърфакс. Стюарт обясни:

— Нужен ни е Ахмед ал Адел. Държат го в единична килия.

— За какво ви е?

Стюарт беше нисък, но с внушителна фигура. Изглежда заплашително младия служител на закона.

— Не си усложнявай живота. Той е федерален затворник. Щом ти казвам да ни го доведеш, изпълнявай!

Младежът веднага се оттегли.

— Нека дойда с теб — отзова се Рап и пристъпи напред.

Той сви рамене.

— Както желаете.

Отвори се още една тежка врата и двамата продължиха по коридора. Докато вървяха, младежът погледна през рамо и попита:

— Хей, вие не сте ли онзи Мич Рап?

Рап поклати глава.

— Не, ти не си първият, който ми задава този въпрос. Аз работя в Министерството на правосъдието. — Рап не очакваше думите му да

проработят като алиби, но поне за момента щеше да се спаси от въпросите на полицаия за работата в ЦРУ и убиването на лошите.

Спуснаха се по някакво стълбище, минаха през още една врата и се озоваха в полутъмен блок от килии. В самия край на коридора младежът отключи една от килиите. Преди да я отвори, Рап се намеси:

— Оттук поемам аз.

Служителят остана на мястото си.

— Ще си имам големи неприятности.

— Не се тревожи. Качвай се горе.

Полицаят го огледа от главата до петите. Вече бе забелязал стърчащото оръжие под дясната му мишница и тънкия белег по бузата му. Беше с атлетично телосложение и на около трийсет и пет години. Не, този беше самият Мич Рап, а не някой юрист от Министерство на правосъдието.

Полицаят се примири и си тръгна. Знаеше какво да прави. Брайън Джоунс беше на двацет и две години и още нямаше една година работа в затвора. Но това време му беше достатъчно, за да намрази федералните, които често идваха и си отиваха също като животните, затворени зад решетките. Джоунс се качи обратно по стълбите и отиде в контролната стая, от която наблюдаваше затворниците с помощта на новата система от цифрови камери. Малко по-късно, мъжът, който твърдеше, че не е Рап, се качи заедно със затворника. Държеше го за яката на оранжевия комбинезон. Затворникът бе видимо изплашен. Ако това наистина беше Мич Рап, онзи имаше сериозни основания да се плаши от него.

Джоунс видя на монитора как тикват ал Адел на задната седалка на колата. Рап седна до него. Голямото доброутро — шериф Джо Стюарт, каза нещо на другия и си стиснаха ръцете. След това високият от ФБР се качи в колата и я подкара назад, за да излезе. Младият полицаи от окръг Феърфакс Брайън Джоунс натисна бутона, за да се вдигне вратата на гаража. Веднага щом седанът изчезна от погледа му, я затвори отново. Миг по-късно цялата видеонаблюдателна система блокира и мониторите угаснаха.

Джоунс остана на мястото си, не смееше да пипне нищо. Само затаи дъх с надеждата системата да се оправи от само себе си. Минаха пет секунди, десет, двацет и накрая камерите отново започнаха да се включват една по една. Джоунс избърса потта от челото си и облекчено

въздъхна. Системата беше инсталирана, по времето когато той започна работа в затвора и досега никога не се беше повреждала. Моментът на повредата обаче му се стори твърде подозрителен. Той отново влезе в системата и се зае да проверява архивите. Всеки един запис се съхраняваше в електронната база.

Около пет минути записи от камерите бяха безследно изчезнали. Бяха изтрити. „Адвокат, друг път! — каза си той. — Ама тия за какви се мислят? Че ей така просто ще си влизат в затвора и ще ми въртят номера? Тая няма да я бъде!“ Джоунс грабна портфейла си и извади от него визитната картичка. Така или иначе отдавна мислеше да се обади на този човек. Южняшката уста беше доста известен. Раздал бе визитките си из целия затвор, дори зарадва служителите, че ще му трябват хора за охрана на процеса. Петдесет долара на час само за да седиш и да си четеш романчета. Звучеше добре.

Джоунс беше готов да се обзаложи, че Южняшката уста и представа си няма, че от ЦРУ са отвели клиента му. Петдесет долара на час щяха да му дойдат доста добре. Ако кажеше на Устата за случилото се, щеше да е с едни гърди пред останалите кандидати. Докато звънеше по телефона, Джоунс вече броеше наум парите, които щеше да припечели.

ВИРДЖИНИЯ

Когато излязоха от затвора, поеха на запад по магистрала 50, после отбиха по магистрала 28 на север. Макмахън караше с близо сто и трийсет километра в час. По едно време някакъв щатски полицай тръгна да ги преследва. Макмахън включи специалните светлини, които бяха скрити отпред зад решетката и отзад на стъклото. Скоростта остана същата. Рап го предупреди, че са се отправили към място, което официално не съществува и че не трябва да разказва на никой за него.

Доктор Акрам обичаше да повтаря, че заплахата от мъчение често има по-голям ефект от самото мъчение. Съдейки по досегашното поведение на ал Адел, тази теория щеше да излезе вярна. Рап се беше консултирал набързо с Акрам как да процедира. Акрам му изреди цял куп съвети: да не показва с нищо пред ал Адел, че е отчаян; да го заблуди, че е търпелив, честен и знае много за него и за операциите му; да остави мисълта и страха от мъчение да витаят в ума на терориста; да го убеди, че е незначителен.

Единствената част от плана, която затрудни Рап, бе да не докосва наглеца. Макмахън беше прав, че ал Адел е доста безочлив. През двайсетте минути, които Рап прекара в компанията му, роденият в Саудитска Арабия имигрант непрекъснато искаше среща с адвоката. Всеки път, когато отправеше смешният си апел, Рап едва се сдържаше да не му счупи носа. Успокояваше го мисълта, че щом прибегнат към мъченията, ще разполагат с къде-къде по-елегантни начини да му нанесат болка. До един бяха неприятни за жертвата и (което беше по-важно) напълно неоткриваеми.

Никакви физически следи не оставаха след тях. Ако тази втора бомба се окажеше само параноичен сън, щеше да се наложи да предадат ал Адел отново на Министерството на правосъдието. Останеха ли видими следи от изтезания, разследването не им мърдаше.

Ако обаче липсваха, физическият натиск беше трудно доказуем. На кого щяха да повярват — на Рап или на ислямски радикален фундаменталист, който беше замесен в заговор за взривяването на ядрена бомба във Вашингтон? Обществото без съмнение щеше да повярва, че Рап е способен на подобна бруталност, но всички с изключение на пресата и шепа левичари щяха да застанат на негова страна. Дори да оставеха следи по ал Адел, болшинството от американците щеше да си затвори очите заради Рап, предвид евентуалните последици. Засега обаче Мич предпочиташе да се придържа към съветите на Акрам.

Седеше на задната седалка до саудитския имигрант и говореше с него на родния му език. Каза му неща, които знаеше, че ще го шокират. Говори му за семейството и дори призна, че е говорил с баща му.

Ал Адел не можа да скрие изненадата си.

— Лъжеш ме.

Рап поклати глава.

— Говорих с него само преди час. Преди това пък се обадох на шейха престолонаследник и го помолих да разпитат цялото ти семейство. Дори жените.

Изражението на ал Адел бе смесица от шок и неверие.

— Шейхът и аз през годините сме правили доста съвместен бизнес.

— Какъв бизнес? — попита скептично настроеният ал Адел.

— Елиминиране на заплахи, Ахмед. Шейхът има изгода от бизнеса си с Америка. Ликвидирането на хора като теб му подsigурява притока от пари. Той вижда във вас, ухабитите... шайка ретроградни религиозни фанатици, които не желаят да си признаят, че грешат за много неща. Фанатици, които искат да живеят в Средновековието.

— Не ти вярвам. Ти не познаваш шейха.

— Помисли малко, Ахмед. Шейхът престолонаследник и саудитската кралска фамилия са инвестирали милиарди долари в американската икономика. Ако ти и малката ти банда хаховци успеете да взривите ядрено оръжие във Вашингтон... — Мич направи пауза, когато видя как в очите на събеседника му проблясват пламъчета. — Да, Ахмед, знам, че имате втора бомба и част от мен иска да успеете.

Ал Адел отново бе хванат неподготвен.

— Не разбирам за какво говориш.

Рап го изгледа напрегнато. Вдигна ръка и го придърпа към себе си, след което прошепна на ухото му:

— Да, наистина се надявам да успеете. Знаеш ли защо?

Ал Адел поклати глава.

— Защото в такъв случай Съединените американски щати ще ви пометат и ще приключат войната веднъж завинаги. Ще бомбардираме с ядрено оръжие любимото ти кралство и ще го върнем обратно в Каменната ера. Мека, Медина, всичките свещени места ще се изпарят просто ей така. И цялата вина ще тежи върху теб, Ахмед. Ти ще влезеш в историята като човека, разрушил религията. Човекът, погребал завинаги чумата на ухабизма.

Единственото, което ал Адел стори, беше да поклати глава.

— Ахмед — Рап се изсмя, — тази нищо и никаква двайсеткилотонна бомба, която вкарахте през Чарлстън, е пращинка. В момента в Арабско море се е притаила наша подводница, която носи на борда си достатъчно ядрени ракети да унищожи цяла Саудитска Арабия. И тя представлява само нищожна част от ядрения ни арсенал.

Ал Адел се опита да демонстрира увереност, дори да се усмихне, но и в двете не бе убедителен.

— Вашият президент е слаб, безволев. Той никога няма да разреши подобно нападение. А дори и да го одобри, Организацията на обединените нации и Европа никога няма да допуснат подобно нещо. Ами петролът? Никога няма да бомбардирате нашата страна. Това е равносилно на самоубийство за вас.

— О, Ахмед, ама ти наистина си много глупав. ООН и Европа изобщо няма да се противопоставят на решението на президента. Франция и Германия публично ще призват към въздържане, но само толкова. Това събитие ще промени историята. Те негласно ще се съгласят, че е време да се сложи ред, да се даде възмездие на тези, които се занимават с тероризъм. А що се отнася до петрола, ние няма да бомбардираме петролните полета. Над осемдесет процента от населението ви живее по брега на Червено море и в столицата Рияд. Петролните полета ще останат непокътнати и шейхът го знае. Затова в момента по негова заповед измъчват семейството ти, докато ние с теб си говорим. Той знае, че ако вие, глупаците, успеете, с кралството му е свършено.

— Баща ми е уважаван човек. Шейхът никога не би дръзнал да го подложи на изтезания.

— Първо, шейхът ще направи всичко, което е по силите му, за да спаси задника си. Включително и изтезанието на твоя смотан баща. За щастие обаче, баща ти се е съгласил да съдейства. Казал е, че си позор за фамилията.

— Лъжец! — Ал Адел отказа да погледне Рап в очите.

— Ще видим кой е лъжец. — Рап блъфираше от началото до края, с малки изключения. Той познаваше шейха и знаеше, че ако президентът му се обади и постави всички карти на масата, онзи с удоволствие ще нареди да заловят и измъчват семейството на ал Адел. Също така знаеше, че ако терористите задействат ядрена бомба на американска земя, президентът ще се окаже под огромен натиск да бомбардира виновника, а Саудитска Арабия щеше да е първа в списъка.

Пътят до обекта беше блокиран от три и половина метра висока стоманена врата с монтирана отгоре ѝ охранителна камера. Вратата се отвори и те продължиха напред. Основната сграда беше на два етажа, от червени тухли. Спряха пред входа — доктор Акрам ги очакваше на стълбите, облечен във вездесъщия си черен костюм с червена вратовръзка.

Рап, Макмахън и ал Адел слязоха от колата. Рап не си направи труда да представи хората един на друг. Доктор Акрам любезно поздрави ал Адел на арабски, но не каза нищо на Макмахън. После се обърна и влезе в сградата, останалите го последваха. Минаха през целия етаж и излязоха през задната врата. Озоваха се върху леко повдигната тераса, която гледаше към дълъг правоъгълен басейн. Акрам отиде до някаква маса, на които бяха оставени храна и гарафа с вода.

Той покани затворника да седне.

— Господин ал Адел, моля, заповядайте. — Акрам погледна към Рап и Макмахън. — Бих искал да остана насаме с господин ал Адел.

Рап и Макмахън се отдалечиха на другия край на терасата. Там Макмахън го попита:

— За какво, по дяволите, е този цирк и кой е този със смешния костюм?

— Не питай, само гледай. Той ще го накара да проговори. Ако не успее да извлече нищо ценно, ще ни го даде на нас. — Рап се ухили. — Тогава с теб ще играем „лошите ченгета“.

— Супер, нямам търпение.

Рап не разбра дали колегата му говори сериозно или се шегува.

— Скип, не е необходимо да участваш в това. Дори предпочитам да се оправям сам.

Макмахън погледна към затворника и мъжа с костюма.

— Не, няма да те карам да правиш нещо, което самият аз не бих могъл.

— И без да ме караш ще го направя.

— Знаеш какво имам предвид.

— Нещата може да загубеят.

— Аз не съм невинно ангелче.

Телефонът на Мич звънна и той го извади от джоба си. След като видя кой го търси, известно време се поколеба дали да вдигне, но накрая се реши.

— Да? В момента съм зает. Ще ти се обадя после. — Затвори телефона и се обърна към Макмахън: — Налага се да работим бързо.

— Кой беше?

— Айрини. По някакъв начин се е разчуло, че съм извадил ал Адел от затвора във Феърфакс.

— Та ние го изведохме едва преди половин час!

Рап сви рамене.

— Айрини каза, че в Министерството на правосъдието направо са побеснели. Тръгна да ми казва нещо за Валъри Джоунс, но аз затворих.

Телефонът му отново иззвъня. Пак беше Кенеди. Той се замисли, накрая изключи звука на апарата и го остави настрана.

— Трябва да побързаме. Нямаме много време.

Рап се приближи до масата и сложи ръка на рамото на Акрам.

— Трябва да поговорим.

Оставиха Макмахън да пази ал Адел и се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуват.

— Нямам никакво време. Каза ли ти нещо досега? — попита го Рап.

— Аз едва сега започвам. Каза само, че е американец и иска да се види с адвокатата си.

— Да... като папагал повтаря. Ето какъв е планът. Вече са разбрали, че е при мен. Затова трябва да го накараме да проговори бързо и, както ме посъветва, ще е най-добре ако по тялото му не останат никакви следи. Какво предлагаш?

Акрам се замисли за миг.

— В лимонадата, която пие, има стимулант, който ще засили чувството му за страх, когато го хвърлиш в басейна.

Рап погледна към осветения басейн, после недоумяващо се втренчи в Акрам.

— Плуването не е много популярно в Саудитска Арабия — обясни колегата му.

Виж, тази мисъл не беше хрумвала досега на Мич.

— Ако все пак по някаква случайност може да плува, просто ще влезеш във водата да го потопиш. — Акрам погледна часовника си. — Ще се върна след десет минути да видя как върви.

Той се върна обратно при масата.

— Господин ал Адел, боя се, че времето ни изтича. Ще ви задам един въпрос. Ако откажете да отговорите или ме излъжете, ще бъда принуден да ви дам на тези двама джентълмени. Обещавам ви, че преживяванията с тях няма да са никак приятни.

Акрам отдавна се подготвяше за този миг. Важно бе да не прекалява много, затова започна с нещо леко. Нещо, което отдавна им бе известно.

— Бомбата, която взехте от пристанището в Чарлстън... къде трябваше да я закарате? В кой град?

Ал Адел категорично поклати глава.

— Аз съм американски гражданин. Знам си правата. Няма да говоря с никой от вас. Искам да видя адвоката си.

Акрам го изгледа съчувствено.

— Страшно съжалявам за това, което ще последва, но сме принудени да го направим. — Обърна се към Рап и прошепна в ухото му: — За да го накараш да говори, почни от малкото. Накарай го да говори за нещо друго освен за адвоката, така ще стигнеш до същественото.

Акрам влезе в сградата.

— Стани — каза Рап на затворника.

Ал Адел не помръдна. Рап понечи да го сграбчи за китката, но терористът се хвана здраво за облегалките на стола.

— Покана ли чакаш? Ставай.

Ал Адел продължаваше да упорства.

Рап нанесе светкавичен удар по слънчевия му сплит. Ал Адел се преви и пусна стола. Много по-приятно щеше да е, ако му бе разбил носа, но засега трябваше да се въздържа от подобни крайности. Сграбчи го за косата и го вдигна от стола. Ал Адел се държеше за корема, докато Мич го мъкнеше по терасата към стълбите, водещи към басейна.

— Обичаш ли да плуваш, Ахмед? — Рап го повлече към басейна. При вида на водата терористът взе да се дърпа. — Какво има? Да не би да се боиш от водата?

Ал Адел напрегна мускули и опита да спре пътешествието си към басейна. Рап го дръпна по-силно за косата и го изправи. Само на няколко крачки от басейна краката на саудитския имигрант се подкосиха и той се строполи на земята. Макмахън се показа точно навреме и го сграбчи за краката. Рап го хвана за ръцете. Залюляха терористът и го хвърлиха, както си беше с оранжевия комбинезон.

Арабинът замахна отчаяно с ръце и запляска във водата. Отваряше уста, за да си поеме въздух, но в резултат поглъщаше вода. Очевидно не можеше да плува. Рап взе спасителния прът. Свали сакото си и протегна пръта. Първоначално си помисли, че този идиот няма да го види и се приготви да скочи в басейна, за да го спаси. За щастие в този

миг удавникът закачи с едната си ръка пръта и веднага се вкопчи в него.

Рап напрегна мишци и издърпа главата и раменете на терориста над водата. Онзи се увеси на пръта с обръча като плъх, спасяващ се от корабокрушение.

— Ахмед, ако още един път ми кажеш, че искаш среща с адвокатата си, ще те оставя да потънеш на дъното и да се удавиш — заплаши го Рап. — Ясен ли съм?

Онзи не отговори веднага и Рап разклати пръта.

— Да! Да! Ясно!

— Сега, Ахмед, ме слушай много внимателно. Къде трябваше да закарате бомбата от Чарлстън?

Ал Адел стискаше силно обръча, затворил очи, целият треперещ от страх.

Рап повтори въпроса още по-категорично и започна да брои на глас. Когато стигна до пет и не чу отговор, потопа пръта заедно с арабина под водата. Държа го така само два секунди, но знаеше, че за човек, който не може да плува, това време се равнява на цяла вечност. Отново повдигна пръта и извади плюещия вода ал Адел. Извика въпроса отново, но този път дори не го изчака да отговори. Щом го видя, че отваря уста, за да вдиша въздух, веднага го потопа.

Миг по-късно пак го извади, но този път беше възнаграден с отговор. С пълна с вода уста ал Адел изграчи две думи и отчаяно отвори уста за още въздух. Рап не повярва на ушите си. Погледна към Макмахън на другия край на басейна и отново повтори въпроса.

Ал Адел даде същия отговор. Рап понечи отново да го потопа и онзи занарежда като картеница. Даваше най-различни детайли от операцията на терористите, докато стискаше пръта, както удавник — сламка.

Рап и Макмахън съставиха план. Разполагаха само с трийсет минути да го обсъдят и изпипат. Говориха накратко с шефовете си: Рап — с директора на ЦРУ Кенеди, а Макмахън — с директора на ФБР Роуч. По телефона не можеха да се впускат в подробности и, разбира се, не им казаха къде се намира изчезналият затворник. В момента пътуваха към Белия дом, където щяха да се видят с началството в полунощ, в Ситуационната зала. Нито Кенеди, нито Роуч одобряваха тази стъпка, но на Рап и Макмахън не им пукаше. Предстоеше им да се съберат в една стая с всички свои критици. Честно казано, не шефовете ги притесняваха — те щяха да постъпят както е необходимо. Другите, включително и президентът, будеха у тях повече тревога.

Президентът трябваше най-накрая да разбере, че хората в администрацията, които непрекъснато му шепнеха в ухото, не действат в интерес на националната сигурност. Щом Рап му съобщеше какво са открили, тези същите хора щяха отново да предложат неуместните си съвети. Неуместни съвети, които биха довели до преждевременния взрив на втората бомба.

Само поради тази единствена причина Рап и Макмахън решиха да държат в тайна всичко от началниците си, докато всички не се съберат в Ситуационната зала. За да осъществят плана си, бяха решили да оставят опонентите си да загубят самообладание, да пощурят в присъствието на президента. Да започнат да ги заплашват, че ще ги уволнят, ще ги лишат от пенсия, ще ги съдят. Всичко това трябваше да стане пред очите на върховния главнокомандващ. Защото когато Рап и Макмахън извадеха на масата тайния си коз, техните критици щяха да загубят ума и дума от изненада.

Агентът от Сикрет Сървис Джак Уорч ги чакаше под навеса на Уест Екзекутив Драйв. Рап го беше помолил за това по телефона. Облечен беше в смокинг останал му от официалната вечеря. Изглеждаше притеснен.

— Какво, по дяволите, става? — попита ги той.

— Много е дълго за обяснение, Джак. Трябва да ми се довериш.

— Знаеш, че не бива да участвам в подобни неща. Някои са ти доста ядосани горе. Джоунс иска главата ти на тепсия, онази, другата кучка от Министерството на правосъдието, също. Дори шефовете ти не смеят да те защитят, а президентът... Мога да ти кажа само, че отдавна не съм го виждал толкова бесен.

— Добре. Президентът в Ситуационната зала ли е? — попита Рап.

— Тръгна натам.

Мич погледна часовника си.

— Искам да ми направиш една услуга, Джак. Айрини ми каза, че „Марийн-1“ е тук.

— Така е.

— Колко време му трябва, за да излети?

— Пет минути.

— А президентът докога остава на подобни събития като вечерята?

— Обикновено си тръгва най-късно в полунощ, но тази е доста важна. Накъде биеш, Мич?

— До пет-десет минути президентът ще излезе от срещата и ще ти каже, че нощес тръгва за Кемп Дейвид, защото иска да си легне рано и на сутринта да играе голф с британския премиер и руския президент.

— Руският президент не играе голф.

— Значи само ще се вози и ще гледа. Не ме интересува. Единственото, което искам, е след петнайсет минути и тримата заедно със съпругите си да са се качили на хеликоптера. Искам безопасно да ги изведеш от града, без журналистите да разберат истинската причина за заминаването им. Сега разбираш ли?

Началникът на президентската охрана бавно кимна.

— Мисля, че разбирам.

— И, Джак, помни, че не съм ти казвал нищо подобно. Идеята е била на президента. Решил е, че е добре да прекара времето заедно с държавните глави в по-спокойна атмосфера. Разпръсни мълвата сред агентите си. Така, ако им налети пресата, ще има как да се оправдават.

Рап усети, че в главата на Уорч се върти нещо друго.

— Успокой се. Ти живееш близо до Роквил, нали?

— Да.

— Семейството ти е в безопасност. Само гледай да не ги пускаш утре в града.

Телефонът на Рап звънна.

— Как върви? — попита той и около двацет секунди слуша човека от другата страна на линията. — Благодаря — каза и затвори. Обърна се към Макмахън: — Току-що са привършили проверката с детектора на лъжата. Всичко се потвърждава.

— Има ли някаква вероятност да ги е надхитрил? — попита Макмахън.

— Няма начин. Дори аз не бих могъл.

Уорч вдигна ръка към миниатюрната слушалка в ухото си. Някой от хората му говореше по радиостанцията.

— Да вървим — погледна ги той. — Президентът е в Ситуационната зала.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Както се бяха уговорили, Макмахън и Рап търпеливо понасяха нападките срещу себе си и упорито мълчаха. Намираха се в залата заедно с шефовете си, съветника по националната сигурност Хейк, главния прокурор Стоукс, президента, началничката на кабинета Джоунс и Пеги Стийли. Всички седяха с изключение на Рап и Макмахън. Както и на двете дами, които най-много говореха или поточно крещяха.

Съветникът по националната сигурност Хейк не каза нито дума, двамата им шефове също запазиха мълчание, но физиономиите им бяха достатъчно красноречиви. Главният прокурор Стоукс седеше до президента и въпреки че също не говореше, гледаше доста разочаровано към двамата виновници. Президентът на свой ред определено беше много ядосан. Стиснал бе зъби и фактът, че не правеше нищо, за да усмири двете крещящи жени, говореше достатъчно.

Всъщност Рап се забавляваше. Тъй като знаеше какво ще последва, вътрешно беше напълно спокоен. Ситуацията му се струваше още по-комична, защото Джоунс и Стийли не бяха съвсем трезвени. Ситуационната зала не бе чак толкова голяма и от двете лъхаше на алкохол. В допълнение езикът им от време на време се преплиташе, а в очите блуждаеше онова опиянение, присъщо на хората, когато са много уморени или злоупотребили с коктейлите.

— Свършихте ли? — хладнокръвно се осведоми Рап.

Начинът, по който зададе въпроса, доведе двете жени до истерия. Джоунс го посочи с пръст и извика:

— Край, това беше! — После се обърна към президента: — Цели две години ви предупреждавах, че той не се поддава на контрол! Казвах ви, че ще извърши нещо, което ще застраши администрацията

ви. И ето, че го направи! — Пак се обърна към Рап: — Съзнаваш ли изобщо в какво положение поставяш президента?

Стийли явно се почувства пренебрегната, защото сметна за необходимо също да се включи. Изглежда с омраза Макмахън и поклати глава.

— Очаквах повече от човек, посветил трийсет години на Бюрото. Човек, който се е клел да спазва и защитава закона.

— Решението ми е категорично! — продължи да крещи Джоунс. Тя погледна към Кенеди и Роуч. — И двамата са уволнени! Още сега! Веднага! Край! Искам ги и двамата уволнени на секундата!

Кенеди наблюдаваше предпазливо сцената. Още никой не ѝ беше дал възможност да каже на президента за последното развитие на събитията в Ричмънд и Атланта. Рап я беше помолил да почака, докато той дойде в Белия дом. Макмахън беше отправил подобна молба към директора Роуч.

Кенеди знаеше, че Рап е способен на жестокости, но това беше част от занаята им. Знаеше също така, че той не е склонен да се придържа към правилата, но бе убедена, че не е и безмозъчен глупак. Изглежда криеше нещо, защото ако наистина беше оплескал толкова зле нещата, колкото твърдяха двете жени, той не би стоял така спокойно, нито би търпял обидите толкова стоически. В интерес на истината, той изобщо нямаше да дойде. Имаше в излишък и достойнство, и гордост, които никак не се връзваха с настоящото му поведение — смълчан и търпелив към критиките на хора, към които най-малкото не храни уважение. Още по-издайническо беше поведението на Макмахън. Айрини го познаваше достатъчно добре. Той пък изобщо не би се съгласил да участва в подобен фарс, ако нямаше сериозна причина за това.

— Чакам! — каза Джоунс на Кенеди и Роуч.

— Добре — отвърна Рап и погледна часовника си. — Времето на аматьорите свърши. Вие двете или си седнете на местата и си затворете устите, или напуснете, ако искате. Ваша работа.

Президентът удари силно с длан по масата.

— Мамка му, Мич, достатъчно търпях безцеремонното ти поведение. Не ме интересува какво си постигнал в миналото, вече се уморих да те защитавам. Ти се превърна в пречка за администрацията. Не можем повече да търпим безотговорните ти действия.

— Знаеш ли на какво ще ни направят медиите заради теб? — попита Джоунс.

— А ти знаеш ли, че „Ал Кайда“ е вмъкнала втора ядрена бомба в страната? — контрира я Рап и се наведе напред. — Точно така, господин президент. И преди да се отървете от мен, позволете ми да ви спася задника за последен път. Докато слушахте тези две идиотки — Рап посочи към Джоунс и Стийли, — които ви наговориха какви ли не глупости за Закона за защита нацията, за идващите избори, колко е добре главния прокурор Стоукс да бъде ваш вицепрезидент, ние си блъскахме главите, за да разберем какви са планове на терористите. И това, което открихме, изобщо няма да ви хареса.

— Тази вечер ни се обадиха от Центъра за контрол и превенция на болестите в Атланта. В местна болница от остър радиационен синдром е умрял шофьор на камион. Тази болест се среща много рядко. Центърът, Министерството на енергетиката и ФБР откриха камиона и ремаркетото и установиха, че са облъчени с Pu-239. Pu-239 е изотопът, който се използва за производството на ядрени оръжия. Открихме също така, че шофьорът е взел товара от Мексико, прекарал го е през границата в сряда и се е насочил към Атланта.

Рап се обърна към Стийли:

— Атланта, както помните всички, беше и крайната дестинация на Имтаз Зубаир, изчезналия пакистански ядрен учен. Оказва се, че там живее и Ахмед ал Адел, когото арестувахме в Чарлстън тази седмица. Същият човек, когото решихте да съдите справедливо, а не да депортирате и да предадете на ЦРУ.

Стийли фиксира с погледа си Рап и тръгна да му изнася лекция:

— Вие явно не съзнавате какво говорите. Не можем просто така да депортираме американски граждани, нито да ги даваме на ЦРУ да ги изтезва.

Рап я прекъсна с гръмогласния си глас:

— Дебатите за тази вечер приключиха! Вие сте идиотка! Нямаме представа за какво говорите. Нямаме и понятие как се води тази война. Сега седнете и не ме прекъсвайте повече. Или ще ви хвана за яката и ще ви изхвърля от залата. — Мич посочи с пръст към началничката на президентския кабинет. — И за теб се отнася същото, Вальри.

Стийли бавно седна. Рап продължи:

— Та, както казах, предвид сериозността на положението, се заех лично да разпитам Ахмед ал Адел, който отказваше да говори с друг освен с адвоката си. И който се обявяваше за патриотично настроен американец. Преди да сте ми излезли отново с приказката за конституционните права, искам да ви напомня, че това е същият този ал Адел, който се опита да качи на камиона си двайсеткилотонна ядрена бомба, за да я пренесе на американска земя. Дотук има само един проблем обаче. Бомбата, която той искаше да вземе, беше предназначена за Ню Йорк. Втората бомба е предназначена за Вашингтон. Тази, която е била прекарана през границата с Мексико в сряда сутринта.

Залата се изпълни с гробовна тишина, която беше нарушена от президента:

— Знаем ли къде се намира второто устройство?

— Да — отвърна Рап. — Но няма да ви кажа. Не и докато не се качите на „Марийн-1“ заедно с британския министър-председател, руския президент и съпругите си и не отлетите за Кемп Дейвид.

Хейс понечи да протестира, но Рап твърдо поклати глава.

— Дотогава няма да кажа нищо. Знам точното време и целта на атаката. Единственият шанс да ги спрем е като се престорим, че всичко си върви както обикновено. Ето защо пресекретарят ви ще направи изявление, че вие и вашите колеги от Великобритания и Русия сте решили да поиграете голф в Кемп Дейвид. На другия ден възнамерявате да се върнете и да вземете участие в откриването на мемориала.

Президентът го изглежда кисело. Не беше свикнал да му се дават заповеди, но си даде сметка, че е сгрешил, като не е послушал Кенеди. Обърна се към директора на Централното разузнаване:

— Какво мислиш?

— Че трябва да отидете в Кемп Дейвид.

— Ами операция Ноев ковчег?

В схващанията на Кенеди евакуацията на държавното ръководство не беше добра идея, но засега реши да запази това мнение за себе си.

— Мисля, че в момента най-важно е вие и държавните глави да се махнете от града. Когато стигнете в Кемп Дейвид, ще обсъдим по-нататъшните си действия.

РЕКА ПОТОМАК

В събота сутринта небето почерня от гъсти сиви облаци. Силният дъжд размъти тихите води на залива. Хипнотичният ефект от ръменето послужи като идеален звуков фон за утринната им молитва. Бяха стигнали до река Йорк и оттам — до залива Чесапийк под прикритието на мрака. В момента плаваха на север. Единайсетметровата моторница, собственост на господин Хансън, беше повече от подходяща за задачата, особено в спокойно море. Нейната спътникова навигационна система им помогна умело да минат в непознатите води.

Също като ал Ямани Хасан и Халед се бяха обучавали да управляват съдове в Каспийско море. Те отговаряха за приемането и подготовката на нови смъртници. Кандидатите пристигаха с кораб от целия регион. Настаняваха ги за ден-два и чакаха ал Ямани да се върне с плоскодънната баржа. През това време, преди да дойде следващото попълнение, нямаха други задачи. Именно в свободните си дни бяха обучени в корабно и морско дело. Парите не бяха проблем, затова винаги когато изскочеше възможност, те наемаха кораб или лодка и се упражняваха в тихите води на Горганския залив, на югоизточния бряг на Каспийско море.

Въпреки наученото обаче те не бяха в състояние да запомнят всичките назъбени брегове и скали на залива Чесапийк. Системата за сателитна навигация и картата на борда обаче много им помогнаха. Те не бяха очаквали, че ще управляват морски съд точно в тези географски ширини. Първоначалният план беше да тръгнат от Далгрен на река Потомак и да стигнат до Вашингтон, шейсет и четири километра по на юг. Речният маршрут излизаше малко по-дълъг от сухоземния, но бе незначителен в сравнение с тристата километра шосе, които щяха да преодоляват в дъжд и при лоша видимост.

Ал Ямани беше коленичил, но не се молеше, а отново повръщаше. Това не беше добър знак. Вече не можеше да задържи в стомаха си и един залък. Страдаше от неутолима жажда, но с всяка следваща чаша вода повръщаше все по-неудържимо. Слузта беше сменила цвета си от розов в тъмноален. Хвана се с две ръце за стените на миниатюрната тоалетна и се приготви за новите спазми.

Гаденето му премина. Беше увиснал над тоалетната чиния, от устата му капеха кръв и лиги. Цялото му тяло бе покрито с пот и се тресеше. Това щеше да е последният му ден на този свят, независимо дали ще успее или не. Но не вярваше да се провалят. Не и след вчерашния ден. Аллах ги напътстваше, показваше им сигурния път към тяхната съдба.

Те всички щяха да умрат. Трябваше да излъже учения, нямаше как. Но не изпитваше никакъв срам. Някои хора не бяха достатъчно силни да се примирят с истината. Ученият беше изкарал по-голямата част от пътуването седнал в леглото на малката кабина, възможно най-далеч от бомбата. Той изрично настояваше да сложат бомбата на рампата от фибростъкло, която се намираще на кърмата. Доста се бяха постарали да покрият устройството, но то продължаваше да излъчва силна радиация. Поради тази причина го поставиха по-далеч, встрани от вятъра, който духаше към тях.

Ученият беше попитал какво предстои по план, след като стигнат до Вашингтон. Ал Ямани му обясни, че ще задействат часовниковия механизъм на бомбата, ще завържат моторницата на пристана и ще изчезнат. „Как ще се измъкнем?“ — попита го Зубаир. Ал Ямани му каза, че в града ще ги чака техен човек. Поредната лъжа, но пакистанецът нямаше никога да разбере това, защото щеше да е мъртъв, преди да са стигнали Вашингтон.

В малката кабина слезе Халед.

— Наближаваме реката.

Ал Ямани едва събра сили да стане. Той вдигна ръка, Халед го подхвана и му помогна.

— Още ли вали?

— Да.

Дори и с чужда помощ за саудитеца беше цяло изпитание да се изправи на крака. Ал Ямани с големи усилия тръгна да изкачва стъпалата към палубата, Халед го побутваше и го придържаше отзад.

Когато стигнаха горе, той седна на пейката до Хасан, който управляваше моторницата.

Ал Ямани впери поглед през мокрото от дъжда предно стъкло и изчака чистачката да забърше капките, за да види ясно какво ги очаква напред.

— Някакви неприятности?

— Не, но изглежда имаме още път.

— Къде се намира реката?

— Според сателита трябва да стигнем след около километър и половина, пада се вляво.

Ал Ямани не виждаше нищо от дъжда, но имаше пълно доверие на бойния си другар.

— Ако видиш нещо тревожно, ще минем покрай устието, после ще решим дали да отидем в Балтимор или да опитае отново.

— Ясно. Може би е хубаво да накараме учения да сглоби оръжието сега.

Ал Ямани също го бе обмислял, но още се колебаеше — не искаше да прибързва. Възможно бе лошото време да отложи церемонията по откриването на мемориала. Докато не разбере със сигурност, щеше да чака.

— Каква е метеорологичната прогноза?

Хасан не отделяше поглед от водата, но посочи към таблото на радиото.

— И те не знаят дали скоро ще се оправи или не. Според тях вероятността днес следобед да се проясни е петдесет процента.

По-малко от минута след това те забелязаха воден знак, указващ устието на Потомак. През нощта се бяха движили по-бавно от очакваното, наложи се Хасан да компенсира с по-висока скорост, докато се намираха във водите на залива. Сега обаче издърпа назад дроселите и моторницата свали скоростта си рязко от петдесет на около десет километра в час. На хоризонта не се виждаха други съдове.

Дватамата се усмигнаха доволно.

— Колко време ще ни е необходимо да доближим града? — попита ал Ямани.

— Би трябвало да стигнем до обяд. Цял час преди началото на церемонията.

Саудитецът се ухили.
— Добре, много добре.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Нощта беше дълга и напрегната. На сутринта обаче въпросите бяха повече от отговорите. Президентът се бе качил на хеликоптера заедно с държавните глави и съпругите им и заминаха за Кемп Дейвид. Айрини Кенеди, съветникът по националната сигурност Хейк, държавният секретар Бърг и началничката на кабинета Джоунс излетяха с друг хеликоптер от площадката на Пентагона и се срещнаха с президента в секретния обект „Р“, близо до Кемп Дейвид. Там се намираха в безопасност и имаха възможност да наблюдават ситуацията. Преди обаче всичките да излязат от Ситуационната зала, Рап принудително отне мобилния телефон на Джоунс.

В средата на деня Мич командирова министъра на отбраната Кълбъртсън в обект „Р“, за да се присъедини към Кенеди и Хейк. Така мнението на тримата щеше да натежи пред президента Хейс, а съветите на Джоунс и Бърг — да останат на заден план. Макар Джоунс да беше сериозно унижена на среднощното съвещание, тя не беше от хората, които се предават толкова лесно. На Рап мира не му даваше мисълта, че съвсем скоро тя отново ще шушне на ухото на президента и ще повлияе погрешно на неговата преценка. Мич сподели опасенията си с министъра на отбраната и Кълбъртсън му даде дума, че няма да се церемони много с Джоунс, ако тя се опита да търси реванш. Също така му обеща, че военните ще следят всички разговори от и към обект „Р“.

Останалите участници в среднощното съвещание в Ситуационната зала — директорът на ФБР Роуч, главният прокурор Стоукс, Пеги Стийли, Макмахън и Рап — се преместиха в Обединения център за борба с тероризма. Мич даде на всички ясно да разберат, че всякакви лични разговори са абсолютно забранени. Никой извън тяхната малобройна група не биваше да узнава истинската причина за евакуацията на президента и гостите му. Ако журналистите разберяха,

щяха отново да се повторят събитията от началото на седмицата. Само че този път терористите можеха да взривят преждевременно бомбата. Затова Рап конфискува мобилния телефон и на Стийли.

Когато президентът стигна в Кемп Дейвид, Рап изпълни обещанието си и му обясни по телефона последните разкрития. Терористът, който бяха заловили в Чарлстън, си беше признал, че бомбата трябва да бъде взривена този вторник на обед. Планираха обаче да я взривят в Ню Йорк, а не във Вашингтон. Това щеше да е вторият акт, който да предизвика шок и ужас в психиката и икономиката на американците. Първият беше насрочен за един следобед днес, по време на церемонията по откриването на мемориала. Планът беше не само да се унищожи града, но и да се обезглави цялото федерално правителство, като бъдат избити президента и останалите висши държавници и политици. Държавните глави, поканени за тържеството, бяха допълнителна плячка, но второстепенна. Втората атака, която трябваше да последва във вторник, целеше окончателно да вкара американската икономика в дълбока рецесия. Колкото и изумително да беше, терористите изобщо не бяха предвидили възможността, че може да последва ответна ядрена бомбардировка от страна на Америка. Толкова едностранно беше мисленето на смъртниците камикадзе.

Рап, Макмахън и Раймър ревностно защитаваха мнението, че всякаква масова евакуация на единия или на другия град само ще възпрепятства издирването на бомбата и най-вероятно ще ускори атаката. С идването на утрото дойдоха и новините. Руснаците бяха открили втора разкопана яма на полигона. Според документацията там бяха тествани ядрени бойни глави за съветските военноморски сили. Конкретно, на въпросното място била изпитвана петнайсеткилотонна бойна глава, предназначена за торпедо. Близо до изкопа бяха открили плитък гроб с най-малко петнайсет трупа.

Съдейки по нивото на радиацията в полигона в Казахстан и в открития камион и ремаркет, Раймър смяташе, че си имат работа с много нестабилен радиоактивен материал. Бойна глава, излъчваща големи дози радиация. За екипите НЕСТ щеше да е много по-лесно да ги открият, отколкото предполагаша. Такава беше оценката на ситуацията в три през нощта, но сега, когато стрелката на часовника приближаваше десет, притесненията на Рап се засилиха.

Над града беше вдигнат въздушен боен патрул, в Пентагона и на Капитолия бяха задействани зенитните батареи с ракети земя-въздух. Зоната, забранена за полети, около града беше разширена до радиус шейсет и пет километра. Всяко летище в радиус от триста километра се контролираше от самолетите, снабдени с въздушнопреносими системи за ранно предупреждение, известни повече като АУАКС. До момента претърсването на къщите в Ричмънд една по една от местните власти не беше дало резултат. Екипите НЕСТ, противно на надеждите си, не се бяха натъкнали на издйническите сигнали от въпросното устройство. Раймър се оправда, че е виновен дъждът, който влияе на сензорите, монтирани на кръжащия над Ричмънд хеликоптер.

Добре, че дъждът възпрепятстваше доста хора да пристигнат в града за церемонията по откриването. Кулминацията на празненствата щеше да е голям рок концерт със зрелищни фойерверки. Предварителните оценки бяха за петстотин хиляди души. По план събитията трябваше да започнат в единайсет часа, но досега в района се бяха появили само собствениците на магазините, служителите от охраната на церемонията и шепа упорити зяпачи, които искаха да заемат първите места за предстоящите събития.

Всеки един полицаи по източното крайбрежие имаше в себе си фоторобота на ал Ямани, паспортната фотография на Зубаир, фотографията на таксиметровия шофьор и копие от фалшивата шофьорска книжка, открита на паркинга за камиони в Ричмънд. След щателно претърсване на базата данни на ЦРУ, експертите бяха убедени, че на книжката е залепена фотографията на Хасан Абдул Азиз, саудитец, роден и израснал в прословутата провинция ал Баха.

Районът между Ричмънд и Норфолк беше буквално наводнен с ченгета. Всички търсеха бегълците. Никъде в заповедите обаче не се споменаваха думите „ядрена бомба“ или „оръжие за масово поразяване“. Това беше просто акция за издирване на опасни престъпници. Фактът, че са терористи, не биваше да се споменава пред пресата. На медиите беше обяснено само, че дадените лица се издирват, за да бъдат разпитани за опит за убийство на служител на реда. Записът, на който беше заснето как таксито блъска заместник-шерифа, се превърна във водещ материал на всички емисии новини.

Въпреки подробното медийно отразяване и хвърлената от полицията широка мрежа, в нея не се хвана никой. Никакъв напредък

от вчерашната вечер. Макмахън се придържаше към показанията на двамата свидетели, видели таксито и пикапа, но Рап не им се доверяваше много-много. Или те грешаха, или полицията. Макмахън се уповаваше на мнението на местния шериф, че бандитите вероятно се крият в околните гори.

Рап се съмняваше и в тази версия. С всяка изминала секунда той ставаше все по-изнервен. Президентът му беше дал краен срок до пладне. Ако дотогава не откриеха бомбата, щеше отново да се задейства операция Ноев ковчег, за да се осигури Продължаването на управлението дори и в случай на ядрена атака. Ако това се случеше, джинът щеше да излезе от бутилката. Просто бе невъзможно толкова много хора да пазят тайна.

Мич седеше в конферентната зала, съседна на контролната, вдигнал крака върху масата. След като си взе душ и се преоблече, малко се посъвзе. Беше захвърлил костюма и в момента носеше широк панталон цвят каки, тъмносиня тениска и тактическа жилетка, съдържаща два мобилни телефона, резервни батерии, слушалка с микрофон и всичко най-необходимо. Отдавна бе свикнал с недоспиването, но умората определено му се отразяваше на мисленето. На всеки кръгъл час пиеше кафе, което обаче все по-силно дразнеше стомаха му.

Стараше се да преодолее изнервеността. Така или иначе всичко щеше да приключи до шест часа. Почеса гъстата си, черна няколкодневна брада и впери поглед в тестето нови документи в другата си ръка. Доктор Акрам му беше изпратил по факса стенографските записи от разпита на ал Адел. Онзи очевидно казваше истината и съдействаше. Акрам го беше изпробвал с детектора на лъжата и досега го беше хванал в лъжа само веднъж. Добрият доктор го бе предупредил, че ако не иска отново да го даде на Рап, е добре да не го лъже повече. Оттук нататък господин ал Адел категорично беше избрал да говори само истината.

Мич тъкмо четеше пасажа, в който се говореше за атаката срещу Ню Йорк, когато на вратата се появиха Макмахън и Стийли. Двата бяха странна двойка. Макмахън — с разкопчана бяла риза с къси ръкави, разхлабена вратовръзка; Стийли — с лъскава вечерна рокля. Пеги искаше да мине през дома си, за да се преоблече, но Рап ѝ забрани. Центърът за борба с тероризма беше под ключ, никой не

трябваше да влиза или излиза оттук. Вече ѝ беше взел мобилния телефон и гледаше да не я изпуска от поглед. Преди час най-накрая склони да изпрати човек до дома на юристката, за да ѝ вземе багажа.

— Имаме проблем — каза Макмахън.

Рап остави листовете на масата.

— Какъв?

— Тони Джаксън — намеси се Стийли, със скръстени отпред ръце, които караха гърдите ѝ да се издуват, докато говори. — Адвокатът на господин ал Адел предизвика голям шум.

Рап нямаше как да не забележи, че нафуканата юристка явно обича да показва бюста си.

— В момента за мен е по-важно да намерим ядрената бомба. Джаксън не ме интересува изобщо и не представлява проблем.

— Напротив, представлява — отвърна войнствено Стийли. — Снощи три пъти се наложи да го уверявам, че клиентът му е жив и здрав и е на сигурно място. Нали е жив и здрав?

Рап сви рамене.

— Няколко пръста му липсват, но иначе си е добре.

Стийли се ококори.

— Сериозно ли говорите?

— Не, разбира се. Добре е. Косъм не е паднал от главата му.

Тя тропна с крак и го изгледа възмутена.

— Кабинетът на главния прокурор е буквално бомбардиран от обаждания за местонахождението на ал Адел. Освен това не позволяваме на Тони Джаксън да се срещна с клиента си.

— Пеги, дай да се разберем веднъж завинаги. Изобщо не ми пука. — В гласа на Рап се улавяше раздражение. — Кажи на този адвокат да върви на майната си. В момента имам по-важни дела.

— Иди и му го кажи сам, господин Голямата работа. Казах му, че ти командваш парада. Върви. — Тя посочи телефона. — Чака на телефона.

Рап се поколеба само секунда и грабна слушалката.

— Господин Джаксън, с вас говори Мич Рап.

Стийли се ухили. Личеше си, че Джаксън бълва огън и жупел върху Рап. Гледаше с нетърпение, искаше да види как знаменитият ликвидатор от ЦРУ ще се справи с един от най-добрите адвокати в страната.

— Господин Джаксън, ако обичате затворете си устата, за да ви обясня. Този разговор записва ли се? Добре. Ето какъв е случаят. Вашият клиент е виновен. Във вторник сутринта ще изнесем публично информация и когато това стане, обещавам ви, че ще се молите никога да не сте срещали Ахмед ал Адел... Не, господин Джаксън, това не е заплаха. Ако наистина ви смятах за пречка, нямаше да си губя времето със заплахи... чисто и просто щяхте да изчезнете.

Рап затвори слушалката и погледна към Стийли.

— Ето, доволна ли си?

В този сублимен миг Пеги реши, че изгаря от желание да преспи с него. Никога досега не бе виждала човек, който е толкова уверен във възможностите си и в същото време — така безцеремонен. В него имаше някаква мистерия, загадъчен сексапил. Изобщо не го интересуваше какво мислят другите. обстоятелството, че е женен, не я притесняваше ни най-малко. В известна степен това правеше аферата още по-въълнуваща, по-опасна. Преди обаче да й хрумне някоя подходяща реплика, в стаята влезе един от агентите на Макмахън.

— Току-що се обадиха от шерифския отдел на окръг Ню Кент — съобщи младата агентка. — Открили са таксито и пикапа.

ВИРДЖИНИЯ

Хеликоптерът се появи над гаража, увисна неподвижно за десетина секунди и отлетя. На автомобилната алея, водеща към къщата, стоеше полицай и наблюдаваше ставащото. Близко минута покъсно пристигна втори полицай, после трети. Скоро се оформи цяла тълпа. След десетина минути на пътя паркира колона от патрулни коли, правителствени седани, джипове и микробуси.

Деби Ханусек и нейният Екип за търсене и реагиране вече беше на път, когато от хеликоптера им съобщиха, че в района на къщата е засечена радиация. Пристигнаха с два събърбъна и си пробиха път между колите, почти задръстили алеята. Паркираха право пред гаража.

Ханусек отвори своята врата още преди микробусът да спре. Грабна бейзболната шапка от колата и се втурна напред. Подмина набързо събралите се служители на реда и видя ремаркетото.

— Всички да се отдръпнат на най-малко трийсет метра — нареди тя.

Никой от събралите си не знаеше коя е тя. Затова се втренчиха в нея, без да я послушат.

— Аз съм федерален агент, подозираме, че ремаркетото съдържа токсичен материал. Ако изобщо искате да имате потомство, отдръпнете се веднага.

Думите ѝ постигнаха светкавичен ефект. Всички мъже с изключение на един послушно се оттеглиха. Тя предположи, че е собственикът, тъй като беше обут с шорти.

— Сър, вие ли сте собственикът на имота?

— Не, родителите ми.

— Съжалявам, но се налага да мръднете по-далеч. — Към тях се затича един от техниците. Носеше на гърба си раницата с чувствителния гама-неутронен детектор. Ханусек му посочи ремаркетото. — Отивай направо там.

Непознатият мъж продължаваше невъзмутимо да си стои на мястото.

— Искам да знам какво става.

— Не мога да ви кажа, защото и аз самата не знам точно. Но за ваше собствено добро е да се отдръпнете незабавно.

— Идвам тук тази сутрин със семейството си. Мама и татко не са си вкъщи, но колите им са в гаража. На всичкото отгоре намирам такси и ремарке. — Той се приближи. — Вътре се намират трите ми малки деца, които искат да знаят къде са баба им и дядо им. Всичките тези ченгета ги плашат до смърт.

Ханусек разбра, че този няма да се отдръпне лесно. Хвана го за лакътя и го заведе при първия човек с яке на ФБР, който ѝ се изпречи. Посочи му агента.

— Кажете му всичко, което току-що ми разказахте и отговорете на въпросите му. — После се обърна към агента: — Искам да предадете информацията, която ще чуете от този човек, на заместник-директора Макмахън в Центъра за борба с тероризма.

Ханусек с ускорени крачки се върна обратно при ремаркетото, включи слушалката и микрофона към мобилния си телефон. Набра номера на шефа си и секунда по-късно той ѝ отвърна в типичния си лаконичен стил на бивш командос от „тюлените“:

— Докладвай обстановката.

— Изглежда това е ремаркетото. Правим бърза проверка с гама-неутронния детектор.

Техникът-инженер приключи и каза:

— Гама-излъчване седем, неутронно разпадане три.

Ханусек повтори данните на Раймър.

— Малко по-слабо е, отколкото очаквах.

— Може да са го покрили с нещо.

Изведнъж Ханусек чу глас, който не можа да разпознае:

— Какво става, Пол?

— Деби, на линията са Мич Рап от ЦРУ и Скип Макмахън от ФБР.

— Това е ремаркетото, което търсехме. Определено е горещо... но не и колкото очаквахме.

— Какво означава това? — попита Рап.

— Или са го покрили, или устройството вече не е в ремаркетото.

— Деби — каза Раймър. — Пропуснете рентгеновото сканиране и пробийте дупка в ремаркетото. Направете го прецизно. Знаеш каква е процедурата.

Ханусек предаде заповедта на един от подчинените си. Инженерът взе черен куфар, извади оттам безжична бормашина и хукна към ремаркетото. Ханусек му посочи горната част. Бургията влезе в метала почти без усилие. Малка фиброоптична камера с миниатюрна лампичка на върха беше вкарана през дупката като змия.

Ханусек взе в дланите си компактния видеоекран, закривай го от дъжда. Напрегна зрението си, за да разчете зърнестия черно-бял образ. След секунда затвори разочаровано очи и произнесе:

— Ремаркетото е празно.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Рап и Макмахън се бяха надвесили над микрофона на телефона в конферентната зала. Думите на Ханусек не се нуждаеха от повторение. Ясно бяха доловили разочарованието в гласа ѝ. В момента стояха безмълвни, прекалено заети с преценки на евентуалните последици от чутото. Бомбата можеше да е навсякъде.

Накрая Макмахън се изправи. Сложи ръце на бедрата си и тъжно въздъхна.

— Ти ли ще извикаш президента или аз да го сторя?

Рап не отговори веднага. Остана неподвижен, подпрял длани на масата, сбърчил разтревожено вежди. Тези хора не можеха просто да изчезнат.

— Не са избягали пеша. Разполагали са с друго транспортно средство.

От високоговорителя на телефона се разнесе гласът на Ханусек:

— Не мисля. Синът на собственика току-що ми каза, че колата на родителите му е в гаража.

— Къде са родителите? — попита Рап.

— Никой не знае.

— Каква е колата им?

— Един от ония големи кадилаци. Чисто нов.

— Нещо не е наред. Защо просто не са духнали с колата?

— Сигурно тук ги е чакал някой друг — предположи Макмахън.

Рап поклати глава.

— Едва ли. Те са знаели, че ги търсят, освен това са бързали.

— Ами съседите? — попита Раймър. — Някой провери ли дали съседите им са си вкъщи?

— Добра идея — добави Макмахън. — Още сега ще се обадя на шерифа.

Рап се изправи. Обърна се и се вгледа в картата на стената. Нещо изпускаха, но какво? Самият той неведнъж беше бягал от службите за сигурност в други страни, но не намираше никакъв смисъл в ставащото сега. Кадилакът беше златна възможност за терористите да сменят колата и да изчезнат.

— Сигурни ли сме, че са имали само един автомобил?

Последва известно колебание.

— Не съм се сетила да питам — отвърна Ханусек. — Изчакайте малко.

По телефона се чу как Деби задава въпроса на някой около нея. Мъжки глас отвърна:

— Не, само една кола са имали.

Рап продължаваше да гледа картата. Искаше да си изгради мислена картина на релефа. Смътно си представяше разположението на къщата.

— Деби, опиши ми пейзажа около теб. Колко голям е теренът около къщите, на какво разстояние се намират съседите... всичко, което сметнеш за полезно.

— Мястото е красиво... голямо. Сигурно около четирийсет декара, ако не и повече. Съседите не се виждат. Пътят, който води насам, е уединен. Наоколо има гора и река.

Рап застина за миг, след което отново отиде до телефона. Нещо от чутото му се стори много познато.

— „Река“ ли каза?

— Да.

— Коя река?

— Не знам.

— Питай сина. — Рап се върна при картата.

— Река Йорк.

Мич я откри на картата и проследи с пръст течението ѝ. Бързо отиде до масата и грабна листовете със записите на разпита на ал Адел. Прелисти страниците и откри пасажът, който го интересуваше. В същото време не обърна внимание нито на Макмахън, нито на Ханусек, които недоумяваха какво става.

— Деби, попитай сина дали баща му е имал лодка — помоли Мич накрая.

Отговорът дойде след две секунди:

— Да, имал е.

Рап потърка носа си.

— Някой направи ли си труда да провери дали тя е на мястото си?

Ханусек отново предаде въпроса, но мъжът отговори нещо неясно. Спомена, че баща му никога не паркирал колата си извън гаража и поради тази причина веднага забелязал таксито и пикапа, за които чул по новините. Веднага се обадил в полицията, но не, нямал време да провери за лодката.

— Бързо виж дали е там! — изкрещя Рап.

Той грабна защитения срещу подслушване мобилен телефон и набра номера на доктор Акрам. Вдигна друг човек и му каза, че докторът в момента е зает.

— Не ме интересува, веднага ме свържи с него.

— Мич? — обади се секунди след това той.

— С ал Адел ли си?

— Да.

— Попитай го защо са искали да извършат атентата в Ню Йорк с лодка.

Рап отново се обърна към картата. Поклати глава и се наруга, задето не го е забелязал по-рано. Не виждаше никакъв смисъл в предприятия от противника ход. Защо човек, който не може да плува, ще се качва на лодка, когато може просто да вкара бомбата в града с кола? Отговорът дойде от само себе си. Защото се боеше да не го разкрият.

Акрам отново взе слушалката.

— Каза нещо за някакви сензори по мостовете и тунелите, които водят към острова.

— Също като във Вашингтон. — Рап се взря в картата.

— Какви са тези сензори? — попита Акрам.

— Няма значение сега, ще ти кажа по-късно. — Мич прекъсна връзката, а секунда по-късно се включи Ханусек, но той вече знаеше каква ще е репликата ѝ.

— Лодката я няма.

Бяха само на трийсет километра от крайната си цел. Вятърът се беше усилил леко и затова не можеха да разберат дали дъждът е намалял или не. Хоризонтът на изток обаче постепенно се изчистваше от облаците. Времето тревожеше ал Ямани цяла сутрин. Най-много се страхуваше да не отменят тържественото събитие. Загубата на оръжието, с което трябваше да ударят по Ню Йорк, беше достатъчно голям провал, втори не искаше. С цената на много мъки и търпение бе извървял пътя дотук и страшно много искаше да се докопа до президента и останалите американски лидери, да усетят отмъщението на Исляма. Заради дъжда щяха да дойдат по-малко хора. Но ал Ямани би дал всичко, дори би пощадил живота на хилядите невинни американци, стига да убиеше президента.

Днешната дата щеше да влезе в историята като началото на световния джихад. С примера си ал Ямани щеше да покаже на своите събратя по вяра, че Америка не е чак толкова могъща и недосегаема. Щеше да им демонстрира как чрез велика саможертва дори Америка може да бъде поставена на колене. Саудитецът знаеше, че Америка ще отвърне на удара. Съмняваше се, че ще им стиска да ги бомбардират с ядрено оръжие, но дори и да дръзнаха, ударът днес пак си заслужаваше усилията. Той щеше да принуди неверниците да напуснат своята безопасна територия и да се бият на чужда земя.

Мюсюлманите от цял свят щяха да ги ненавиждат и проклинат, защото са безбожници. Унищожението на американската столица и американското ръководство щеше да има катастрофални последици върху икономиката на Щатите и в глобален мащаб. Великолепно измисленият план, който предвиждаше удар по Вашингтон, последван от ядрена експлозия и в Ню Йорк, щеше да разтърси из основи американската икономика и да вкара останалата част от земното кълбо в дълбок упадък. Част от плана пропадна, но атентатът във Вашингтон

щеше да окаже достатъчно силен ефект. Най-малкото ядрената атака беше в състояние да причини достатъчно големи икономически трудности на американците.

Мюсюлманите бяха свикнали с трудностите и несгодите. Тяхната цивилизация щеше да процъфтява в условията на глобална рецесия, което не се отнасяше за дебелите и мързеливи американци. Щяха да разберат, че не представляват нищо, изправени пред лицето на подобно изпитание, а омразата към тях щеше да се умножи. Ал Ямани намираще голяма утеха в мисълта, че той самият ще разпали революцията. Същата мисъл, която му помагаше да не чувства неистовите болки, обхванали цялото му същество.

Наближаваха място, където реката правеше голям завой. Хасан, който управляваше моторницата, посочи наляво.

— Мисля, че наричат онова място там Маунт Върнън.

— Какво представлява? — попита го ал Ямани.

— Там е живял Джордж Вашингтон. Човекът, на когото е кръстен градът. А отпред е Шеридан Пойнт. След като го подминем, очертаанията на столицата ще се покажат на хоризонта.

Ал Ямани се усмихна.

— Къде е Халед?

Хасан извика приятеля си и миг по-късно той застана до саудитеца.

— Накарай учения да задейства оръжието.

Халед понижи тон и прошепна:

— Когато свърши, да го убия ли?

Ал Ямани би свършил тази работа и сам, но вече нямаше сили да свети маслото дори на някой толкова слаб като Зубаир.

— Да, може да го убиеш.

— Благодаря. — Халед слезе отново в кабината. След малко се върна с учения.

Зубаир си беше сложил една от оловните престилки, носеше лаптопа. Ал Ямани понечи да му каже да свали престилката, но размисли. От сутринта бяха видели само няколко съда, а в момента не се забелязваха никакви.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита го той.

— Не. Само ми кажете кога искате бомбата да се взриви. — Зубаир погледна часовника си. — Сега е единайсет часа и осем

минути.

— След два часа.

Зубаир се изненада:

— Кога ще стигнем пристана?

— След около час.

— Така няма да ни остане много време за бягство.

— Напротив, повече от достатъчно е.

Зубаир понечи да влезе в спор, но си каза, че няма смисъл. Тези двамата воители на джихада му хвърляха кръвнишки погледи вече два дни. Имаше предчувствие, че замислят нещо лошо.

— Добре тогава.

Пакистанецът отиде на кърмата, излезе от брезентовия навес направо на дъжда. Месеци наред беше проектирал детонатора, затова беше единственият, който можеше да задейства или изключи оръжието. С помощта на компютъра операцията по включването на брояча щеше да му отнеме само няколко секунди. Зубаир отвори хладилника и се възхити на творението си. Радиоактивното парче не се виждаше. Беше покрито с външна обвивка от пластични експлозиви и сложна верига от шест отделни детонатора, свързани с жици. Ако случайно откриеха бомбата, никой не би могъл да я обезвреди навреме. Всеки детонатор беше независим от другите и имаше собствена верига с многобройни заблуждаващи кабели.

Пакистанският учен включи единия край на кабела в лаптопа, а другия — в цифровия блок на устройството. После набра на клавиатурата две отделни пароли и задейства обратното броене. Определено не искаше да е наблизо, когато тази бомба експлодира. На екраните на шестте детонатора се появиха цифрите 02:00:00. Зубаир се усмихна при мисълта, че само той може да спре експлозиите. Въведе и последната парола и шестте екрана започнаха да отброяват в синхрон времето.

Изключи лаптопа, извади кабела и затвори хладилника. Тъкмо се обърна, за да се скрие под навеса от силния дъжд, когато се натъкна на огромния като гардероб гръден кош на Халед.

— Свърши ли?

— Да — отвърна Зубаир малко изнервено. — Не му харесваше как двамата мъже се отнасят с него напоследък.

Халед сграбчи с едната си ръка пакистанеца за лакътя, а с другата устреми напред нож със седемсантиметрово острие. Но вместо да пробие гърдите на Зубаир, то се заби в оловната престилка и заседна там.

Пакистанецът изкрещя и се опита да се извърти. В резултат лаптопът, който учения още държеше, връхлетя с всичка сила върху брадичката на Халед и го зашемети за миг. Той обаче бързо се окопоти и сграбчи пакистанеца за ризата. Този път оловната престилка не му попречи. Заби яростно ножа във врата на Зубаир. Когато го извади, цялата кърма беше опръскана с яркочервена кръв.

Силната струя кръв удари Халед в окоето и за секунда той изгуби равновесие върху мократа от дъжда палуба. В същото време обезумелият от ужас и болка пакистанец се отскубна от своя нападател. Стисна с пръсти прободната рана, от която продължаваше да шурти кръв, препъна се и падна зад борда, право в реката.

Моторницата се движеше с трийсет и два километра в час. Хасан се обърна към ал Ямани за инструкции.

Ал Ямани погледна към водата. Зубаир вече потъваше, макар че продължаваше да пляска бясно с ръце по повърхността. Бореше се за живота си. Саудитецът погледна към объркания Халед. Помощникът му бе опръскан с кръв от главата до петите. Голяма част от палубата и единия борд на лодката също бяха почервенели. Дъждът обаче вече отмиваше следите.

Саудитецът отправи взор в далечината.

— Продължаваме напред. Дори и да открият тялото му, няма да ни спрат.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Рап изтича през вратата и се втурна към чакация го хеликоптер. Вятърът се беше усилил, но небето на изток се проясняваше. Скоро дъждът щеше да спре, а хората — да се насъберат край реката, на обширния пешеходен булевард Нешънъл Мол. Рап отвори страничната врата на хеликоптера „Бел 430“ и скочи вътре. Вратата се затвори с плъзгане, шумът от двигателите „Алисън“ и петте въртящи се ротора остана отвън.

Отзад седяха четирима мъже, облечени в цивилни дрехи, както той беше настоял. Единият от тях носеше снайперова пушка със специално предназначение, другите трима — картечни пистолети МР-5. И четирите оръжия бяха със заглушители на цевите. Рап щеше да ги инструктира, когато свършеше с пилотите.

Подаде на единия от пилотите фотографията, която беше извадил от електронната страница на фирмата производител.

— Това е моторницата, която търсим. Дълга е единайсет метра, на кърмата ѝ със златни букви е изписано „Скандинавска принцеса, Йорк Ривър, Вирджиния“.

Пилотът предаде фотографията на помощника си и попита:

— Откъде искате да започнем?

— Нека тръгнем от моста Кий, ще караме надолу по течението.

Пилотът кимна и бързият служебен хеликоптер се вдигна във въздуха. Колесникът му плавно се прибра в търбуха и машината се плъзна към хоризонта на изток.

Когато откриха, че моторницата е изчезнала, Рап поиска да говори директно със сина. Последният даде пълно описание на лодката и оттам влязоха в интернет на страницата на производителя. Баща му кръстил съда „Скандинавската принцеса“ на съпругата си. Синът попита Рап дали знае нещо за родителите му. Мич нямаше куража, нито времето, да му признае, че най-вероятно са мъртви. Затова го

излъга. Ал Ямани искаше да избие хиляди, едва ли би проявил състрадание към двама старци, макар и безобидни.

Когато Рап приключи разговора със сина, той проведе още три обаждания. Първото беше до генерал Флъд в Пентагона. Мич му каза точно какво му е необходимо и къде иска да се разположат силите. Флъд го изслуша търпеливо. Тъй като беше работил с Рап много пъти преди, четиризвездният генерал беше напълно уверен в аналитичните и тактическите способности на младежа. Обеща му, че исканите от него сили ще бъдат разположени на уречените места възможно най-скоро. Второто обаждане на Рап беше до ЦРУ. Оттам поиска хеликоптер и четиричленна група по сигурността, облечена в цивилни дрехи. Групата заедно с хеликоптера трябваше да бъде изпратена незабавно в Обединения център за борба с тероризма. Третият и последен разговор беше с Кенеди. Не искаше да се обръща към президента, да му дава обяснения и да иска от него разрешение. Нямаше време за подобни усложнения. Кенеди обеща да предаде всичко на Хейс и да му се обади с отговора.

Рап погледна към четиримата мъже. Бяха доста яки, личеше си, че са бивши военни. Ако разполагаше с повече време, би повикал екипа наемници, с които беше свикнал да работи, но в момента всяка секунда беше безценна.

— Кой е командирът?

Тримата седяха с лице към предницата на машината, а четвъртият седеше до Мич, с гръб към пилотите. Последният вдигна ръка и отвърна:

— Аз.

Най-добрият офицер на ЦРУ протегна ръка за поздрав:

— Казвам се Мич Рап.

— Знам кой сте, сър. Приятно ми е, Джим Брукс. — Мъжът видимо беше на неговата възраст. — За мен е чест да работя с вас.

— Може и да си промениш нагласата, щом разбереш какво искам от вас. Вие откъде сте момчета? Група за специални операции СОГ или отряд СУАТ?

— СУАТ.

ЦРУ поддържаше свои елитни сили за сигурност и охрана заедно със собствен отряд СУАТ — „Специални оръжия и тактика“. Както и

малко известното военизирано подразделение, наречено Група за специални операции. И за двете части се набираха хора с военен стаж.

— Какъв опит имаш?

— Две командировки като „зелена барета“. Стан и Гас са служили при „Рейнджърите“, а Сам е бил снайперист в морската пехота.

Рап погледна към последния от групата, който държеше пушката.

— Убивал ли си някога човек с това нещо? Искам да ми отговориш честно.

Момъкът не изглеждаше на повече от два-три години.

— Точно с тази пушка не, сър, но съм бил на мисии в Афганистан и Ирак. Имам потвърдено попадение в мишена от шестстотин метра.

— А стрелял ли си на разстояние повече от шестстотин метра от движещ се хеликоптер?

Далекобойният изстрел от въздуха, от летящ и вибриращ хеликоптер, представляваше едно от най-големите предизвикателства за всички снайперисти по света.

— Не, сър.

— А упражнявал ли си се?

— Не, сър.

Това можеше да им създаде проблем. Преди Рап да продължи с въпросите, звънна телефонът му. Беше Кенеди.

— Ало.

— Къде си?

— Във въздуха съм и летя към реката.

— Президентът иска да започне операция Ноев ковчег.

Чутото не го изненада, но въпреки всичко го подразни. Главният прокурор Стоукс вече беше драснал към Маунт Уедър.

— Нали имахме време до пладне. — Погледна часовника си. Беше 11:32.

— Предвид създадите се обстоятелства, мисля, че решението е правилно, Мич. Дори да научат нещо, медиите едва ли ще смогнат да го разтръбят преди един следобед.

— Може би си права.

— Големият проблем е, че той иска да предупреди всичките чуждестранни посолства във Вашингтон, за да евакуират персонала си.

— Категорично възразявам — извика Рап.

— Знам... знам. Не е много уместно. Всичко започна с молбите на британския министър-председател и руския президент.

— Ако евакуирате чуждите посолства, пресата със сигурност ще разбере и тогава всичките ни усилия ще отидат нахалост. Предай на президента да си държи на думата и да ме остави да действам до дванайсет часа на обед.

— Добре, но трябва да имаш предвид и нещо друго. Министър Макелън и главният прокурор Стоукс настояват да пуснат Бреговата охрана по реката, за да блокират цялото движение от и за града.

— Айрини, убеди президента да почака. Ако се издадем, ал Ямани просто ще взриви проклетата бомба. Кажи му, че ще съм над реката след няколко минути. Ще ти се обадя да ти кажа какво сме направили.

— Добре. Обаче нищо не ти обещавам. Действай бързо.

Рап прекъсна връзката и набра номера на Макмахън.

— Какво става при теб? — попита го той.

— Звъним на яхтените пристанища и ги предупреждаваме. Добрата новина е, че трафикът на съдове не е голям, повечето са отплавали далеч за уикенда. Лошата новина е, че времето се оправя — народът малко по малко ще започне да се събира.

— Какво казват от Парковата полиция?

— В момента техен хеликоптер също лети към реката.

— Накарай ги да започнат претърсването от Анакостия, южно от Капитолия и да продължават надолу по Потомак. Могат да концентрират вниманието си върху източния бряг на реката, ние ще се заемем със западния. Не забравяй да им кажеш, че настоявам да летят над сушата, а не над водата. Ако забележат лодка, искам само да ни предадат координатите и да си продължат напред. Иначе ще ги подплашим преждевременно.

— Вече им казах. Какво да съобщя на полицията на окръг Колумбия? Да ги накарам ли да блокират яхтените пристани?

— Още не. Имаме малко време. С какво друго разполагаш.

— Полицията на залива има няколко моторници във водата, вдигнати са под тревога. Раймър е наредил на хората си да претърсват града, обеща, че скоро ще прати хеликоптер с цялото необходимо

оборудване и сензори. Този дъжд ни дойде като мана небесна. От Бреговата охрана са доволни, че трафикът на съдове е така слаб.

Рап погледна през илюминатора на хеликоптера.

— За съжаление това няма да продължи вечно. — Мич имаше къща на залива Чесапийк и от личен опит знаеше какво става там през уикендите, когато небето се проясни. — Веднага щом спре дъждът, всички ще се насочат натам. Реката ще гъмжи от яхти, моторници и лодки.

— Да, знам. Министерството на вътрешната сигурност иска да затвори движението по реката, както и по всички околни пътища.

— Чух вече. Кълна се, тия ще прецакат цялата операция. — Рап прекара ръка през гъстата си черна коса и поклати глава. — Нещо друго?

— Наредих Екипът за спасяване на заложници (ЕСЗ) да се върне от Ричмънд. Ще пристигнат тук след около половин час. Но докато дойдат, вдигнахме под тревога и отряда СУАТ на отдела на ФБР във Вашингтон.

— Скип, не искам да споря с теб, но ако моторницата не е завързана на някой пристан, най-добре щурмът да се проведе от „Тюлен“-6. Те се обучават точно за такива акции и са най-добрите. Абордажните действия са техният специалитет.

— Мисля, че ще имаш проблем, защото главният прокурор Стоукс категорично настоя със ситуацията да се занимава само Бюрото. Никакви военни, още по-малко пък ЦРУ. Така каза моят началник, а президентът се съгласи.

— Какво разбира главният прокурор от тия работи?

— Мич, съветвам те да си много предпазлив — предупреди го Макмахън. — Операцията не е в твоите правомощия, не се дръж като нахакан каубой.

— Ако искаш да заловиш терористите, по-добре побързай, защото няма да чакам ЕСЗ да си докарат задниците. Нито ще търпя разни господа, заврени в бункер на километри под земята, да ми нареждат какво да правя.

— Тези същите хора са избрани от американския народ да ги представлява и да ги ръководи.

— Скип, последното нещо, което ми трябва в момента, е да ме командват некадърници, които нищичко не вдяват от щурмови акции и

задържане на престъпници. Направи ми услуга, дръж ги по-далеч от мен. Ако ЕСЗ стигне първи, моля, нека действат. Но ако първи заемат позиции „тюлените“, те ще проведат операцията. Гарантирам ти, че президентът ще одобри решението ми.

— Тогава по-добре го накарай да каже на шефовете ми, защото в техните очи това е работа само за ФБР.

— Непременно. Обади ми се, ако научиш нещо ново. Вече почти стигнахме реката.

Мустафа ал Ямани чак се беше просълзил. Точно както го беше сънувал всяка нощ вече близо година. Направиха лек завой по реката. Облаците се бяха разсеяли, слънчевите лъчи огряваха огромния купол на Капитолия. Подобният на меч монумент на Вашингтон се извисяваше в центъра на Нешънъл Мол, а върхът на паметника на Джеферсън стоеше отпред, частично скрит от дърветата. Не виждаше Белия дом, но знаеше, че е там, точно зад монумента на Вашингтон. Беше изучавал многократно картите, докато всеки един детайл не се запечата трайно в паметта му. За да може днес да го унищожи. След по-малко от час всичко в полезрението му щеше да е изравнено със земята.

Бащите основатели на Америка бяха проектирали столицата като гигантски кръст. Монументът на Вашингтон маркираше центъра, Капитолия и паметникът на Линкълн образуваха дългата централна ос, а паметникът на Джеферсън и Белият дом образуваха по-късата, хоризонтална линия. Американците не бяха нищо друго освен съвременни кръстоносци, които се опитваха да стъпчат Исляма. Дори подкрепиха евреите, когато онези си върнаха Свещената земя. Време беше да започне нов кръстоносен поход. Поход на поклонниците на Исляма.

Ал Ямани се усмихна при вида на гледката. Точно както беше сънувал, слънцето грееше ярко, лъчите му галеха зелените дървета и сините води на реката. Щом слънцето изгря точно когато пристигнаха в града, значи сам Аллах ги напътстваше и закриляше.

Саудитецът сложи немощната си ръка върху рамото на Хасан.

— Ти се представи добре. Вече не могат да ни спрат. Продължавай до Тайдъл Бейзин и пусни котва там. Аз ще слеза долу да се помоля. Когато свършите, елате с Халед да се помолите с мен.

Ал Ямани извика Халед. Мъжът излезе от кабината и застана на мостика, до саудитеца.

— Нямам сили да вървя. Ще ме занесеш ли долу?

Халед кимна, едва потисна напирещите сълзи. Наведе се и внимателно вдигна най-храбрия мъж, когото познаваше. Сякаш държеше в обятията си своя собствен стар и немощен баща. Слезе по стълбите, а оттам — в каютата, внимателно постави ал Ямани на пода.

Ал Ямани коленичи, събра длани и зарецитира една от сурите от Корана.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Оцветеният в синьо и бяло хеликоптер летеше едва стотина метра над върховете на дърветата в раззеленилата се долина на река Потомак. Когато стигнаха високия мост Франсис Скот Кий, свалиха скоростта от двеста и дващест на сто и трийсет километра в час. Машината се снижи с още трийсетина метра. Моторницата едва ли беше продължила нагоре по течението, там навигацията беше трудна. Пилотите завиха покрай източната страна на Рузвелт Айлънд и поеха към протока Джорджтаун. Подминаха редица пристани и докове на източния бряг, където акостираха големи туристически кораби. До момента „Скандинавската принцеса“ не се виждаше.

Рап продължи да гледа през илюминатора. Обади се по телефона на генерал Флъд.

— Генерале, минаваме над моста Рузвелт. Можеш ли да ми кажеш каква е картината надолу по реката?

— Самолетът АУАКС следи дващест и шест съда в радиус от петнайсет километра около столицата.

— Колко от тези съдове плават на север?

— Не знам, чакай да проверя... Дващест и един.

— Искам оператора в АУАКС-а да ни информира за движението на всяка от целите. Попитай ги на какви честоти искат моя пилот да превключи радиостанцията.

Флъд веднага му даде отговор, Рап го предаде на пилота, след което попита какво става с „Тюлен“-6.

— На дващест минути отгук са, но имаме малък проблем.

Рап забеляза колебанието в гласа на Флъд.

— Какъв е той?

— Президентът току-що ме информира, че „тюлените“ ще действат само ако Екипът за спасяване на заложници на ФБР не успее да заеме позиции навреме.

— И ти какво му отговори?

— Казах: „Да, сър!“ и разясних ситуацията на командира на отряда.

Рап изруга и погледна към паметника на Линкълн.

— Кога се очаква ЕСЗ да заеме позиции?

— След трийсет минути, доколкото чух. Същата информация, която получи и от Макмахън.

— Добре. Вероятно пак ще ти се обадя, за да ме свържеш директно с командира на Шестицата. Става ли?

— Зависи за какво ще говориш с него.

— Много добре знаеш.

— Значи имаме проблем. Не мога просто ей така да те включа в командната верига. Не и след това, което ми каза президентът.

— Генерале, все някой трябва да играе ролята на пушечно месо. Каж ми... правилно ли е според теб въпросният някой да си седи в бункера в Кемп Дейвид? Аз смятам, че който иска да командва, трябва да е тук, на място!

— Мич, много добре те разбирам, но няма как. Откриеш ли моторницата преди ЕСЗ да пристигне, ще те свържа с командващия офицер на Шестицата и ще убедя президента да ти повери командването на операцията. Но ако ЕСЗ те изпревари, и двамата ще отстъпим.

Рап нямаше никакво намерение да отстъпва, но реши да не го споделя с Флъд.

— Добре, генерале, ще държим връзка. — Той затвори и продължи да оглежда реката.

Прелетяха над някаква лодка, плаваща на север. Сърцето му затуптя по-силно. Съдът отговаряше на общото описание на моторницата, която търсеха. Рап взе бинокъла и се опита да разчете името ѝ. Пищеше: „Мериленд... еди-какво си.“ Не, не беше тяхната.

Хеликоптерът леко се вдигна, защото прелитаха над четири моста, после отново се снижи. Националното летище „Рейгън“ се намираше на около километър вдясно, трябваше вече да се съобразяват с натоварения въздушен трафик. Наближаваха Хейнс Пойнт, където река Анакостия се раздвояваше и продължаваше на изток.

Хеликоптерът на Парковата полиция се появи откъм срещуположния бряг, на около километър и половина от винтокрилата

машина на ЦРУ. Рап забеляза няколко лодки, едната от които беше прекалено малка, а другата — прекалено голяма. Двайсет секунди покъсно минаха покрай яхтеното пристанище на Вашингтон. Паркингът за коли беше пълен, Мич преброи поне четири яхти, които отплаваха от пристана. С всяка следваща стъпка претърсването ставаше по-трудно. Прелетяха над още няколко платноходки, Рап забеляза мигащите светлини на полицейски катер. Дано им бяха дали точни заповеди. Дори и да откриеха терористите, не биваше да ги задържат. Трябваше само да съобщят за това и да си продължат по пътя, сякаш нищо не се е случило.

Отпред се простираше мостът Удроу Уилсън Мемориъл. Той свързваше околоръстното шосе с Вирджиния и Мериленд. Прелетяха над двойния мост и над още няколко съда. Никой от тях не приличаше на издирваната лодка.

След още около километър и половина пилотът се обърна към него и каза:

— От хеликоптера на Парковата полиция съобщиха, че са идентифицирали лодката. Не успели да разчетат името, но дължината и дизайнът съвпадали.

Рап впери поглед през предното стъкло, към другия хеликоптер. После погледна надолу, към реката. Виждаха се два съда.

— За коя точно става въпрос?

— Тази, която е по-близо до нас. Ето я, точно в средата на реката.

— Покажи се малко, но продължавай да летиш над сушата, за да не ги подплашим.

Рап продължи да гледа над рамото на пилота, докато не доближиха въпросната моторница на петстотин метра. Тогава отново се премести на страничния илюминатор. Вдигнал бинокъла към очите, Мич коленичи на пода и погледна към моторницата. В началото си помисли, че не е тяхната, но после разбра, че брезентовият навес я прави малко по-различна.

Двата съда минаха един покрай друг. Единият се насочи на север, а другият — на юг. Рап напрегна зрението си, за да разчете името, но нещо му пречеше. Успя да види само първата буква — беше златисто „С“. Не можа да познае и мъжа, който караше моторницата. Скриваше го брезентовият навес. Миг след това осъзна какво му пречи да

прочете името на лодката — голям бял хладилник, привързан към платформата за плуване в долната част на кърмата.

Сети се нещо, което Пол Раймър му беше споменал. Запази спокойствие и каза на пилота:

— Съобщи на оператора в АУАКС-а да маркира моторницата. После започни да завиваш обратно, достатъчно далеч от тях, за да не ни забележат.

Рап опита да си припомни каква беше оценката за вероятните поражения, която Раймър му беше дал, докато чакаше на телефона някакъв високопоставен началник от Министерството на енергетиката. Мощността се изчисляваше в порядъка на петнайсет килотона, а самата бомба беше с размерите приблизително на волейболна топка. Взривът щеше да образува кратер с радиус километър и да изпари всичко от земната повърхност в радиус от почти два километра. Ударната вълна щеше да предизвика поражения в радиус до петнайсет километра, а вятърът щеше да разнесе радиоактивния облак из целия район.

Накрая Раймър вдигна.

— Пол, открихме лодката. Забелязах нещо, завързано за задния край на кърмата. Устройството би ли се поместило в голяма хладилна камера за риба?

Заедно с шефовете си Раймър се намираше в обекта на своето министерство, в Джърмантаун.

— Зависи какви експлозивни ще използват, но общо взето, да... ще се вмести.

— Добре тогава...

— Къде е лодката?

— На около километър и половина южно от моста Удроу Уилсън, движи се на север.

— Стой така, чакай да погледна картата... Километър и половина от моста Удроу Уилсън... Това е на тринайсет километра от Белия дом и Капитолия и на единайсет от Пентагона. Мич, трябва веднага да спрем тази лодка. Няма да ти губя времето с подробности, но и нашите, и руските учени са единомисленици, че тази проклетия няма да достигне пълната си мощност от петнайсет килотона. Ако успеем да задържим бомбата извън радиуса от десет километра, ще опазим и спасим всичко на север и изток от Нешънъл Мол. Пентагонът също има добри шансове да оцелее след взрива.

— Ами радиацията?

— Вятърът духа от изток и се усилва. Голяма част от Вирджиния ще пострада сериозно от токсичния дъжд, но ако вятърът се запази, трагедията ще отмине центъра на Вашингтон.

— Значи колкото по-скоро го спрем, толкова по-добре.

— Абсолютно.

— Къде е твоят Екип за търсене и реагиране?

— Единият е на път от Ричмънд, а другият е при Нешънъл Мол.

— Качи този на Нешънъл Мол в хеликоптер много бързо, по-късно ще ти се обадя за допълнителни инструкции.

Рап затвори и надникна в пилотската кабина.

— АУАКС-ът даде ли ви скоростта на моторницата?

— Трийсет и два километра в час.

— Питай ги за колко време моторницата ще стигне моста Удроу Уилсън.

Пилотът зададе въпроса и след около пет секунди предаде отговора:

— Приблизително след три минути и дваайсет секунди.

— Къде е вертолетът на Парковата полиция?

— Продължава да лети покрай брега.

— Кажим им да се върнат тук. Искам да летят ниско и бързо по източния бряг на реката.

Отрядът „Тюлен“-6 се намираше на цели петнайсет минути оттук, а тия от ЕСЗ щяха да се забавят още повече. С трийсет километра в час терористите изминаваха повече от километър на всеки три минути. Докато „тюлените“ пристигнеха, моторницата щеше да е на пет километра от Белия дом. Той погледна през илюминатора към околоръстното шосе и моста Удроу Уилсън.

— Добре, ето какъв е планът.

Рап обясни подробно на пилотите точно какво иска от тях, после направи същото и с четиримата командоси. За да не се вижда от реката, хеликоптерът кацна в парка Джоунс Пойнт на западния бряг на Потомак, близо до моста Удроу Уилсън. Двама мъже изскочиха от машината и хукнаха към брега, а Рап и Брукс отвориха широко страничните врати на вертолета — така на връщане по-бързо щяха да

ги приберат и да се вдигнат във въздуха. После Рап също изтича до брега, долепил мобилния си телефон до ухото. Тъй като нямаше никакво време да звъни на този и онзи, реши да се обади само на един.

Флъд вдигна слушалката.

— Генерале, намирам се под моста Удроу Уилсън и мисля, че открих нашата моторница.

— Моста Удроу Уилсън? Къде по дяволите е това?

— Там, където околоръстното пресича реката, на десет километра от теб.

— А лодката къде е?

— На около километър и половина от мен, нагоре по реката.

— Мили Боже!

— Да, знам. Току-що преговорихме всичко с Пол Раймър. Той каза, че трябва на всяка цена да спрем бомбата, преди да е отишла още по на север. Разполагам с четиричленен тактически екип от Ленгли и смятам да щурмуваме лодката, когато се озове под моста. Разбира се, освен ако не искате да чакам ЕСЗ... В този случай лично ще наблюдавате операцията от прозореца на кабинета си в Пентагона.

— Щом смяташ, че разполагаш с необходимите сили за задачата, Мич, действай, и то бързо.

— Така си и знаех, че ще ми кажете. Но в случай, че нещо се провали, имайте предвид, че вашият АУАКС е маркирал лодката и я следи. Ако не успеем, накарайте ги да предадат координатите на ударната група на Шестицата, предупредете ги само да пазят хладилната камера на кърмата, защото според мен там се намира бомбата. — Рап стигна до реката и погледна към масивните бетонни подпори на моста. Отгоре, върху шестте пътни платна, се движеха непрестанни потоци от коли. — Трябва да вървя, генерале. Ще ви се обадя отново след няколко минути, когато установя контрол над моторницата.

Мич затвори телефона и го пъхна в джоба. Лодката се приближаваше все повече, вече се виждаше съвсем ясно. Зад нея хеликоптерът на Парковата полиция бързо скъсяваше дистанцията. Погледна часовника си и се обърна към един от хората на Брукс:

— Застани ето там, в онези храсти.

— И аз си мислех същото — отвърна бившият снайперист от морската пехота.

— Добре, пригответи се. Стреляй само ако видиш оръжие или ако ти дадем заповед. — Рап за последно хвърли поглед към моторницата и изтича обратно в хеликоптера.

Влезе в машината и провря глава в пилотската кабина.

— Имате ли някакви въпроси?

Двамата пилоти поклатиха глави.

— Добре. Кога ще пристигнат терористите?

— След по-малко от минута.

— А хеликоптерът на Парковата полиция?

— Не знам.

— Опитай да разбереш. Последното, което ни трябва сега, е да се блъснем с тях във въздуха.

Докато пилотът говореше с оператора от АУАКС-а, Рап седна отзад, с лице към страничния борд. Препаса колана на седалката си и го закопча. Стиснал един от картечните пистолети МР-5 със заглушител, в седнало положение, той максимално се издърпа напред, прицели се от рамо и увисна на колана. Беше левак, а заетата позиция му даваше широко поле за стрелба. Погледна към Брукс, който седеше до него. Водачът на екипа повтори същите действия и двамата вдигнаха палец нагоре в знак, че всичко е наред.

Рап се обърна към бившия рейнджър, който му бе отстъпил картечния си пистолет.

— Стан, помни... не вади пистолета, преди да си стъпил на палубата. Ще те прикриваме. Тичай веднага към руля, но не спирай двигателите, преди хеликоптерът да се е вдигнал достатъчно високо. Пилотът ще гледа да поддържа същата скорост от трийсет и два километра в час, при това ще лети странично. Ако издърпаш дроселите и намалиш скоростта на лодката прекалено рязко, перките може да ти отрежат главата.

Бившият рейнджър кимна.

Вертолетът бавно се издигна и остави под себе си мократа от дъжда трева. Достигна височина от шест метра и полетя. Бавно, едва доловимо се насочи напред, успоредно на моста, притаен зад огромните бетонни платна, по които профучаваха коли от единия щат за другия. Машината напредваше метър по метър, приблизително на първата трета от моста спря. Макар и да очакваха появата му, хеликоптерът на Парковата полиция ги стресна. С ревящи двигатели

той светкавично изскочи над моста, после рязко се гмурна до височина само десет-петнайсет метра над водата.

След като го изчака, хеликоптерът на ЦРУ продължи напред. Целта бе да застане точно на мястото, където щеше да се появи моторницата. Рап се наведе навън, доколкото му позволяваше позицията. Искаше да забележи лодката възможно най-рано, за да имат повече време да реагират. Няколко секунди по-късно се показа първо носът, а после и капитанският мостик. Когато цялата моторница мина под моста, вертолетът се снижи и я последва странично — с вратата напред. Пилотите си вършеха работата перфектно, застанаха точно зад съда и бързо изравниха скоростта.

Рап се прицели в главата на мъжа на мостика, който се беше вторачил в хеликоптера на Парковата полиция. Мъжът усети, че зад гърба му става нещо непредвидено, и бавно се обърна. Рап го гледеше напрегнато, чакаше и най-малкия повод да натисне спусъка. Вертолетът не се откъсваше от моторницата. Деляха ги трийсет метра. Изминаха няколко секунди, но за Мич действията се развиваха като на забавен каданс.

Мъжът — висок, мургав, чернокос, се обърна и погледна право към Рап. В тази част от секундата непознатият реагира по абсолютно изненадващ и неочакван начин. Той се усмихна.

Рап натисна два пъти спусъка. Миг след това цевта се премести надясно и спря върху човека, който управляваше моторницата. Хеликоптерът увисна над лодката. Тъкмо когато онзи се обръщаше по посока на шума, Мич изстреля бързо още два куршума. И двата улучиха мишената над лявото ухо.

Моторницата започна бавно да завива надясно. Ако не я овладееха бързо, положението щеше да излезе от контрол. За щастие двамата пилоти от ЦРУ бяха наистина много добри. Те се настроиха към новата посока на съда и така направиха маневрата, че страничната врата на хеликоптера се озова точно над платформата на кърмата. Рап взе на мушка каютата и когато увиснаха на два метра от палубата, извика:

— Хайде! Тръгвай!

Командосът от ЦРУ скочи и се приземи на палубата точно както го бяха обучавали — с равно разпределена тежест на тялото върху двата крака и с леко сгънати колене. Претърколи се на левия си хълбок и светкавично извади пистолета от кобура. Веднага щом той се затича по стъпалата към мостика, Рап рязко откопча колана и скочи след него. Удари се малко по-твърдо от планираното, но въпреки болката в лявото коляно стисна зъби и тръгна към стълбите за каютата.

Най-отпред се движеше дебелият черен заглушител на оръжието му. В сенките забеляза някой на пода, но онзи беше с гръб към него. Мич очакваше, че надолу по стълбите, вдясно, се намира тоалетна. Освен там терористите нямаше къде другаде да се скрият с изключение на багажното отделение в носа на моторницата. Тъй като нямаше много време и никой не го прикриваше, той изстреля откос от осем куршума по тоалетната, след което рязко отвори вратата. Празна беше.

Извъртя се бързо и удари с крак мъжа, който беше седнал на пода. Кракът му се заби право в корема на непознатия и го събори по гръб. Мич насочи автомата към главата му и се вгледа в лицето. Първото, което забеляза, беше струйките кръв по краищата на устата му. После видя изпъкналите кървясали очи и изгорялата, белеща се кожа. Този сякаш го бяха извадили от микровълнова фурна.

Въпреки това нещо в човека му се стори познато. Рап сбърчи вежди и изрече:

— Мустафа ал Ямани.

Ал Ямани се усмихна примирено като истински набожен мюсюлманин и изкашля още кръв.

— Закъсняхте — отвърна той, докато кръвта капеше от устата му. — Вече с нищо не можете да ни спрете.

— Къде е Зубаир? — Рап допря заглушителя в челото на саудитеца.

— Мъртъв е. — Ал Ямани се усмихна и показва кървящите си венци. — Само той можеше да обезвреди оръжието. — Терористът се разсмя. Почти веднага обаче цялото му тяло се разтресе от конвулсии и той изплю отново кръв.

Рап натисна със заглушителя главата му на земята и каза:

— Приятно прекарване в Ада, Мустафа.

Дръпна спусъка само веднъж. Гърчещото се тяло се отпусна неподвижно на пода.

Рап изтича обратно на палубата и даде сигнал на хеликоптера да се оттегли. После отиде при руля, обърна лодката в обратна посока и спря двигателите. Моторницата изръмжа и от рязкото спиране носът щръкна във въздуха на двайсетина сантиметра. Рап веднага се вторачи в хладилната камера. Какъв отвратителен начин да умреш.

Обади се на Раймър.

— Пол, овладяхме лодката и сега се отдалечаваме от града. Имаш ли някакви гениални идеи какво да правим с бомбата?

— Задействана ли е?

— Мисля, че да.

— Откъде знаеш... видя ли я?

— Не. Попитах ал Ямани къде е Зубаир и той ми отговори, че е мъртъв. Само той знаел как да обезвреди бомбата. Затова предполагам, че механизмът е задействан. Искаш ли да я отворя и да погледна?

— Не! — изкрещя Раймър. — В никакъв случай не я пипай! Изпратил съм екипа. В момента излитат от Нешънъл Мол. Къде се намираш ти?

— Под моста Удроу Уилсън.

— На единайсет километра от Белия дом. С каква скорост се движиш?

Рап погледна към бордовото табло пред себе си.

— С петдесет и шест километра в час. Това е най-високата скорост.

— Почти по километър на минута. Не е лошо. Колкото повече се отдалечиш, толкова по-добре.

— Пол, аз не съм някакъв си проклет камикадзе. Надявам се, че имаш по-добър план. Не искам да седя безпомощно, докато тая проклетия гръмне.

— Имам... имам, но ако се отдалечиш с петнайсет километра, ситуацията ще е по-различна. Хората ми идват, Синият екип е на път от Литъл Крийк. Продължавай на юг с максимална скорост още поне шест минути. Хората ми ще се появят от задната ти страна и ще ти посочат място, където да акостираш. После ще поемат нещата в свои ръце.

Рап отново погледна към хладилната камера. Двамата мъже, които беше застрелял, лежаха един върху друг там, където ги беше захвърлил Сам. За момента Мич не виждаше по-разумен вариант от този да продължи да пори реката с максимална скорост.

— Добре, ще ги чакам. — Той затвори и се обърна към Сам: — Повикай по радиостанцията хеликоптера и кажи на пилотите да ни следват.

Рап държеше с едната ръка руля, а с другата започна да сваля брезентовото покривало. Платното изплющя и падна назад, в реката. Той провери скоростта и запасите от гориво, след което клекна и се приготви за шестминутното пътуване.

Яхтеният пристан се намираше на пет километра от моста, от страната на Вирджиния. Хеликоптерът на Министерството на енергетиката направи кръг и се снижи за кацане. Моторницата продължи да се движи на пълни обороти, по пътя си едва не прегази две по-малки лодки. Хората на тях бясно ръкомахаха и ругаеха лудия кучи син, който управляваше толкова безотговорно единайсетметровата моторница. Рап се насочи право към сградата до пристана. Тези, които не бяха отишли да гледат как хеликоптерът каца на паркинга, се вторачиха в летящия към тях съд, изпълнени с ужас.

Мич рязко издърпа дроселите, остави ги в неутрално положение за половин секунда, после даде пълнен назад. Двигателите изреваха, докато се нагодят на новия режим, а хората по брега се разбягаха във всички посоки. Моторницата спря на няма и десет метра от кея, но инерцията продължи да я носи напред. Изблъска няколко лодки и съоръжения.

Рап намали оборотите на левия двигател, а десния даде на пълнен напред. Лодката се завъртя, кърмата ѝ се обърна към брега. Тогава даде десния двигател на заден ход и моторницата се плъзна назад, към пристана.

Мъж на средна възраст, с бермуди и фланелка с къси ръкави, излезе от офиса и се развика:

— За какъв се мислиш ти, бе?

Рап постави двигателите в неутрално положение и изобщо не му обърна внимание.

— Сам, вземи въжетата и привържи моторницата.

По паркинга тичаха трима мъже, всеки от които — натоварен с куфари, чанти и раници. Спряха в края на пирса и оставиха оборудването си на земята. Непознатият със смешните шарени бермуди обаче още не бе свършил и се запъти към Рап, заканително размахал юмрук.

— Виж какво, скапаняко, през всичките ми години като моряк не съм виждал по-голям некадърник от теб. — Той се доближи точно до борда на моторницата. — За кой се мислиш ти, а?

— Аз съм федерален агент — отвърна Рап и посочи трупове, проснати на кърмата. — Убих тези двамата, в каютата има още един и ако не искаш да ми бъдеш четвъртият, те съветвам да ми се махаш от очите веднага!

Непознатият онемя и се вцепени — не можеше да откъсне поглед от трупове.

— Веднага! — извика Рап. Онзи се обърна и тръгна назад толкова бързо, колкото му позволяваха кльощавите крака. Около пирса се бе събрала тълпа, хората продължаваха да прииждат.

— Обади се на пилотите и им кажи да кацнат на паркинга — нареди Рап на Сам. — Нека ти помогнат да разкараш всичките тия хора оттук, после отцепете периметъра.

Един от инженерите на Раймър носеше раница. Той мина по кея и скочи във водата. Когато стигна до рампата на кърмата, водата беше почти до кръста му.

— Колегите ми останаха да затворят вратите на нашия вертолет. Ще дойдат всеки миг.

Рап кимна.

— Качи се горе и кажи на всички да се махат.

Техникът се доближи до хладилната камера, погледа я няколко секунди и изкрещя на другите двама:

— Гама-излъчване единайсет, разпад на неутроните шест.

Рап наблюдаваше с повишен интерес.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Значи, че е горещо. — Техникът от Екипа за търсене и реагиране бързо се върна на кея.

Рап погледна към тълпата, която продължаваше да се трупа. Сам се опитваше да ги изблъска назад. Неколцина сочеха и задаваха въпроси, докато останалите гледаха хеликоптера на ЦРУ, който кръжеше над тях и търсеше място за кацане.

Рап извади пистолета и стреля два пъти във водата. Гърмежите привлякоха вниманието на всички и те се обърнаха към него.

— Веднага напуснете паркинга, мамка му! Случаят е спешен!

Хората схванаха думите му и се разпръснаха към колите си. Рап се обади на Раймър.

— Пол, Мич е. Имам идея. Защо не натоварим бомбата на хеликоптера?

— Ние не правим така, Мич.

— Защо?

— Първо трябва да диагностицираме устройството. Обикновено изобщо не ни се налага да го местим, още повече пък по въздуха.

— Защо?

— Взривът от въздуха ще е с по-голям обхват и мощност. Стой си там и остави хората ми да работят. Синият екип ще дойде до пет минути. После за още няколко минути ще обезвредят бомбата.

— Извини ме, че не споделям твоята увереност, но май ти споменах, че според ал Ямани само Зубаир може да я обезвреди.

— Мич, сапърите от Екип 6 са най-добрите. Със сигурност ще разгадаят схемата на детонатора.

— Ами ако не могат, какво ще правим?

— Никога досега не се случвало подобно нещо.

— На практика или изобщо?

— И двете.

— Как не! Нали ми каза, че не са обезвреждали истински ядрени бомби досега?

— Не... чак истински не са. Но непрекъснато се занимават с конвенционални експлозиви. Принципът е същият.

— Дано си прав.

Синият екип пристигна с два сиви хеликоптера на ВМС „Сийхоук“. Големите машини се приземиха на паркинга, от всяка се изсипаха половин дузина мъже. Най-малко шестима от тях бяха тежко въоръжени, облечени от главата до петите в черно бойно облекло и екипировка. Бързо се разпръснаха ветрилообразно, за да отцепят периметъра. Двама от екипа носеха светлосини противорадиационни костюми с херметично запечатани ботуши, шлемове и ръкавици. Други четирима бяха облечени в пустинни камуфлажни униформи.

Рап още се намираше на мостика на „Скандинавската принцеса“. Гледаше как „тюлените“ разтоварват оборудването си и обсъждат нещо с колегите си от Министерството на енергетиката. Погледна часовника си. Беше 12:08. Мира не му даваше притеснението, че бомбата може да избухне всеки миг. Бе сигурен, че планът на ал Ямани е да се приближи максимално до столицата, да избие президента и останалите държавни ръководители, които щяха да присъстват на церемонията по откриването на мемориала. Денят в памет на загиналите във войните лесно можеше да се превърне в Деня на Апокалипсиса.

Церемонията беше насрочена за 13:00 часа и Рап предположи, че имат още петдесет и две минути до взрива.

Това бяха жизненоважни минути, в които той беше длъжен да отдалечи бомбата максимално от града. Погледна към четирите хеликоптера на паркинга и реши отново да се обади на Раймър.

— Слушай ме, Пол. Предполагам, че оръжието е програмирано да гръмне в един часа. Още си мисля, че ще е най-добре да го качим на хеликоптера и да го отнесем по-надалеч.

— Мич, вече ти казах, че трябва първо да направим диагноза.

— Не могат ли да я направят във въздуха?

— Ами ако терористите са поставили висотомер в детонатора и щом бомбата се вдигне на трийсет метра, избухне?

Рап не беше мислил за подобна възможност.

— Добре, но какъв е планът, ако „тюлените“ не успеят да я обезвредят?

— В момента работим по него.

Двамата с противорадиационните костюми слязоха по кея, понесли оборудването си.

— Какво имаш предвид?

— Обмисляме да закараме бомбата в морето.

— Ако разполагате с достатъчно време. До Източния бряг обаче има поне сто и шейсет километра.

— А плажовете в момента са тъпкани с народ, вятърът духа навътре, към сушата. Това е за начало, Мич. Проиграваме подобни варианти непрекъснато. Последници за околната среда, последници за икономиката. Разглеждаме ситуацията от всички ъгли.

— Ако потапянето в морето не свърши работа, какъв ще е другият вариант?

— Единственият друг вариант е да се занесе на някое отдалечено място, където взривът и радиоактивният дъжд ще нанесат минимални вреди.

— И само това? — Рап бе шокиран. — Това е последният ни вариант?

Раймър не отговори веднага.

— Има и още един вариант, но досега никога не е бил проучван. Не мисля, че президентът ще го одобри. Пентагонът също категорично ще откаже.

— Защо?

— Защото е свързан с унищожението на държавен обект за милиарди долари.

Един от „тюлените“, облечен в пустинен камуфлаж, се затича към Рап.

— Какъв обект? — попита Мич.

— Мич, на другата линия ме вика президентът. Ще ти се обадя после.

— Не ми... — Връзката прекъсна и Рап изруга.

— Господин Рап?

„Тюленът“ вече стоеше до лодката. Рап въздъхна тежко.

— Да?

— Лейтенант Трой Матюс. — Офицерът протегна ръката си. — Генерал Флъд ми каза да ви държа в течение.

— Какво е положението с това нещо? — Мич посочи хладилната камера. Двамата мъже със скафандрите монтираха някакво устройство около нея.

— Това е портативен рентгенов апарат. В момента правят снимки, за да знаем какво има вътре.

— Господин лейтенант! — извика единият от хората със скафандрите. — Преброих цели шест отделни детонатора!

— Шест? — изуми се офицерът.

— Да, според мен са използвали пластичен експлозив. Има най-малко две дузини възпламенители.

— Шест детонатора. Сигурно се шегуваш. — Матюс извика към паркинга: — Майк, веднага ми донеси бормашината и фиброоптичната камера.

На Рап чутото също не му хареса.

— Какво става?

— Не знам точно. — Лейтенантът нави ръкавите си и се качи на лодката.

Когато прескочи мъртвите тела, Рап го попита:

— Колко време ще ви отнеме да обезвредите шест детонатора?

— Всичко зависи от това как са свързани. Засега мога да кажа само, че никак няма да е лесно.

Един от хората на лейтенанта изтича по рампата и скочи във водата, където подаде безжична бормашина и черна чанта. Внимателно пробиха дупка в горната част на хладилната камера и бавно промушиха вътре тънкия кабел с камерата. Лейтенантът коленичи и впери поглед в миниатюрния екран.

Накрая извадиха камерата и единият от тях каза:

— Няма заложен капан, сър. Мисля, че можем да я отворим.

Лейтенантът внимателно повдигна капака на хладилника. Рап стоеше зад него. Пред тях се разкри плетеница от жици и шест отделни електронни циферблатчета, отброяващи червени цифри. Разполагаха с петдесет и три минути преди бомбата да гръмне.

Рап изруга и се обърна към офицера:

— Лейтенанте, искам точна и вярна оценка. Без никакви увъртания. Вие и вашият екип можете ли да изключите това нещо за

по-малко от петдесет и три минути?

Лейтенантът огледа жиците отляво и отдясно.

— Не съм сигурен.

— Така няма да стане. Виждате ли някъде висотомер тук? Или нещо друго, което да ни попречи да качим бомбата на хеликоптер и да я отнесем по-надалеч от града?

— Не. — Матюс погледна към двамата с костюмите. — Има ли нещо?

Те поклатиха глави.

Циферблатите отброиха още една минута и този път Матюс изруга.

Нямаше да стигнат до океана навреме. Дланите на Рап се изпотиха.

— Лейтенант Матюс, ето какво ще направим. Искам хората ти да занесат хладилната камера в онзи синьо-бял хеликоптер на паркинга.

— Трябва да поискам разрешение от Пентагона.

Рап обясни спокойно, но и категорично:

— Нямаме никакво време за спорене. Докато хората ти качват устройството, ти ще оцениш какви са шансовете да го обезвредите, а аз — Мич извади телефона — ще се обадя на президента и на генерал Флъд. Ако не гарантирате с абсолютна сигурност, че сте в състояние да предотвратите експлодирането на бомбата, следващата ни най-важна задача ще е да я преместим колкото се може по-далеч от града.

Лейтенантът се вторачи в плетеницата от разноцветни жици и кимна.

— Добре... звучи ми разумно.

— Тогава бързо да се захващаме за работа. И внимавайте.

— Майк... Джо. Донесете оловните платнища. Ще я местим.

Рап слезе от моторницата и тръгна към дока. С президента щеше да говори, но по-късно. Сега трябваше да се обади на друг.

Въжетото, което крепеше хладилника, бе отрязано. Под ръководството на лейтенант Матюс „тюлените“ го покриха с оловно платнище и го понесоха по кея към хеликоптера „Бел 430“. Двама по-възрастни членове на Синия екип и един от Екипа за търсене и реагиране се качиха вътре и огледаха устройството, клатейки глави.

Рап наблюдаваше, застанал пред хеликоптера, с телефон до ухото.

Двамата по-възрастни явно бяха старшини. Старшините бяха гръбнакът на групите на „тюлените“ и когато станеше дума за експлозиви, на света нямаше по-опитни и знаещи хора от тях.

Двамата пилоти още седяха в кабината на вертолета. Рап вдигна нагоре показалеца си и го завъртя. Пилотите кимнаха и запалиха двигателите. Мич вече бе взел окончателно решение. От значение беше всяка секунда и той не възнамеряваше да стои безучастно, нито да си губи скъпоценното време.

Тръгна към хеликоптера, в същото време говореше по телефона:

— Значи един от учените ти е намерил разрешение?

— Да — отвърна Раймър.

— И мислиш, че ще стане?

— Убеден съм. Направихме всички изчисления.

Двигателите на хеликоптера оживяха, секунда по-късно се завъртяха и перките.

— Пол, разполагаш с всички факти, за да убедиш президента. Ще ти се обадя след малко, когато излетим.

Не му се наложи да ходи при лейтенанта, защото той вече бе дотичал при него.

— Искам точен отговор. Можете ли да го направите или не?

— Старшините ми казват, че шансът ни е петдесет на петдесет, в най-добрия случай.

— Не е достатъчно.

— Какво каза президентът?

— Че ако не гарантирате успешно обезвреждане, устройството ще бъде закарано възможно най-далеч от столицата. — Рап, разбира се, изобщо не беше говорил с президента, но със сигурност поне по този въпрос двамата с Хейс нямаше да имат разногласие.

— Къде ще го закарате?

— Още не знам — излъга Мич. Той се качи в задната част на машината, затвори вратата и попита пилотите: — Каква е максималната скорост, която това бебче може да развие?

— Проектирано е за двеста и шейсет километра в час, но ги поддържа в продължение на сто и шейсет километра, в зависимост от метеорологичните условия.

— Чак толкова далеч няма да ходим. Добре, да си вдигаме чукалата отгук. Летете на запад с максимална скорост. Петнайсетина километра след като излезем от града, обърнете на север. Ще ви дам точния курс след няколко минути.

Рап седна и докато хеликоптерът излиташе, той направи изчисленията наум. Трябваше да изминат приблизително сто километра. С максимална скорост това означаваше вертолетът да изминава по четири километра и нещо на минута. Значи се нуждаеха от поне трийсет минути, за да стигнат, без да се смята излитането и кацането. Закръгли го на трийсет и пет минути за по-голяма сигурност. Той отмести тежкото оловно платнище и повдигна капака на хладилника. Най-близкият електронен брояч показваше, че бомбата ще експлодира след четирийсет и шест минути. Така нямаше да им остане много време за останалата част от плана, но все пак имаше някакъв шанс. Рап нагласи хронометъра на часовника си и покри капака с платнището.

Телефонът му звънна.

— Да.

— Готов ли си? — Беше Раймър.

— Да, вече сме във въздуха.

— Сега ще те свържа.

Последваха няколко изпуквания по линията и Рап чу гласа на президента:

— Мич?

— Да, господин президент.

— Добра работа свърши днес.

Рап се изненада от похвалата. Очакваше за пореден път да го насметат, да го сдъвчат и да го изплюят.

— Благодаря ви, сър.

— Пол ми каза, че нашите техници не са сигурни, че ще предотвратят взрива. Така ли е?

— Да, сър. Казаха ми, че шансът в най-добрия случай е петдесет на петдесет.

— Колко време имаме?

— Четирийсет и пет минути, сър.

Раймър се намеси в разговора:

— Това не е достатъчно да я отнесем в морето, господин президент.

— Тогава какво предлагаш?

— Имаме две възможности. Можем да я потопим в Чесапийк. В този случай жертвите ще бъдат ограничени до броя на съдовете и хората в тях. Заливът не е много дълбок, но радиоактивният дъжд ще е доста продължителен. В крайна сметка ще се сблъскаме със значителен радиоактивен облак, който ще се разпростре на стотици километри. И тъй като вятърът духа от изток, облакът ще се движи към по-гъстонаселените райони.

— Ще достигне ли до Вашингтон?

— Вероятно.

— Какви ще са жертвите?

— Първоначално... вероятно около сто, но дъждът бързо ще увеличи броя до над хиляда. Процентът на болните от рак рязко ще скочи. Освен това ще минат десетки години, преди Чесапийк да се възстанови от екологичната катастрофа.

Настъпи мълчание.

— Какъв е вторият вариант?

— Вторият вариант, сър, е малко противоречив, но при него жертвите ще са най-малко, а вредата за околната среда — минимална.

— Да го чуем тогава.

— Отнасяме бомбата с хеликоптера в Маунт Уедър и я вкарваме вътре. После затваряме дебелия врати, за да намалим радиацията.

Маунт Уедър беше огромен укрепен бункер, построен през петдесетте години на миналия век. Намираше се на деветдесет километра от Белия дом. Беше основният обект във веригата на

федералната релокация — система от над петстотин бомбоубежища в пет щата, предназначена да приюти ключовите правителствени служители в случай на ядрено нападение или друго извънредно събитие.

— Маунт Уедър! — извика някой. — Аз съм в Маунт Уедър! Не можете да вкарвате това нещо тук!

Рап позна гласа на главния прокурор. Представи си паническият му поглед и се усмихна. Всяко зло за добро.

— Господин президент — намеси се директорът на вътрешната сигурност, — Маунт Уедър е гръбнакът на нашата система за управление и контрол по време на криза. Цената на едно ново съоръжение ще бъде огромна... поне няколко милиарда долара.

— Ние сме богатата страна — отвърна Валъри Джоунс. — Ще построим нов обект. Господин президент, не бива да хвърляме бомбата в залива Чесапийк.

Рап отново се изненада. Вероятно за пръв път той и шефката на кабинета бяха на едно мнение.

— Федералната агенция за управление на кризи ФЕМА има сгради близо до обекта, сър — възпротиви се министър Макелън. — А планината Блу Ридж също е национално богатство като Чесапийк. Апалачите минават на три километра оттам.

— Мисля, че сградите на ФЕМА ще издържат на взрива — отвърна Раймър. — Маунт Уедър се състои от най-твърдата скала на Източното крайбрежие. Освен това има двойни противовзривни врати, всяка от които е дебела метър и половина.

Преди Раймър да продължи, телефонната конферентна връзка се превърна в какофония от гласове и различни мнения. Изведнъж Рап се почувства много уморен. Кожената седалка беше удобна, а лекото поклатане на хеликоптера го унасяше. Прозя се и едва не вдигна краката си върху хладилната камера. В последния момент се сепна.

Поклати глава, за да се отърси от съня, и погледна часовника си. Послуша още минута споровете и се включи отново:

— Господин президент. — Шумотевицата продължи и той повтори малко по-силно. Никой не му обърна внимание, тогава Мич изкрещя: — Млъкнете всички! Веднага!

Дебатите спряха и Рап продължи:

— Господин президент, трябва да вземете решение. Аз и бомбата сме вече в хеликоптера и летим на запад от града. Ако искате да я хвърля в Чесапийк, по-добре побързайте, за да ми стигне времето да обърна и да мина отново над него.

— Вече летите към Маунт Уедър? — изуми се главният прокурор.

— Да. Стига сте хленчил. Аз съм този, който прекара последния час заедно с бомбата.

Гласът на президента беше спокоен:

— Не искам никой да говори, ако не го питам. Господин Раймър, на какво разстояние трябва да отведем хората от Маунт Уедър, за да ги предпазим от взрива и облака?

— На не много голямо, сър. Според нашия компютърен анализ, ако противоударните врати са затворени, обектът ще удържи цялата ударна вълна. Има и малка вероятност нещо да изскочи навън, но то ще е незначително.

— Какво е разстоянието?

— Километър и половина е достатъчен.

— Мич, колко време ни остава?

— Трийсет и осем минути.

— А за колко време ще стигнеш до Маунт Уедър?

— Приблизително за двацет и пет минути.

— Генерал Флъд... какво мислите по въпроса?

— Имаме и други съоръжения, сър, обект „Р“, например, където вие се намирате в момента...

— Но — прекъсна го министър Макелън — Маунт Уедър е най-важният обект в системата.

— Кендъл! — тросна се президентът. — Говоря с генерал Флъд. Когато ти искам мнението, тогава ще се месиш. Та какво казвахте, генерале?

— Първо, най-важният обект в системата е НОРАД. Второ, от гледна точка на Пентагона обект „Р“ е по-важен от Маунт Уедър. Сред генералитета преобладава мнението, че тези бункери са добри за управление и контрол, но ако някой ден влезем във война с руснаците или китайците, Маунт Уедър ще бъде погребан в първите минути на техния мащабен удар по многобройни цели. Или от някоя тяхна мегатонна бомба.

— Значи казвате, че е излишен.

— Сър, според мен той стана излишен, година след като строежът му завърши.

— Колко време ще ни трябва да евакуираме персонала?

— Нямам представа, но знам, че противоударните врати се затварят цели десет минути.

Настъпи мълчание, секундите минаваха. Тогава президентът нареди:

— Искам да евакуирате Маунт Уедър незабавно! Генерал Флъд, настоявам членовете на кабинета да бъдат в първия хеликоптер.

— Слушам, сър.

— И се погрижете Мич да получи всичко необходимо.

— Благодаря ви, господин президент — каза Рап. — След минута ще ви се обадя, за да ви съобщя точно кога ще пристигнем.

Рап затвори телефона и надникна в кабината.

— Знаете ли къде се намира Маунт Уедър? — Пилотите кимнаха.
— Добре тогава. Карайте натам със скоростта на светлината.

ВИРДЖИНИЯ

Маунт Уедър е разположен в назъбения скалист край на щата, близо до границата на Западна Вирджиния, на осем километра от град Блумонт, Вирджиния. Върхът е част от планината Блу Ридж и отгоре минава голям път. Обектът се простира само върху четиристотин декара, но се вижда от километри заради големите комуникационни кули, които стърчат от върха на планината. Едната от кулите е собственост на телекомуникационната компания „Ей Ти & Ти“. Още от зараждането си обектът винаги е забулен в дълбока мистерия. Дори конгресът няма право да проверява годишния му бюджет. През годините съоръжението многократно си менеше имената, за да опази местоположението и предназначението си в тайна. Названията варираха от първото му кодово име — Високата точка, през Кристалния дворец (името на президентската част от помещенията в бункера), до дълъг списък от тривиални имена, които за различните правителствени агенции имат различни значения. В крайна сметка обаче най-често го наричат Маунт Уедър.

Мястото представлява истински мастодонт от времето на Студената война. До голяма степен прилича на обект „Р“, проектирано е да издържи при ядрена война, но от времето, когато бомбите бяха големи по размери и малки по мощност. За щастие на хората, които биха се преместили в бомбоубежището в случай на ядрена война, Маунт Уедър немаше печалната слава на линията „Зигфрид“ или линията „Мажино“. Историята съдържаше достатъчно примери за крепости и убежища, оказали се ненужни по време на война и превзети от врага с лекота. Сега обаче на съоръжението му предстоеше да изиграе важна роля и в крайна сметка да послужи за гробница, каквато то винаги си беше.

Когато хеликоптерът доближи планината, Рап забеляза множество коли, които пъплека по пътя като мравки, стремящи се да

напуснат мравуняка. Четири военни транспортни хеликоптера излитаха от малката площадка на върха на планината, пети се издигаше от пистата при източния портал. В бункера се влизаше през два основни пътя — по един от всяка страна на скалата. И по двата пътя движението беше доста оживено. Неколцина тепърва тичаха към колите си, но болшинството вече се бе отдалечило на повече от километър.

Както беше обещал генерал Флъд, на хеликоптерната площадка ги чакаше пикап. Той беше обърнат към бетонния подсилен тунел, който водеше към недрата на планината. Рап погледна часовника си. Бяха минали още дванайсет минути. Вдигна оловното платнище от хладилната камера и провери броячите. Показваха 00:12:26. Малко повече от дванайсет минути.

Раймър му бе обяснил, че специалистите ще внесат бомбата, ще я закарат в центъра на бункера и ще я качат на асансьора, който ще я спусне на трийсет метра дълбочина в скалата. Той обеща на Рап, че ще имат достатъчно време да извършат всички тези действия. „Дано е прав“ — каза си Рап.

Хеликоптерът на ЦРУ кацна в центъра на площадката. Рап веднага отвори страничната врата и грабна дръжката на хладилната камера. Издърпа я до ръба на машината, на помощ му се притекоха четирима мъже от федералната охранителна служба, облечени в сини комбинезони. Сякаш бяха на траурна церемония, те вдигнаха хладилната камера подобно на ковчег и я натовариха в пикапа. Трима от тях скочиха в камиона, а командирът им застана зад волана. Рап седна до него и потеглиха.

Слънчевата светлина изчезна зад тях, когато влязоха в дългия тунел. Мъжът, който караше, каза:

— Ти ли си човекът, когото министър Макелън и главният прокурор Стоукс псуват от двајсет минути?

— Мисля, че няма кой друг да е.

Тунелът се стесни малко и те минаха през нещо като КПП. Шофьорът натисна клаксона и настъпи педала на газта.

— Трябва да започнем затварянето на вратите.

Рап погледна часовника си и кимна. Движеха се по план.

— Макелън казва, че си голяма напаст — добави развеселено мъжът.

Рап се усмихна и поклати глава.

— Да... ами, всъщност Макелън нищо не разбира. Не знам дали изобщо има право да ме съди.

— Аз не споря. Какво има в хладилника?

Рап продължи да гледа напред. Краят на тунела не се виждаше.

— Не ти ли казаха?

— Не.

— Ето какъв е планът, лейтенанте. Когато стигнем до асансьора, ще ти кажа какво има.

— Е, каквото и да е, явно не е на добро. Ето го асансьора.

Камионът намали и рязко се закова върху бетонната настилка. Всички слязоха. Шефът на охранителната група отвори товарния асансьор и Рап помогна на останалите трима да пренесат хладилния сандък. Излязоха от кабинката и натиснаха бутона за най-долния етаж. Рап проследи с поглед товара и се качи обратно в пикапа.

Докато се връщаха, погледна часовника си. Имаха малко повече от осем минути.

— Та какво има в хладилника? — попита отново шофьорът.

Рап се засмя. Младежът щеше да разбере рано или късно.

— Бомба.

— Каква бомба?

— Ядрена.

— Майтапиш ли се?

— Не. По-добре дай повечко газ, защото ще гръмне след осем минути. И ако тези врати не удържат ударната вълна, свършено е с нас.

Младият лейтенант натисна педала на газта докрай и те се понесоха по тунела. Няма и минута след това спряха пред първата противовзривна врата, която вече бе наполовина затворена. Зарязаха камиона и се затичаха. Минаха покрай втората врата и излязоха на пътя, отново на слънчева светлина. Шефът на групата от ФОС каза на хората си какво е имало в сандъка. Новината ги шокира. На Рап му оставаше само да се смее пред лицето на подобно безумие.

Стигнаха до хеликоптерната площадка. Разполагаха с по-малко от три минути. Накачиха се на машината. Хеликоптерът се издигна и със светкавична скорост полетя на изток. Рап се обади на Раймър и му докладва, че устройството е било безопасно напъхано в бункера. Раймър го успокои, че ако са на повече от километър и половина от

обекта, когато бомбата експлодира, няма да ги застраши електромагнитният импулс, иначе способен да свали винтокрилата машина. Рап нареди на пилотите да продължават напред.

Преброи оставащите секунди и се сети за жена си. Прииска му се хеликоптерът да лети по-бързо. Когато останаха десет секунди до детонацията, той извика на всички:

— Затворете очи и не ги отваряйте докато не ви кажа.

Рап продължи да брои секундите наум. Преброи до десет, но не чу нищо. След двайсет секунди отново набра номера на Раймър.

— Какво стана? Взриви ли се?

— Определено. Засякохме трус по цялата граница на щата.

— Планината удържа ли взрива?

— Не знам. Ти си по-близо от мен.

Рап накара пилота да обърне, за да хвърли един поглед. Никъде из красивия пейзаж, покрит с дървета, не се виждаха поражения. Нямаше и дим.

Мич се усмихна и добави:

— Кажи на президента, че успяхме. Всичко е наред.

— Мисля, че трябва лично да му се обадиш. Ти изнесе тежката работа на плещите си.

— Идеята беше твоя, Пол. Ти му се обади. Аз ще взема да подремна малко. — Рап затвори телефона, преди Раймър да се възпротиви. Изведнъж му се прииска да си поговори с някого.

Набра един друг номер. След шестото позвъняване съпругата му вдигна.

— Не ми казвай, че не можеш да дойдеш. — Гласът ѝ беше изпълнен с разочарование.

— Хайде, скъпа, имай малко вяра в мен.

— Значи ще дойдеш? — възкликна тя.

— Аха, чакай ме за вечеря. — Рап реши, че след случилото се надали ще му откажат да използва служебния самолет на Управлението.

— Всичко наред ли е?

Той погледна към комуникационната кула, която продължаваше да стърчи на върха на Маунт Уедър.

— Да, скъпа, направо е страхотно.

ЕПИЛОГ

ПОНЕДЕЛНИК СУТРИНТА, ДЕНЯТ НА ЗАГИНАЛИТЕ ВЪВ ВОЙНИТЕ

Птичките пееха, слънчевите лъчи проникваха през процепите на щорите. Някъде в далечината се чуваше ръмженето на моторница. Лятото беше в разгара си. Рап се размърда и потърси меката, гладка кожа на жена си. Ръката му напипа само възглавницата. Стисна я и се извърна. Сам не знаеше дали да стане или да поспи още. Къщата за гости в ранчото на тъста и тъщата беше идеална за спане. Намираше се само на десетина метра от водата и когато бризът подухнеше, водата се надигаше, започваше монотонно да гали брега и докарваше човек до приятен унес. Сърдечният пулс на майката природа.

Тази сутрин бриз нямаше. Ръмженето на моторницата постепенно затихна, замени го звука на друга плаваща лодка — лодка, която му се стори много позната. Родителите на жена му бяха страстни почитатели на водните ски. Обикновено практикуваха този спорт два пъти през деня — рано сутрин и късно вечер. Повече наблягаха на първото, вечерите бяха като допълнителен бонус.

В събота Рап напусна Вашингтон веднага след края на изпитанието. Проведе кратък, не много приятен разговор с Кенеди. Пълното осъзнаване на това, каква катастрофа бяха предотвратили само преди часове, връхлетя съзнанието му с всичка сила. С прямия си, безцеремонен тон сподели какво мисли за някои високопоставени хора в правителството. Тя го помоли да задържи мнението за себе си и затвори.

Излетя от Вашингтон на борда на частен самолет. Кацна в Райнлендър, Уисконсин, където го чакаше съпругата му. Същата вечер накладоха голям огън в гората и прекараха времето заедно с нейните родители, като си разказваха различни истории. Изобщо не стана дума за събитията от последната седмица. Рап спа непробудно през цялата нощ и дори пропусна сутрешния ритуал с водните ски. През останалата част от деня обаче Ана и тримата ѝ братя не го оставиха на

мира. Това беше принцип в семейство Райли — ако не караш ски, значи за нищо не ставаш. За да не търпи повече нападките и обидите, той отметна завивките и стана.

В малката кухня откри кана с кафе и бележка: „Скъпи, отидох да карам ски. По-добре си домъкни задника до брега или никога няма да ти простя.“ Рап се усмихна. Наля си чаша кафе и погледна към езерото. Зърна ги зад високите борове — караха покрай северния бряг. Върна се в спалнята, сложи си бански и стара избеляла тениска.

По обратния път към кухнята сателитният му телефон звънна. Взе го и погледна дисплея. Беше Кенеди. Откакто напусна Вашингтон, това беше четвъртият ѝ опит да се свърже с него. В къщата нямаше телевизор, а и той нито веднъж не беше пуснал радиото, за да научи какво става по света. Загледа се в дисплея и след няколко секунди с неохота реши, че все пак е добре да разбере.

— Ало.

— Добро утро — поздрави тя притеснено.

— Всичко наред ли е? — сънено попита Рап.

— Да, всичко е наред. Седя на терасата и гледам как Томи прави пясъчен замък. Би ли ми обяснил защо не си вдигаше телефона?

Рап взе кафето си и излезе навън. Вратата зад него се затвори сама.

— Нямах настроение да говорим. — Мич тръгна към езерото.

— И защо така?

След като в събота напусна Вашингтон, негодуванието му към онези, които не споделяха неговата всеотдайност, значително бе намаляло.

— А ти как мислиш, Айрини? Не ти ли хрумна, че ми писна от всичките тия глупости?

— Можеш ли да бъдеш по-конкретен?

— Най-напред, само минути ни деляха от унищожението на половин милион души и столицата на страната. — Старите дъски на дока скърцаха под тежестта му.

— Но унищожение нямаше, Мич. Благодарение на теб, Пол Раймър, Слип и още много други хора ние ги спряхме.

Рап седна в шезлонга на ръба на дока.

— Изобщо не биваше да се стига дотам, Айрини. Просто имахме дяволски късмет.

— Но ги спряхме и президентът ти е изключително благодарен.

Рап погледна към водата. Езерото беше напълно спокойно, нямаше и една вълничка. На езика му беше да отвърне, че президентът може да се целуне отзад, но размисли.

— В момента не ми пука много за президента.

— Жалко, защото единствено ти можеш да го убедиш да не те хвали публично довечера, когато ще произнесе речта си.

Рап онемя от изненада.

— За какво говориш?

— Не си ли чел вестници, не гледаш ли телевизия?

— Не. Намирам се в северен Уисконсин. Най-близкият град е на двайсет и пет километра оттук.

— Е, взривът в Маунт Уедър е бил засечен от сеизмичните централи по целия свят. Френското правителство се оплаква, че сме нарушили Договора за забрана на ядрените опити, германците тръбят, че западно от Вашингтон е станала ядрена авария, а според американските медии е била извършена терористична атака срещу секретен държавен обект близо до Вашингтон.

Рап остави чашата си.

— Айрини, кажи на президента, че нито се нуждая, нито искам публични благодарности.

— Вече му го казах, но той ще и да чуе. Повтаря, че независимо дали го искаш или не, ти го заслужаваш.

— Категорично съм против.

— Тогава му го кажи сам.

Мич с копнеж отправи поглед към езерото.

— Нямам желание да говоря с президента. Кажи му, че вече обмислям да се оттегля. Нека спомене името ми, щом толкова настоява, няма да му преча. Информирай го, че не само ще си подам оставката, но и ще разкажа на всички журналисти във Вашингтон как, докато ние правехме всичко, за да спрем терористите, той беше по-загрижен за преизбирането си. Предпочете да се вслуша във Валъри Джоунс, Мартин Стоукс и онази Стийли от Министерството на правосъдието.

Последва дълга пауза.

— Нали не мислиш сериозно да си подадеш оставката?

— Напротив, адски съм сериозен.

— Мич, не го взимай прекалено навътре. Сигурна съм, че ще убедя президента да не...

— Работата не е в това, Айрини. Писна ми от тая каша. От цялата бюрокрация. До гуша ми дойде да убеждавам разни политически дейци с колко сериозни заплахи се сблъскваме. Омръзна ми разни господа да смятат проблемите за незначителни вътрешни неприятности, докато на практика ние водим истинска война.

— Мич, споделям мнението ти, но ти си прекалено ценен за нас, за борбата. Нужен си ни.

— Тогава по-добре накарай президента да направи някои промени. Не желая нито похвали, нито публична благодарност... Искам някои хора да бъдат уволнени. Помниш ли когато уволнявахме хора или те сами си подаваха оставката под натиска ни? Е, не ми пука дали сами ще си тръгнат или някой ще им покаже вратата, но те трябва да се махнат.

Кенеди не отговори веднага.

— Ще се успокоиш ли, ако Валъри Джоунс напусне до един месец? — попита след дълга пауза тя.

— Добре е за начало. Ами Стийли и Стоукс?

— За Стоукс не знам, но според мен той не е голям проблем. Ако му кажем да си наляга парцалите, ще го направи.

— Добре, ами Стийли? Тя е идиотката, която убеди президента да прати онези двамата от Атланта в затвора. Те заслужаваха да бъдат натикани в дупка, дето слънце не огрява.

— Между нас да си остане, мисля, че можем да го постигнем. Достатъчно ли е?

— Повтарям... добре е за начало.

— Значи скоро ще те видя на работа?

Рап отново погледна към спокойното езеро. Лодката със скиора отзад се насочи в неговата посока. Оставаха още няколкостотин метра, но се виждаше, че фигурката на ските е жена му. При завоите тя почти лягаше във водата и вдигаше стени от вода.

— Мич... — прекъсна го Кенеди. — Нещата далеч не са свършили. Знаеш, че пак ще се опитат.

Радикалните ислямисти и фундаменталисти едва ли щяха да свият знамената скоро. Рап ги познаваше достатъчно добре. Въздъхна и затвори очи.

— Айрини, уморен съм. Писна ми да си блъскам главата с хора, които би трябвало да са на моя страна.

— Повярвай ми, напълно те разбирам. Вече говорих с президента по този въпрос. Той призна, че не се е вслушвал достатъчно в съветите ни. Цялата сериозност и мащабност на онова, което за малко не се случи, го разтърси из основи. — Кенеди прозвуча изненадващо оптимистично. — Мич, сега е моментът той да обяви война на терористите, ако реши, защото вече имаме повод.

— Но дали ще го стори? Ще ни даде ли картбланш за действие, ако се стигне дотам?

— Този път... мисля, че да.

Рап се вторачи във водата и се запита дали изобщо някога ще избяга от съдбата си, от всичко това. Едва ли. Прекалено много емоции и страст влагаше в борбата. Но не биваше да го споделя с Кенеди и президента. Тъкмо щеше да ги принуди да му дадат всичко необходимо.

— Айрини, искам картбланш. Кажи на президента, че ще очистя всеки един кучи син, който е замесен в провалените атентати. И не искам никой от Белия дом или Министерството на правосъдието да ми се бърка.

— Според мен има голяма вероятност да одобри стратегията ти.

— Добре... тогава ще се върна до края на седмицата. — Рап затвори, умът му вече бе на хиляди километри отгук, разработваше план за възмездие. В главата му се оформи списък с имената на тези, от които щеше да започне най-напред. Съвсем скоро религиозните фанатици щяха да се прегрупират и да ударят отново. Мич съзнаваше, че войната далеч не е свършила. Битката бе неизбежна, а пътят към възмездие само един — пътят напред, пътят на решителните действия и надмощието.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.